

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

RIJKSUNIVERSITEIT LEIDEN

0855 5117

242
No. 242

Geestelijke

1111
F. 17.

GEZANGEN

ten gebruik

van

evangelische Gemeenten

uit de Heidenen

in

Zuid - Afrika.

MAATSCH.

NEDERL. LETTEREN. ^{Hiergegeven}

LEIDEN door het

Rijnsch Zending - Genootschap.

Elberfeld, 1844.

Gedrukt bij Sam. Lucas.

[The page contains extremely faint and illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is scattered across the page and cannot be transcribed.]

Geestelijke Gezangen.

Eerste Afdeeling.

Gezangen op Zon- en Feest-Dagen.

1. Algemeene Zondags-Gezangen. No. 1—11.
2. Op de komst van Gods Zoon in het Vleesch. 12—19.
3. Op Christus Menschwording en Geboorte. 20—28.
4. Op het Nieuwe Jaar. 29—33.
5. Op het Lijden en Sterven van Jezus. 34—48.
6. Op Jezus Opstanding. 49—57.
7. Op Jezus Hemelvaart 58—65.
8. Op de Uitstorting van den Heiligen Geest. 66—71.
9. Op Beet- en Bede-Dagen. 72—77.
10. Op Dank-Dagen. 78—80.

Tweede Afdeeling.

Van het Christelijk Geloof.

1. Van Gods Wezen en Volmaaktheden. 81—97.
2. Van de Schepping en Voorzienigheid Gods. 98—104.
3. Van des Menschen Zondenva! en Ellende. 105—110.
4. Van de Verlossing en den Verlosser. 111—133.
5. Van de Werkingen des Heiligen Geestes:
 - A. Zelfskennis en Verlichting. 134—139.
 - B. Schuldbelijdenis en Toevlugt naar Jezus. 140—153.
 - C. Geloof en Regtvaardigmaking. 154—162.

- D. Vernieuwing des Harten en Heiligmaking. 163 – 167.
E. Verzekering en Verzegeling. 168 – 171.
F. Zaligheid en Heerlijkheid van Gods Kinderen. 172 – 175.

Derde Afdeeling.

Van de Christelijke Kerk, het Goddelijk Woord en de
heilige Sacramenten.

1. Van de Christelijke Kerk. 176 – 195.
2. Van het Goddelijk Woord. 196 – 199.
3. Van den heiligen Doop. 200 – 205.
4. Van het heilig Avondmaal. 206 – 214.

Vierde Afdeeling.

Van het Christelijk Leven. 215 – 242.

Vijfde Afdeeling.

Kruis- en Troost-Liederen. 243 – 268.

Zesde Afdeeling.

Dood, Gerigt en Eeuwigheid. 269 – 281.

Zevende Afdeeling.

Gezangen op bijzondere Tijden en Gelegenheden.
282 – 300.

Eerste Afdeeling.

Gezangen op Zon- en Feestdagen.

1. Algemeene Zondags-Gezangen.

1.

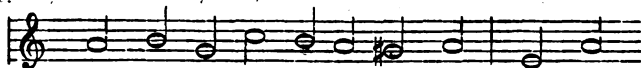
Den Hoogen God alleen zij eer, En dank
Vrees nu, o' ziele, vrees niet meer, God slaat
voor zijn' Ge-na-de! God heeft in ons
in liefd' u gade.
zijn' hoogsten lust, Schenkt ons zijn' vrêe en zaal'ge
rust; Komt dat wij Hem nu prij-zen!

2. Wij danken, Hemelma-
jesteit, Die, naar Uw' wil en
wenken, Bestuurt 't geen Gij
van eeuwigheid Besloot aan
ons te schenken. Gansch
onbegrensd is Uwe Magt, 't
Gaaf alles naar 't Uw Raad
bedacht: Wel ons bij zulk
een' Koning!

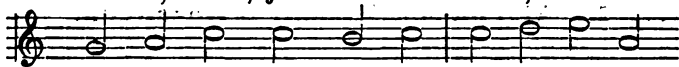
3. O Jezus, Eengeboren
Zoon Des Vaders, wil ons
hooren; Breng ons als Voor-
spraak voor den troon Van
God, wij zijn verloren. O
God en Heer, o heilig Lam,
Ach dat ons smeeken tot U
kwam, Heb deernis met ons
allen!

4. O Heil'ge Geest, Gij Wij zijn bevrijd door Jezus
 hoogste Goed, Die troost in dood, Blijf ons een' toevlugt
 smart kunt schenken, Ons in den nood, Waarop wij
 die verlost zijn, toch behoed, ons verlaten.
 Wil Satans krachten krenken.

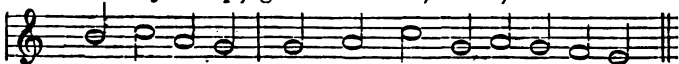
2.

Juich, aarde; juicht alom den Heer'; Dient God

met blijdschap, geeft Hem eer; Komt, nadert voor

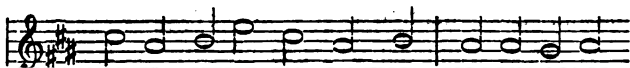

Zijn aangezigt; Zingt Hem een vrolijk lofgedicht.

2. De Heer is God; erkent, zijn heilig hof; Looft Hem
 dat Hij Ons heeft gemaakt aldaar met hart en stem; Prijst
 (en geenszins wij) Tot schap- zijnen naam, verheerlijkt Hem.
 pen, die Hij voedt en weidt, 4. Want goedertieren is de
 Een volk, tot zijne dienst Heer; Zijn' goedheid eindigt
 bereid. nimmermeer; Zijn' trouw en

3. Gaat tot zijn' poorten waarheid houdt haar' kracht,
 in met lof, Met lofzang in Tot in het laatste nageslacht.

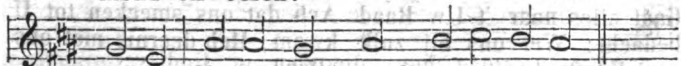
3.

Lie-ve Jezus! wij zijn hier, Om U in Uw
 Dat ons nu Uw Geest bestier! Open hart en

woord te hooren. Op dat elk, door Uw ver-
 mond en ooren!

mogen, Hemelwaarts word' op-ge-to-gen.

2. Onze kennis en verstand
Zijn beroofd van licht en
stralen, Zoo niet 's Geestes
goede hand Geestlijk licht
in ons doet dalen. Goed te
werken, goed te denken,
Moet Gij, Heer, zelf aan ons
schenken.

3. Glans van 's Vaders
heerlijkheid, Licht van licht
uit God geboren, Maak ons
allen regt bereid, Dat wij
achtzaam mogen hooren. Leer
ons bidden, smeeken, zingen,
Laat, Heer, tot Uw' troon het
dringen.

4.

Goedgunstig Heer! U tot ons wend En Uwen
Geest van bo-ven zend, Ons met Uw' Liefd' en
gunst regeer En zoo den weg der waarheid leer.

2. Ontsluit tot Uwen lof
den mond, Maak ons aan-
dachtig t'allér stond, Sterk
het verstand, 't geloof ver-
meer, Dat ons Uw Naam
bekend zij, Heer!

ven lof, Als wij U zien van
aangezigt Tot aangezigt, in 't
eeuwig licht.

3. Tot wij in 't hooge He-
melhof, Drieëenig God, U ge-

4. Eer zij den Vader en
den Zoon, Den Geest op zijn'
verheven' troon; Der heilige
Drieëenigheid Zij lof en dank
in eeuwigheid.

5.

Dit is des Heeren dag, aan Hem te wij-den!
Een feestdag hun, die zich in God verblijden;

O God! laat mij met blijdschap in ge-be-den

Thans tot U treden.

2. U looft het Eng'lenheir met dankb're psalmen; Ons Heiligdom zal van Uw' lof weërgalmen! Ons dankbaar lied rijst op, o God! naar boven, Om U te loven.

3. Wat vreugd' voor mij, aan deze plaats te komen; Daar stilt de ziel haar' dorst met Goëls stroomen; Daar wordt Uw heil van al Uw volk bezongen Met blijde tongen,

4. Geen' aardsche vreugd' kan heden mij verleiden; Mijn geest zal in den lof des Heeren weiden; Zijn heilig woord zal mij alleen bekoren, Dat wil ik hooren.

5. Ik zal, o God! met aandacht tot U treden; Ik weet, Gij hoort der vromen smeekgebeden, Daar 't dwaze volk, die naar Uw' gunst niet vragen, Hun' dood bejagen,

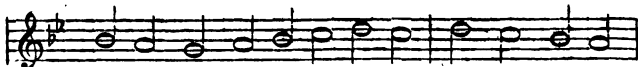
6. O! mogt Uw Geest nog heden aan mij leeren, Mij van den weg der boozen af te keeren, Op dat mijn' ziel, gevormd naar Uw behagen, Uw' troost ziet dagen.

7. Uw dag zij mij een teeken van Uw' goedheid, Een Heildag mij! stort in mijn' ziel de zoetheid Van Uw' genaë, die Jezus heeft verworven, Aan't kruis gestorven!

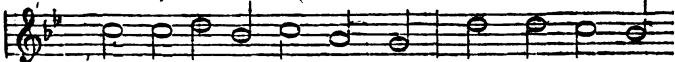
8. O Doodsverdelger, wees door mij geprezen! Gij zijt dez' dag tot heil van hen verrezen, Die slaafsch voor dood en graf en 't Opperwezen Steeds moesten vreezen.

9. Uw dag is gloriëdag van 't heil der aarde, Als Sabbath mij hoogheilig steeds in waarde; Verlosser! ik aanbid Uw' groote namen; Ja, eeuwig! amen.

6.

Sla, o God vol mededoogen! Sla Uw' oogen

Nu ge-na-dig op ons neër; Daar wij, in Uw

huis verschenen, Ons vereenen, Naar Uw voor-
 schrift, tot Uw' eer.

2. Dat ons hart Uw' Geest Schenk ons bijstand tot ge-
 verbeide, Die ons leide In Uw' looven Nu van boven; Spreek
 waarheid, naar Uw' woord; dan, Uw' gemeente hoort.

7.

Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot, O Heer, der
 le-gerscharen God! Zija mij Uw huis en tem-
 pelzangen! Hoe branden mijn' ge-ne-gen-heên,
 Om's Heeren voorhof in te treên! Mijn' ziel be-
 zwijkt van sterk verlangen; Mijn hart roept uit tot
 God, die leeft, En aan mijn' ziel het leven geeft.

2. Zelfs vindt de musch ziel een heilrijk lot, Geduchte
 een huis, o Heer! De zwaluw Heer der legerscharen! Wel-
 legt haar' jongskens neêr In't zalig hij, die bij U woont,
 kunstig nest, bij Uw' alta- Gestaâg U prijst en eerbied
 ren. Bij U, mijn Koning en toont.
 mijn God! Verwacht mijn' 3. Welzalig hij, die al zijn'

kracht En hulp alleen van U verwacht; Die kiest de welgebaande wegen: Steekt hen de heete middagzon In't moerbeidal, Gij zijt hun' bron, En stort op hen een' milden regen, Een' regen, die hen overdekt, Verkwikt en hun tot zegen strekt.

P a u z e.

4. Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort; Elk hunner zal, in't zalig oord Van Sion, haast voor God verschijnen. Let, Heer der legerscharen! let Op mijn ootmoedig smeekebed! Ai! laat mij niet van druk verwijnen; Leen mij een toegenegen oor, O Jakobs God! geef mij gehoor.

5. O God! die ons ten schilde zijt, En ons voor alle ramp bevrijdt, Aanschouw toch Uw' gezalfden Koning. Eén dag is in Uw huis mij meer Dan duizend, daar ik U ontbeer; 'k Waar' liever in mijns Bondgods woning Een dorpelwachter, dan gewend Aan d' ijdlе vreugd' in's boozen tent.

6. Want God, de Heer, zoo goed, zoo mild, Is t' allen tijd' een' zon en schild; Hij zal genad' en eere geven, Hij zal hun 't goede niet in nood Onthouden, zelfs niet in den dood, Die in opregtheid voor Hem leven. Welzalig, Heer! die op U bouwt En zich geheel aan U vertrouwt.

8.

Komt, laat ons zamen Isrels Heer, Den rots-
steen van ons heil, met eer, Met godgewijden
zang ontmoeten; Laat ons Zijn gunstrijk aange-
zigt, Met een verheven lofgedicht En blijde Psal-
men, juichend groeten.

2. De Heer is groot, een heerlijk God, Een Koning, die het zaligst lot, Ver boven alle Goën, kan schenken: Het diepst van 's aardrijks ingewand, Het hoogst geberg't is in zijn' hand; 't Is al gehoorzaam op zijn wenken.

3. Zijn is de zee, z' is door zijn' kracht Met al het drooge voortgebracht; 't Moet alles naar zijn' wetten hooren. Komt; buigen w' ons dan biddend neêr; Komt, laat ons knieten voor den Heer, Die ons gemaakt heeft en verkoren.

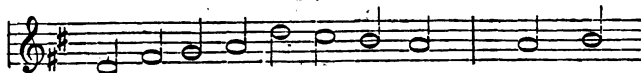
4. Want Hij is onze God, en wij Zijn 't volk van zijne heerschappij, De schapen, die zijn' hand wil weiden. Zoo gij zijn' stem dan heden hoort, Gelooft zijn heil en troostrijk woord, Verhardt u niet, maar laat u leiden.

5. Verhardt u niet, neemt zijn' genaê Ootmoedig aan, laat Meriba, Laat Massa u ten afschrik wezen, Waar 'k door uw' vaders ben verzocht, Toen alles, wat mijn' almagt wrocht, Hen niet bewoog, om mij te vreezen.

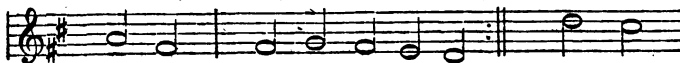
6. 'k Heb aan dit volk, dat mij vergat, Een' langen tijd verdriet gehad, Ja veertig jaar hunn' hoon verdragen, En zei: „Dit volk, dat steeds mij sart, Heeft een verdwaasd en dwalend hart, 't Schept in mijn' wegen geen behagen.“

7. Dies heb ik, door hun tergend kwaad Op 't hoogst vergramd, dit volk versmaad, En met een' dieren eed gezworen, Dat, wegens zijn' geschonden trouw, Het nooit mijn' rust genieten zou, Die voor mijn volk nog blijft beschoren.

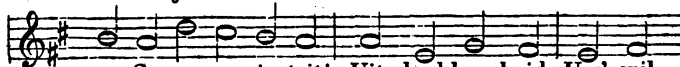
9.

U, Vader! U zij lof en prijs Voor't on-
Uw woord, Uw' waarheid maak' ons vrij En blijv'

derwijs Aan ons ge-ge-ven. Doe ons,
ons bij Door al ons leven.

o Op-perma-jesteit! Uit dankbaarheid Uw' wil

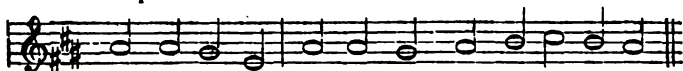
be-trachten, En steeds geloovig, om Uw' Zoon,
Van Uwen troon Uw' zegen wachten.

10.

Hal-le-lu-ja! eeuwig dank en ee - re, Lof,
Word' op aard' en in den hemel, Hee-re! Voor
aanbidding, wijsheid, kracht, Va-der! sla ons
Uw' liefd' U toegebracht!
steeds in liefde ga-de; Zoon des Vaders! schenk
ons Uw' ge-na-de; Uw' gemeenschap, geest van
God! Amen! zij ons eeuwig lot.

11.

Hoogste God, dank zij Uw' naam, Dat G'ons
Geef genade, dat wij zaam Naar het
hebt Uw woord gegeven;
sel - ve hei - lig leven. Wil zoo ons ge-

loof versterken, Dat het vruchtbaar zij in werken.

2. Onze Vader, God en Heer, Die ons onzen pligt wil leeren, Zend Uw' Geest toch op ons neêr, Werk Gij in ons het begeeren, En, door Uw' genadekrachten, Bij het willen het betrachten.

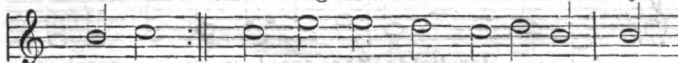
3. Heer! ai, hoor ons bid-den aan; Schenk Uw' vaderlijken zegen, Laat die zegen met ons gaan En geleid ons op Uw' wegen, Dat wij hier het goede smaken En hier-na in vreugd' ontwakten.

2. Op de komst van Gods Zoon in het Vleesch.

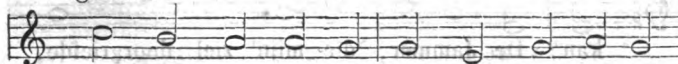
12.

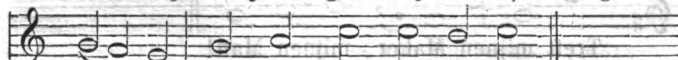
Hoe zal ik U ontmoeten, Mijn Jezus, mijn
Hoe zal ik U begroeten In't men-sche-lijk

sieraad! Laat mij Uw' geest bestieren, Ont-
gewaad?

steek mijn' lamp en geef Mij kracht, om regt te

vie-ren Uw' gunst, zoo lang ik leeft!

2. Uw Sion strooit de palmen, Bij takken, U ter eer'; Ik zal met dankb're psalmen U prijzen meer en meer; Mijn vurigst zielsbegeeren Bedoelt Uw' eer en roem; Ik zal U eeuwig eeren, Dien ik mijn' Redder noem.

3. Niets hebt Gij nagelaten, Om m' uit die slavernij,

Daar lijf en ziel in zaten; t' Ontslaan; nu ben ik vrij. Het rijk was mij ontnomen, Waar d' eeuw'ge blijdschap lacht; Toen zijt Gij zelf gekomen En hebt mij't weêr gebragt.

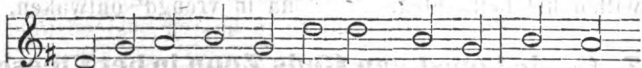
4. Ik moest in banden zuchten, Toen Gij mij hulpe boodt; 'k Moest niets dan schande

duchten; Toen maaktet Gij mij groot. Gij doet mij triomferen En schenkt mij't hoogste goed, Dat nimmer kan verteren Door tijd of tegenpoed.

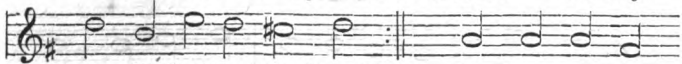
schroomen, Om vrij tot God te gaan; Want Jezus is gekomen En maakt ons ruime paën. Hij, Hij onthaalt den armen Aan zijnen rijken disch En staaft door zijn erbarmen Onz'eeuwig' erfenis.

5. Nu zal geen zondaar

13.

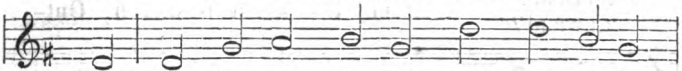
O Liefde! die den hemel scheurde En zelv'
O Liefde! die op d'aarde treurde En mij-

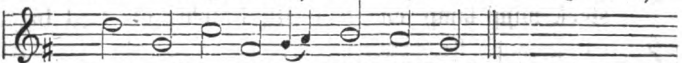
in mijn' el-len-de kwam! Is't moog'lijk, dat
ne zonden op zich nam!

het vuur der liefde Zoo groote wond'ren werken

kan? De Jammer, die mijn' ziel doorgriefde,

Trest mijnen Maker, mijnen Man!

2. De Liefd' is in het vleesch verschenen; Jehova wordt een menschenkind, Dat zich, om hulp ons te verleenen, Op't allernaauwst met ons verbindt. Het leven komt tot ons beneden; Ja, d'Eeuwigheid daalt in den tijd! Nu, zondaars! hebt gij niet meer reden, Om bang te treuren; weest verblijd!

3. Welaan, mijn geest! staak al uw kermen; Wees vrolijk, kwel u verder niet! De liefde zal u wel beschermen, Al is't, dat gij geen raad meer ziet. Blijft mij de zonde nog omgeven, Omdat hier geen volmaaktheid is; Voor allen, die in Christus leven, Is nogtans geen verdoemenis.

14.

Al d'aard' met al-les, wat zij geeft, Met al,
 wat zich beweegt en leeft, Is't wettig eigendom
 des Heeren; Hij heeft z', in ha-ren ochtendstond,
 Op on-ge-me-ten zeën gegrond, Doorsneden met
 ri-vier en meren.

2. Wie klimt den berg des Heeren op? Wie zal dien Godgewijden top, Voor 't oog van Zions God, betreden? — De man, die, rein van hart en hand, Zich niet aan ijdelheid verpandt En geen bedrog pleegt in zijn eeden.

3. Die zal, door 's Heeren gunst geleid, En zegen en gerechtigheid Van God, den God zijns heils ontvangen. Dit 's Jakob, dit is 't vroom geslacht, Dat naar God vraagt, zijn wet betracht En zoekt zijn aanschijn met verlangen.

4. Verhoogt, o poorten! nu den boog; Rijst, eeuw'ge deuren! rijst omhoog, Op dat de Koning in moog' rijden! Wie is die Vorst, zoo groot in eer? 't Is God, d'almagtig' Opperheer; 't Is God, geweldig in het strijden!

5. Verhoogt, o poorten! nu den boog; Rijst, eeuw'ge deuren! rijst omhoog, Opdat g' uw' Koning moogt ontvangen. Wie is die Vorst, zoo groot in kracht? 't Is 't Hoofd van 's hemels legermagt; Hem eeren wij met lofzangen!

15.

Heilvorst Jezus! Heer der Heeren! Mijn Ge-
 Haast U, bij mij in-te-kee-ren, Wil mijn'

liefde! zie mij aan;
 bede niet versmaën! Helper! die in bangen
 strijd Door Uw' troost de ziel verblijdt, Jezus!
 giet dien in de wonden, Die mijn hart heeft
 on-der-von-den.

2. Sla op mijn' ellenden d'oogen, Red mij van den vloek der wet, Wijl zij, zonder Uw meêdoogen, Gansch regtvaardig mij verplet, Een verdiend rampzalig lot En een' vrees'lijk straffend God Mij laat duchten; wil mij helpen, Wijl mijn hart zou overstelpen.

3. Satan voegt zelfs zijn verklagen Nog tot dez' verschrikking bij, Dat ik hem gelijk in plagen En mijn' staat rampzalig zij! Wee mij! telkens groeit mijn' smart, En mijn reeds gespleten hart Wordt, door wrœging van't geweten, Meer en meer uiteen gereten.

4. Neem ik, om dien angst te mind'ren, Daar mijn' bange ziel versmelt, Toevlugt tot de wereldkind'ren, 'k Zie mij dan te leur gesteld. Daar is vreugd, die ras begeeft,

Troost, die geen' verkwikking heeft, Helpers, die mij walging maken, Vrienden, die mij spottend laken.

5. Wat is hier niet broos; verdrietig, Niet vol moeite; zorg en ramp? Wat is hoogheid? o hoe nietig! Wat is rijkdom? slechts een damp, Of een' hand vol stof en aard'. Wat is toch de wellust waard? Heden zal iets vreugd' mij geven, Morgen mij 't berouw doen beven.

6. Maar de waare troost in 't lijden, Die bij Jezus Christus is, Kan alleen het hart verblijden En vervullen al't gemis! Och! hoe zwoegt naar U mijn hart! Kom, Heer Jezus! troost dat hart, Dat Uw' bijstand blijft verwachten, Moest het zelfs in druk versmachten.

7. O mijn hart, wat buigt g'u neder? Spring toch in

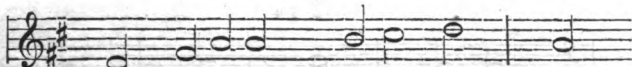
mij op van vreugd! Jezus komt, verhoort u weder. Heet Hem welkom, zijt verheugd! Hij belooft u heil en rust; Nu welaan! schep moed en lust; Gij zult hem een' woning wezen, Klaag Hem 't leed, Hij zal't genezen.

8. Jezus mint u! Heil en leven Is door Hem u toebereid; Alles, wat gij hebt misdreven, Ligt reeds in vergetenheid, En al 't geen

u hier op aard' Tegenstaat of wedervaart, Zal ten besten medewerken, U behoeden en versterken.

9. Ja uw heil is reeds herboren! Geen' verdoemnis treft u meer; 't Beste deel hebt gij verkooren, Jezus Christus, uwen Heer! Zijt gelijk Hij is, getrouw, Wat u wedervaren zou; 't Blijft pal vast: gij zult daarboven Eeuwig Zijnen naam eens loven.

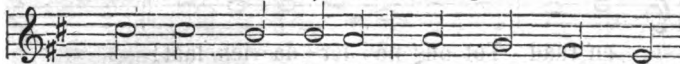
16.

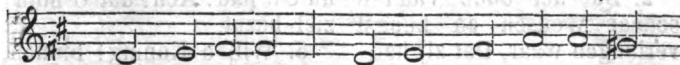
Zingt, Hosanna! — Davids zoon, — Zingt, Hem, die heerscht op 's Vaders troon, O-

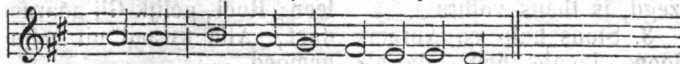
op 't feestuur van Zijn' krooning, God had ver Ja - cobs huis, als Ko - ning!

Hem die kroon bereid, Voor wien eens, als

Heer van al-len, 's Aardrijks kroonen ne-der-

vallen; Die regeert in eeuwigheid!

2. Zijt gezegend, dierbaar rijk! Rijk van zulk een' Heer der Heeren! Wie, wie is Uw' Vorst gelijk, Die regtvaardig zal regeren. Mogen Jood en

Heiden zaam Van Uw' vreed de roem verbreiden; En waar zij hun' palmen spreiden, Rijz' de glans van 's Konings naam!

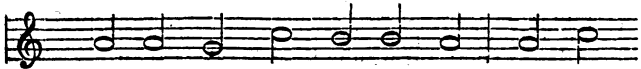
3. Koning! Uwe Majesteit
Zal eens volk bij volk ver-
eeren, Waar de zon haar
glans verspreidt, Alles tot Uw'
lof verkeerem; Uit der zuig-
elingen mond Rolt uw naam,
o Opperwezen! Van uw' vri-
enden hoog geprezen, Eens
door't ruime wereldronde.

4. Schrijf m', o Heiland,
schrijf mij aan In Uw' rijk, bij
d'onderdanen! Wil, waar ook
Uw' treden gaan, Tot mijn hart
den weg U banen! Heer!

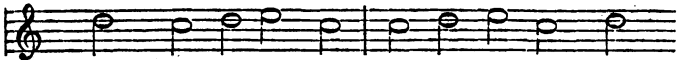
mijn' ziel voegt zich verblijd
Bij den kring der hemelingen,
Die reeds blij 't Hosanna zin-
gen, U Immanuël! gewijd!

5. Juich, mijn' ziel, verhef
zijn' lof, Juich, wees vrolijk
in Uw' Koning! Schoon Hij
heerscht in 't hemelhof, Kies
Hij 't hart hier tot zijn' wo-
ning! Zweer hem trouw met
willigheid! Kus den Zoon
zoo vol genade! Och! dat
niemand Hem versmade;
Slechts bij Hem is zaligheid.

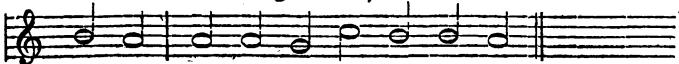
17.

God zij dank van jong en oud, Die zijn

woord krachtadig houdt, En des zondaars troost

en raad Tot ons ne-der-da-len laat!

2. Dat der oude Vad'ren
schaar Wensch en hoogst
verlangen waar, Dat zij had-
den lang verwacht En voor-
zegd, is thans volbragt.

3. Sions hulp en Abrams
loon, Jacobs heil, Maria's
zoon, Vrede-Vorst en Won-
der-Held Heeft zich in onz'
plaats gesteld.

4. Welkom dan, mijn za-
lig Heil! Mijne vreugd' gaat
boven peil; Baan toch in mij

nu Uw pad: Ach! dat U mijn'
ziel bezat.

5. Wil, o Koning! binnen
treên, Ik behoer aan U al-
leen; Roei, gelijk Gij gaarne
doet, Alle kwaad uit mijn
gemoed.

6. En, gelijk Uw' komst
weleer Vol van goedheid was,
o Heer! Laat mij dus te al-
ler tijd Door Uw' goedheid
zijn verblijd.

7. Schenk Gij aan mijn

harte troost, Als het zwak bevestigd blij', En mijn' hoop
van schaamte bloost, En des op U bekliv'.

Satans listigheid Mij te jam-
merlijk misleidt.

9. Opdat, als Gij, Levens-
heer! Heerlijk komt als Reg-
ter neêr, Ik moog vrolijk tot
U gaan En voor Uw gerigt
bestaan.

18.

Lofzang van Zacharia.

Lof zij den God van Israël, Den Heer, die aan
En, door zijn liefderijk bestel, Verlossing heeft
zijn erfvolk dacht, te weeg ge-bragt, Een hoorn des heils heeft
opgeregt; 't Geen Davids huis was toegezegd,
Dat wil Hij ons nu schenken. Gelijk Gods trouw,
van 's aardrijks ochtendstond, Door der pro-
fe-ten wijzen mond, Zich hiertoe aan de va-
deren verbond.

2. God had hun; tot hun'
troost, gemeld, Hoe zijn' ge-
nâ ons redden zou Van on-
zer haatren wreed geweld:

Nu blijkt zijn' onverwrikbre
trouw: Nu toont Hij zijn'
barmhartigheid, Van ouds
den vaad'ren toegezeid; En

dat Hij wil gedenken Aan 't heilverbond, aan dien gestaafden eed, Dien Hij wel- eer aan Abram deed, Aan zijn verbond, dat van geen wanklen weet.

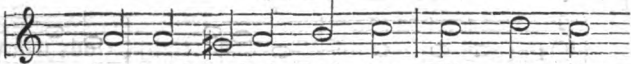
3. Hij speld' ons, dat wij t' aller tijd, Wanneer die blijde heildag rees, Van 's vijands dienstbaar juk bevrijd, Hem dienen zouden zonder vrees, Naar 't heilig regt, in waare deugd. ô Dierbaar Kind! ô stof van vreugd! Geschenk van 't Alvermogen! Elk noem' u Gods profeet, en geef' u eer; Gij treedt voor 't aanschijn van den Heer, En baant zijn' weg door leven en door leer.

4. Dus wordt des Heeren volk geleid, Door 't licht, dat nu ontstoken is, Tot kennis van de zaligheid, In hunne schuldvergiffenis; Die nooit in schooner' glans verscheen, Dan nu, door Gods barmhartigheên, Die met ons lot bewogen, Om ons van zond' en ongeval t' ontslaan, Een' ster in Jakob op doet gaan, De zon des heils doet aan de kimmen staan.

5. Voor elk, die in het duister dwaalt, Verstrekt deez' zon een helder licht, Dat hem in schaâuw des doods bestraalt, Op 't vredepad zijn' voeten rigt.

19.

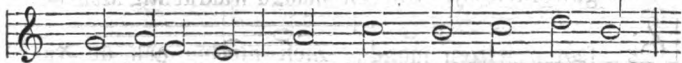
Lofzang van Maria.

Mijn' ziel verheft Gods eer: Mijn geest mag

blij den Heer Mijn' Zaligmaker noemen, Die, in

haar' lagen staat, Zijn' dienstmaagd niet versmaadt,

Maar van zijn' gunst doet roemen.

2. Want ziet, om 's Heeren daân Zal elk geslacht voortaan, Alom mij zalig spre-

ken; Wijl God, na ramp en leed, Mij groote dingen deed: Nu is Zijn' Magt gebleken.

3. Hoe heilig is zijn naam! en hoedt Het nederig ge-
Laat volk bij volk te zaam' moed, Waarin zijn Geest
Barmhartigheid verwachten: wil wonen.

6. Hij heeft, na lang ge-
duld, Met goederen vervuld
Der hongerigen monden: Hij
zag geen' rijken aan, Maar
heeft z', in hunnen waan,
Gansch ledig weggezonden.

7. Zijn' goedheid klom ten
top: Hij nam zijn Isrel op,
Naar 't heil, zijn' knecht
beschoren, Gelijk Hij ons
tén troost, Aan Abram en
zijn kroost, Voor eeuwig
had gezworen.

4. Des Heeren arm is
sterk: Hij deed een krach-
tig werk; Die hoog zijn van
gevoelen, Heeft Hij ver-
strooid, verward, Met alles,
wat het hart, Dier trotschen
mogt bedoelen.

5. Die stout zijn op hun'
magt, Heeft Hij versmaad,
veracht, Gestooten van de
troonen: Maar Hij verhoogt

3. Gezangen op Christus Menschwording en Geboorte.

20.

Gelooft zijt Gij tot allen tijd, Jezus, die
geworden zijt Uit een' maagd waarachtig Mensch,
Der Eng'-len vreugd', der Va-d'ren wensch.
Hal-le-lu-ja.

2. Des eeuw'gen Vaders vleesch en bloed Bekleedt
eenig Kind Men in eene krib- zich't eeuwig zalig Goed.
be vindt; Met ons ellendig Halleluja.

3. Dien 's werelds omtrek nooit besloot, Ligt hier in Maria's schoot; Die alles op zijn' wenk verrigt, Zag men een kind, een teeder wicht. Halleluja.

4. Het eeuwig licht, al scheen het klein, Maakt de wereld licht en rein, Het schijnt ook midden in den nacht En heeft ons 't kind-schap aangebragt. Halleluja.

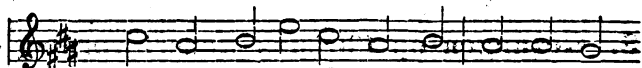
5. Des Vaders Zoon, God van't heelal, Werd vreemd'-ling in't tranendal, Hij rukt

ons uit het morsig slijk En plaatst ons in zijn hemelrijk. Halleluja.

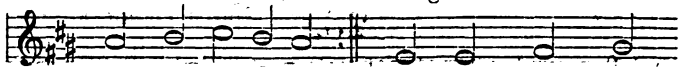
6. Op dat hij onzer zich erbarm', Kwam hij neder naakt en arm, En hij beschenkt ons met een' kroon, Als die der Eng'len voor zijn' troon. Halleluja.

7. Dus toont ons dit zijn' goedheid aan: Alles is om ons gedaan; Waarom de christenheid nu juicht En Hem voor eeuwig dank be-tuigt. Halleluja.

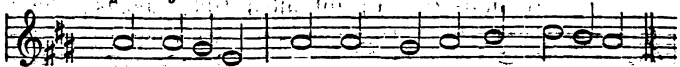
21.

A-dam had in E-dens hof Het verbond
Maar God dacht: het zondig stof — Zal niet al-

met God verbroken; Van mijn' gunst; naar
tijd zijn verstoken

mijn hegagen Zal het vrouwezaad opdagen.

2. Redder van't rampzaligst lot, Kom, o Heiland! help ons armen; Gij wordt mensch en gij zijt God, Om u over ons t' erbarmen! Wie kan van den dood bevrijden Zon-der Jezus en zijn lijden?

3. Maar, o God! wie ben ik toch, Dat gij m' uwen Zoon wilt schenken? En met uw' genade nog Aan

uw' vijand steeds blijft den-ken? Wat zal zij toekom-stig geven Zulken, die in Christus leven!

4. Is de kribbe niet te slecht? Is de stal niet te versmaden? Wordt de Heer een nedrig knecht, Mij met zegen t' overladen? O Heer Jezus! Uw bewinnen Gaat toch boven all' mijn' zinnen.

5. Neemt gij zelfs geen' reeds op zich genomen; Eng'len aan, Ook gevallen, Kerlang zal Hij voor u ster- ook verloren? Wat heeft dan ven En den Hemel u ver- de mensch gedaan? Zijt werven.

g'om zijnentwil geboren? 7. Dankt dus, dankt den Opperheer, Hem, dien Vader, Wat kan vleesch en bloed vol genade! Valt voor zijnen U geven, Dat wij eeuwig Zoon ter neêr, Die ons redt kunnen leven? uit alle schade: Hemelwaarts zal Gods lof klinken, 't Rijk des Satans moet verzinken.

6. Juich, mijn hart, in uwen God, Juich, want Hij is nu gekomen; Uwe zonden en uw lot Heeft Hij

22.

't Hoogst lovenswaardig wonderkind — Kwam
Des Hoogsten Zoon heeft ons bemind, De
ne-de-rig op aar-de; Zoo niet dit kind
hemel prijst zijn' waarde.
ge-bo-ren waar', Ver-lo-ren gingen w'allegaâr;
Hij wou ten Borg Zich stellen Voor ons; o
welk zalig lot! Mensch geworden Zoon van
God, Laat ons de hel niet kwellen.

2. Doez' dag geeft ons tot stus zich uit 't Hemelhof vreugde stof, Men roem' den Aan ons heeft aangeboden. God der goden, Nu Chri- O weldaad, die geen' weërgea

heeft, O gunst, die ons de de Hemelmajesteit Ons schild
 Godheid geeft, Een knecht zij vroeg en spade, En van
 is Hij geworden; Dat wij de dwaalleer ons bewaar, Die
 wierden eeuwig rijk, Werd steeds de ziel brengt in ge-
 Hij ons geheel gelijk En vaar; Hij wil de schuld ver-
 trad in menschen orden. geven. Heilig en drieëinig

3. Zeg dan ook dank, o Heer! Sterk ons geloof
 Christenheid, Opregt aan steeds meer en meer, Laat
 Gods Genade, Smeek, dat ons in vrede leven.

23.

God lof, de tijd reeds lang ver-beid,
 Des Va-ders eeu-wig ee-nig kind,
 't Be-gin van on-ze za-lig-heid En
 Die met het menschdom zich verbindt, Heeft 't
 red-ding is ge-ko-men; In Bethlehem, in
 vleesch nu aan-ge-no-men.
 Davids stad Is Hij, gelijk reeds Micha had
 Voorzegt, als mensch ge-bo-ren. O groot ge-
 luk! was dit niet waar, Het gansche mensch-
 dom ging te gaâr In eeuwigheid ver-lo-ren.

2. Zijn groot gebrek, zijn grootsten rijkdom aan, In
 arm bestaan Brengt ons den Hem zijn wij geborgen. Had.

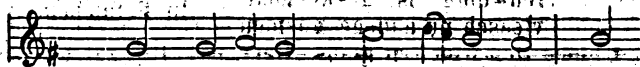
Adam ons gebragt in nood
En door zijn' schuld van
heil ontbloomt: Die Berg wil
voor ons zorgen. Beschouw
zijn' arme windels niet,
Waar 't dwaas vernuft zich
ook aan stiet, Die d' uit-
verkoor'nen teeder Bemint, de
heerscher van't heelal, Die
Held ligt in een' beestenstal
Ligt in een' kribbe neder.

3. Daar ligt dat Kind des
Vaders Woord, De hooge
God, wien 't Al behoort, Op
wien wij vast vertrouwen.
Kom, gansche wereld, kom
elk een; Hier kunt gij Gods
goedgunstighèen En zijn'
genâ aanschouwen. Zijt wel-
kom, driemaal waarde gast,
Zijt welkom, drager van mijn'

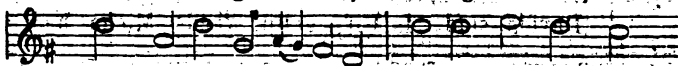
last, Mijn licht, mijn troost,
mijn leven; Wat zal ik, hooge
Majesteit, Mijn zalig deel,
uit dankbaarheid, Voor U ten
offer geven?

4. 'k Geef U mij zelven,
neem mij aan, Wil deze
gift toeh niet versmaân; Kan
ik iets anders geven? Gij,
die 't heelal hebt voortge-
bragt, 't Geringe offer niet
veracht, o Springbron van
mijn leven! Dat Gij dan aan
mijn' ziel verschijn', Laat
zij U, Heer, een' rustplaats
zijn, Kom tot mij, Hemel-
koning; Roei uit mijn hart
all' ijdelheid, Ik heb het,
door Uw' Geest, bereid U
tot een' heil'ge woning.

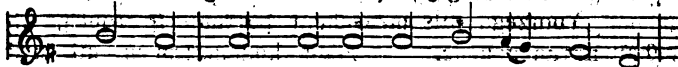
24.

Nieuw ge-bo-ren, nieuw ge-bo-ren, En

van eeuwighèid verkoren, Mij geschenken Won-

der-kind! Zie, hoe nu der menschen zie-len

Aan uw' krib in ootmoed knielen, Daar men

troost en blijdschap vindt!

2. Menschenzone, Men- Uwe liefdestralen Kan men
schenzone! Bij U acht ik met geen goud betalen: Sla
schat noch kroone Voor mijn Uw oog toch ook op mij!
harte van waardij. Eén' van

25.

O Menschzoon! Gij, die den troon Der
majesteit uit liefde hebt verlaten, Toen w'in den
nood, Zelfs in den dood, Vervreemd van hoop
en zonder hulpe zaten!

2. Mijn hart is blij; Uw krib is mij Een paradijs, daar mijne ziel kan weiden. 'k Zie 't hoogste goed Mijne vleesch en bloed Den wondren glans der Godheid overspreiden.

3. Dit dekkleed is Een' ergernis Voor hem, die zich met zijn vernuft beraadde; Maar wie zich kent In zijn ellend', Ontdekt daaronder schatten van genade.

4. Hij, God, werd mensch; Der vad'ren wensch Werd onze vriend, toen wij zijn' haters waren; Werd ons gelijk, Om't godlijk rijk En's Vaders liefd' in 't vleesch ons t' openbaren.

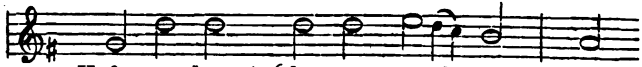
5. Geloof Gods stem; Neem

deel aan Hem, Die, ons tot heil, zich zelve wou verzaken. Hij gaat u voor Op 't hemelspoor; Volg, volg Hem na! Hij zal ons zalig maken.

6. Wordt gij geplaagd, Wees onversaagd! Uw broeder is met uwen nood bewogen. Zijn hart is goed; Vol liefdegloed, Wischt hij de kommertranen uit uw' oogen.

7. Ach, hoor zijn' stem! Kom, kom tot Hem! Hij spoedt ter hulp, en gij, gij zult Hem danken; Hij weet en kent Al onz' ellend', En ziet van ver de moedloosheid der zieken.

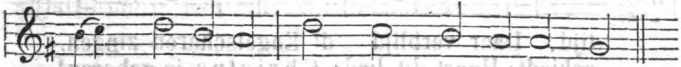
26.

Heft, zondaars! (dat uw' vreugde blijk'!) Uw'

stem tot's Hoogsten troon. Gods liefd' ontsluit

ons 't Hemelrijk. Hij schenkt ons zijnen Zoon!

2. Hij komt, Hij komt uit's Vaders schoot, En wordt een teeder kind; In armoe'en van pracht ontbloot, Ziedaar des zondaars vriend!

3. Hij wordt een knecht; ik word' een Heer; Dat huigt mij neêr in 't stof. Zing, zing, mijn' ziel! zing Hem ter eer: Zing Jezus; zing Hem lof!

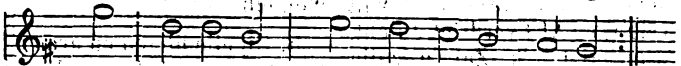
4. God komt (wat is zoo wonderlijk?) Omkleed met vleesch en bloed! En schenkt ons in zijn koningrijk Zijn heil in overvloed.

5. Hij, Hij ontsluit, na lang getreur, Ons 't hemelsch Paradijs. Geen Cherub staat meer voor de deur. Zing, zing, zijn' naam ten prijs!

27.

Je-zus, Je-zus is ge-bo-ren! Christ'nen
Laat uw' toonen vrij weêrgalmen! Zingt dit

zijt, Nu verblijd! Laat een' lofzang hooren!
kind, Dat u mint, Dank- en vreugdepsalmen!

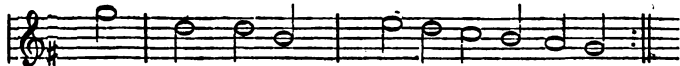
2. God is in ons vleesch verschenen, Wie behoeft Nu bedroefd Zonder hulp te weenen? God heeft ons zijn'

Zoon gegeven Tot een' borg; Staakt uw' zorg: Zondaars! gij zult leven!

28.

Vrolijk mag mijn hart opspringen In deez'
Aard' en Hemel! neemt ter ooren, Wat ge-

tijd, Daar verblijd d' Engelscharen zingen.
schieft; Hoort dit lied: Christus is geboren!

2. Wilde God het menschdom haten En ons doon, Zou Gods Zoon Niet zijn' troon verlaten. Hadd' Hij lust in onze kwalen, Hij zou vast Onzen last Dan niet op zich halen.

3. Hij wil mij van straf bevrijden, Biedt zich aan, Om, belaan Met mijn' schuld, te lijden. Hij wil 't Lam zijn, om te sterven, En door Bloed 't Hoogste Goed Voer mij te verwerven.

4. Daar ligt onze God, ons leven, En roept blij: Komt tot mij! Komt, komt zonder beven! Lieve broeders! wilt verzaken Al 't verdriet. Juicht, want ziet, 'k Zal u zalig maken.

5. Komt tot Jezus, zonder schromen, Groot en klein! Zalig zijn, Die tot Jezus ko-

men. Ziet zijn hart van liefde branden; Leest uw' naam, Allen saam, In zijn' dierb're handen.

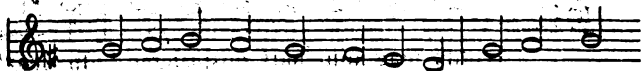
6. Wie kan zoo als Hij beminnen? Geeft Hem d' eer, Mint Hem weêr Met uw' ziel en zinnen. Hij wil 't waar geloof u geven. Hoort zijn' stem, Ziet op Hem, En uw hart zal leven.

7. Voelt g'u, in den grond des harten, Gansch vervaard En bezwaard Met ondraagb're smarten: Weest getroost! Hij is gevonden, Die geneest Hart en geest Van de ergste wonden.

8. Gij ellendigen en armen! Komt gezwind Uwen Vrind In 't geloof 't omärmen. Hier zijn alle goede gaven. Schept nu moed: Jezus bloed Zal uw harte laven.

4. Op het Nieuwe Jaar.

29.

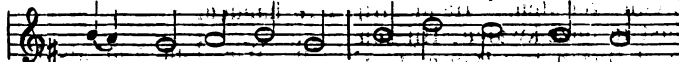
Wederom een jaar verdwenen, Nader weêr
Sneller vliegt een pijl niet henen Dan mijn snel

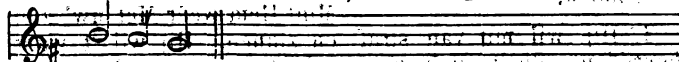
aan d' eeuwigheid,
ge-wiek-te tijd. o Je-ho-vah Ze-ba-oth!

On-ver-an-der-lij-ke God! Ach, 't ontbreekt

ons zelfs aan klanken, Om uw' gunst naar eisch

te danken.

2. Ik verschrik, almachtig Wezen! 'k Word door angst en vrees vervaard; Want mijn bidden, zingen, lezen Gaat met sluimerzucht ge- paard. Heilig zijt Gij; Heilig, Heer! Vlekkeloos in glans en eer; Wee mij, want ik ga verloren, Niets bestaat er voor Uw' tooren.

3. o Hoe schrik'lijk is 't te vallen In de hand van zulk een' God, Die regtvaardig roept tot allen: Wee den mensch, die mij bespot! Dwaalt niet, zondaars! wie dit doet, Zal ik in mijn' ijver-

gloed, Die in eeuwigheid zal blaken, Straffen en te schande maken.

4. Maar Gij zijt ook; Heer! genadig, En toont ons uw Vaderhart In den borg, die zoo weldadig Ons bevrijdt van helsche smart. Ben ik niet in uwe hand Aangetee- kend als een pand, Dat Gij eeuwig zult behoeden, Hoe de vorst der hel moog' woeden.

5. Wil, mijn' ziel! u over- geven Aan uw' borg en mid- delaar; Prijs Hem, dankbaar, al uw leven, Die den dag kroont en het jaar; Vang het

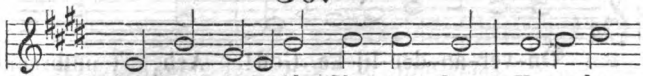
nieuwe leven aan, Dat u
boven zon en maan. Opwaarts
voert, en, na uw sterven,
Hemelvreugde doet beërven.

6. Moet ik dan in deze
woning Nog een' tijdlang zijn
geplaagd, Gij zult maken,
grootte Koning! Dat mijn' ziel
het willig draagt; Blijf Gij,
Heere! steeds bij mij, Jezus!
dan blijf ik u bij; 'k Zal 't
op nieuw dan onderschrijven,

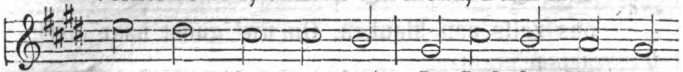
Dat ik U getrouw wil blij-
ven.

7. Dat van d' avond tot den
morgen Mij Uw' liefd' en trouw
bewaak'! Dat geen twij-
felmoedig zorgen Tusschen
ons ooit scheiding maak'!
Proef mijn hart en nieren,
Heer! Rig mijn' schreden tot
Uw' eer! Leer mij waken,
bidden, strijden! Wil mij van
't verderf bevrijden!

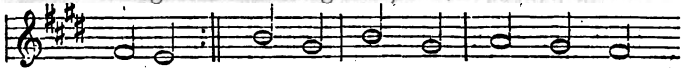
30.

Waak op, geliefde Christenschaar! Vergader
Verhef de ziel, ontsluit den mond, Dank Hem ver-

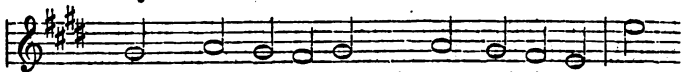

za-men, help el-kaar In God den Heer te
heugd uit's harten grond; Elk moet Hem eer be-

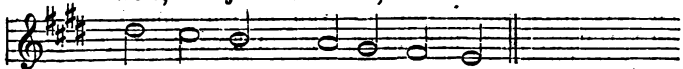

prijzen.
wijzen.

Hij doet Zijn goed Ons aanschou-

wen, Wij vertrouwen, 't Heil zal dalen Tot

ons neêr uit 's Hemels za-len.

2. Gij schenkt ons weêr
een ander jaar. Uw' zorg
behoedt ons in gevaar, Ge-
lijk een Vader teeder. Uw
lof, o Jezus! zij verbreid; Gij
daaldet uit uw' Heerlijkheid

Tot ons, als Broeder, neder.
Looft zaam zijn' naam, Door
gebeden, Op dit heden! Laat
uw' Psalmen Over 't wereld-
rond weêrgalmen!

3. Och dat uw heil, o He-

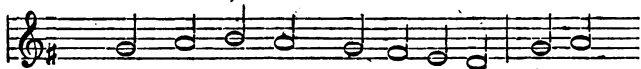
melheer! Dit jaar zich steeds
aan ons vermeer', Uw dier-
b're zegen dale Terneder op
de Christenkerk, En dat op
uw genadewerk De kracht
uws Geestes strale! Vrijheid
Blijheid, Hemelzegen, —
Daal' als regen Op de lan-
den Van uw' liefderijke han-
den.

trouw gehecht, Dat waar-
heid groei', dat vreed' en
regt Elkander minzaam groe-
ten. O Heer, door uw' mil-
dadigheid Zij 't gansche land
veel heils bereid, Doé ons
uw' gunst ontmoeten; Aikeer,
— o Heer! Tot ons weder —
En daal neder Uit den hoo-
gen, Dat w' uw' goedheid

4. Dat goedheid zij aan

smaken mogen.

31.

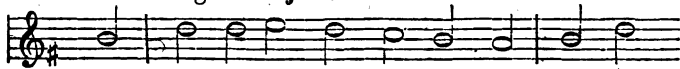

Laat mijn po - gen wel gelukken, Je - zus!
Wil mij nieuwe kracht indrukken In dit

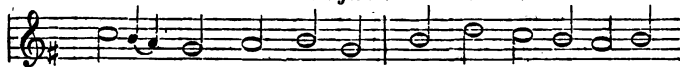

Op - per ze - ge - naar,
nieuw begonnen jaar.

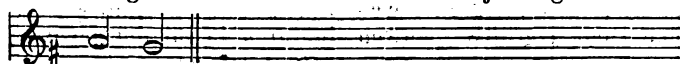
Neem mijn hart in uwe

hand En verlicht mijn zwak verstand. Nieuwen

ze - gen en nieuw le - ven Wil mij uit ge - na - de

ge - ven.

2. Laat dit zijn een jaar
van vrede, Van genâ en zalig-
heid; Dat ook elke tred' en
schrede Uwen roem en eer
verbreed' l'k Heb geen' grond,
dan Uwe trouw, Daar ik
mijne hoop op bouw; Wil
mij dan all' oogenblikken,

Door Uw' liefd' en trouw
verkwikken.

3. Troost mij, Heer, met
Uwe liefde, Sla, o God,
mijn schreijen gâ. Zie, hoe
mij de smart doorgriefde, Hoe
'k vol angst en vreeze sta.
't Zij ik slaap, 't zij dat ik

waak', Neem, o Heer, toch
aan mijn' zaak; Sterk m'in
angsten, die mij kwellen,
Laat mij dood noch zonde
knellen.

4. Heer, wil mij genade
geven, Dat dit jaar mij hei-
lig zij. En ik christelijk
moog' leven, Onbesmet van
huichlarij; Dat ik altijd vreed-
zaam leef, Niemand reën tot
smarte geef, En dat ik, reeds

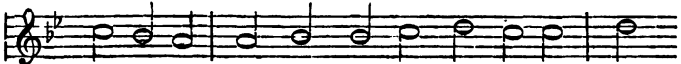
hier beneden, Deel in Uwe
Zaligheden.

5. Laat mij vrolijk al de
dagen Leven van dit nieuwe
jaar. Wil mij op Uw' han-
den dragen, Onderschraag
mij in gevaar. Sta mij bij
in allen nood, Wijk van mij
niet in den dood, Laat mij
vrolijk aan U kleven, Als
ik scheid uit 't aardsche
leven.

32.

Laat ons dit jaar in-tre-den Met zingen en

ge-be-den Tot God, die ons in't le-ven Veel

ze-gen heeft ge-ge-ven.

2. Zoo gaan wij met el-
kander Van 't eene jaar in't-
ander', Verblijd op onze we-
gen Door jaarlijks nieuwen
zegen.

3. Als moeders in gevaren
Haar' kind'ren wel bewaren,
Met liefd' en met ontfermen
Hen hoeden en beschermen:

4. Zoo wil ook God, de
Heere, (Hem zij lof, prijs
en eere!) Ons-in zijn' schoot
verbergen, Als ons iets
kwaads wil tergen.

5. Ik loof, o Heer! uw'
trouwe, Waarop ik daag'-
lijks bouwe, Die mij weet te
bewaren In allerlei gevaren.

6. Geef ons uw' milden
zegen, Heer! op all' onze
wegen; Dat duisternis ver-
dwijne, Uw' heilzon helder
schijne!

7. Dit alles wil ons ge-
ven, o Leven van ons le-
ven! Wil, waar uw' kind'ren
wonen, Dit jaar met zegen
krooneu!

33.

Gij zijt, o Heer! van d'al-ler-vroegste ja-ren,
 Voor ons geweest een' toevlugt in ge-va-ren.
 Eer berg en rots uit niet ge-bo-ren wa-ren, Eer
 d'aarde rustt' op hare grond-pi-la-ren: Van
 eeuwigheid, o God, die eeuwig leeft! Zijt Gij
 de God, die eind' noch oorsprong heeft.

2. Uw' oppermagt, die wij ootmoedig eeren, Kan door één' wenk den mensch zijn' broosheid leeren: Uw wenk alleen, al schijnt ons niets te deren, Verbrijzelt ons, doet ons tot aarde keeren: Want in Uw oog zijn duizend jaren, Heer! Een enk'le dag, een' nachtwaak en niets meer.

3. Gij overstroomt het menschedom: zijn vermogen Is, als een slaap, een ijde droom vervlogen: Zij zijn als 't gras, dat 's morgens, overtogen Met frischen daauw, in bloei staat voor elks oogen,

Maar 's avonds, als het afgesneden wordt, Op 't open veld in weinig tijds verdort.

4. Door Uwen toorn ver gaat ons kwijnend leven. Uw' gramschap doet ons hart van doodschrik beven. o God! als Gij! in majesteit verheven, Het onregt, dat w' in 't openbaar bedreven, En 't kwaad door ons in 't heimelijk verrigt, In 't licht stelt voor Uw glansrijk aanzigt.

5. Wanneer Uw toorn en gramschap ons bezwaren, Dan wenden, dan verdwijnen.

onze jaren; Wij zien hen als gedachten henen varen; Of, blijft Uw' gunst ons in het leven sparen, Dan klimmen wij ten hoogsten tot den top Van zeventig of tachtig jaren op.

6. Helaas! het best van onze beste dagen Baart dikwijls smart, geeft dikwijls stof tot klagen, Daar zorg, verdriet en jammerlijke plagen Steeds, beurt om beurt, de matte ziel doorknagen. De levensdraad wordt schielijk afgesneên; Wij schenen sterk, en ach! wij vliegen heen.

7. Wie kent Uw' toorn? wie zijn' geduchte krachten? Wie vreest dien regt, geduchtste Magt der magten? Leer ons den tijd des levens kostlijk achten, Opdat ons hart de wijsheid moog' be-

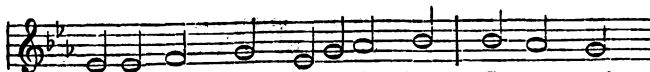
trachten; Keer weder, Heer; Uw gunst koom' ons te stâ: Hoe lang ontzegt G' Uw' knechten Uw' genâ?

8. Uw' gunst sterkt meer dan d' uitgezochtste spijzen: Laat, met het licht, haar licht voor ons verrijzen; Zoo zal ons hart op liefelijke wijzen Uw' goedheid, al ons ovrig leven, prijzen. Verblijd ons naar de maat van onzen druk En naar den tijd van al ons ongeluk.

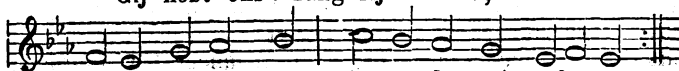
9. Laat Uw' genâ ons met haar' troost verrijken, En laat Uw werk aan Uwe knechten blijken; Uw' heerlijkheid niet van hun' kindren wijken: Uw' liefd', Uw' magt beboed' ons voor bezwijken: Sterk onze hand, en zegen onze vlijt; Bekroon ons werk, en nu, en t' allen tijd'.

5. Gezangen op het Lijden en Sterven van Jezus.

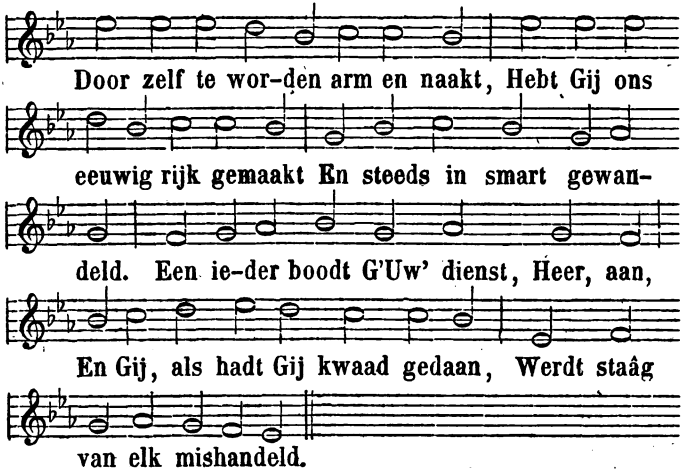
34.

o Je-zus, Gods geliefde Zoon, Gij zijt van's
Gij hebt ons't zalig rijk bereid, En en- kel

hemels hoogen troon Op aarde neêr gekomen.
uit barmhartigheid De menschheid aangenomen.

Door zelf te wor-den arm en naakt, Hebt Gij ons
 eeuw'ig rijk gemaakt En steeds in smart gewan-
 deld. Een ie-der boodt G'Uw' dienst, Heer, aan,
 En Gij, als hadt Gij kwaad gedaan, Werdt staåg
 van elk mishandeld.

2. Gij leedt ook buiten in den hof Voor onze zonden, daar G'in't stof Door angst werdt neêrgeslagen, Opdat wij al ons zondig kwaad Niet zouden zonder troost en raad In eeuwigheid beklagen. Daar streedt Gij tegen's doods geweld, Schoon U het bloedig zweet, o Held, Door angst werd uitgedrongen; Opdat de doodsangst onze ziel In't sterfuer niet te bitter viel, Hebt Gij den dood bedwongen.

3. En Judas, die zich noemd' Uw' vriend, Heeft, door geldgierigheid verblind, U schandelijk verraden, Opdat Gij naamt in vriendschap aan Ons, die zoo vaak door gruweldaan De trouw met voeten traden. En daarop werdt Gij gansch en gaar Omringt door

Uwer haat'ren schaar, Gebonden en gevangen, Opdat w', uit's duivels strik geleid, De ware vreugd' en zekerheid Door Uwe kracht erlangen.

4. Uw' Jongers vloten van U heen, Ook Petrus, door de vrees bestreên, Die, eer de haan nog kraaide, U drie-maal loochend', ons ter leer, Om vast te houden aan U, Heer, Schoon 't ook een stormwind waaide. Dóch als Uw oog op Petrus zag, Daar hij in angst gedompeld lag, Waart Gij hem, Heer, genadig; Opdat geen' schuld, hoe zwaar en groot, Een', die tot Uwe liefde vlood, In eeuwigheid beschadig'.

5. Gij werdt, verhev'ne Majesteit, Tot vele Regters

heen geleid, Niet zonder moeïijkheden, Opdat wij door des duivels magt Niet wierden in de hel gebragt, Daar duld'looz' pijnen leden. Gij werdt, oneindig groote God, Gehoond met schimp en smaad en spot, Geslagen en bespogen, Opdat G' ons, vrij van smaad en schand', Met God verzoend, tot eere-stand Eens eeuwig zoudt verhoogen.

6. Men heeft bij al dien hoon geen woord, O Heer, uit Uwen mond gehoord, Hoe wreed men U mogt plagen. Opdat wij niet voor Gods gerigt Verstomd, beroofd van alle licht, Voor eeuwig straffe dragen. Eerst gaf Pilatus U die eer, Dat hij in U, onschuldig Heer, Geen' misdaad had gevonden; Zoo dat ons hart erkent en roemt, Dat Gij ten onregt zijt gedoemd, Alleen om onze zonden.

7. Der Joden haat zoo bitter was, Dat zelfs de Moor-der Barrabas Werd boven U gekoren; Opdat wij eens in 't Hemelrijk, Het Sera-fijnendom gelijk, Uw' roem en lof doen hooren. Men geeseld' U, (ô euvelmoed!) Zoo dat, ô Borg, Uw dierbaar bloed Is uit Uw lijf gevloten. Dus hebt G', op dat wij vrij van pijn, Van smart en striemen mogten

zijn, Uw kostlijk bloed ver-goten.

8. Pilatus, die 't geduld verloor, Steld' U der Joden-schaar dus voor: „Wild hier den Mensch aanschouwen!“ Opdat, wanneer het boos geweld Des Satans ons ten schouwspel steld, Wij op Uw' hulp betrouwen, Nog groeit der Joden gramschap aan, -Al hebt Gij God noch mensch misdaan, 't Doods-vonniss wordt gestreken; Opdat G' ons in den jongsten dag, Hoe zeer de helvorst woeden mag, Voor eeuwig vrij kondt spreken.

9. Eer U de boosheid bragt ter dood, Heeft z' U van kleederen ontbloot, Tot meer-d'ring van Uw lijden; Opdat G' Uw volk eens mogt bekleên, En met Uw' borg-geregtigheên Bedekken en bevrijden. Men drukt en pijnjt, tot meerder' hoon Uw' schedel met een' doornen' kroon; Dus woudt G' aan ons bewijzen, Hoe Gij de kroon der heerlijkheid Ons hadt door Uwen dood bereid, Waarvoor w' U eeuwig prijzen.

10. Gij moest, schoon moed' en afgemat, Het vloek-hout zelfs door Salems stad En naar den kruisberg dragen; Opdat wij konden henen gaan Verlost van zonden, onbelaân Van wel verdiende plagen. Gij moest

naar hunnen boozen raad,
U tusschen Moorders, ô wat
smaad! Aan 't kruishout laten
hangen, Opdat wij, van den
vloek bevrijd, Als d' uitver-
korenen verblijd, De zalig-
heid erlangen.

11. Den Moorder aan Uw'
regter hand Gaaft Gij Uw
woord ten onderpand, Hij
zoud' Uw rijk bewonen, Op-
dat men hopen' tot U ga,
En niemand denk', het is te
spâ, Om mijn berouw te too-
nen. Den and'ren moorde-
naar gingt Gij Vrijmagtig
met Uw' gunst voorbij; Hij
moest in zonden sterven,
Opdat men zijn berouw ver-
vroeg', En nimmer denk', 't is
tijd genoeg, Genade te ver-
werven.

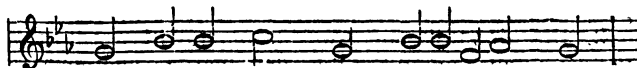
12. Men gaf, ô groote Le-
vensvorst, U gal en edik
in Uw' dorst, En deed U
schieer verstikken, Opdat Gij
aan Uw volk in nood Een'
dronk der lansen aanbodt,
Die zielen kan verkwik-
ken. Gij gaaft, als Mensch,
waarachtig God, Den Geest
op 't bloedig moordschavot,
Opdat G' ons zoudt ver-

werven Een eeuwig leven,
en wij zijn Bevrijd van alle
helsche pijn En van het ster-
vend sterven.

13. Naar luid der Profetie,
ô Heer, Werd Uwe zijde met
een' speer Na Uwen dood
doorsteken, Opdat, als uit
een' heil-fontein, Uw' gunst
Uw' Kind'ren in 't gemeen
Zou zijn als waterbeken. Men
zag de 'graven opengaan,
Veel' Heiligen zijn opgestaan
En uit den dood verreezen,
Zoo zullen w' ook, van doods-
geweld Bevrijd, in 't levens-
licht gesteld, Bij onzen Hei-
land wezen.

14. Wie zoud' U dan niet
dankbaar zijn, Daar G' U
voor ons in zulk een' pijn
Gewillig hebt begeven. Wij
willen, schuw voor 't zon-
dig kwaad, Met God ver-
zoend, naar Zijnen raad En
Zijn' geboden leven, En roe-
men Uw' barmhartigheid, Die
Gij, ô Hemel - Majesteit,
Getoond hebt door Uw lij-
den. Beschouw, doemschul-
dig Adamszaad, Hoe d' Op-
perheer de zonden haat, En
tracht ze te vermijden.

35.

Mijn Levensvorst, mijn uitverkoren Goed,

Hoe kan mijn' ziel met dankbaarheid vergelden
 Uw' liefdegloed? en ooit genoeg vermelden
 Het heil voor mij verworven door Uw bloed?
 Ach dat mijn hart, als 't Uw', ook smelten kon,
 En tot U mogt in dank-er-kent'-nis vlieten,
 Dat ik de vrucht, die'k door Uw lij-den won,
 Ge-lijk een' stroom mogt voor U ne-der-gie-ten.

2. Bij donk'ren nacht viel U het lijden aan, Om mij den nacht der zonden weg te vagen; Ik zie U 't kruis bij Salems poorten dragen, Opdat mij wierd de Heilpoort opgedaan. Door 't duister dal van Kedron tradt Gij heen, Opdat ik wierd uit 't zondig slijk geheven, d' Olijfberg zag Uw' ziel met angst bestreên, Opdat ons wierd' de vreed'olijf gegeven.

3. Het doodlijk ooft was in een' hof geplukt; Het hoogste goed was in een'

hof verloren; Dus hebt G' een' hof ten strijdperk uitverkoren, Daar Gij mij hebt aan 't wraakzwaard Gods ontrukkt. Hier zonkt Gij gansch in treurigheid ter neêr, Van allen kant met vrees en schrik bevangen, Opdat ik, van al 't geen mij drukt, ô Heer! Door Uwe smart bevrijding mogt erlangen.

4. Het levenssap verbrak der aad'ren band, En is met kracht Uw' leden doorgedrongen, Gij werdt in 't stof der aarde neêrgewrongen, En kroopt gelijk een worm

door 't bloedig zand, Opdat ik niet zou in den helschen gloed, Beroofd van hulp, wanhopig neêrgesmeten In 't ak'lig hol des afgronds, eeuwig bloed Door 't bliksemvuur van Uwe gramschap zweeten.

5. Der boozen schaar drong woedend op U aan, In grammenmoed, met fakkel, zwaarden, stangen, Alleen om U, onnoozel Lam, te vangen; Niet anders zou 't met mij ook zijn gegaan, Wijl Belials verwoede drakenschaar, Mij dwalend schaap gansch weerloos had besprongen, Hadt Gij niet, ô mijn Herder, in 't gevaar Den wolf zijn' prooi, als uit den klaauw ontwongen.

6. Ook liet Gij Uw' genadevollen mond Door een' geveinsd', een' Juduskus bevelken, Om d'ontrouw van mijn hart dus toe te dekken, Ten blijk, dat nooit Uw' trouwe weêrga vond. Uw' Jongers vloôn, opdat G', ô Vorst, alleen Zoudt zonder hulp de pers der gramschap treden, Voor hen, wier schuld hen band' in 't helsch geveen, Opdat zij daar verdiende straffe leden.

7. Men voerd' U naar den bloedraad, daar begon Men U te snood met valsheid aan te klagen, Nog spraakt Gij niets, wat zij ook mog-

ten vragen, Omdat ik ook niet één antwoorden kon Op duizenden; want, Heer! ik had Uw' Naam Met mond en daân gelasterd en geschonden, Hierom werdt Gij veroordeeld met die blaam, Als hadd' men U op lastertaal bevonden.

8. Den slag gepaard met speeksel, dien U 't rot Der boozen gaf in 't aanzigt, waar' ik schuldig, Gij leedt dien hoon en bittren smaad geduldig, Opdat ik nooit den Satan wierd' ten spot. Als Leeraar ging men U met smaad te keer, U, mijn Profeet, heeft d'euveldoed weêrsproken, Opdat dit kwaad, aan Uwe reine leer Door mij begaan, mogt blijven ongewroken.

9. Heeft Petrus U, daar hem de vrees bestreed, Driemaal verzaakt, en dus Uw hart doorsteken: Ach! hoe veel meer durfd' ik de trouw verbreken; Doch 't is mij ook, gelijk aan Petrus, leed. En hebt Gij, Heer, nog dien trouwloozen knecht Aanhoudend doen Uw' liefden gunst ervaren, Ach, breng ook mij, wanneer ik dwaal, te regt, Laat toch Uw' Geest mij zwakke riet bewaren.

10. Men sleept' U naar Pilatus regterstoel, Wijl Gij ook leedt voor die de voorhuid dragen; Men liet U door

een' Heiden ondervragen; Men schreeuwde, dat Gij oproer hadt ten doel. Gij Vredevorst, en Heerscher van 't Heelal, Heer! ik beken mijn' schuld, ik was verloren, Wijl ik mij bij Uw' haters groot getal Gevoegd had, en mijn' lust ten Heer verkoren.

11. o Onregt, dat Gij met een' moorder staat, Een' Barabas, een' fielt wordt opgewogen! o Gruwel, dat hij U wordt voorgetogen; O razernij, ô meer dan Kains haat! Maar, wat doem ik der Joden euveidaad; Ik heb ook zelf dit hoogste kwaad bedreven, 'k Heb d' ijdelheên voor God, het hoogste Goed, Ik heb den dood gekozen voor het leven.

12. Het moordgeschrei, dat tot den Hemel klom, Was niet zoo sterk als mijne zonden riepen, De stromen bloeds, die van Uw ligchaam liepen, Waarin het door Pilatus geesel zwom, Die toonen mij, Heer, mijn' bloedroode schuld, De helsche pijn en die gewetens-priemen, Die Gij voor mij leedt met een taal geduld, Om mijne wond' te heelen door Uw' striemen.

13. Het purper dekt tot smaad den Eerevorst, Opdat ik mogt versierd ten voorschijn komen, Een' doornen' kroon doet 't bloed langs 't aanzigt stroomen, Opdat mijn

hoofd de kroon der eers torscht. Men treed den glans der hoogste Majesteit Vol wreev'len moed in spotternij te voeten, Ten eind' ik dus niet mijn' weêrbarstigheid Door strenge straf in d' eeuwigheid zou boeten.

14. O Godlijk Lam, hoe willig draagt Gij daar Het vloekhout, op dat mij geen vloek zou krenken, Dat hout, dat mij moest levensvruchten schenken, zoo dat ik in zijn' schaduw veilig waar. Gij zielsieraad, Gij hangt hier onbedekt, Opdat Gij zoudt mijn' naaktheids schande dekken, Men heeft van d' aard' aan 't kruis U uitgerekt, Om mij daardoor der zondendienst t' onttrekken.

15. O Golgotha! gij zijt het treurtooneel, Waarop de Heer, de Schepper wilde lijden, De kampplaats, daar het Vrouwezaad wou strijden, De schouwplaats, die dit wonder viel ten deel. Hier zal de Borg, der offren tegenbeeld, Met dierbaar bloed voor mij 't rantsoen betalen, Terwijl Gods toorn metscherpe schichten speeld', En die op 't schild van mijn geloof deed dalen.

16. Die tusschen aard' en hemel vrede bragt, Zie 'k tusschen aard' en lucht ten schouwspel hangen, Opdat ik wierd' in 't Eng'len-koor

ontvangen, Werd hij gelijk de moordenaars geacht. Zijn gansch gewaad, zijn kleed, door 't lot verspreid, Moest hij ten buit den krijgsknecht overlaten, Opdat het kleed van zijn' gerechtigheid Zou overal den uitverkoor'nen baten.

17. Daar toonde het Verbondsbloed 't eerst zijn' kracht Den moordenaar, die, even voor zijn sterven, Door waar geloof en boet' mogt heil verwerven; Voor alle schuld was nu 't rantsoen gebragt. Doch is aan één' uit duizend dit gedaan, Dit geeft het vleesch geen' grond tot zorg'-loos sluimen, Want d' and'ren fielt zag men verloren gaan; Wacht u dan toch, den heiltijd te verzuimen.

18. De duistere nacht voor Jezus was m' een dag, Die 't zonlicht schiep, wordt door geen licht beschenen, De Helper moest, als nu verlaten, weenen, Het schepsel staat versted op Zijn geklag! Wie siddert niet? de Leeuw uit Juda huilt, Den Zoon der liefd' treft 's Vaders strenge roede; Wat wonder, dat natuur zich zelv' verschuilt? O zielelicht! hoe schijnt gij mij ten goede.

19. Dit weet ik, dat de nacht der duisternis Verdwenen is, schoon ik met zwakke schreden Moet radelees door duist're dalen tre-

den, Van troost ontzet, mijn' hoop blijft doch gewis! Eer zal de zon, beroofd van gloed en schijn, In 's afgronds poel ter neder zijn gesmeten, Dan ik ontbloot van Jezus gunst zou zijn, Dan Hij Zijn' trouw en liefde zou vergeten.

20. o, Levensbron, Gij werdt door dorst verteerd, 't Is edik, daar men U meê tracht te laven, Opdat van mij, door stroomen Uwer gaven, De ziele-dorst voor eeuwig zij geweerd. Gij gaaft op 't laatst Uw leven in den dood, Drongt door den dood in 't Paradijs ten leven, Opdat Gij mij in mijnen jongsten nood Genadiglijk de levenskroon zoudt geven.

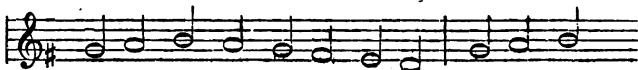
21. Des zal, zoo lang een' ader in mij slaat, Mijn hart het beeld Uws doods in zich besluiten, Ook zal mijn mond in lofgevang zich uiten, Daar ik aan U mij ganschlijk overlaat! De zonde, Heer, die U deed ondergaan, Dien zwaren last, zal ik met ernst vervloeken, Voor 't geen Gij hebt aan mijne ziel gedaan, Vergelding in getrouwe liefde zoeken.

22. Die zijde, die men met een taaijen speer Doorstak, zal mij een toevlugt zijn en blijven. Als Belial mij met zijn rot wil drijven, Kleef ik U aan, Gij zijt mijn God

en Heer! Uw bloed zij mij open' voorhang streven, En
 een' open' heilfontein, En doe tot U gaan van slaafsche
 mijn' schuld in 't diepst des vreeze vrij. 'k Zal, als de
 afgronds dalen, Uw Geest dood mij aangrijpt, zijn ge-
 maak' mij geheel van smarten rust, Mij troosten in Uw heil,
 rein, Dat 'k met Uw beeld niets zal mij roeren. 'k Zie
 in heiligheid moog' pralen. door Uw bloed de helvlam

23. Komt Gij met bloed uitgeblusscht, Ook zal Uw
 en water dan tot mij, Ik wil geest mij naar den Hemel
 U bloed en water wederge- voeren.
 ven, Ik wil gerust door d'

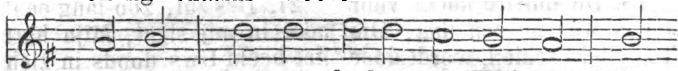
36.

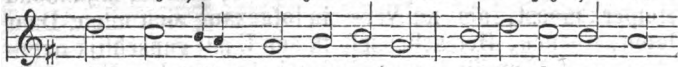
o Mijn Je-zus! U-we wonden, U-we mart'-
 Geven mij hier, t'al-len stonden, Troost in ziel-

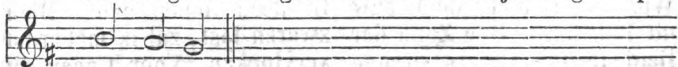
ling, bloed en dood Als mijn zin verkeerd
 en lig-chaams - nood.

zou zijn, Doe mij denken aan Uw' pijn, Dat

ik moog' Uw' angst en smarte Altijd dragen op

mijn harte.

2. Wil in wellust zich ver- en plagen, Hierin ook Uw
 blijden Mijn verdorven vleesch beeld zou dragen.
 en bloed, Laat mij denken, 3. Wil de wereld mij doen
 dat Uw lijden Heeft ge- dwalen Langs het breede zon-
 blusscht den helschen gloed; den-pad, Laat Uw' Geest mij
 Niet opdat ik naar mijn' lust, zoo bestralen, Dat ik dan
 Leven zoud' in 't kwaad ge- te regt bevat, Wat al smart
 rust, Maar dat ik, door kruis met schand' gepaard Gij ge-

leden hebt op aard', Dat ik, Heer! nabij U blijve, En geen zondig kwaad bedrijve.

4. Wil de Satan mij verschrikken, En mijn' schuld mij doen verstaan, Laat dien troost mijn' ziel verkwikken, Dat Gij hebt voor mij voldaan; Dringt hij brullend tot mij in, Geef, dat ik hem overwin Door Uw' wonden, zoo zal 't blijken, Dat hij van mij af moet wijken.

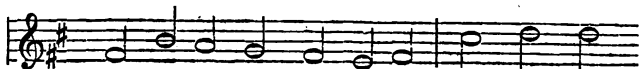
5. Geef in al wat mij kan krenken, Uit Uw' dierbrevonden kracht, Wil mij levenssappen schenken, Als mijn hart door smart versmacht. Dat Uw troost mijn' geest bewerk' En in alle nooden sterk', Wijl Gij hebt mijn

heil verworven, Toen Gij voor mij zijt gestorven.

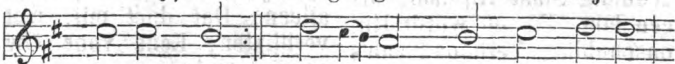
6. Doe mij op Uw' dood vertrouwen, O mijn God en toeverlaat! Doe mij vastlijk daarop bouwen, Dat de dood mij nimmer schaad'. Laat Uw' doodsangst aan mijn hart laaf'nis geven in mijn' smart; Heer! laat toch Uw' dood mij geven Op te staan tot heil en leven.

7. o, Mijn Jezus, Uwe wonden, Uwe mart'ling, bloed en dood Geven mij hier, t' allen stonden, Troost in ziel- en ligchaamsnood. Geef, dat 'k in mijn levensend' Mij vooral toch tot U wend', Uit Uw lijden troost mag halen En volheerlijk zegepralen.

37.

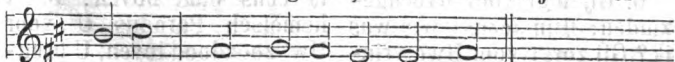
Gij, le-ven van mijn le-ven! Gij dood van
Gij, die U hebt ge-ge-ven Voor mij in

mij-nen dood! In lijden, angst en sterven,
bitt'-ren nood,

Uit ech-ten liefdegloed, Om 't heil mij te ver-

werven, Dank zij U, hoogste Goed!

2. Duld, dat ik U mag volgen Naar 't bloedig Golgotha; God toont zich daar verbolgen, Maar groot ook in genâ. Wil mij die gunst verleenen, Dat ik vol liefdesmart, Bij U, Lam Gods! mag weenen Uit een bewogen hart.

3. Eerst kom ik in die streken, Waar Jezus voor mij strijdt En, onder angstig smeeken, zielsfoltering en lijdt; Bloedzweet dringt uit Zijn aad'ren; Hij worstelt met den dood; Dus doet Hij mij vergad'ren Een' balsem in mijn' nood.

4. Mijn Heiland wordt ver-raden, Gesleurd tot hoon en spot. Ach, door mijn' euvel-daden Geraakt Gij, Zoon van God! In 't regthuis van een' Heiden En in des vijands hand: Mij moest' men derwaarts leiden, Mij zondaar, tot mijn' schand'.

5. Ziet, welk een mensch! geduldig Staat Hij daar, als een lam, En nu wordt Hij, onschuldig, Verhoogd aan's kruises stam, Daar zie ik Jezus boeten, Daar stroomt dat heilig bloed Uit handen en uit voeten, Dat voor mijn' schuld voldoet!

6. Gij bidt voor wreedgezinden; Mijn Jezus! wie was ik? Gij zorgt voor Uwe vrin-den; o Gun ook mij een'

blik. Den moorder, op zijn' bede, Beloofd G' Uw eeuwig rijk; Dat geeft mij trobst en vrede, Mij zondaar, hem gelijk.

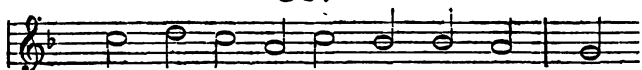
7. Gij klaagt, vol angst des harte: Mijn God! verlaat Gij mij? Gij dorst in bange smarte, En niemand staat U bij. Nu roept Gij, van's doods banden Verlost: het is volbragt! Beveelt in's Vaders handen Uw' geest met volle kracht.

8. Ik zie mijn' Jezus hij-gen Naar zijnen laatsten snik; Ik zie Zijn hoofd nu nijgen, o Zalig oogenblik! Gij sterft, mijn Borg! ik leve, Hoe groot mijn' schuld ook zij. Gij, wien 'k mij overgeve, Gij gaaft U ook aan mij.

9. O Gij, die, mij tot zegen, Den geest aan 't vloekhout gaf, Die, stervend neêrgezen, Voor mij daald't in het graf! Op Uw verdienst'lijk lijden Vertrouw ik, Heer! alleen, Dat doet mij, met verblijden, Eens voor Uw aanzigt treên.

10. Bewaar mij Uwen vrede En 't zalig heilgenot; Dat is mijn wensch en bede Tot U, mijn Heer en God! Dan zal ik eens daar boven, In 't hemelsch Paradijs U voor Uw' zoendood loven, U brengen dank en prijs.

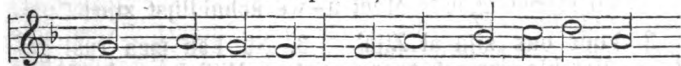
38.

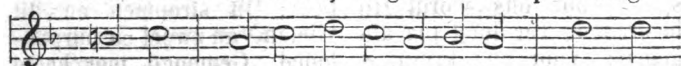
Daar gaat een lam en draagt de schuld Van
Het draagt dien last met groot geduld, En

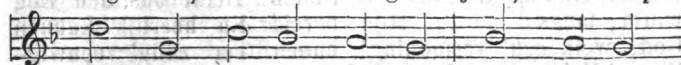
wreede schul-de-na-ren; Daar gaat het heen,
wil zich zelv' niet sparen;

wordt mat en krank, Begeeft zich op de slag-

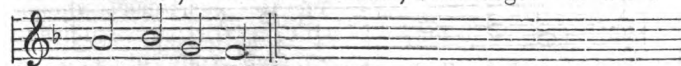
tingsbank, En wil niet tegenstrijden; Neemt op

zich hoon en spot en haat, Angst, wonden,

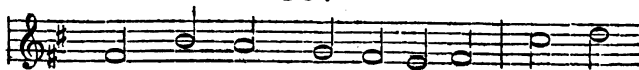
striemen, kruis en smaad, En zegt: 'k wil 't

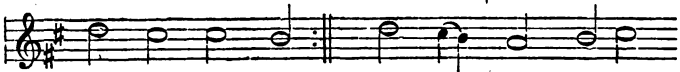
gaar-ne lij-den.

2. Dit Lam is zelf de groote had dat ooit gedacht?) God
God, De Vorst der eeuwigheden; Hij zelf, wiens liefderijk gebod Door ons werd overtreden. o Wondre liefd', o liefdemagt! Gij maakt (wie tot den borg der snooden. Gij doodt Hem, die ons 't leven gaf, En legt Hem in het donker graf, Die ons hadd' moeten dooden.

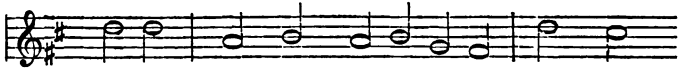
39.

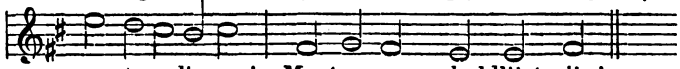
Komt herwaarts, menschenzielen! En ziet
Ziet hier uw' schepper knielen, Met u-

dit schouwspel aan; - Ziet Hem zijn' handen
we schuld be-laân.

wringen Van angst en zielepijn. Hoe groot,

o stervelingen! Moet u-we schuldlijst zijn!

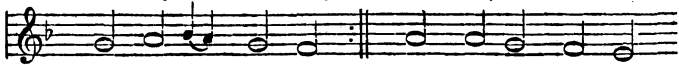
2. Voor ons zijn al Zijn' leden Met bloedzweet overspat; Voor ons wordt Hij bestreden, Ter dood toe afgemat; Voor ons kruipt 's werelds Koning Hier, als een worm, langs d' aard'. Mijn God, welk een' vertooning! Zijn w' U dan zóó veel waard?

3. Nu kan men rust genieten, Wijl Jezus heeft gespat; Dit stroomen en dit vlieten Van zweet en purperbloed, Gemengd met heete tranen, Heeft ons den weg bereid En heerlijk kunnen banen Ter zalig' eeuwigheid.

40.

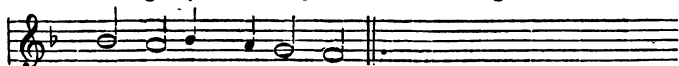
o Lam Gods, dat onschuldig Aan't kruis-
Gij bleeft al-tijd ge-dul-dig, Hoe - wel

hout U liet slag-ten, Wij moesten eeu-wig
G' U zagt ver-ach-ten;

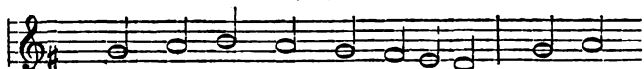

kla-gen, Hadt Gij dit niet verdragen: Laat ons

Uw' vrede, o Je-zus!

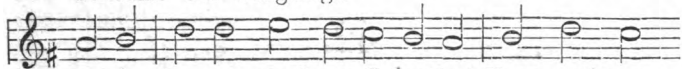
41.

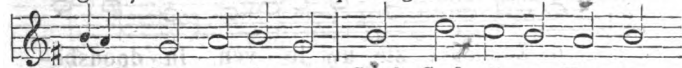
Diep, o God! in't stof gebogen, Schuldig
Vloeyen tranen uit onz' oogen, Dekt de

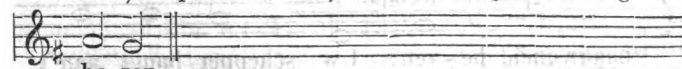
voor Uw hoog ge-rikt, 't Zondig stof ontvangt
schaamt' ons aangezigt.

genâ, Je-zus sterft op Golgotha! Voor een' we-

reld, diep ver-lo-ren, Geeft God zij-nen Een-ge-

bo-ren.

2. Heilig, heilig, heilig Wezen! Aan Uw' wetten is voldaan; Heilig, heilig, heilig Wezen! Sidd'ring grijpt ons zondaars aan. o Hoe schriklijk hangt Gods Zoon Voor de zonde hier ten toon! God! om 't kwaad, door ons bedreven, Moest Uw Zoon aan 't kruishout sneven.

3. Ja! Hij leed voor zulke snooden Helsche smart in Zijn gemoed, En Hij redt uit al hunn' nooden Adams kind'ren door Zijn bloed. Eng'len staam'len Zijnen lof, Ach! wat kan hier 't nietig stof? Wij verzinken in die liefde; Die voor ons aan 't kruis Hem griede.

4. Kan het hart die liefde roemen, Dat de zonde nog bemint? Neen, wie ooit Uw' naam moog' noemen, Jezus! zij als Gij gezind. Wie zich op Uw bloed verlaat, En de zonde schuwt noch haat, Zal zijn snood vertrouwen boeten; Hij vertreedt Uw bloed met voeten.

5. Om van zond' ons te bevrijden, Stierf Gods Zoon den wreedsten dood; Wie zijn hart Hem toe wil wijden, Houde, wat Zijn mond gebod: Hoe de zond' ons ooit omring', Jezus! dat Uw' liefd' ons dring'; Woudt G'uit liefde voor ons sneven, Dat wij eeuwig voor U leven!

6. Jezus! Uw verzoenend sterven Blijft het rustpunt van ons hart. Als wij alles, alles derven, Blijft Uw' liefd' ons bij in smart. Ach! wanneer mijn oog eens breekt, 't Angstig doodzweet van mij leekt, Dat Uw bloed mijn' hoop dan wekke En mijn' schuld voor God bedekke.

7. Vader, vol van mededooogen! Zie ons arme zondaars aan, Sla op ons Uw' vriendlijk' oogen; Jezus heeft voor ons voldaan, Ja! Hij heeft voor ons voldaan, God neemt ons als zondaars aan: 't Zelfde regt, dat Hem deed sneven, Schenkt ons 't eeuwig zalig leven.

42.

o Zondaar! zie, uw le - ven In doodsbe-
naauwdheid be - ven: Uw schepper hangt aan 't
hout! Hoor Je - zus jammer - klagten: Hij laat
aan 't kruis zich slagten: Hebt gij Hem dus ooit
regt beschouwd?

2. Kom, Golgotha betreden, En zie Uws Heilands leden Bedekt met zweet en bloed! Ach, zie den nood Zijns harte; Hoor, hoe de Man van smarte Met zucht op zucht uw' doodschuld boet!

3. Wie heeft U zoo geslagen? Wie heeft U deze plagen En mart'ling aange-

daan? Gij hebt toch niets misdreven; Gij zijt getrouw gebleven; Geen' zielsmet kleeft' U immer aan.

4. Ach, neen! het zijn mijn' zonden, Die zijn voor God bevonden Gelijk het zand aan 't meer; Gij boet mijn overtreden En ongeregtigheden; Zij liepen op U aan, o Heer!

5. Ik ben het, ik had moeten Voor mijne schulden boeten, In's afgronds nacht geboeid. Gij hebt op U genomen 't Geen over mij moest komen; Mijn' zonden hebben U vermoeid.

6. Den last der euvel daden, Waarmeê ik was beladen, Naamt G' op U met geduld. Gij werdt een vloek, daartegen Verwierft Gij mij den zegen; Uw bloed vernietigt' al mijn' schuld.

7. Gij wilt, als Borg, Uw leven Vrijwillig overgeven Voor mij en al mijn' schuld; Voor mij laat Gij U kroonen Met doornen, die U honen; Gij lijdt dat al met groot geduld.

8. Gij voelt de felste smarte Des doods, dat voor mijn harte De dood niet vreeslijk zij; Gij sterft, dat ik niet sterve, Voor eeuwig niet verderve; Door al Uw lijden word ik vrij.

9. 'k Heb heil door U gevonden, 'k Ben steeds aan U verbonden, Uw eigendom, o Heer! Mij dankbaar te bewijzen, Zal mond en hart U prijzen, En U te volgen zij mijn' eer!

10. Mogt mij Uw dood bereiden, Als ziel en lichaam scheiden, Vertrouwing, zielevreugd'; Hij zal

van al mijn' pligten Mij dagelijks onderrigten, Mij krachten geven tot de deugd.

11. Hoe hard zal God dat wreken, Zoo wij Zijn' wet verbreken En Zijn' genâ versmaên! Er wordt op euvel daden Een strafgerigt geladen; Dat leert Uw dood mij gade slaan.

12. Uw voorbeeld zal mij leeren, Den raad des Hoogsten t' eeren, Te doen, wat God ons zeld'; Niet naar mijn' wil te hand'len, Maar naar Zijn' wil te wand'len, Dat is mijn pligt en zaligheid.

13. Ik zal mijn' vijand minnen; Neig daartoe hart en zinnen, Gij, die voor moorders badt; Ik zal mijns levens plagen Getroost en willig dragen, Bewand'len Jezus' lijdenspad.

14. Nooit zal ik weder schelden, Nooit spot met spot vergelden, Nooit dreigen, als ik lîj; Maar God betrouwend dulden, Vergeven alle schulden Mijns naasten, Heiland! zoo als Gij!

15. Ik sla mijn' lust in boeijen, Ik zal altijd verfoeijen Al 't geen U, Heer! mishaagt; Al 't geen Uw' oogen haten, Dat zal ik vliên en laten, Ofschoon 't den roem der wereld draagt.

43.

o Hei-lig Bloed! Mijn hoogste Goed! Gij
moest, voor mij-ne zonden, Stroomen, tot mijn
eeu-wig heil, Uit des Heilands wonden.

2. Hij liet Zijn hart, In
bitt're smart, Tot mijn rant-
soen doorsteken, Om des
vijands wreede magt In mijn
hart te breken.

3. o Heilfontein! Schoon,
heilig, rein, Gij kunt mijn
ziel genezen! Ik ben krank,
dies laat mijt toch Steeds
nabij U wezen!

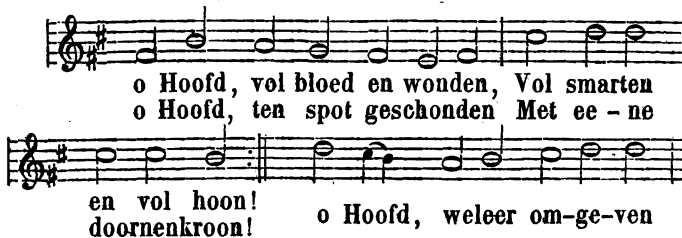
4. Van eeuwigheid Waart
Gij bereid, Op Golgotha t'
ontspringen*); Ach, laat toch

Uw' rooden vloed Mij geheel
doordringen!

5. Een eed'ler' steen, Dan
wel voorheen**), Ontvloeit,
om mij te laven. Jezus! U
zij eeuwig lof Voor deez'
dierb're gaven.

6. Dit is het meir, Waar 't
zondig heir Verdrinkt; hier
moet het sterven; Hier is
balsem; wie dien heeft, Zal
Gods gunst niet derven.

44.

o Hoofd, vol bloed en wonden, Vol smarten
o Hoofd, ten spot geschonden Met ee - ne
en vol hoon!
doornenkroon! o Hoofd, weleer om-ge-ven

*) Zach. 13, 1.

**) Exod. 17, 6.

2. o Schoonheid, die voor dezen Vol waart van Majesteit! O Gij liefstallig Wezen! Hoe ziet Gij zoo beschreid? Waar zijn Uw' lieflijkheden? Hoe bloedig is Uw mond! Wie heeft toch all' Uw' leden Zoo doodelijk gewond?

3. Doodverwig zijn Uw' wangen; Uw' lippen, ach, hoe bleek! Uw hart werd snel bevangen Met doodsangst en bezweek, Gij hebt den geest gegeven; Gij smaakt't den bitteren dood. Wie bragt U toch om 't leven? Wie bragt U in dien nood?

4. Ach, Heer! wat Gij geduldig Verdraagt, draagt Gij voor mij. Gij lijdt, en ik ben schuldig; Gij zijt bedroefd, ik blij. Ontfermer, vol meêdoogen! Beschijn mij, die hier sta Tot in de ziel bewogen, Met stralen van genâ!

5. Erken m', o mijn Behoeder! Mijn Herder! neem mij aan. Ik weet, dat G', als mijn Broeder, Mijn' schulden hebt voldaan; En dat Gij, Man van smarte! Mij daar-

door, dat Gij stierft, Den niepwen mensch des harte En 't eeuwig heil verwierft.

6. 'k Wil hier mijn' woning bouwen; Versmaad mij zondaar niet! Laat m' in den geest aanschouwen 't Geen uit Uw' zijde vliet! 'k Zie ieder lid verkouden; Gij geeft U in den dood; Mogt' ik Uw ligchaam houden Op mijnen arm en schoot!

7. 't Is mij tot zielsverblijden, Dat ik steeds weiden kan In Uw' verdienst' en lijden, Mijn Maker! o mijn Man! *) Zoo vaak ik mag genieten Uw ligchaam en Uw bloed, Laat ik mijn' tranen vlieten. Wat is Gods vrede zoet!

8. Wil m', als een schild, verschijnen **) In't eind van al het kwaad! Laat m' U zien in Uw' pijnen; Ik weet, wat groote schatten In al Uw' lijden zijn; Laat dan mijn' ziel omvatten De vrucht van al Uw' pijn.

9. Ik dank U regt van harte, o Jezus! vriend in nood! Voor al Uw' ziele-

*) Jes: 54, 5.

**) Ps. 28, 7.

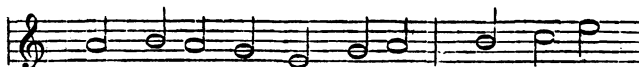
smarte En voor Uw bloed en dood. Wil mij in 't harte drukken 't Geloof in Uwe trouw! Wie zou mij van U rukken, Voor dat ik U aanschouw?

10. Ik, die Gods toorn moest vreezen, Kan nu in Jezus hand Blij mijn' verkiezing lezen*); Zijn Geest is't onderpand. Hij is mijn' ziel verschenen; Ik weet, dat

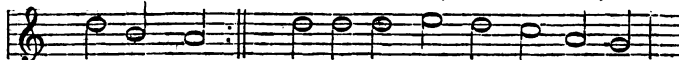
Hij, (wat lot!) Zelf been is van mijn' beenen, Mijne Vriend, mijn Heer, mijn God.

11. Mijn aanschijn zal verbleeken In Jezus arm en schoot; Maar 't zoenbloed voor mij spreken, Dat Hij aan 't kruis vergoot; Daar ben ik in mijn' haven, En zie Hem onbedekt; Mijn lichaam wordt begraven En weder opgewekt.

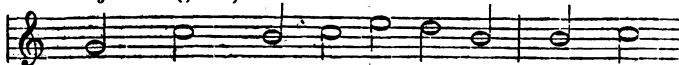
45.

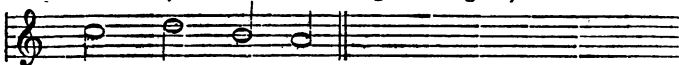
Wanneer mij iets wil krenken, Laat mij dan
Mijn liefste Heiland! denken, Aan't bloed, dat

aan Uw' dood, Gij ver-goot, Aan al wat Gij hebt doorgestaan,

Toen G', aan het kruis ge-han-gen, Hebt voor

mijn' schuld voldaan.

2. o Wonder boven maten, Als men het regt betracht: Voor knechten, die Hem hateren, Wordt Hij, de Heer, geslagt! Hij geeft zich, Hij, de ware God, Voor ons, verloren' menschen, In nood en dood en spot!

3. Wat schaadt mij nu der zonden En wandaan groot getal? Ik heb genâ gevonden. Mijn' schuld is eens voor al, Betaald door Christus dierbaar bloed; 'k Behoef dus niet te vreezen Voor's Hoogsten gramschapsgloed.

*) Eph. 1, 4. 14.

4. Daarom, o Man van smarte! Breng ik U prijs en dank. o Lam! ik zing van harte Uw' lof, met blijden klank, Voor all' Uw' liefd' en groote trouw, Voor Uw onschuldig sterven, Waar ik mijn' hoop op bouw.

5. Heer! laat Uw bitter lijden Altoos mijn voedsel zijn; Laat zich mijn' ziel verblijden Alleen in Uwe pijn, Dat mij 't nooit kom' uit hart en zin, Hoe duur Gij mij moest koopen! Uw dood is mijn gewin.

46.

Wat is het lieflijk voor mijn oor, Als ik den
Mijn hart spingt op van lust en vreugd; Mijn lijf en
lof der wonden hoor; Waardoor wij zijn ge-
ziel zijn hoog verheugd; o Jezus, nooit vol-
ne-zen! *) 'k Zing nu, Voor U, Van Uw lij-den
pre-zen!
' Al-len tij-den. Heil'ge wonden! Za-lig,
wie u heeft ge-von-den!

2. 'k Weet, sedert ik mij grondig ken, Dat ik zeer arm en slecht nog ben; 'k Moet mij van harte schamen. Doch waar, waar vind ik troost en rust, Dan in Uw hart? Dies is 't mijn lust, Mijn' plaats daar te beramen.

Voorwaar! Aldaar Vindt een' made Gods genade Overvloedig; Ach wat is Uw hart langmoedig!

3. Hallelujah! Prijs, eer en magt Zij U, o Lam! steeds toegebracht; Gij, Gij hebt ons verkoren, Ons met Uw eigen

*) Jez. 53.

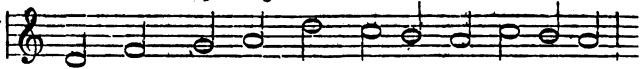
bloed gekocht En hart en
ziel aan U verknocht; Wij
zijn door U herboren. Hei-
lig! heilig! Hoog verheven
Is het leven Onzer zielen. Zie
ons dankbaar nederknielen!

4. Wat ben ik onuitspreek'-
lijk blij, Omdat er hoop is,
dat Gij mij Nog naar Uw

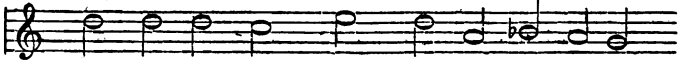
zin zult maken; En dat ik,
als Uw eigendom, o Won-
derschoone Bruidgom! Uw
heil volmaakt zal smaken;
'k Wil nu Slechts U, o mijn
leven! Steeds aankleven, Als
een kranke, Maar niet min-
der vrucht'bre ranke.

47.

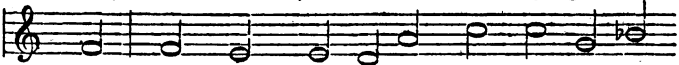
Bij het graf van Jezus.

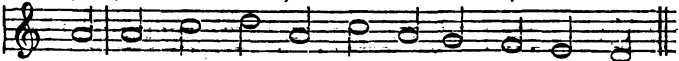
o Vriend! die all' mijn' zonden hebt gedragen,

Die, als een vloek, aan't kruishout zijt ge-sla-

gen; . Merx neemt, eer d'avond daalt, U daarvan

af En brengt U weg naar Jo-sefs-nieu-we graf.

2. o Troostrijk beeld! o
teeken vol genade! Doch door
't geloof komt dat ons slechts
te stade: Dat thans van vloek
het aardrijk zuiver is, Daar-
van getulgt zelfs Uw' be-
grafenis.

3. Ik weet geloovig nu:
Gij zijt gestorven, Gij hebt
den dood gesmaakt en mij
verworven Gerechtigheid, op-
dat ik kon bestaan Voor God;
want Gij hebt voor mijn
schuld voldaan.

4. Des Heeren woord houdt
steeds zijn' kracht en waarde;
Dies moest Uw vleesch ook
rusten in deez' aarde; 't Geen
Jonas voorbeeld leerrijk had
voorspeld, Mijn Borg! ik zie
't vervuld nu daargesteld.

5. Gij zijt het tarwegraan
in d' aard' begraven; De
derde dag zal ons geloove
staven, Men zal van 't dag-
loos graf U zien opstaan,
Tallooze vrucht daarvan eens
gade slaan.

6. Intusschen is Uw graf der onschuld zegel, Der wereld zelfs een spiegelende regel, Elk kan nu met verwond'ring daarbij staan, En 't voorbeeld van verhooging gade slaan.

7. Mijn graf kan mij nu geen' verschrikking wezen, Mijn Borg! Gij zijt begraven — en verzezen! 't Is door U tot een slaapvertrek gemaakt, Daar rust mijn vleesch, tot dat het eens ontwaakt.

48.

Gij rust dan zelf In grafgewelf, Die 't heil,
voor ons gestorven, Ons aan 't kruis door wa-re
pijn Eeuwig hebt ver-wor-ven.

2. Gij leeft niet meer, En doch, o Heer! Hebt G' in U zelv' het leven; O! als stervelingen heeft U een graf omgeven.

3. Doch heil is mij! Heer! daar wilt Gij Toch geen' verderving smaken; Maar Gij wilt door eigen' kracht Straks uit 't graf ontwaken.

4. Ik weet het wel, Immanuël! Gij zult mij doen verrijzen: Zou dan mijn geloovig hart Voor het graf nog ijzen?

5. 'k Zal onbeschroomd, Tot dat Gij komt, Daar stille rust behalen; Over dood en

graf kan ik Door U zegepralen.

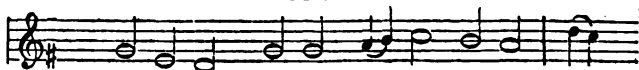
6. De wereldling, Met siddering Moet hij aan 't graf gedenken: Ik — ik hoop, dat Christus mij 't Leven eens zal schenken.

7. Neen! niets verderft, Zelfs dat, wat sterft, Zal eens onsterflijk wezen; 't Wordt met 's hemels glans omkleed, Uit het graf verzezen.

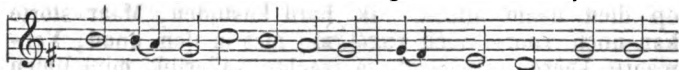
8. Daal nu maar af, Mijn lijf, in 't graf! Dat zal mij geenszins krenken; Dierb're Heiland! 'k zal tot troost Aan Uw graf gedenken.

6. Gezangen op Jezus Opstanding.

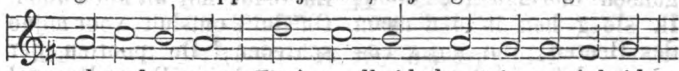
49.

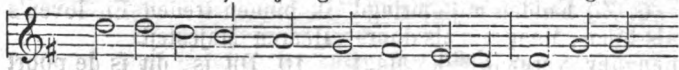
Laat ieder 's Heeren goedheid lo-ven; Want

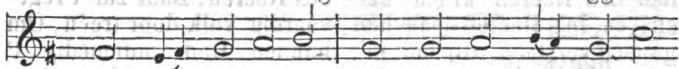
goed is d'Oppermajesteit; Zijn' goedheid gaat het

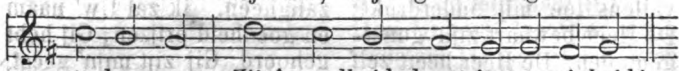
al te bo-ven, Zijn' goedheid duurt in eeuwigheid.

Laat I-srel nu Gods goedheid lo-ven En zeggen:

roemt Gods majesteit; Zijn' goedheid gaat het al

te bo-ven; Zijn' goedheid duurt in eeuwigheid!

2. Laat Aarons huis Gods goedheid loven En zeggen: roemt Gods majesteit; Zijn' goedheid gaat het al te bo-ven; Zijn' goedheid duurt in eeuwigheid. Laat die God vreezen, Hem nu loven, En zeggen: roemt Gods majesteit; Zijn' goedheid gaat het al te boven; Zijn' goedheid duurt in eeuwigheid.

3. Ik werd benaauwd van alle zijden En riep den Heer ootmoedig aan; De Heer verhoorde mij in 't lijden En

deed mij in de ruimte gaan; De Heer is bij mij, 'k zal niet vreezen; De Heer zal mij getrouw behoên; Daar God mijn schild en hulp wil wezen, Wat zal een nietig mensch mij doen?

4. De Heer is aan de spits getreden Dergenen, die mij hulpe biên; Ik zal, gered uit zwarigheden, Mijn' lust aan mijne haat'ren zien. 't Is beter, als w' om redding wenschen, Te vlugten tot des Heeren magt, Dan dat

men ooit vertrouwd op menschen, Of zelfs van prinsen hulp verwacht'.

5. Toen ik de Heid'nen aan zag rukken, Heb ik in's Heeren kracht gestreên; Ik hieuw z' in 's Heeren naam aan stukken, Vertrouwend' op dien naam alleen. Ik kan noch voor- noch rugwaarts keeren; Omringd, ja gansch omringd ter dood; Ik sloeg hen in den naam des Heeren, Die mij goedgunstig bijstand bood.

6. Zij hadden mij omringd als bijen, Maar zijn als doornenvuur vergaan; 'k Mogt hen in's Heeren kracht bestrij'en, In's Heeren naam hen gansch verslaan. Gij hadt m', o vijand! hard gestooten, Tot vallens toe mij onderdrukt; De Heer bewaart zijn' gunstgenooten; De Heer heeft zelf mij uitgerukt.

7. De Heer is mij tot hulp en sterkte; Hij is mijn lied, mijn psalmgezag; Hij was het, die mijn heil bewerkte, Dies loof ik Hem mijn leven lang. Men hoort der vromen tent weërgalmen Van hulp en heil, ons aangebragt; Daar zingt men blij, met dankb're psalmen: Gods regter hand doet groote kracht!

8. Gods regter hand is hoog verheven; Des Heeren sterke rechte hand Doet, door haar' daên de wereld beven, Houdt

door haar' kracht Gods volk in stand. Ik zal door's vijands zwaard niet sterven, Maar leven, en des Heeren daên, Waardoor wij zoo veel heils verwerven, Elk tot Ziju' eer, doen gade slaan.

9. De Heer wou mij wel hard kastijden, Maar storte mij niet in den dood; Verzachte vaderlijk mijn lijden En redde mij uit allen nood. Ontsluit, ontsluit, voor mijne schreden, De poorten der gerechtigheid; Door deze zal ik binnen treden En loven's Heeren Majesteit.

10. Dit is, dit is de poort des Heeren; Daar zal 't regtvaardig volk door treên, Om hunnen God ootmoedig t' eeren, Door 't smaken zijner zaligheên. Ik zal Uw' naam en goedheid prijzen; Gij hebt gehoord, Gij zijt mijn' geest, Door Uw' ontelb're gunstbewijzen, Tot hulp, en heil, en vreugd' geweest.

11. De steen, dien door de tempelbouwers Veracht'lijk was een' plaats ontzegd, Is tot verbazing der beschouwers, Van God ten hoofd des hoeks gelegd. Dit werk is door Gods alvermogen, Door's Heeren hand alleen geschied; Het is een wonder in onz' oogen; Wij zien het, maar doorgronden 't niet.

12. Dit is de dag, de roem der dagen, Dien Isrels God

geheiligd heeft: Laat ons verheugd, van zorg ontslagen, Hem roemen, die ons blijdschap geeft. Och Heer! geef thans Uw' zegeningen; Och Heer! geef heil op dezen dag; Och, dat men op deez' eerstelingen Een' rijken oogst van voorspoed zag!

13. Gezegend zij de groote Koning, Die tot ons komt in's Heeren naam. Wij zeeg'nen U uit 's Heeren woning; Wij zegenen U al te zaam. De Heer is God, door wien w' aanschouwen Het vrolijk

licht, na 't bangst verdriet; Hij is de rots, waarop wij bouwen; De Heer verlaat de zijnen niet!

14. Gij zijt mijn God, U zal ik loven, Verhoogen Uwe majesteit. Mijn God! niets gaat Uw' roem te boven; U prijz' ik tot in eeuwigheid. Laat ieder 's Heeren goedheid-loven; Want goed is d' Oppermajesteit; Zijn' goedheid gaat het al te boven; Zijn' goedheid duurt in eeuwigheid!

50.

Laat ons met blijdschap zingen Van d' aange-na-me dingen, Die bij het graf ge-beu-ren, Terwijl de Jong'ren treu-ren!

2. Ziet, overkleed met stralen, Gods Engel nederdalen, Om in den vroegen morgen Een' boodschap te bezorgen.

3. Ziet Hem den steen bewegen, Waaronder 't lijk gelegen. Al d' aard' begint te beven; Gods Zoon treedt weêr in 't leven.

4. De wächters zijn als doqden En vlieden tot de Joden; Maar gij, o zondaars-

scharen! Wilt U bij 't graf vergären.

5. 't Lam heeft den dood verslonden, Verrijst weêr met de wonden, Die w' aan het kruis beschouwden, En wil z' altoos behouden.

6. Wie wil ons 't heil bestrijden? Die teekens van Zijn lijden Bewijzen Gods voldoening En onze schuld-verzoening.

7. Looft God! De Man van wil eeren, Kan met Hem
smarte Verrijst met vreugd' triomferen.
Zijns harte! Wie nu Zijn bloed

51.

Juicht, zondaars! wie-en waar gij zijt; Staakt,
staakt uw weenen; weest verblijd, Uw schepper,
met uw' schuld belaân, Was dood, en is weêr
op-ge-staan.

2. Het aardrijk schudt, en trilt, en beeft, Zoo ras Gods Zoon daarin herleeft. Hij, die, wat leeft, het leven gaf, Rijst zegepralend uit het graf.

3. Nu heeft het onbevleete Lam, Dat onze doodschuld op zich nam, De zonde, duivel, hel en dood Geveld en hen van magt ontbloot.

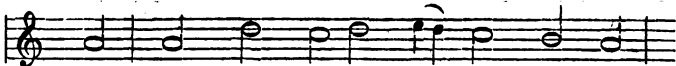
4. Ja, lieve Heiland! Uwe kracht Heeft ons den vrede weêrgebracht. Gij waart voor ons in zwaren strijd, Gij, die voor ons verzezen zijt.

5. Leeft Jezus, dan vreez' ik geen kwaad; Hij is mijn Borg, mijn toeverlaat, De troost, daar mijne ziel naar streeft; Ik weet, dat mijn Verlosser leeft!

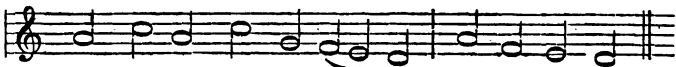
52.

Werd Je-zus Christus tot den dood, Om on-ze
Nu juicht het al, bevrijd van nood: De Heiland
schuld, ver-we-zen: Hij brengt ons het le-ven
is ver - re - zen!

weër; Dies weest verblijd, en looft den Heer!

Zingt vrolijk: Hal-le-lu-jah! Hal-le-lu-jah!

2. Geen een van Adams nageslacht Kon's doods geweld bedwingen, Tot Jezus kwam; toen viel zijn' magt; Juicht, juicht, gij stervelingen! Dood! waar is uw prikkel nu? o Hel! ik vrees niet meer voor U; Mijn Borg leeft; Hallelujah! Hallelujah!

3. Ja, Jezus, die thans zegpraalt, Heeft nu voor ons volkomen Aan Gods gerechtigheid betaald: Waar voor heb ik te schromen? Zijn' verdiensten zijn de mijn'; Dus zal ik eeuwig zalig zijn, En zingen: Hallelujah! Hallelujah.

4. 't Was wel een wonderbare strijd, Daar dood en leven wrongen; Doch 't leven heeft in korten tijd Den dood geheel bedwongen; Christus dood heeft onzen dood Verslonden; dus heeft onze nood Een einde; Hallelujah! Hallelujah!

5. Zie hier het Paaschlam, 't ware Lam, Dat zielen kan verzaden, Door 't vuur der liefd', aan's kruises stam, Voor ons, voor ons gebraden. Onze deuren verwt zijn bloed*), 't Welk den verderver wijken doet; De dood vliedt! Hallelujah! Hallelujah!

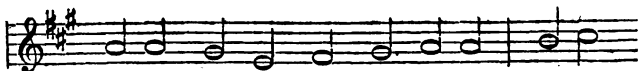
6. Dus vieren wij dit hooge feest Met dankb're lofgezangen; Hij, die voor ons is dood geweest, Hij leeft, om ons t' ontvangen. Ziet, hoe Hij zijn' stralen spreidt! De Zonne der Gerechtigheid Beschijnt ons. Hallelujah! Hallelujah!

7. Wij houden Pascha; zuivert dan Den zuurdeeg uit, den ouden**). Wie dat niet wil, voorwaar! die kan Het Pascha nimmer houden; Christus is de spijs en drank; Wie dit gelooft, zij vol van dank, En zing Hem: Hallelujah! Hallelujah!

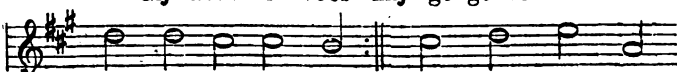
*) Exod. 12, 13.

***) 1. Cor. 5, 7.

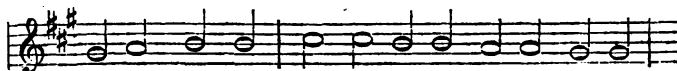
53.

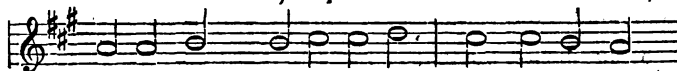
Je-zus, le-ven van mij-a le-ven! Je-zus,
Gij hebt U voor mij ge-ge-ven In den

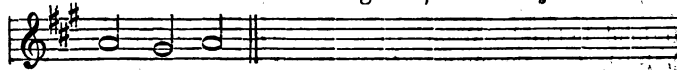
dood van mij-nen dood! Gij wildt zelfs Uw
zwaarsten zie-len-nood.

le-ven der-ven, Opdat ik niet zoude sterven;

En nu leeft G' in eeuwigheid; Dank zij U daar-

voor ge-zeid!

2. o Verzoener mijner zonden! Gij leedt d' allerwreedste pijn, vloek en oordeel, dood en wonden, Opdat ik mogt zalig zijn; Troost'loos hebt G' aan 't kruis gehangen, Opdat ik mogt troost ontvangen, Nu leeft Gij, vol Majesteit, Tot mijn' troost in eeuwigheid!

3. Ik zal Uw en lof verbreiden, Waar' het mogelijk, overal; Ik zal in Uw' mart'ling weiden, Tot mijn' troost in 't jammerdal; Ja, voor all' d' ontelb're-plagen, Die Gij voor mij hebt gedragen, En voor 't uiteind van Uw' pijn Zal ik eeuwig dankbaar zijn.

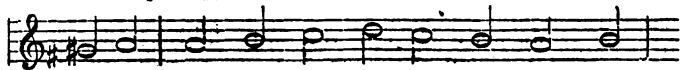
54.

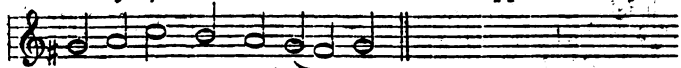
Waar is uw prikkel nu, o dood! Waar uw
Want voor den duivel is geen nood, Hoe grouw-

tri-omf, o hel-le! God zij gedankt, die ons
zaam hij zich stelle!

bevrijdt, En door des Heilands dapp'ren strijd

De ze-ge heeft ge-ge-ven.

2. Hoe kromde zich toen d'oude slang, Toen zij dien kamp moest wagen, En trots haar' listen, kracht en drang Door Christus werd verslagen? Schoon zij Hem in de verz'nen steekt, Geen nood, wijl Hij haar' kop verbreekt, Ligt zij gansch overwonnen.

3. Vorst Jezus neemt weêr 't leven aan, De magt der hel moet wijken; Zij moet haar' roof, haar' prooi ontslaan, En 's Hemels erf verrijken; Wat is er dat in grootheid haal' Bij deez' doorluchte zegepraal; 't Ligt alles overwonnen.

4. De helangst, doodsvergif en pijn Heeft onze Borg geleden. Wat schaadt ons Satans boos venijn, De list, die hij wil smeden; Al klaagt hij ons gedurig aan, Zijn' boosheid kan niet verdergaan, Dan d' Almagt wil gedoogen.

5. Gods regter hand is zeer verhoogd; Zijn arm moet zegepralen; Wat ooit Zijn'

magt te stuiten poogt, Kan niets dan schand' behalen; Dood, duivel, hel, al wat ons deert, Of haat, heeft Jezus overheert, Zij zullen kracht'loos woeden.

6. Al zwicht de Heiland voor den dood, Zijn' magt doet Hem herleven, En wijl ons hoofd het graf ontvlood, Zal Hij ons 't leven geven. Wie ooit geloof aan Christus gaf, Blijft nimmermeer in 't ak'lig graf, Maar leeft zelfs na zijn sterven.

7. Wie, schoon hij daag'lijks schuld belijdt, Met Christus is verzezen, Is van den tweeden dood bevrijd, Die kan hem niet doen vreezen; De dood is gansch be-roofd van magt, Genâ en heil is aangebragt, En 't on-vergank'lijk leven.

8. Die rijkdom kent geen' maat of peil, Die aan ons wordt gegeven, Gerechtigheid, en vrêe en heil, En in en na dit leven. Al wand'len

wij in 't aardsche slijk, Wij wachten, dat wij eens gelijk Aan Christus ligchaam worden.

9. De draak met zijn rampzalig rot Heeft zijn verderf te vreezen, Hij ligt ter neêr met schimp en spot; Nu Christus is verzezen; Daar 't hoofd reeds met de zege praat, Het ligchaam ook

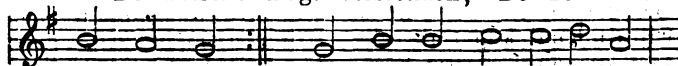
triomf behaalt, Geen satan kan ons schaden.

10. Waar is uw prikkel nu, o dood! Waar uw triomf, ô helle! Want voor den duivel is geen nood, Hoe wreed hij zich aanstelt. God zij gedankt, die ons bevrijd, En door des Heilands dapp'ren strijd De zege heeft gegeven.

55.

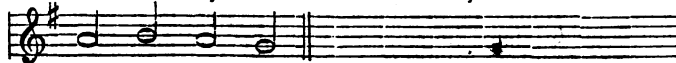
Mijn rots is sterk bevonden, De draak ligt De helse magt verslonden, De zon - de

krachtloos neêr, kan niet meer Mij door de wet Verdoemen,

Daar Je-zus, wien 'k zal roemen, Haar wraak-

vuur heeft geblusscht.

2. Wil dan uw' vreugd' bewijzen, Mijn ziel, zing 's Heeren lof, Verdrijf de vrees, wil rijzen Geloovig uit het stof; Werp uw gewetenskragen, De zorgen, die u plagen, In Jezus ledig graf.

3. Is 's levens Vorst verzezen, Met heerlijkheid verzeerd, Wat hebt gij dan te vreezen? De dood is over-

heard; Geen vloek is meer gebleven, De losbrief is geschreven, Wijl alles is betaald.

4. Geef mijn geloove klaarheid, Opdat ik, Heer, belijd, Dat Gij de weg, de waarheid En 't zalig leven zijt. Wil in mijn harte schijnen, Doe twijfeling verdwijnen, Versterk mijn zwak geloof.

5. Laat mij niet langer be-
ven, Gelijk een teeder riet
Wordt ginds en weêr gedre-
ven; Zoo Gij mij rustloos
ziet, Breng rust in mijn' ge-
dachten; Gij schenkt genaad'
en krachten, Die bij U ruste
zoekt.

6. Hebt Gij den dood be-
dwongen, Verslind hem ook
in mij; Daar Gij zijt door-
gedrongen, Blijf ik steeds
aan Uw' zij'; Vervul Gij
mijn verlangen En laat den
kop der slangen In mij ver-
treden zijn.

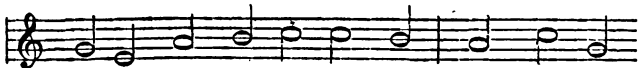
7. Den afgod, d' eigen-
liefde, Dat schad'lijk ziele-
gift, Dat mij zoo dikwerf
griefde, Verdrijf, laat zonde-

drift, Dat schand'lijk over-
treden, Waarvoor Gij hebt
geleden, Zijn door Uw' dood
vernield.

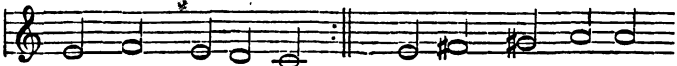
8. Ik leef, als een der
deelen, Nu 't hoofd van 't
ligchaam leeft, Gelijk de rank
door stelen Vast aan 'den
wijnstok kleeft; Geef geest'-
lijk sap ter voeding, Geef
sterkte ter behoeding Der
planting Uwer hand.

9. Als Leeraar wil mijn'
schreden Toch rigten naar
Uw licht, Als Priester voor
mij treden, Vertoon mij mij-
nen pligt; Als Koning wil
Uw' wetten In mijne ziele
zetten; Leef, Christus! leef
in mij!

56.

Je-zus leeft, en wij met Hem; Dood waar is
Je-zus leeft, en Zijne stem Roept ook ons

uw schrik ge-ble-ven? Zal ons eens met oer
eens weêr in 't le-ven,

bekleên; Dit is on-ze troost alleen.

2. Jezus leeft, Zijn is het woord ooit wank'len? neen!
rijk; Elk moet Hem als Ko- Dit is onze troost alleen.
ning eeren; Wij ook zullen, 3. Jezus leeft, wie nu nog
Hem gelijk, Eeuwig eens met vreest, Zou en Hem en God
Hem regeren. Zou Gods onteeren; Zondaars mogen

onbedeesd Zich tot Zijn' genade keeren. Jezus zendt geen' zondaars heen: Dit is onze troost alleen.

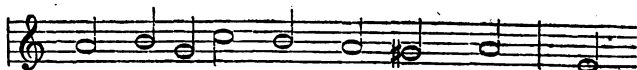
4. Jezus leeft, ons hoogste goed; Hem behoort geheel ons leven; Ons past reinheid van gemoed, Ons, het kwaad te wederstreven. Jezus sterkt der zwakken schreên: Dit is onze troost alleen.

5. Jezus leeft, dit is gewis; Waar ons pad ook heen

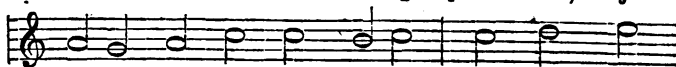
moog' leiden; Zelfs geen' magt der duisternis, Niets zal ons van Jezus scheiden: 't Steunen op Zijn' mogendheên, Dit is onze troost alleen.

6. Jezus leeft, nu is de dood Ons een ingang tot het leven; Welk een' rust in stervensnood Zal dit woord ons harte geven: „Gij, o Heiland! Gij alleen, Gij zijt onze troost alleen!”

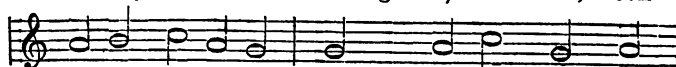
57.

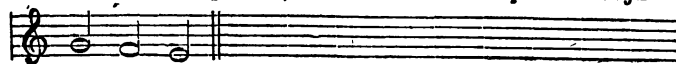
De Vredenvorst bleef nog op d'aard'; Zijn'

kudde, door Hem zelv' vergaârd, Dit klein, doch

za-lig huis-ge-zin, Was 't voorwerp van Zijn'

tee-d're min.

2. Wat onuitspreek'lijk heilgenot: Het bijzijn van mijn' Heer en God! Ach, dat het mij gebeuren mogt, Dat Hij mij dag aan dag bezocht!

3. Hem, dien ik in den geest ontmoet, Daar Hij m' altijd met liefde groet, Hem waar' ik gaarne zoo nabij, Als 't voor een' sterf'ling moog'lijk zij.

7. De Hemelvaart van Jezus.

58.

Verheft u, Christ'nen! boven 't stof, Ver-
De luister van Zijn' ma-je-steit Straalt,
ee-nigt u tot Je-zus lof, Nu wij Hem zien ver-
in het rijk der heerlijkheid, In aller Eng'len
hoogen; Dat ook de mensch Zijn' grootheid
oogen.
zing', Daar Hij het rijksbewind ont-ving, En
glorierijk aan-vaarde. Hij, schoon geen sterf'-
lijk oog Hem ziet, Is 't voorwerp van 't ver-ee-
nigd lied, Van hemel en van aar-de.

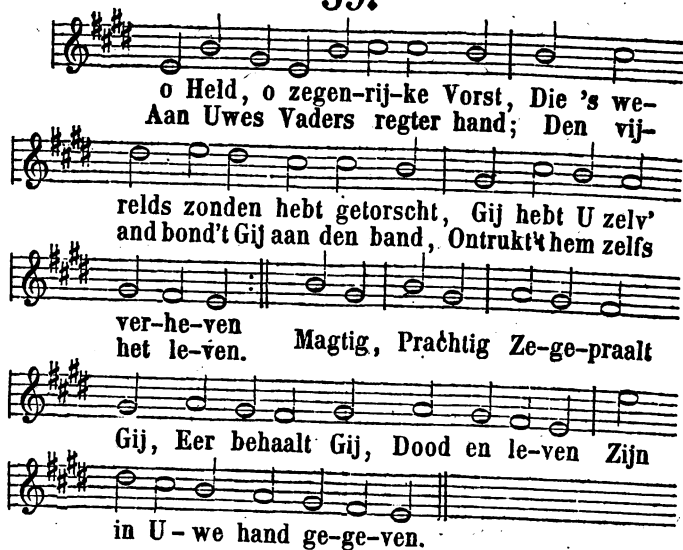
2. Wij buigen ons ootmoedig neêr Voor U, gezalfde Vorst en Heer! Elk juich': de Koning leve! Dat Uw' genade-heerschappij Al d' eeuwen door gezegend zij En heil aan 't aardrijk geve! Och! dat de klank van 's Konings woord Bij alle volken word'

gehoord, En elk zijn' beeldt'nis drage. Wij, eeuwig aan Uw' dienst gewijd, Verlangen biddend' naar dien tijd; Och! dat die heileeuw dage!

3. Ons hart, dat zich op U verlaat, Schroomt geen' vervolging, hoon of smaad; Wij kunnen rustig zingen:

Nu Gij regeert, is alles wel; Gij ons Hoofd; Gij zult ons.
 De zonde, wereld, dood en nooit begeven; Gij hebt den
 hel Zijn Uw' verwonnelingen! hemel ons bereid, Waar wij
 Wij wachten 't heil door U met U in heerlijkheid Ook
 beloofd; Wij zijn Uw' leden, eeuwig zullen leven!

59.

o Held, o zegen-rij-ke Vorst, Die 's we-
 Aan Uwes Vaders regter hand; Den vij-
 relds zonden hebt getorscht, Gij hebt U zelv'
 and bond't Gij aan den band, Ontrukt hem zelfs
 ver-he-ven
 het le-ven. Magtig, Prachtig Ze-ge-praalt
 Gij, Eer behaalt Gij, Dood en le-ven Zijn
 in U - we hand ge-ge-ven.

2. U dienen, Heer, de in druk en pijn; Schenk Gij
 Cherubim; U loven, Heer, de ons troost en leven, Heil,
 Sarafim, Met al de Hemel- vrede, licht, vreugd', nieu-
 scharen. Wijl Gij, die ons we kracht, En wat een' ziel,
 het heil aanbragt, Met groote door druk versmacht, Ver-
 majesteit en pracht Ten kwikt, wil ons toch geven;
 hemel zijt gevaren. Klinkt vrij, Leer Gij, Keer mij Naar Uw'
 zingt blij Eerepsalmen, wille, Dat ik stille U moog'
 Vreugdegalmen, Nu de Koning prijzen En met loofzang eer
 Opvaart naar Zijn' he- bewijzen.
 melwoning.

3. Gij zijt ons Hoofd, en 4. Trek, trek ons, o ge-
 wij, wij zijn Uw' leden, zelf nadig Heer! Geef, Jezus, dat
 wij meer en meer Naar Uw'

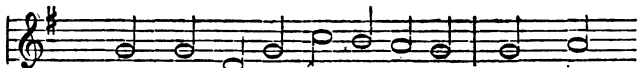
gemeenschap trachten; Godvruchtigheid stuur' onze daân, Laat ons in ootmoed tot U gaan, En dartelheid verachten. Nooit spreid' Trotscheid Ons haar' lagen, Dat w' in plagen Christ'lijk zwijgen, Trachten, Uw' genâ te krijgen.

5. Zijt, Jezus! onze schild en schat, Zijt onze roem en sterke stad, Waarop wij ons verlaten. Ons hart zij hemelwaarts gekeerd, Terwijl trouwloosheid hier regeert; Er is op alle straten Loos-

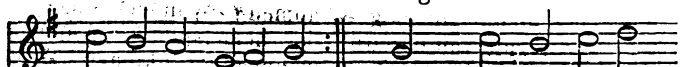
heid, Boosheid, Angst en plagen, Die steeds knagén, Dreigen, knellen, En het Christendom ontstellen.

6. Heer Jezus, kom van Uwen troon; o Vredevorst, Held, Davids Zoon, Verhoor Uws volks gebeden; Want Gij, Gij zijt ons eenig Goed, En met Uw onwaardenaar bloed In 't heiligdom getreden. Kom neêr, Help, Heer, Laat Uw' stralen Op ons dalen, Dan zoo danken Wij U steeds met vreugdeklanken.

60.

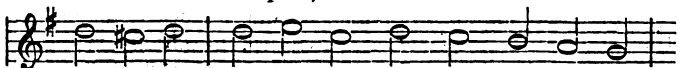

Looft God! de weg is nu bereid, Waar langs
Thans staat de deur ter zaligheid Voor 't mensch-

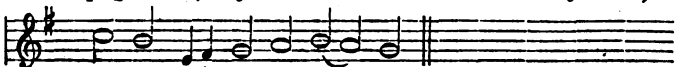

wij moeten loo-pen.
dom weder o-pen;

Want z' is door Je-zus

op-gedaan; Zijn' he-mel-vaart toont duid'lijk aan,

Waarop wij mogen ho-pen.

2. Des Hoogepriesters hemelvaart Kan onze smart verzachten; Laat dan de harten, los van d' aard', Naar d' eeuw'ge woning trachten!

Opdat wij hier, als in 't verschiet, Aanschouwen, wat men daar geniet, Dat wij nu nog verwachten.

61.

Trek, trek ons, Heer! zoo loopen wij, Daar
Tot w' in Uw' binnenkamer, blij, Uw
w' op Uw bloed ver-trou-wen,
aan-ge-zigt aan-schou-wen. *) Wij zoeken on-
zen be-sten schat Niet in dit ar-me le-ven;
Wij hebben ons naar Salems stad Voorlang op
reis ge-ge-ven.

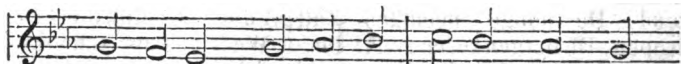
2. Gij wildet, door Uw' hemelvaart, Voor ons een' plaats bereiden. Dit is geschied; Gij zult van d' aard' Ons tot Uw' Vader leiden; Daar zijn de schatten; ja, mijn God, Die zijn bij U te vinden. o Schatten, die noch roest noch mot Verteren of verslinden!

3. Wanneer word ik in 't Paradijs Door Jezus opgenomen? Wanneer smaak ik de hemelspijs? Wanneer, wanneer zal 't komen? Wanneer zal ik mijn' Bruigom zien, Die been is van mijn' beenen? Heer! laat dit haastiglijk geschiên, Dan houd' ik op met weenen.

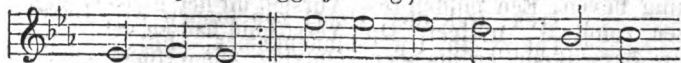
62.

De Heer zal opstaan tot den strijd; Hij zal
Hoe trotsch zijn vijand wezen moog', Hij zal,

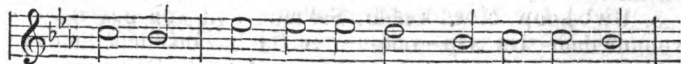
*) Hoogl. 1, 4.

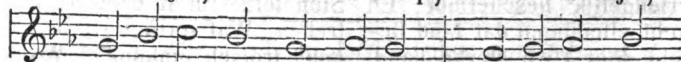
zijn' ha-ters, wijd en zijd, Verjaagd, verstrooid
voor zijn ontzagg'lijk oog, Al sid-de-ren-

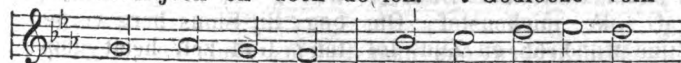
doen zuchten. Gij zult hen, daar G' in glans
de vlug-ten.

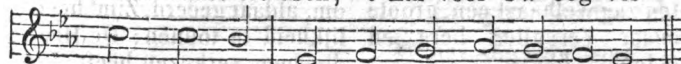
verschijnt, Als rook en damp, die ras verdwijnt,

Verdrijven en doen do-len. 't Godlooze volk

wordt haast tot asch; 't Zal voor Uw oog ver-

gaan, als was, Dat smelt voor gloënde ko-len.

2. Maar 't vrome volk, in U verheugd, Zal huppelen van ziele-vreugd', Daar zij hun' wensch verkrijgen; Hun' blijdschap zal dan, onbepaald, Door 't licht, dat van zijnaanzigt straalt, Ten hoogsten toppunt stijgen. Heft Gode blijde psalmen aan! Verhoogt, verhoogt voor Hem de baan! Laat al wat leeft Hem eeren! Bereidt den weg, in Hem verblijd, Die door de vlakke velden rijdt; Zijn naam is Heer der heeren.

3. Springt op van vreugd', verheft Zijn' lof, Die, daar Hij woont in 't hemelhof, Een

Vader is der weezen; Die weduwen haar regt verschafft, Die streng haar' onderdrukkers straft En voor zijn' wraak doet vreezen; Een God, die zet, uit menschenmin, d' Onvrucht'eren in een huisgezin, En, om Zijn' magt te toonen, Gevang'nen uit de boeijen redt, Maar de verlaters van Zijn' wet Doet in het dorre wonen.

4. o God! toen Gij, met majesteit, Uw Israël hebt uitgelcid, En op Uw heil doen hopen; Toen Gij langs Paranswoesten grond Hun voortoogt, schokte d' aard' in 't

ronde, De hooge heem'len
 dropen; De bergen rezen zelfs
 omhoog; Men zag dit Sinai
 voor 't oog Van Isrels Kon-
 ning beven; Een milden re-
 gen zondt G', o Heer! Op
 Uw' bezwijkend' erf'nis neêr,
 Om sterkt' aan haar te
 geven.

5. Uw' hoop, Uw' kudde
 woonde daar, Uit vrije goed-
 heid waart Gij haar Een
 vriendelijk' beschermer, En
 hebt ellendigen dat land Be-
 reid door Uwe sterke hand,
 o Israëls Ontfermer! De Heer
 gaf rijke juichenstof, Om
 Zijne wond'ren en Zijn' lof
 Met hart en mond te melden;
 Men zag welhaast een' groote
 schaar Vervullen berg .en
 velden.

6. De Koningen, hoe zeer
 geducht, Zijn met hun' heir-
 en weggevlugt; Zij vloten
 voor Uw' oogen; De buit
 van 't overwonnen land Viel
 zelfs den vrouwen in de hand,
 Schoon niet meê uitgetogen.
 Al laagt G', o Isrel! als wel-
 eer, Gebukt bij tichelstee-
 nen neêr, Toen gij uw juk
 moest dragen, En zwart waart
 door uw' dienstbaarheid, U is
 een beter lot bereid, Uw'
 heilzon is aan 't dagen.

7. Gelijk een' duif door 't
 zilverwit En 't goud, dat op
 haar' ved'ren zit, Bij 't licht
 der zonnestralen, Ver bo-
 ven and're vog'len pronkt,

Zult gij, door 't Godlijk oog be-
 lonkt, Weêr met uw' schoon-
 heid pralen. Wanneer Gods
 onweêrstaanb're hand De
 Vorsten uit het gansche land
 Verstrooid had en verdreven,
 Ontving zijn erfdeel eed'ler
 schoon, Dan sneeuw, hoe
 wit zij zich vertoon', Aan
 Sal'mon ooit kon geven.

8. Dat Bazans hemelhooge
 berg, Met al zijn' heuv'len
 Sion terg' En wane t' over-
 treffen; Wat springt gij, ber-
 gen! trotsch omhoog? Wat
 wilt g' u, in der volk'ren
 oog, Bij Sions berg verhef-
 fen? God zelf heeft dezen
 berg begeerd Ter woning,
 om, aldaar geëerd, Zijn' heer-
 lijkheid te toonen; De Heer,
 die hem verkozen heeft, Die
 trouwe houdt en eeuwig leeft,
 Zal hier ook eeuwig wonen.

9. Gods wagens, boven 't
 luchtig zwerk, Zijn tien en
 tienmaal duizend sterk, Ver-
 dubbeld in getalen; Bij hen
 is Zijne majesteit Een Sinai
 in heiligheid, Omringd van
 bliksemstralen. Gij voert ten
 hemel op, vol eer; De ker-
 ker werd Uw buit, o Heer!
 Gij zaagt Uw' strijd bekroo-
 nen Met gaven, tot der men-
 schen troost; Opdat zelfs 't
 wederhoorig kroost Altijd bij
 U zou wonen.

10. Geloofd zij God met
 diepst ontzag! Hij overlaadt
 ons, dag aan dag, Met Zijne

gunstbewijzen; Die God is onze zaligheid! Wie zou die hoogste Majesteit Dan niet met eerbied prijzen? Die God is ons een God van heil! Hij schenkt uit goedheid, zonder peil, Ons 't eeuwig zalig leven; Hij kan, en wil, en zal in nood, Zelfs bij het nad'ren van den dood, Volkomen' uitkomst geven.

11. Gewis, hoe hoog de nood mag gaan, God zal Zijns vijands kop verslaan, Dien haar'gen schedel vellen, Die trotsch, wat heilig is, onteert, En, daar hij schuld met schuld vermeert, Zich tegen Hem durft stellen. De Heer heeft zelf ons toegezeid: „k Zal u door magt en wijs beleid Uit Bazan weêr doen komen; U zullen, als op Mozes beê, Wanneer uw pad loopt door de zee, Geen' golven overstroomen!“

12. „Dan moogt g' in zegepraal uw' voet, Ja uwer honden tong in 't bloed Van elken vijand steken.“ O groote God, geduchte Heer! Uw' gangen, zoo vol roem en eer, Zijn aan Uw volk gebleken; De gangen van mijn' God en Vorst, Wien, schoon Hij 's werelds rijkskroon torscht, Deez' woningen behaagden. De zangrei trad den speelrei voor, In 't midden ging het vrolijk koor Der trommelende maagden.

13. Looft God in Zijn' gemeent' alom, Den Heer, gij, die in 't heiligdom, Als Isrels kroost, moogt nad'ren. Hoe vrolijk gaan de stammen op Naar Sions Godgewijden top, Met Isrels achtb're vad'ren; De Vorsten van elk huisgezin, Zij trekken aan: hier Benjamin, Schoon klein, hij mogt regeren; Daar Juda's stam, die glorie won; Ginds Naftali en Zebulon, Om God, hun' Koning t' eeren.

14. Uw God, o Isrel! heeft de kracht Door Zijn bevel u toegebracht. o God! schraag dat vermogen! Versterk hetgeen Gij hebt gewrocht, En laat Uw' hulp door ons verzocht, Uw volk voortaan verhoogen. Dan passen, Uwen naam ter eer, Om Uwes tempels wil, o Heer! De Vorsten op Uw' wenken; Zij zullen U, van alle kant, Zelfs uit het allerverste land, Vereeren met geschenken.

15. Scheld met Uw' stem het wild gediert', Dat in het riet zoo weeld'rig tiert; De stier- en kalverbenden; Het volk, dat stukken zilvers geeft, En dus zich onderworpen heeft, Maar loert op onz' ellenden. Gewis! wij zien hen reeds berooid, En 't oorlogzuchtig volk verstrooid; Gezanten zullen nad'ren; Egijpte zal, met Moerenland, Tot God verheffen hart en

hand, Den God van onze
vad'ren.

16. Gij, koningrijken! zingt
Gods lof; Heft psalmen op
naar 't hemelhof, Van ouds
zijn troon en woning; Daar
Hij, bekleed met eer en magt,
Zijn' sterke stem verheft met
kracht, En heerscht als Sions
Koning, Geeft sterkt' aan
onzen God en Heer! Hij heeft
in Israël Zijn' eer En hoog-

heid willen toonen; Erkent
dien God! Hij is geducht;
Hij doet Zijn' sterkte boven
lucht En boven wolken wonen.

17. Hoe groot, hoe vrees-
lijk zijt G' alom, Uit Uw
verheven heiligdom, Aan-
bidd'lijk Opperwezen! 't Is
Isrels God, die krachten geeft,
Van wien het volk zijn' sterkte
heeft; Looft God; elk moet
Hem vreezen!

63.

Juicht, o volken! juicht; Handklapt en be-
tuigt Onzen God uw' vreugd'; Weest te zaam ver-
heugd; Zingt des Hoogsten eer; Buigt u voor Hem
neer; Alles ducht Zijn' kracht; Al-les vreest Zijn'
magt; Zij-ne ma-je-steit Maakt haar' heerlijkheid
O-ver 't rond der aard' Wijd en zijd vermaard.

2. Naar Gods wijs bestel,
Op Gods hoog bevel Slaan
wij, door Zijn' hand, Vol-
ken aan den band, Die, door
ons verneêrd, Door ons over-

heerd, Strecken tot een blijk,
Hoe Hij, liefderijk, Aan Zijn
woord gedenkt, D'erfenis ons
schenkt, Jacobs heerlijkheid,
Aan hem toegezeid.

3. God vaart, voor het oog,
Met gejuich omhoog; 't Schel
bazuïngeluid Galmt Gods glo-
rie uit. Heft den lofzang aan;
Zingt Zijn' wonderdaën; Zingt
de schoonste stof, Zingt des
Konings lof, Met een' zuiv'-
ren galm, Met een' blijden
psalm; Hij, de Vorst der aard',
Is de hulde waard.

4. Zingt des Hoogsten eer,
Opdat ieder leer, Hoe Hij
heerscht alom Over 't Hei-

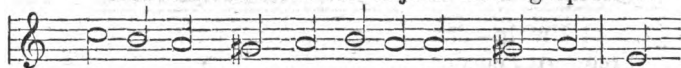
dendom, Hoe Hij van Zijn'
troon Geeft Zijn' rijksgeboën,
Daar het al voor bukt. Eed'-
len, gansch verrukt, Nu hun
't godd'lijk licht Straalt in 't
aangezigt, Deelen in ons lot,
Eeren Abrams God.

5. D' eersten van den staat,
Die den onderzaat, Naar Gods
wijze wet, Zijn ten schild
gezet, Eeren 's Hoogsten
magt. God munt uit in kracht.

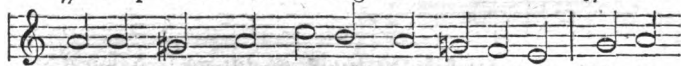
64.

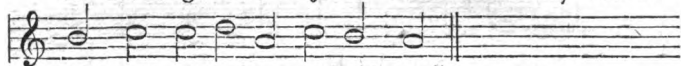
Dus heeft de Heer tot mijnen Heer gesproken:

„Zit op den troon ter reg-ter hand naast mij, Tot

ik de magt uws vijands heb verbroken, En u

zijn nek tot ee-ne voetbank zij.“

2. Uit Sion zal de Heer
Uw' sceppter zenden, Den
sceppter van Uw' oppermog-
gendheid, En zeggen: heersch
tot 's werelds niterst' enden,
Zoo ver de magt Uw's vij-
ands zich verspreidt.

3. Uw volk zal op Uw'
heirdag tot het strijden Ge-
willig zijn, in heilig krijgs-
sieraad; U zal de daauw van
Uwe jeugd verblijden, Ge-

boren uit den vroegen da-
geraad.

4. U heeft de Heer, wien
't nooit berouwt, gezworen:
„k Heb U, mijn volk tot
heil, mijn' naam ten prijs,
In mijnen raad het priester-
ambt beschoren, Dat eeuwig
duurt, naar Melchizedeks wijs.

5. De Heer zal steeds Uw'
regte hand verzellen; Zijn'
mogendheid met U ten strijde

gaan, En Koningen, de tegen,
U zich stellen, Ten dage van
Zijn' grimmigheid verslaan.

6. Hij zal naar 't regt de
woeste Heid'nen rigten, Met
lijken 't veld bezaaijen door
Zijn' hand; Zijn' strijdb're
hand zal straks het hoofd
doen zwichten, 't Weérbar-

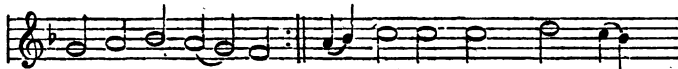
stig hoofd van een zeer mag-
tig land.

7. Hij zal op weg eens
drinken uit de beken, Daar
Hij gevaar, noch strijd, noch
moeit' ontziet; Daarom zal
Hij het hoofd naar boven-
steken, Met eer bekroond in
't Godd'lijk rijksgebied.

65.

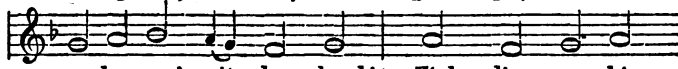
Wij knielen voor Uw' ze-tel neêr, Wij, Heer!
En eeren U als on-zen Heer Met lie-

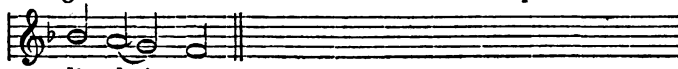
en al Uw' le-den, Dat al-le magt, hoe hoog,
d'ren en gebeden.

hoe groot, Voor U, o Gods ge-tui-ge, ô Eerst-

ge-bo-ren' uit den dood! Zich diep eer-bie-

dig bui-ge.

2. Die ons, gewasschen in
Uw bloed, Tot Priesters hebt
verheven, En ons den hoo-
gen rang, den moed Van
Koningen gegeven, U zij de
roem, U zij de lof, U d'
eerkroon opgedragen. Geheel
deez' aard' en 't hemelhof
Moet van Uw' eer gewagen.

3. U, die als Heer der
heerlijkheid Verreest tot heil
der volken, Verwachten wij
in majesteit Eens weder op
de wolken. Hij komt! elks
ooge zal Hem zien, Ook die
Hem heeft doorsteken; Elk
zal Hem juichend hulde biên,
Of om ontferming smeeken.

4. Hoe ras of traag de tijd Hallelujah! ja Hij komt! Juicht,
 verdwijnt, Die dag zal zeker menschen, eng'len, zamen!
 komen; Het licht, dat aan Juicht met een' vreugd', die
 de kim verschijnt, Wordt 't al verstomt, Juicht allen:
 reeds van ver vernomen. Ja, Amen! Amen!

8. De .Uitstorting van den Heiligen Geest.

66.

o Heil'ge Geest, daal tot ons neêr, Maak
 o Hemelslicht, kom, laat Uw' schijn In
 in ons Uwe woning, Heer, o Heil-zon schiet
 onze zielen werkzaam zijn, Zoo kent de vreugd'
 Uw' stralen; Geef Gij, Dat wij U ons le-
 geen' pa-len.
 ven O-ver-ge-ven, En met be-den Tot Uw'
 troon ge-du-rig tre-den.

2. Geef kracht en nadruk
 aan Uw woord, O laat die
 gloed steeds ongestoord In
 onze zielen branden, Dat
 wij den Vader en den Zoon
 En U, ô Geest, op 'éenen
 troon, Als God doen offe-
 randen; Blijf Gij Ons bij, Wil
 toch werken En ons sterken
 In 't geloove, Dat het nie-
 mand van ons roove.

3. Gij bron, die staâg van
 wijsheid vliet, En zich in 't
 hart der vromen giet, Laat
 ons geen' troost ontberren;
 't Geloof door eendragt aan-
 gespoord, Doe ons ook an-
 deren Uw woord En Uw'
 getuig'nis leeren. Hoor, Heer!
 En leer' Hart en zinnen, U
 te minnen, U te prijzen, Hulp
 den naasten te bewijzen.

4. Verzel ons steeds met Uw raad, Wijs ons het pad, dat opwaarts gaat, Wij kennen hier geen' wegen; Geef ons standvastigheid, dat wij Getrouw in druk U blijven bij, Al zijn wij neêrgezegen. 't Geen, Heer! Ligt neêr, Regt dat spoedig, Leer ons moedig te betrouwen En op U alleen te bouwen.

5. Laat ons Uw' balsem in zijn' kracht Ervaren, schenk ons nieuwe magt, Doe ons kloekmoedig wezen, Opdat wij onder Uw beleid, Wat strikken ons de vijand spreid', Zijn' hoogmoed nimmer vreezen. Ai wil Toch stil Dalen neder, Dat wij weder Troost ontvangen En de zegepraal erlangen.

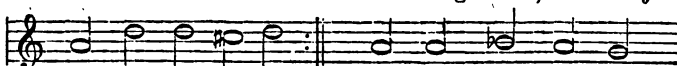
6. o Hemeldaauw, zoo honigzoet, Vereenig U met ons gemoed, Dat ons Uw' liefde roere, Opdat ons hart, van valsheid vrij, Den evenmensch genegen zij, Den liefdepligt volvoere. Geen nijd, Geen strijd Geef U smarten; Onzen harten Wil toch geven Liefd' en ootmoed daarbeneven.

7. Geef, Heer, dat onze levenstijd Der heiligheid zij toegewijd, Wil onzen geest versterken; Geef, dat wij voortaan zijn bewust, Hoe ijdel zij des vleesches lust En al zijn' booze werken. Roer Gij, Voer Gij ons vermogen Naar den hoogen, tot wij boven U als Uwe kind'ren loven.

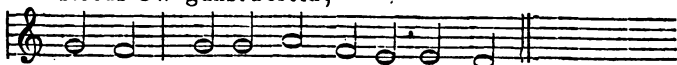
67.

Kom, ô Geest, gij bron van le-ven, Waa-re
Wil ons U-wen in-vloed ge-ven, Ons zij

God van eeuwigheid, Zoo zal geest, ja glans
steeds Uw' gunst bereid;

en schijn In ons hart ge-bo-ren zijn.

2. Geef in onze ziel en ders niets beginnen, Dan zinnen Wijsheid, eerbied, wat naar Uw' wil zich rigt, raad en licht, Dat wij an- Geef, dat wij U kennen meer,

En de dwaling van ons weer.

3. Wil ons Uwe waarheid leeren, Houd ons op de regte baan, Wil het booze van ons weren, Laat opregtheid met ons gaan, Waar berouw treë weder voor, Als wij dwalen van het spoor.

4. Doe gevoelen onze harten, Dat wij 's Heeren kind'ren zijn, Die, in 't woelen van de smarten, Bij Hem zoeken medicijn; Want des Vaders liefderoë Brengt ons niets dan welzijn toe.

5. Trek ons, dat wij tot Hem treden Met een vrij en blij gemoed, Bid in ons, aan onze beden Geef' Uw' leiding klem en gloed: Dan wordt ons gebed verhoord En 't vertrouwen aangespoord.

6. Wordt ons hart om troost zoo bange, Dat het dikwerf roepen moet: Ach, mijn God,

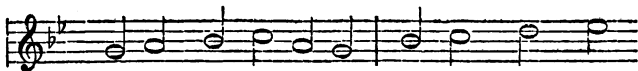
mijn God! hoe lange? Maak bij d' uitkomst haasten spoed. Spreek de ziel dan troost'lijk aan, Dat zij moedig blijve staan.

7. Gij, ô Geest! die ons kunt sterken, En altoos de zelfde zijt, Sterk Gij 'tgeen G' in ons woudt werken, Als de Satan ons bestrijdt; Schenk ons wapen in 't gevecht; Zege blijv' ons toegezegd!

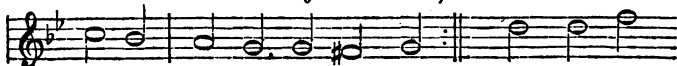
8. Laat ons steeds wel vast gelooven, Dat geen duivel, dood noch spot Ons die hemelgaaf kan rooven, Zijt Gij ons ten schild en God! Wil het vleesch ons tegengaan, Laat Uw woord te vaster staan.

9. En als wij eens zullen sterven, Zoo verzeker ons, ô Heer! Dat wij eeuwig zullen erven 's Hemels heerlijkheid en eer, Die ons God heeft toegezeid En geen' tonge regt verbreid.

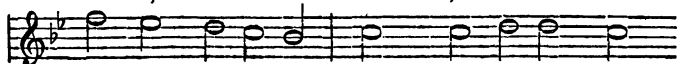
68.

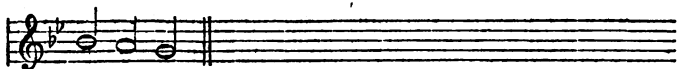
Va-der vol ge-na-de, Ik, een worm en
Hoor toch mij-ne be-de, Nu ik tot U

ma-de, Lig voor U-wen troon; Want Gij laat
tre-de; Hoor z' in Uwen zoon;

ons niets ont-be-ren, Wat w' in Zij-nen naam

be-ge-ren.

2. 't Is geen schat op aarde, Lust of eer of waarde, 't Geen ik smeekend vroeg; Heb ik 's Geestes gaven, Die de ziele laven, 'k Heb voor mij genoeg; En die wilt Gij toch verleenen Hun, die daarom kermen, weenen.

3. Sloot ik van te voren Voor den Geest mijn' ooren, Heb ik Hem weêrstreefd: 'k Wil vergiff'nis vragen, Dat ik al' mijn' dagen Heb ontrouw geleefd. Wil mij door Uw' gunst verblijden, Die opregt kom schuld belijden.

4. Nader, Hartenroerder, Heil- en rust-aanvoerder, Heil'ge Geest, met kracht, Dwing mij in Uw' banden, Doe mijn hart ontbranden, Dat ik roem Uw' magt; Hemelduif, ai daal van boven, Schenk mij, dat ik mag gelooven.

5. Aller Geesten Vader, Levensbron en ader, Stort mij leven in; o Gij zondenhater, Wel van levend water, Reinig hart en zin; Wasch mij wel, delg uit de vlekken, Die mijn lijf en ziel bedekken.

6. Spiegel vol van klaarheid, Zegel van Gods waarheid, Mijn verstand verlicht, Dat op 's Heeren grootheid En mijn'eigen'blootheid Staag

mijn oog zich rigt'; Leer mij Uw' genade schatten, Die het vleesch nooit kan bevatten.

7. Breek des Satans werken In mij, door den sterken Hamer van Uw woord; Doe mij aan U hangen, Zoo als 't regt behoort; Dat ik mij aan U mag geven, En naar Uwen wil kan leven.

8. Hebt Gij aan die tongen, Die Gods werken zongen, Wonderen gedaan: Blijf nu niet verholen, Roer met altaar-kolen Mijne lippen aan, Dat, zoolang ik adem hale, Ik mijn' God den lof betale!

9. Als ik treurig zitte In verzoekings-hitte, Troost mij door Uw' raad; Laat Uw' stroomen vlieten En zich in mij gieten Met een' ruime maat. Wil mijn dorstigharte laven Met de rijkste hemelgaven.

10. Ik kan alles dragen, Ik durf alles wagen, Wilt Gij zijt mijn pand; Ai, wil bij mij blijven, Allen nood verdrijven, Leid mij bij de hand; Wil Uw werk in mij voltrekken, 't Zal Uw' naam tot roem verstrekken.

11. Dit mijn lijf der zonden, Waar Uws tempels

gronden In geankerd staan, graf ontdaan; Dan zal ik voor
Zal wel eerst verteren, Maar deze dingen Uwe magt en
met luister keeren, Van het sterkte zingen.

69.

Nu bidden wij den Heiligen Geest Om 't waar
geloof, op-dat w', onbevreesd, 't Ein-de van dit
le-ven Verwachten mogen, En vrolijk heengaan,
om met onz' oo-gen Het Lam te zien.

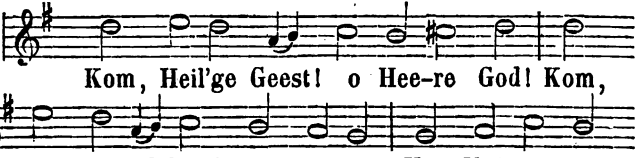
2. Bestraal de zielen, o heilig Licht! Breng's Heilands lijden ons voor 't gezigt! Opdat wij van harten In Hem gelooven, En niets in staat zij, om ons t' ontrooven Den eeuw'gen troost.

3. o Geest der liefde! verwek met magt De broederliefd' in haar' volle kracht! Opdat d' een den ander' Met

lust moog' toonen, Hoe lieflijk 't is, bij malkaâr te wonen In liefd' en vreê.

4. o Hoogste Trooster in allen nood! Help, dat wij niet vreezen smaad noch dood; Dat de zwakke zinnen Toch nooit versagen, Tot aan het zalig eind' aller plagen! Ontferm U, Heer!

70.

Kom, Heil'ge Geest! o Hee-re God! Kom,
geef ons al-len 't waar ge-not Van Christus vol-

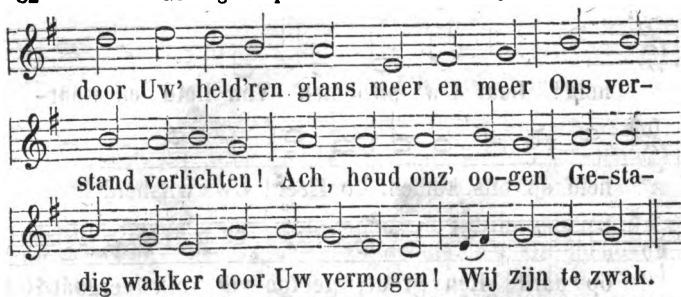
heid! Laat Uw' stroomen Van liefd' en waar-
heid op ons komen. o Heer! Uw' wijsheid heeft
op aard' Een groot, ge-loo-vig volk vergaard
Uit al-le na-ti-ën en ton-gen; Dat prijst Uw'
goedheid, nooit vol-zon-gen. Hal-le-lu-jah!
Hal-le-lu-jah!

2. o Heilig levenslicht! Uw gloed Zij tot een' lamp voor onzen voet! Leer ons den Vader regt erkennen, En wil ons hart aan Hem gewinnen! Behoed Uw volk voor vreemde leer, Dat onder ons niets triomfeer', Dan 't bloed des lams, waarop wij bouwen, Tot w' onzen Meester blij aanschouwen! Hallelujah! Hallelujah!

3. o Heilig Vuur! wil ons gemoed Verkwikken door Uw' liefdegloed, Dat w' in Uw' dienst manmoedig strijden; Geloovig Jezus naam belijden; Dat tegenspoed noch 't broze vleesch De zwakke ziel vervull' met vrees! Ach, help ons arme stervelingen, Door dood ten leven heen te dringen. Hallelujah! Hallelujah!

71.

o Dierb're Trooster, zie op ons neêr! Wil

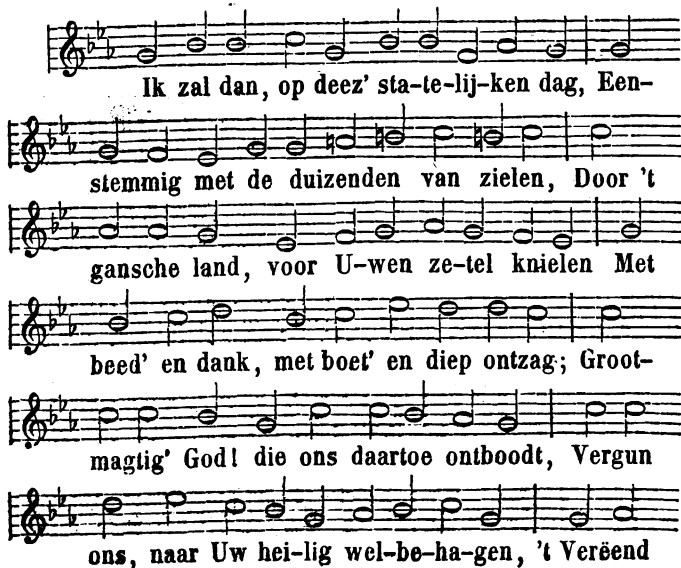

door Uw' held'ren glans meer en meer Ons ver-
stand verlichten! Ach, houd onz' oo-gen Ge-sta-
dig wakker door Uw vermogen! Wij zijn te zwak.

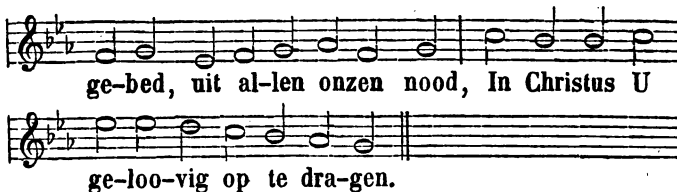
2. Leer ons Uw' stem stipt Van d' enge paden Der waar-
gehoorzaam zijn! Opdat wij heid, al zagen w' ons ver-
nooit door een' valschen smaden Van iederëen!
schijn Afgetrokken worden

9. Gezangen op Boet- en Bede-Dagen.

72.

Ik zal dan, op deez' sta-te-lij-ken dag, Een-
stemmig met de duizenden van zielen, Door 't
gansche land, voor U-wen ze-tel knielen Met
beed' en dank, met boet' en diep ontzag; Groot-
magtig' God! die ons daartoe ontboodt, Vergun
ons, naar Uw hei-lig wel-be-ha-gen, 't Verëend

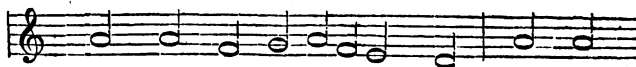
2. Gij ziet mij bij de zaam-
gevloei-de schaar, Maar diep
beschaamd om mijn' ondank-
baarheden; 'k Heb duizend-
maal Uw' wetten overtreden,
Mijn' zondenschuld maakt meê
de landschuld zwaar; Geef,
dat ik die, met allen hier
vergaârd, In 't hart gevoel',
en openlijk belijde, Opdat
Uw' gunst dat hart, met schuld
bezwaard, Door Uwen geest,
door Uwen troost verblijde.

3. Ontferm, ontferm, o
Heer! ontferm U toch! o
Regter, zoo genadig als regt-
vaardig! 't Is waar; wij zijn
Uw' straffen dubbel waardig,
Maar onverdiend spaart Uwe
hand ons nog; Geef, dat die
hand ons tot bekeering leid';
Och geef! och geef, dat wij,
in die verschooning, Den
vaderwenk van Uw' lang-
moedigheid Erkennen met op-
rechte dankbetooning.

4. Zoo mogen mij, naar
't voorschrift van Uw woord,
Uw' gunsten en kastijding
regt betrachten, Uw' wil ons
heil, Uw' dienst ons hoofd-
doel achten, Door Uw' ge-
duld en weldoen aangespoord;
Zoo mogen wij in Uwe vrees
voortaan Den besten weg,
dien Gij ons wijst, betreden
En Uw bevel eerbiedig ga-
deslaan, Als d' eerste wet
voor volk en overheden.

5. Ja, dan alleen, dan zul-
len wij gewis Een volk van
U bemind, gezegend wezen;
Aan hen, o God! die U in
waarheid vreezen, Bevestigt
Gij al Uw' beloftenis; Dan
zult Gij vreed' en welvaart
en geluk Rondom ons heen
gebieden en verlengen; Dan
zullen wij, bevrijd van ramp
en druk, U offers, die U wel-
gevallen, brengen.

73.

der, Zoon en Heil'ge Geest, o Hei-li-ge Drie-
 eenlgheid, En eeuwig' Opper-majesteit! Dat al
 het-geen wij naar Uw woord U bidden, gunst-
 rijk zij verhoord!

2. Behoed ons door Uw' goede hand Van dwaling, laster, zond' en schand', Van krijg, van oproer, haat en nijd, Van onweêr en van duren tijd, Van honger, brand en watersnood, Van pest en onverwachten dood.

3. Heer Zebaoth, Uw' kerk bewaar Van druk, vervolging en gevaar; Geef leeraars, die door reïne leer Uw rijk uitbrijden meer en meer; Werk krachtig met den Geest bij 't woord, Het blijf' en brenge vruchten voort.

4. Behoud de scholen, lieve God! Dat kinders leeren Uw gebod, En groeijen op in tucht en leer, Uw' nooit volprezen' naam ter eer; Geef hun een kuisch en rein gemoed, Om t' overwinnen vleesch en bloed.

5. Den treurigen met heil verblij, Blijf met Uw' troost hen altijd bij; Geef den vervolgdén, Heer! geduld, Die lijden moeten buiten schuld. Ontbind hunn' band en, door Uw' kracht, Verlos hen uit des vijands magt.

6. Vergeef het hem, die ons uit haat En onverdiend steeds tegenstaat; Maak dat wij, uit een rein gemoed, Vergeven hem, die ons misdoet. Geef, dat wij Uwen roem en eer Met vlijt uitbrijden meer en meer.

7. Schenk ons uit Uwe milde hand Deschoone vruchten op het land; Van vrost en hagel die bewaar; Verleen aan ons een vruchtbaar jaar. Verhoor! erbarm U onzer, Heer! En met den vrede tot ons keer!

74.

Ter neêr ge-bo-gen voor Uw' voeten, Ont-
Hoe ons ge-we-ten thans moet boeten, Dat
fermend' God! gevoelen wij, De maat der zon-
on-ze staat el-len-dig zij!

den is vervuld; Wee, wee ons! als Gij straf-
fen zult.

2. Gij zijt regtvaardig, wij doemschuldig; Hoe zouden wij voor U bestaan? Wij, wij zijn afgedwaald veelvuldig En blijven 't pad ten doode gaan; Regtvaardig God! wij zijn het waard, Dat ons Uw toorn verdelg' van d' aard'.

3. Dan, Vader! ai! denk met erbarmen In Jezus; Uwen lieven Zoon, Aan Uw' belofte; schenk ons armen Uw Ja en Amen van den troon; Gij, die den dood des zondaars haat, Rig't ons dan niet naar onzen staat.

4. o Vader! voor U neêr-gebogen In 't stof met een verplet gemoed, Zal ons 't geloof alleen verhoogen, Vertrouwend, daar G' ons nog behoedt, Dat ons berouw

U steeds behaagt, En Uw' genade nooit vertraagt.

5. o Bloed op Golgotha vergoten, Roep voor ons om barmhartigheid; Dan worden wij niet uitgesloten Van 't heil door Jezus toebereid. De Vader zal dat gadeslaan; Wij zullen niet verloren gaan.

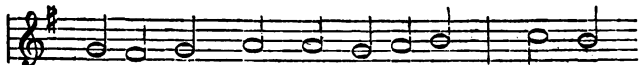
6. Heer! laat de straf niet nederdalen, Ofschoon verdiend, tot op ons hoofd; Laat ons niet langer omme dwaalen, Als schapen, van Uw' gunst beroofd; Stort nieuwe weldaân uit Uw' hand Op ons geliefde vaderland!

7. Geef in ons hart en land Uw' vrede, Gezonde lucht en vruchtbaarheid, En deel Uw' hulp aan allen mede, Bevorder'de gerechtigheid; Och! zegen, dek, bestier en sterk

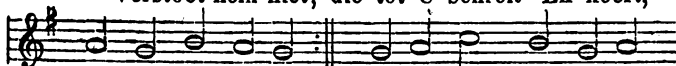
En onzen staat én onze de lof, uit Sions zalen Tot
kerk. U met stil en vroom ontzag;

8. Dan zullen w' U, o God, Dan juicht Uw volk in 't
betalen 't Geen wij beloof- heilrijk lot: De Heer is eeu-
den dag bij dag; Dan klimt wig onze God!

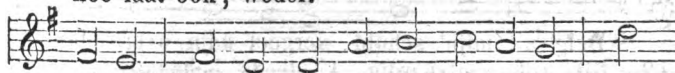
75.

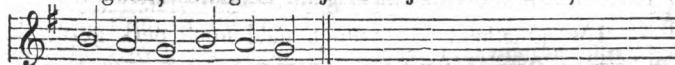
o Va-der der barmhartigheid! 'k Val voor
Verstoot hem niet, die tot U schreit En keert,

Uw' voe-ten ne-der, Vergeef mij 't geen ik heb
hoe laat ook, weder.

begaan, Vergeef mij al mijn' euveldaân, Door

U-we groote lief-de.

2. Dat toch Uw' almagt
met de daad Mij redde van
mijn' kwalen; Uw' wijsheid
geev' mij goeden raad; Want
anders moet ik dwalen. Geef
lust, geef midd'len, sterkt'
en kracht, Zoo zal ik 't al
door Uwe magt Beginnen en
voleinden.

3. o Jezus, die met groot
geduld Aan 't kruishout hebt
gedragen Mijn' zondenlast,
mijn' vloek en schuld, Help
mij, die ben verslagen! o
Zoon van God en Davids
spruit, Erbarm U, delg mijn'
zonden uit, Verhoor mijn
klagend roepen.

4. Laat, Heer, Uw' won-
den en Uw bloed, Uw' dood
en smart'lijk lijden Een' bal-
sem zijn voor mijn gemoed,
En mij geheel bevrijden. Bid
Uwen Vader, dat Hij mij Geen
streng en wrekend regter zij,
Schoon dit mijn' schuld ver-
diende.

5. o Geest, wiens licht de
ziel verblijdt, Wil mijnen
geest geleiden, Opdat, als
mij het vleesch bestrijdt, Ik
nooit moog' van U scheiden.
Geef dat noch nu noch im-
mermeer De lust naar wel-
lust, 'geld of eer In mijne
ziel moog' heerschen!

6. En als de doodsangst Opdat mij krankheid, angst
 mij beknecht, Laat mij dan en nood, Die laatste vijand
 niet verlegen, Opdat ik 's zelfs, de dood Een' poort zij
 duivels snood geweld Ver- tot het leven.
 winn' door Christus zegen;

76.

Ge-nâ, o God! ge-nâ, hoor mijn ge-bed;

Verschoon mij toch naar Uw' barmhartigheden;

Delg uit mijn' schuld, vergeef mijn overtreden;

Uw' goedheid wordt noch paal noch perk gezet.

Ai! wasch mij wel van on-ge-reg-tig-heid! Mijn'

schuld is zwaar, ik heb Uw' wet ge-schonden;

Zie mijn berouw, hoor, hoe een boetling pleit,

En rei-nig mij van al mijn' vui-le zonden.

2. Want ik gevoel de groot-
 heid van mijn kwaad; Mijn'
 zonde zie 'k mij steeds voor
 oog en zweven; 'k Heb tegen
 U, ja U alleen, misdreven,
 Uw' wil en wet, hoe heilig,

stout versmaad. Ik heb ge-
 daan, dat kwaad was in Uw
 oog, Dies ben ik, Heer, Uw'
 gramschap dubbel waardig;
 'k Erken mijn' schuld, die
 U tot straf bewoog; Uw doen

is rein, Uw vonnis gansch regtvaardig.

3. 't Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf; Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren; Mijn' zonde maakt mij 't voorwerp van Uw' tooren, Reeds van het uur van mijn' ontvang'nis af. Zie, Gij hebt lust tot waarheid in 't gemoed; Gij, Heer, die weet al wat ik heb misdreven; Gij, die mijn' geest met wijsheid hadt gevoed, En in mijn' ziel Uw Godlijk licht gegeven.

4. Ontzondig mij met hiezop, en mijn' ziel, Nu gansch melaatsch, zal rein zijn en genezen; Wasch mij geheel, zoo zal ik witter wezen Dan sneeuw, die versch op 't aardrijk nederviel. Ach! geef mij weêr gewenschte zielevreugd'; Laat uit Uw' mond mij stof tot blijdschap hooren, Zoo wordt op nieuw 't verbrijzeld hart verheugd, En in mijn' geest de ware rust herboren.

5. Verberg Uw oog van mijn bedreven kwaad, Waar-door mijn' ziel gevoelt de diepste wonden; Delg, delg toch uit mijn' schuld en al mijn' zonden, En spreek mij vrij van mijne gruweldaad. Herschep mijn hart, en reinig Gij, o Heer! Die vuile bron van al mijn' wanbedrijven; Vernieuw in mij een' vasten geest, en leer Mij aan

Uw' dienst opregt verbonden blijven.

6. Verwerp mij van Uw aangezigt toch niet; Acht laat van mij Uw' heil'gen Geest niet scheiden; Die kan alleen op 't regte spoor mij leiden. Bestuur mijn' gang, daar Gij mijn' zwakheid ziet. Geef mijn gemoed, dat nu angstvallig vrees, De blijdschap weêr; doe op Uw heil mij hopen; Laat mij gesterkt door eenen eed'len geest, Volvaardig 't pad van Uw' geboden loopen.

7. Dan zal ik elk, die 't heilspoor bijster is, Vrijmoedig al Uw' regte wegen leeren; De zondaar zal zich dan tot U bekeeren, En scheppen moed uit mijn' behoudenis. o God! Gij God mijns heils, vergeef mijn' schuld, Mijn' bloedschuld toch, hoe billijk ook te døemen; Dan zal mijn mond met zangstof weêr vervuld, Uw heilig regt, gepaard met goedheid, roemen.

8. Heer, open Gij mijn' lippen door Uw' kracht, Zoo zal mijn mond Uw' lof gestaag vermelden; Geen offer kan voor mijne zonden gelden; Behaagd' U dat, straks wierd' het U geslagt. Indien Gij lust in brandend' offren hadt, Dan wierd' het vuur door mij gewis ontstoken; Ik spaarde dan noch zorg, noch vlijt, noch schat, Maar zou

't altaar van offervee doen rooken.

9. Gods offers zijn een gansch verbroken geest, Door schuldbesef getroffen en verslagen; Dit offer kan Uw heilig oog behagen; 't Is nooit, o God! van U veracht geweest. Doe Sion wel, laat om mijn' zwaren val Uw' goedheid niet van zijne burg'-

ren wijken; Bouw Salem op, laat nooit zijn' muur en wal, Dóór Uwe straf, voor 's vijands magt bezwijken.

10. Dan vindt Gij in onz' offeranden lust, Waarmeê wij U, naar 't heilig regt vereeren; Dan zal 't altaar de varren gansch verteeren; Dan wordt het vuur daarop nooit uitgebluscht.

77.

Hoor, o Heer! verhoor mijn smee-ken; Laat
 m' Uw' bijstand niet ontbreken; Ai! veracht mijn'
 tranen niet, Daar Gij al mijn' angsten ziet; Als
 ik, in benaauwde da-gen, U, mijn God, mijn leed
 moet klagen, Wil dan spoedig U ontfermen; Wil
 mij door Uw' magt beschermen.

2. Want mijn leeftijd is, door weenen, Als een ijd'le rook verdwenen; Mijn gebeent' in droeven stand, Als een' haardstœe uitgebrand. Mijne ziel, door rouw bezweken, Kwijnt als 't gras

in dorre streken; 'k Heb in mijn' ellend' vergeten, Mijn' gewone spijs te eten.

3. 'k Voel de krachten mij begeben, 't Vleesch aan mijn gebeente kleven, Wegens mijn' benaauwde klagt, Die

ik uitstort dag en nacht. Ik gelijk, in 't eenzaam kwijnen, Aan den roerdomp der woestijnen; Aan den steenuil in de wouden, Daar geen' menschen zich onthouden.

4. 'k Slijt den nacht in eenzaam waken, Als een muschje op stille daken; Daar mijn wreev'le vijand raast En door hoon mijn' ziel verbaast; Zij, die mijn bederf betrachten, Mij den ganschen dag verachten, Mij in 't openbaar ontëeren, Durven roek'loos bij mij zweren.

5. D' asch verstrekt mijn kwijnend harte Thans tot brood in zoo veel smarte, Daar ik mijnen drank vermeng Met de tranen, die ik pleng. Heer, Uw' gunst had mij verheven; Maar nu mij Uw toorn doet beven, Zie ik mij van glans ontbloten, Mij in 't stof ter neêr gestooten.

6. 'k Zie in rouw en ongenugten Al mijn' dagen mij ontvlugten, Als een' schaduw, die verdwijnt; Ik verdor als 't gras, dat kwijnt, Maar Gij, Heer, zult eeuwig blijven; Eeuwig zal Uw roem beklijven, En Uw naam blijft in gedachten Tot de laatste nageslachten.

7. Gij zult opstaan, ons beschermen, Over Sion U ontfermen; Want de tijd, Uw' stad voorspeld, Aan haar leed

ten perk gesteld, Die zoo lang gewenschte dagen Van Uw gunstrijk welbehagen Zijn, o God! in 't eind' geboren; Gij, Gij zult haar' klagt verhooren.

8. Reeds verlangen Uwe knechten Hare steenen op te regten; Elk heeft deernis met haar gruis; Elk toont ijver voor Gods huis. Albestierend Opperwezen, Dan zal 't Heidendom U vreezen; Al de Vorsten, neêrgebogen, Doen dan huld' aan Uw vermeden.

9. Als, voor 't oog der nageburen, Gods ontferming Sions muren Weêr zal hebben opgebouwd, En 't Zijn' heerlijkheid aanschouwt; Als Zijn' goedheid op de klagten Des verdrukten en verachten Letten zal, en 't onheil weeren, Dan zal elk Hem juichend eeren.

10. Dan, dan wordt Gods trouw verheven En Zijn' dierb're gunst beschreven Door het dankbaar nageslacht, Dat met lust Zijn' wet betracht. 't Volk, in later eeuw geboren, Zal Zijn' magt en goedheid hooren, Zich in zijnen roem verblijden; Hem zijn' lofgezangen wijden.

11. 't Zal met blij gejuich Hem loven, Die, uit Zijn' paleis van boven, Israels leed en ongeval Eens in gunst beschouwen zal, En gevang'-

nen in hun zuchten Hoorren, als zij tot Hem vlugten, Om hem uit de wreede kaken Van den dood eens los te maken.

12. Dus zij's Heeren naam geprezen En in Sion eer be- wezen; Dus hoor elk de vreugdestem. In het blij Je-ruzalem, Als de volken zaam vergaëren, Zich met 's Hee- ren erfvolk paren, Als de Koningen zich buigen En Hem hun ontzag betuigen.

13. Ach de Heer heeft mij doen bukken Voor 't gewigt der ongelukken, Ja mijn le- venstijd verkort, Mij met rampen overstort; 'k Riep: o God! mijn welbehagen! Spaar m' in 't midden van mijn' dagen; Gij door eeuw noch tijd te krenken, Kunt mij hulp en uitkomst schenken!

14. 't Aardrijk en de he- melbogen Zijn gewrocht door Uw vermogen; Alle zijn z',

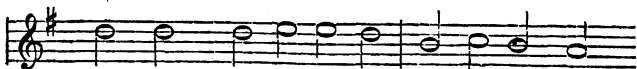
in hun verband, 't Kunst- stuk van Uw' wijze hand; Doch hoe duurzaam zij ook schijnen, Eens zal al hun glans verdwijnen; Maar, schoon't alles om zal keeren, Gij blijft staand', o Heer der heeren.

15. Als een kleed zal 't al verouden; Niets kan hier zijn' stand behouden; Wat uitstof is, neemt een end Door den tijd, die alles schendt; Maar Gij hebt, o Opperwe- zen! Nooit verandering te vreezen; Gij, die d' eeuwen acht als uren, Zult all' eeu- wigheid verduren.

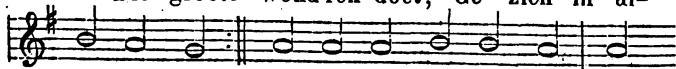
16. Uwer knechten trouwe zonen Zullen altoos bij U wonen; Ja bevestigd in hunn' staat, Voor Uw aanschijn, met hun zaad, Uwen naam ter eere leven. Zij, van smart en smaad ontheven, Blijven aan Uw' dienst geheiligd, Daar Uw' goedheid hen beveiligt.

10. Op Dank - Dagen.

78.

Dankt God! dankt allen God Met harten, mond
Die groote wond'ren doet, Ge- zien in al-

en han - den,
le lan - den, Die ons bij 't le-ven hield Van's

moeders ligchaam aan, En tot op de-zen dag
Heeft zoo veel goeds gedaan.

2. o God! wil aan Uw volk
Een vrolijk harte geven; Laat
ons, Uw eigendom, Altoos
in vrede leven! 't Is noodig,
dat G' ons hoedt En door
Uw' raad geleidt, Zoo lang
wij pelgrims zijn In 't land
der sterflijkheid.

3. God, Vader! U zij lof,
Hier en in 's hemels hoven!
Immanuël, Gods Zoon! U
willen wij steeds loven! God,
Heil'ge Geest! Uw roem Ver-
breid' zich meer en meer. o
Heer, Drieëinig God! U zij
lof, dank en eer!

79.

Zingt vrolijk, heft de stem naar boven; Regt-
Het past op-reg-ten, God te lo-ven; Zingt
vaar-di-gen, verheft den Heer! Prijst Hem in
Zijnen grooten naam ter eer;
uw' psalmen, Met de schoonste galmen; Roept
Zijn' weldaën uit; Laat de keel zich pa-ren Met
den klank der sna-ren; Looft Hem met de luit!

2. Roemt nu met nieuwe speeltuig moet dien toon ver-
lofgezangen De nieuwe blij- vangen; Heft vrolijk aan,
ken van Zijn' gunst; Het wijdt Hem uw' kunst. Alles

moet Hem eeren; Want het woord des Heeren, 't Rigtsnoer Zijner daân, Is volmaakt regtvaardig, Al onz' achtning waardig, Eeuwig zal 't bestaan.

3. Hij schept in 't heilig regt behagen; Zijn' wijsheid is alom verspreid; Men hoort al 't wereldrond gewagen Van Zijne goedertierenheid 's Heeren alvermogen Bragt de hemelbogen Door Zijn woord in 't licht, Heeft de flonkervuren, Die den tijd verduren, Door Zijn' Geest gesticht.

4. Hij doet de groote waat'ren zwellen, Te zaam vergaad'ren tot een' hoop, En naar den diepen afgrond snellen, Daar zij beperkt zijn in hunn' loop. Laat al d'aard' Hem vreezen, Die, als 't Opperwezen, 't Al heeft voortgebragt; Laat de wereld schrikken; Laatz', all' oogenblikken, Sidd'ren voor Zijn' magt.

5. Geen ding geschiedt er ooit gewisser, Dan 't hoog bevel van 's Heeren mond; Zijn' Godd'lijk' almagtspreekt, en 't is er; Zijn wil gebiedt, en 't wordt terstond. Schoon de Heid'nen zamen List op list beramen, God verbreekt hunn' raad; Schoon de Mogendheden Snood' ontwerpen smeden, Hij belacht hunn' haat.

6. Maar d' altoos wijze raad des Heeren Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht; Niets kan Zijn hoog besluit ooit keeren; 't Blijft van geslachte tot geslacht. Zalig moet men roemen, Die hunn' Maker roemen Als hunn' Heer en God, 't Volk door Hem te voren Gunstig uitverkoren Tot Zijn erf en lot.

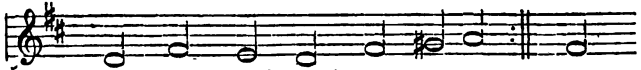
7. De groote Schepper aller dingen Ziet, uit het ongenaakbaar licht, Het gansch gedrag der stervelingen; Niets is bedekt voor Zijn gezigt. Uit Zijn' vaste woning, Daar Hij heerscht als Koning, Daar Zijn lof, Zijn' eer Klinkt door al de bogen, Zien Zijn' Godd'lijk' oogen Op al 't menschdom neêr.

8. 't Is God, aan tijd noch plaats verbonden, Wiens toezigt over alles gaat; Die 't harte vormt en kan doorgronden, Die aller werken gadeslaat. Schilden, bogen, dolken, Dapp're oorlogsvolken, Wijsheid, moed noch kracht Kunnen ooit in 't strijden Eenig' Vorst bevrijden Zonder 's Heeren magt.

9. Het brieschend paard moet eind'lijk sneven, Hoe snel het draav' in 't oorlogsveld; 't Kan niemand d' overwinning geven; Zijn' groote sterkte baat geen' held. Neen, de Heer der heeren Doet

ons triomferen ; Hij, geducht gade, Die op Zijn' genade
in magt, Slaat elk' gunstig In benaauwdheid wacht.

80.

Looft God, looft Zijn' naam a-lom; Looft
Looft Hem in Zijn hei-lig-dom;

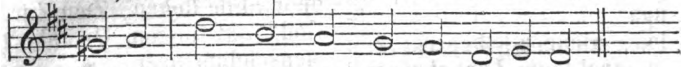
des Heeren groote magt, In den he-mel Zij-ner

kracht; Looft Hem om Zijn' mogendheden; Looft

Hem, na zoo menig blijk Van Zijn heerlijk ko-

ningrijk, Voor Zijn' troon en hier be-ne-den.

2. Looft God met bazuin-
geklank; Geeft Hem eer, be-
wijst Hem dank; Looft Hem
met de harp en luit; Looft
Hem met de trom en sluit;
Looft Hem, op Uw' blijde sna-
ren; Laat zich 't orgel overal
Bij het juichend vreugdgeschal,
Tot des Heeren glorie, paren.

3. Looft God, naar Zijn
hoog bevel, Met het klinkend
cimbelspel; Looft Hem op het
schel metaal Van de vrolijke
cimbaal; Looft den Heer; elk
moet Hem eeren, Al wat geest
en adem heeft; Looft den
Heer, die eeuwig leeft; Looft
verheugd den Heer der
heeren!

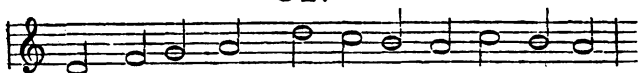

Tweede Afdeeling.

Van het Christelijk Geloof.

1. Van Gods Wezen en Volmaaktheden.

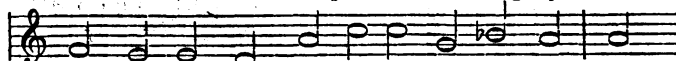
81.

Heer, on-ze Heer, grootmagtig Op-per-we-zen!

Hoe wordt Uw naam op aard' al-om ge-pre-zen!

Gij, die den glans van U-we ma-je-steit Hebt

bo-ven lucht en heem'len uit-ge-breid.

2. Uw' mogendheid heeft sterkte willen gronden Uit kind'ren, ja uit zuigelingen monden; Zoobreekt Uw' hand des vijands boos geweld, Daar Gij zijn' haat en wraakzucht palen stelt.

3. Sla ik naar 't ruim der held're hemelbogen, Dat heerlijk werk van Uwe ving'ren, d' oogen; Zie ik bedoord den glans der zilv're maan En 't sterrenheir, door U geschapen, aan:

4. Mijn God, wat is de mensch dan op deez' aarde, De brooze mensch! hoe klimt hij tot die waarde, Dat Gij aan hem in zoo veel gunst gedenkt En 's menschen zoon Uw' teérste liefde schenkt!

5. Gij deedt hem wel, een weinig tijds, beneden Het eng'lenheir een rang en plaats bekleeden; Maar hebt hem ook Uw' rijkste gunst be-toond En hem met eer en heerlijkheid gekroond.

6. Gij geeft hem, wijd en zijd in alle landen, De heerschappij der werken Uwer handen, Ja zet en aard' en zee voor 's menschen zoon, Door Uw gezag, ter voetbank van zijn' troon.

7. Waar schapen zijn, of ossen in de weiden; Waar eenig vee op bergen zij of heiden; Waar 't wild gediert' ook zwerv' in woud en veld: Gij hebt het al in zijne magt gesteld.

8. Wat voog'len door den ruimen luchtkring zweven, Wat visschen er in stroom en beeken leven, En wat de paên doorwandelt van de zee: Zijn hoog bevel deelt hij aan allen meê.

9. Heer, onze Heer, grootmchtig Opperwezen! Hoe bilijk wordt Uw groote naam geprezen! Hoe heerlijk rolt, uit aller vromen mond, Die groote naam door 't gansche wereldrond!

82.

Ik loof den Heer, mijn' God; Mijn zang
 klimm' op naar 't he-mel-hof; Mijn mond zing'
 eeu-wig tot Zijn' lof Om mijn ge-luk-kig lot;
 Mijn' ziel, loof d' Op-per-heer; 't Zachtmoedig
 volk zal't straks verstaan, Door vreugd' met u
 zijn aangedaan, En juichen tot Zijn' eer.

2. Komt, maakt God met mij groot; Verbreidt, verhoogt met hart en stem Den nooit volprezen' naam van Hem, Die ons behoedt in nood. Ik zocht in mijn gebed Den Heer,

ootmoedig met gewezen; Hij heeft mij in angstvalligheên Geantwoord, mij gered.

3. Zij sloegen 't oog op God; Zij liepen als een stroom Hem aan; Hij liet hen nimmer schaamrood staan; Hij wendde straks hun lot. Hij, die door smart op smart Gedrukt werd, zond tot God zijn' beê: Terstond verdween 't ondraagbaar wee Uit zijn benepen hart.

4. Des Heeren Engelschaart Een' onverwinb're hemelwacht Rondom hem, die Gods wil betracht; Dus is hij wel bewaard. Komt, smaakt nu en beschouwt De goedheid van d' Alzegenaar; Welzalig hij, die, in gevaar, Alleen op Hem vertrouwt!

5. Vreest, vreest Hem t' allen tijd, Gij heiligen, daar g' ondervindt, Dat hij, die God vreest en bemint, Gebrek noch schade lijdt. In honger komt noch moed Noch kracht den jongenleeuwe te baat; Maar die den Heer zoekt vroeg en laat, Mist nimmer 't noodig goed.

6. Komt, kind'ren, hoort naar mij; Neemt mijn' getrouwen raad in acht; Ik leer, opdat g' uw' pligt betracht, Wat's Heeren yreeze zij. Hebt gij in 't leven lust, In dagen, daar men 't goed' in ziet, Waarin men vrij is van

verdriet, Daar niets ons heil ontrust?

7. Houdt dan uw' tong in toom, Dat zij nooit schandlijk spreek' of smaal'; Dat nooit bedrog of logentaal Op uwe lippen kom'; Betreedt het regte spoor; Veracht het kwaad; jaagt naar den vree; God ziet de vromen, en hun' beê Geeft Hij altoos gehoor.

8. God slaat een gram gezigt Op boozen, die Hem tegenstaan; Hij doet hunn' naam met hen vergaan Door 't hoogste strafgerigt; Maar Hij ziet gunstig neêr Op hem, die naar Zijn' wetten leeft; God is het, die hem uitkomst geeft, Zijn' grooten naam ter eer.

9. God is 't verbroken hart, 't Verbrijzeld en bedrukt gemoed, Ten allen tijd, nabij en goed, In tegenheid en smart. Veel wederwaardigheên, Veel rampen zijn des vromen lot; Maar uit die alle redt hem God; Hij is zijn heil alleen.

10. God zorgt, als 't leed genaakt, Dat hij niet gansch ter neder stort', Dat hem geen been gebroken word'; 't Is God, die hem bewaakt. De snoode boosheid baart Den goddeloozen vloek en dood, Daar hij, die d' onschuld stout verstoot, Zelf schuldig wordt verklaard.

11. De Heer verlost en Hem in gunst beschouwd,
spaart Zijn volk, dat op Zijn' Niet schuldig zijn verklaard.
hulp vertrouwt; Het zal, door

83.

'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertieren-
heên, Uw' waarheid t' allen tijd' vermelden door
mijn' reên; Ik weet, hoe 't vast gebouw van
U-we gunst be-wij-zen, Naar Uw gemaakt be-
stek, in eeuwigheid zal rij-zen; Zoo min de he-
mel ooit uit zij-nen stand zal wij-ken, Zoo min
zal U-we trouw ooit wank'len, of bezwijken.

2. Ik heb (dit was Uw' taal) een vast verbond gemaakt Met mijnen gunsteling, dien steeds mijn oog bewaakt; Ik heb aan mijnen knecht, aan mijnen uitverkoren', Aan David, in mijn' gunst, met eenen eed gezworen: „Ik zal van kind tot kind, tot aan het eind der dagen, Uw'

„zaad bevestigen en tuwen „rijkstroom schragen.“

3. De hemel looft, o Heer! Uw' wond'ren dag en nacht; Uw' waarheid wordt op aard' de glorie toegebracht, Daar Uw geheiligd volk van Uwé trouw mag zingen; Want wie is U gelijk bij al de hemelingen? En welke Vorsten

ooit het aardrijk moog' be-
 ten: Wie hunner is, o Heer!
 met U gelijk te schatten?

4. God is op 't hoogst ge-
 ducht in Zijner heil'gen raad,
 En vreeslijk boven 't heir,
 dat om Zijn' rijkstroon staat.
 Wie is als Gij, o Heer! o
 God der legerscharen? Wie
 is aan U gelijk? wie kan U
 evenaren? Grootmagtig zijt
 G', o Heer! ja eind'los in
 vermogen; Uw' onverbreek-
 b're trouw omringt U voor
 elks oogen.

5. Gij temt de woeste zee,
 zij luistert naar Uw' wil; Hoe
 hoog zij zich verheft, Gij
 wenkt, en zij is stil. Gansch
 Rahab is door U verbrijzeld,
 gansch verslagen; Uw vijand
 is verstrooid, Uw arm heeft
 roem gedragen, En aard', en
 hemel, en wat leeft, of ooit
 zal leven, Zijn d' Uwe; 't
 gansch heelal hebt Gij 't be-
 staan gegeven.

6. Gij schiept het barre
 noord'en 't zoele zuiden zaam.
 Ginds juicht een Thabor, hier
 een Hermon in Uw' naam;
 Gij hebt een' arm met magt,
 Uw' hand heeft groot ver-
 mogen, Uw' regter hand is
 hoog; Uw troon blijft on-
 bewogen Van regt en van
 gerigt zijn' vasten steun ont-
 leenen, En waarheid en ge-
 naë gaan voor Uw aanschijn
 henen.

7. Hoe zalig is het volk,

dat naar Uw' klanken hoort!
 Zij wand'len, Heer! in 't licht
 van 't godd'lijk aanschijn
 voort; Zij zullen in Uw' naam
 zich al den dag verblijden;
 Uw' goedheid straalt hun toe;
 Uw' magt schraagt hen in 't
 lijden; Uw' onbezweken'
 trouw zal nooit hun' val ge-
 doogen, Maar Uw' gerechtig-
 heid hen naar Uw woord ver-
 hoogen.

8. Gij toch, Gij zijt hun
 roem, de kracht van hunne
 kracht; Uw' vrije gunst alleen
 wordt d' eere toegebracht;
 Wij steken 't hoofd omhoog,
 en zullen d' eerkroon dragen
 Door U, door U alleen, om
 't eeuwig welbehagen; Want
 God is ons ten schild in 't
 strijdperk van dit leven, En
 onze Koning is van Isrels God
 gegeven.

9. Gij hebt weleer van hem,
 dien Gij geheiligt hadt, Ge-
 zegd in een gezigt, dat zoo
 veel troost bevat: „Ik heb
 bij eenen held voor Isrel hulp
 beschoren, Hem uit het volk
 verhoogd; hem had ik uit-
 verkoren. 'k Heb David,
 mijnen knecht, mijn' gun-
 steling, gevonden En hem,
 met heil'ge zalf, aan mij en
 't rijk verbonden.“

10. „Mijn' hand zal, hoe
 't ook ga, hem sterken dag
 en nacht; Mijn arm zal hem
 in nood voorzien van moed
 en kracht; De vijand zal hem

nooit door wreev'le handelingen, Door list, of helsch bedrog, in uiterst' engten dringen. Den booswicht zal 't geweld nooit tegen hem gelukken, Noch in- noch uitlandsch Vorst zijn' zetel onderdrukken."

11. „Ik zal in tegendeel, al wie hem wederstaat, Verplett'ren voor Zijn oog, en plagen, die hem haat; Mijn' trouw zal met hem zijn, mijn' goedheid hem geleiden; Zijn' magt zal in mijn' naam zich over d' aard' verspreiden; Zijn' hand de groote zee, zijn scepter de rivieren, Door mijn geducht bestel, met roem en eer bestieren."

12. „Gij, zal hij zeggen, zijt mijn Vader en mijn God, De rotssteen van mijn heil; 'k zal hem ook stellen tot Een' eerstgeboren' zoon door al zijn' broeders t' eeren; Als Koning zal hij zelf de Koningen regeren, Mijn' goedertierenheid zijn' rijkstroon eeuwig stijven, En mijna gemaakt verbond met hem bestendig blijven."

13. „Ik zal de heerschappij doen duren Gij zijn zaad, Zoo lang de hemel zelf op vaste pijlers staat. Maar, zoo zijn kind'ren ooit mijn' zui'vre wet verlaten, Zoo 't rigtsnoer van mijn regt ter reeg'ling niet kan baten, Zoo zij ontheiligen, wat ik heb

voorgeschreven, Dan mogen zij gewis voor mijne straffen beven."

14. „Dan zal ik hen, die dwaas of wreev'lig overtreên, Bezoeken met de roê en bitt're tegenheên, Doch over hem mijn' gunst en goedheid nooit doen enden, Niet feilen in mijn' trouw, noch mijn verbond ooit schenden; 'k Zal nooit herroepen 't geen ik eenmaal heb gesproken; 't Geen uit mijna lippen ging, blijft vast en onverbroken."

15. „'k Heb eens gezworen bij mijn' eigen' heiligheid, Zoo ik aan David lieg', zoo hem mijn woord misleid': Zijn zaad zal eeuwig zijn, zijn troon zal heerlijk pralen, Zoo duurzaam als de zon, zoo glansrijk als haar' stralen; Bevestigd als de maan, en aan des hemels bogen Staat mijn getuige trouw, te schitt'ren in elks oog."

16. Maar ach! mijn God, waar blijkt Uw' trouw nu? waar Uw' eer? Gij stoot en werpt, vergramd, thans Uw' Gezalfden neêr; Gij schijnt niet van 't verbond met Uwen knecht te weten; Zijn' kroon, ontheilgd, ligt ter aarde neêrgesmeten; Zijn' sterke muren zijn door 's vijands magt verbroken, Zijn' vestingen verwoest en in het stof gedoken.

17. Hij is door elk beroofd,

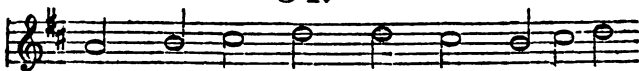
den nabuur tot een' smaad; zwak ik ben, hoe kort van
 Gij hebt de regter hand ver- duur; Het leven is een damp;
 hoogd van die hem haat, Gij de dood wenkt ieder uur;
 deedden vijand in zijn' ramp- Zou 't menschdom dan ver-
 spoed zich verblijden; Zijn geefs op aarde zijn gescha-
 zwaard ligt om, 't is stomp pen? Wie leeft er, die den
 en nutteloos in 't strijden; Gij slaap des doods niet eens
 doet hem, vol van schrik, zal slapen? Wie redt zijn ziel
 van 't bloedig slagveld vlug- van 't graf? ai! help ons,
 ten En onder 's vijands juk, als te voren, Gelijk Gij bij
 van U verlaten, zuchten.* Uw' trouw aan David hebt
 gezwoeren.

18. Zijn' schoonheid is ver-
 gaan; Zijn troon ligt neêr-
 gestort; De dagen zijner jeugd
 zijn door Uw' hand verkort.
 Met schaamt' is hij bedekt,
 elk kan hem strafloos tergen.
 Hoe lang, getrouwe God! zult
 Gij U steeds verbergen? Zal
 dan Uw' grimmigheid, die
 niemand af kan keeren, Ge-
 lijk een brandend vuur, 't
 verdrukte volk verteren?

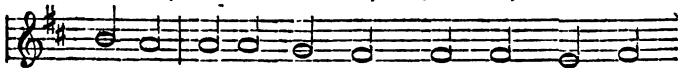
19. Gedenk, o Heer! hoe

20. Gedenk den smaad, dien
 elk van Uwe knechten lijdt,
 Waarmeê elk magtig volk
 mijn bang gemoed doorsnijdt;
 Den smaad, o Heer! waar-
 meê Uw' haters ons beladen,
 Waarmede zij den gang
 van Uw' Gezalfden smaden.
 Gij immers wilt of zult nooit
 onze hoop beschamen; Den
 Heer zij eeuwig lof, en elk
 zegg': Amen! Amen!

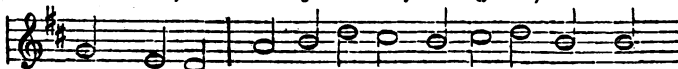
84.

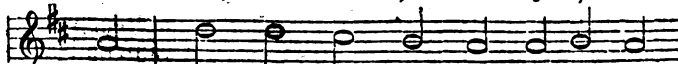
Loof, loof den Heer, mijn' ziel, met al-le

krachten; Verhef Zijn' naam, zoo groot, zoo hei-

lig t' achten; Och of nu al, wat in mij is, Hem

preez'! Loof, loof, mijn' ziel, den hoorder der

ge-be-den; Vergeet nooit één' van Zijn' wel-da-
 dig-he-den; Vergeet ze niet; 't is God, die z' u
 be-wees.

2. Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreven, Hoe veel het zij, genadig wil vergeven, Uw' krankheên kent en liefderijk geneest, Die van 't verderf uw leven wil verschoonen, Met goedheid en barmhartigheên u kroonen; Die in den nood uw redder is geweest.

3. Loof Hem, die u vergunt uw zielverlangen, En 't goede tot verzading doet ontvangen, Uw' jeugd vernieuwt, gelijk eens arends jeugd; De Heer doet regt, is heilig in zijn rigten; Treft iemand druk, Hij wil den druk verlichten, En hart en mond vervullen met zijn' vreugd'.

4. Hij heeft voorheen aan Mozes zijne wegen, Aan Israels zaad, tot hun behoud genegen, Zijn' daân getoond, en trouw'lijk hen geleid. Barmhartig is de Heer en zeer genadig, Schoon zwaar getergd, langmoedig en welda-

dig; De Heer is groot van goedertierenheid.

5. Hij zal Zijn volk niet eindeloos kastijden, Noch eeuwiglijk Zijn' gramschap ons doen lijden; Hij is het, die ons Zijne vriendschap biedt; Hij handelt nooit met ons naar onze zonden; Hoe zwaar, hoe lang wij ook Zijn' wetten schonden; Hij straft ons, maar naar onze zonden niet.

6. Zoohoog zijn troonmoog' boven d' aarde wezen, Zoo groot is ook voor allen, die Hem vreezen, De gunst, waar-meê Hij hen wil gadeslaan. Zoo ver het west verwijderd is van 't oosten, Zoo ver heeft Hij, om onze ziel te troosten, Van ons de schuld en zonden weggedaan.

7. Geen vader sloeg, met grooter mededoogen, Op teeder kroost ooit zijn' ontfermend' oogen, Dan Israels Heer op ieder', die Hem vreest; Hij weet, wat van zijn' maaksel zij te wachten; Hoe zwak

van moed, hoe klein wij zijn
van krachten, En dat wij
stof, van jongs af, zijn ge-
weest.

8. Gelijk het gras is ons
kortstondig leven, Gelijk een'
bloem, die, op het veld ver-
heven, Wel sierlijk pronkt,
maar kracht'loos is en teêr;
Wanneer de wind zich over
't land laat hooren, Dan knakt
haar steel, haar' schoonheid
gaat verloren, Men kent en
vindt haar' standplaats selfs
niet meer.

9. Maar 's Heeren gunst
zal over die Hem vreezen,
In eeuwigheid altoos dezelf-
de wezen; Zijn' trouw rust
zelfs op 't late nageslacht,
Dat Zijn verbond niet trou-
weloos wil schenden, Noch
van Zijn' wet afkeerig d'oo-
ren wenden, Maar die, naar

eisch van Gods verbond,
betracht.

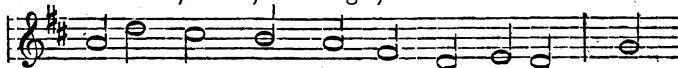
10. De Heer heeft zich,
als d' allerhoogste Koning,
Een' troon gevest in Zijne
hemelwoning; Zijn koning-
rijk heerscht over 't wereld-
rond. Looft, looft den Heer,
gij Zijne legermagten, Gij
Eng'len, die Hem dient met
heldenkrachten, En vaardig
past op 't woord van Zijnen
mond.

11. Looft, looft den Heer,
gij Zijne legerscharen, Wier
lust het is, op Zijnen wenk
te staren. Dat hemel, aard',
en zee, en berg, en dal,
Hoe ver men ook Zijn' schep-
ter ziet regeren, Nu Zijnen
naam en groote deugden
eeren, En gij, mijn' ziel, loof
gij Hem boven al!

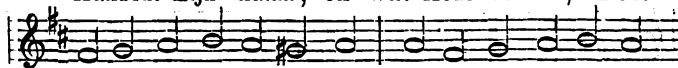
85.

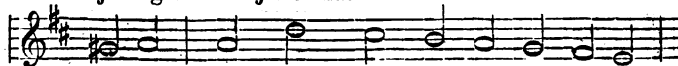
Looft, looft, verheugd, den Heer der Heeren!

Aanbidt Zijn' naam, en wilt Hem ee-ren; Doet

Zijne glo-rie-rij-ke daân A-lom de vol-ke-ren

verstaan, En spreekt, met aandacht en ont-zag,

Van Zij-ne wond'ren dag aan dag.

2. Juicht, elk om strijd, met blijde galmen; Zingt, zingt den Hoogsten vreugdepsalmen; Beroemt u in Zijn' heil'gen naam; Dat, die Hem zoeken, nu te zaam Hun hart verëenen tot Zijn' eer, En zich verblijden in den Heer.

3. Vraagt naar den Heer en Zijne sterkte; Naar Hem, die al uw heil bewerkte; Zoekt dagelijks Zijn' aangezicht; Gedenkt aan 'tgeen Hij heeft verrigt, Aan Zijn' doorluchte wonderdaän, En wilt Zijn' straffen gadeslaan.

4. Gij volk, uit Abraham gesproten, Dat zoo veel gunsten hebt genoten; Gij Jakobs kind'ren, die de Heer

Heeft uitverkoren, meldt Zijn' eer, De Heer is onze God, die d' aard' Alom door Zijn' gerigt vervaart.

5. God zal Zijn' waarheid nimmer krenken, Maar eeuwig Zijn' verbond gedenken; Zijn' woord wordt altoos trouw volbragt Tot in het duizendste geslacht. 't Verbond met Abraham, Zijn' vrind, Bevestigt Hij van kind tot kind.

6. Al wat Hij Izaak heeft gezworen, Heeft Hij ook aan Zijn' uitverkoren', Aan Jakob tot een' wet gesteld, Van al 't beloofde heil verzeld, En aan gansch Isrel toegezeid Tot zijn verbond in eeuwigheid.

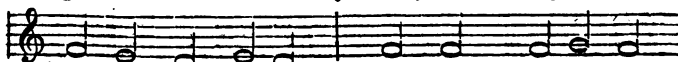
86.

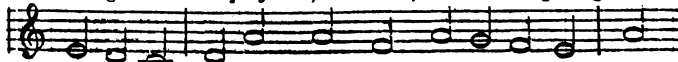
Looft, Hal-le-lu-jah, looft den Heer! Mijn

gansche hart verheft Zijn' eer; Ik zal Zijn' naam

en grootheid prijzen; 'k Zal, met d' op-reg-ten

onderling Verëend, in hunn' ver-ga-de-ring En

raad, Hem plegtig eer be-wij-zen.

2. Des Heeren werken zijn zeer groot; Wie ooit daarin zijn' lust genoot, Doorzoekt die ij'rig en bestendig, Zijn doen is enkel majesteit, Aanbiddelijke heerlijkheid, En Zijn' gerechtigheid onendig.

3. Hij maakte, Hij, die heerlijk is, Zijn' wond'ren een' gedachtenis; Hij is barmhartig en genadig; Hij gaf hun, die Hem vreezen, spijs, En Zijnen grooten naam ten prijs Gedenkt Hij Zijns verbonds gestadig.

4. Hij heeft de kracht Zijns werks getoond Aan 't volk, waarbij Hij gunstrijk woont; Hij gaf, ten hunnen nut en voordeel, Hun d' erve van

het Heidendom. Des Heeren werken zijn alom En altoos waarheid regt en oordeel.

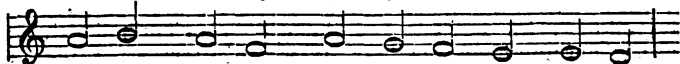
5. 't Is trouw, al wat Hij ooit beval; Het staat op regt en waarheid pal, Als op onwrikb're steunpilaren; Hij is het, die verlossing zond Aan al Zijn volk; Hij zal 't verbond Met hen in eeuwigheid bewaren.

6. Zijn naam is heilig en geducht; De vijand heeft op Zijn gerucht; Maar 's Heeren vrees zal altoos wezen 't Begin der wijsheid; wien Gods hand Dit doet betrachten, heeft verstand; Zijn naam blijft eeuwiglijk geprezen.

87.

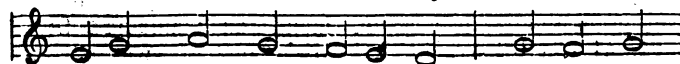
o God! mijn God! Gij al-ler Vorsten Heer,

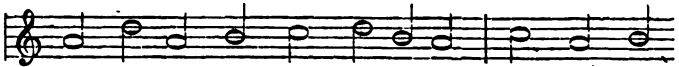
Ik zing, verheugd, Uw' grooten naam ter eer;

Ik zal den roem van U-we ma-je-steit Verhoogen

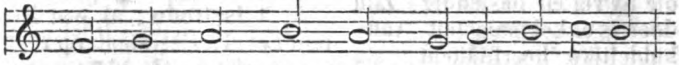
tot in d' eind'-looz' eeuwigheid. 'k Zal dag aan

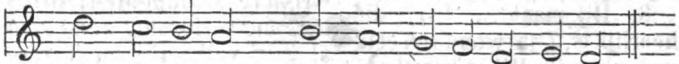
dag U eer en dank be-wij-zen. De Heer is

groot; al 't schepsel moet Hem prij-zen; Zijn

grootheid streeft het kloekst be-grip te bo-ven.

Laat elk geslacht Zijn werk en almagt lo-ven.

2. Ik zal, o Heert! dien ik mijn' Koning noem, Den luister van Uw' majesteit en roem Verbreiden, en Uw' wonderlijke daân Met diep ontzag aandachtig gadeslaan. Elks juichend hart zal Uw geducht vermogen, De groote kracht van Uwen arm verhoogen; Ik zal mijn' stem met aller lofzang paren En overal Uw' grootheid openbaren.

3. Zij zullen, uit de volheid van 't gemoed, Gedachtig aan den milden overvloed Van Uwe gunst, die roemen bij elkēen, En juichen van al Uw' gerechtigheên: De Heer is goed en vriend'lijk en weldadig, Barmhartig, mild, langmoedig en genadig; Hij doet Zijn' gunst aan allen klaar bemerken; Zijn' goedheid is verspreid op all' Zijn' werken.

4. Al wat Gij wrocht, zal juichen tot Uw' eer; Uw gunst-

volk zal verblijd U zeeg'nen, Heer, En roemen van Uw koningrijk, Uw' magt, Uw' heerlijkheid en goddelijke kracht; Om, waar zich 't hart ooit voelt in leezucht blaken; Uw' heerlijkheid, Uw' magt bekend te maken, En d' eer Uws rijks, zoo groot, zoo hoog verheven, Voor aller oor, den hoogsten roem te geven.

5. Uw' heerschappij verduurt zelfs d' eeuwigheid; Uw koningrijk is eind'loos uitgebreid. Gij ondersteunt hem, die voor 't onheil zwicht; Wie nederstort, wordt door U opgerigt. 't Ziet al op U; 't blijft alles op U wachten; Gij sterkt door spijs, ter regter tijd, hunn' krachten. G' ontsluit Uw' hand, ontfermend en weldadig, Opdat Uw' gunst al, wat er leeft, verzadig'.

6. De Heer is regt, in al van allen, die Hem vreezen; Zijn' weg en werk; Zijn' Hunn' bede heeft Hij nimmer goedheid kent in 't gansch afgewezen. heelal geen perk; Hij is nabij de ziel, die tot Hem zucht; Hij troost het hart, dat schreijend tot Hem vlugt, Dat ongeveinsd, in 't midden der ellenden, Zich naar Gods troon met zijn' gebeên blijft wenden; Hij geeft den wensch

7. De Heer bewaart de ziel, die Hem bemint; Maar Hij verdelgt dien Hij godd'loos bevindt. Mijn' blijde tong zal roemen in den Heer, En alle vleesch zal juichen tot Gods eer.

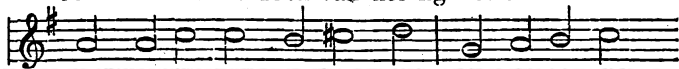
88.

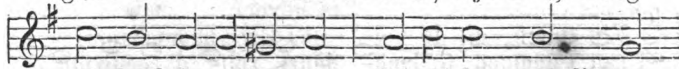
Je-ho-vah is een' zon vol licht en le-ven,
Je-ho-vah is 't, die zie-le-troost kan ge-ven,

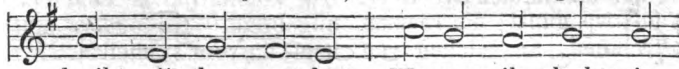
Je-ho-vah is volmaakt in ma-jes-teit; In Zij-nen
Je-ho-vah is de bron van hei-lig-heid.

glans kan ik veel wond'ren zien; Zijn' Al-ge-noeg-

zaamheid is mijne rust; Die ziele-vreugd' ver-

kwikt mijn hart met lust, Wanneer ik slechts in

hei-lig-heid Hem dien.

2. Jehovah is een onbegrijp'lijk wezen, Waar mijn verstand zich willig in verliest. Men kan in 't woord der bijbelwaarheid lezen, Wat wonderweg Gods wijze raad verkiest. Wien is de zin des Hoogsten uitgeleid? Wie gaf

Hem raad, die reeds voor d' eeuwen leeft? Sta stil, vernuft, die zee geen' gronden heeft, Z' is U te diep; hier past onwetendheid.

3. Jehovah, grond en oorzaak aller dingen, Gij, Gij bewoont een ontoegankelijk licht; Ach, dat Uw licht mij altoos moog' omringen! Geleid mij toch steeds met Uw aangezicht! Gij zijt een Licht, ja niets dan Majesteit; Gij haat hem, die de duisternis bemint. Gij lieft hem, die in 't licht zijn leven vindt,

Geef, dat Uw glans zich steeds om mij verspreid'!

4. Jehovah God, niets kan mij van U scheiden, Nu ik met U mag in gemeenschap staan; Gij zult mij met Uw toezien oog geleiden, En eind'lijk eens ten hemel in doen gaan. o Wereldling, verblind door valschen schijn, Vlucht gij voor 't licht? kiest gij de duisternis? 't Gaat vast, dat dan uw' ziel verloren is, Wijl licht en-regt mij nabij God doen zijn.

89.

Op bergen en in da-len En o-ver-al is God!

Waar wij ook immer dwalen Of zit-ten, daar is

God; Waar mijn' gedachten zwe-ven Of stij-gen,

daar is God! Omlaag en hoog ver-he-ven, Ja

o-ver-al is God!

2. Zijn' trouwe Vaderoogen Zien alles van nabij; Wie steunt op Zija vermogen, Dien dekt en zegent Hij; Hij

hoort de jonge raven, Be- kleedt met gras het dal, Heeft zelfs voor wormen gaven, Ja zorgt voor 't gansch heelal.

3. Gij aardrijks woest gewemel, Gij, die in 't water zweeft, Of onder Zijnen hemel, Of in Zijn' hemel leeft, Gij alle Zijne werken Ontdekt, bij dag en nacht, In 't voeden, hoeden, sterken, De goedheid Zijner magt.

4. Roem, Christen! aan mijn' slinke En regter zijd' is God; Waar 'k magtloos nederzinke Of bitter lijd', is God; Waar trouwe vriendenbanden Niet redden, daar is God; In doed en doodsche banden, Ja, overal is God!

90.

Niets is, o Op-per-ma-jes-teit! Bedekt voor
 Uw' alwetendheid; Gij kent mij, Gij doorgrondt
 mijn' daën; Gij weet mijn zit-ten en mijn staan.
 Wat ik beraad, of wil betrachten, Gij kent van
 ver-re mijn' gedachten.

2. G' omringt mijn gaan en liggen, gij, o Heer! Zijt altoos nevens mij. Uw' onbepaalde wetenschap Kent mijnen weg van stap tot stap; Geen woord is nog mijn' tong ontgleden, Of Gij, Gij weet alreeds mijn' reden.

3. Gij hebt van acht'ren mij bezet; Vooruit wordt mij de vlugt belet; Ik word bepaald door Uwe hand; Hoe zou ik met mijn zwak ver-

stand Naar Uwe wond're kennis streven? Z' is mij te groot, te hoog verheven.

4. Waar zou ik Uwen Geest ontvliên? Waar zou m', o Heer! Uw oog niet zien? Al voer' ik op naar 's hemels trans, Daar zijt Gij, daar vertoont G' Uw' glans. Al daald' ik zelfs ter helle neder, Daar vond' ik ook Uw aanschijn weder.

5. Al nam' ik van den

dageraad De vleugelen des lichts te baat; Al waar' aan 't uiterste der zee De plaats van mijne legersteê, Daar zoud' ook Uwe hand mij leiden, Uw' regte hand niet van mij scheiden. .

6. Indien ik zeg: „de donkerheid Bedekt mij voor „Uw' majesteit;“ Dan is de nacht een helder licht, Dat mij ontdekt aan Uw gezigt; Voor U, o Heer! is 't aak'lig duister Den dag gelijk in glans en luister.

7. Gij hebt mijn gansch gestel doorgrond, Zelfs voor mijn' eersten levensstond. Ik ben verbazend voortgebracht. Op 't nagaan van Uw' wonderre magt Sla ik verrukt het oog naar boven; 'k Zal U, mijn Schepper, altoos loven.

8. Mijn' ziel bepeinst Uw' wonderdaân, Die al 't begrip te boyen gaan; Uw oog heeft mijn gebeent' verzeld, Toen ik, verborgen, zaamgesteld Als een borduursel, lag verscholen; Van mij was niets voor U verholen.

9. Gij hebt, wijl niets Uw oog weêrhoudt, Mijn' ongevormden klomp beschouwd; Ja Gij, wiens wijsheid nimmer faalt, Hadt mijn' geboortestond bepaald. Eeriets van mij begon te leven, Was alles in Uw boek geschreven.

10. Hoe dierbaar zijn m' Uw' wonderdaân! Zij zijn onmoog'lijk na te gaan; Hoe menigvuldig zijn z', o Heer! Zou ik die tellen? 'k zou veeleer 't Getal der korlen zands bepalen; Uw' wonderen zijn niet af te malen.

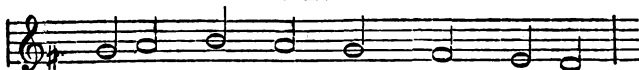
11. Wanneer ik in den nacht ontwaak, Ben ik bij U, mijn zielvermaak! o God! laat door Uw' groote magt De boozen worden omgebracht; Doe, doe hen voor Uw' arm bezwijken. Gij, bloedvergieters, gij moet wijken.

12. Stel hunnen hoogmoed perk en paal; Zij honen U door snoode taal; Z' ontzien zich niet, U t' allen stond Te lasteren met hart en mond, Daar zij, ten spot van Uw vermogen, Al Uwer haat'ren trots verhoogen.

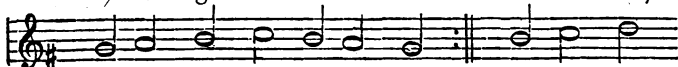
13. Zou 'k hen niet haten in mijn hart, Wier snoode haat Uw' goedheid tart? Zou ik hen, die U weêrstand biên, Niet met verdrietig' oogen zien? 'k Zal hen altijd volkomen haten, Die trotsch'lijk Uwe dienst verlaten.

14. Doorgrond m', en ken mijn hart, o Heer! Is 't-geen ik denk, niet tot Uw' eer? Beproof m', en zie, of mijn gemoed iets kwaads, iets onbehoorlijks voed', En doe mij toch met vaste schreden Den weg ter zaligheid betreden.

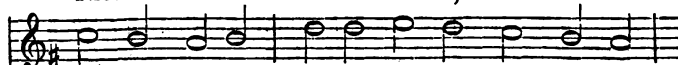
91.

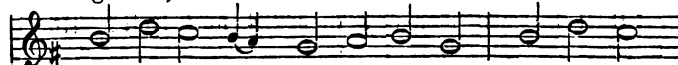
Hei-lig' God! voor wien steeds waarheid,
Eeuwig Licht! daar niets dan klaarheid,

Reinheid van het har-te geldt; Laat Uw' hei-
Niets dan vlekloos licht uit welt,

lig-heid, o Heer! On-ze har-ten meer en meer

Zoo be-stra-len, zoo ver-hoo-gen, Dat zij hei-

lig worden mo-gen.

2. Heilig is, o God! Uw wezen, Reiner, dan het zonnelicht; Eng'len zelfs, hoe rein in wezen, Dekken voor U 't aangezigt. Wij zijn nietig, onrein stof, Onbekwaam tot Uwen lof, Vol van zonden, vol van vlekken, Die ons angst en schrik verwekken.

3. Nooit kunt G' iets be-minnen, Vader! Hoe volkomen 't ons ook schijn', Wat Uw' heiligheid niet nader', U niet poog' gelijk te zijn. Och! neem U dan on-zer aan, Die, op's levens donk're paan, Uit ons zel-

ven niets vermogen, Niets, dat goed is in Uw' oogen.

4. Wat Uw rein verstand ooit denke, Dat is heilig, rein en goed; Wat Uw wil tot aanzijn wenke, Dat is heilig, rein en goed; Ons verstand is zwak en klein, Onze wil is diep onrein; Ach! dit moet, bijzoo veel' vlekken, Smart en vrees in ons verwekken.

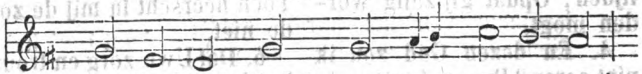
5. O, verzacht die vrees, die smarten! Is hier onze kracht te klein, Schep Gif zelf ons reine harten; Gif zijt rein, maar maakt ook rein; Wasch ons diep onrein!

gemoed, Wasch het rein in
Jezus bloed; Heer! Uw goede
Geest geleide Ons verstand
en harte beide.

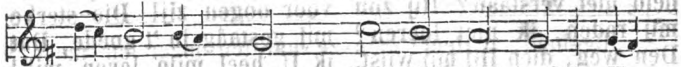
6. Hebt Gij Uwen Zoon
gegeven, Die van zonden

ons bevrijdt; o Dan zij ge-
heal ons leven! Zuiver! aan
Uw' dienst gewijd! Tot wij
eens voor Uwen troon, Gansch
verlost door Uwen Zoon,
Onder reine hemellingen, **At**
Heilig, Heilig, Heilig zingen!

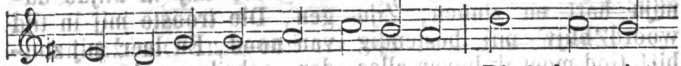
92.

o Goedheid Gods! nooit regt ge-pre-zen!

Heet hij een mensch, dien Gij niet treft? Hoe

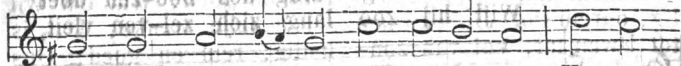
snoed ondankbaar moet hij we-zen, Die 't hart niet

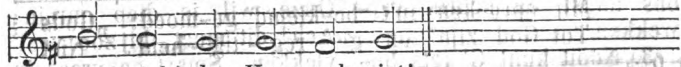
vro-lijk tot U heft! Neen! al-les aan God dank te

we-ten Zij steeds mijn pligt, mijn werk, mijn lied!

De Heer heeft nimmer mij ver-ge-ten, Vergeet,

mijn' ziel! den Heer ook niet!

2. Wie wou mij wonder-
baar bereiden? Die God, die
mij niet noodig heeft. Wie
wou mij zoo geduldig leiden?
Hij, wien mijn hart zoo vaak
weerstreeft. Wie sterkt in

mijn gemoed den vrede?
Wie schoort mijn' geest met
nieuwe kracht? Wie deelt
mij zoo veel zegen mede?
Is 't niet Zijn arm, zoo sterk
van magt?

3. Sla 't oog, mijn' ziel! op 't ander leven, Uw' toegewezen' erfenis, Waar gij, met heerlijkheid omgeven, God eeuwig ziet, gelijk Hij is. Die hoop mag u met regt verblijden, 't Is u ten duren prijs gekocht; Want daarom moest de Christus lijden, Opdat gij zalig worden mogt.

4. En dezen God zou ik niet eeren? Ik zou Zijn' goedheid niet verstaan? Hij zou mij raden, ik niet leeren? Den weg, dien Hij mij wijst, niet gaan? Zijn wil bestier mijn hart en zinnen, Zijn woord blij' mij bestendig bij! God moet ik boven alles minnen, En mijnen naasten, zoo als mij.

5. Dit is mijn dank, dit Zijn behagen, Ik moet volkomen zijn als Hij; Mag ik mij naar dit doel gedragen, Dan prijkt Zijn heerlijk beeld in mij. Leest Zijne liefd' in mijne ziele, Zij leert mij doen, wat Hij gebiedt, En schoon ik vaak uit zwakheid viele, Toch heerscht in mij de zonde niet.

6. Dat Uwe zorg en trouwe hoede, Mijn God! mij steeds voor oogen zij! Die sterke mij gestaag in 't goede, Dat ik U heel mijn leven wijl! Die leide mij in blijde dagen, Die trooste mij in tijd van nood, En leer' mij zonder schrik verdragen Het aak'lig denkbeeld van den dood!

93.

Het trotsch ge- drag des boo-zen doet
Wijl hij zoo lang zich zel-ven vleit,

Mij spre-ken in't be-klemd ge-moed: „Gods
Tot God zijn' on-ge-reg-tig-heid Niet

vrees is uit zijn' oo- gen,“ Bedrog en on-
lan-ger kan ge-doo-gen.

regt spreekt zijn mond; 't Verstand laat na, den

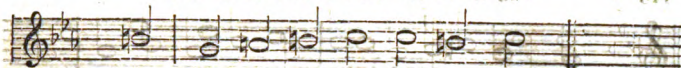
waren grond Van't weldoen op te merken; Des
 nachts is't kwaad zijn o - ver - leg; Hij stelt
 zich op een' boo-zen weg En schuwt geen'
 snoo-de wer-ken.

2. Uw goedheid, Heer, is hemelhoog; Uw waarheid tot den wolkenboog, Uw regt is als Gods bergen; Uw oordeel grond'loos; Gij behoedt En zegent mensch en beest, en doet Uw' hulp nooit vrucht'loos vergen. Hoe groot is Uw' goedgunstigheid! Hoe zijn Uw' vleug'len uitgebreid! Hier wordt de rust geschonken; Hier 't vette van Uw huis gesmaakt; Een' volle beek van wellust maakt Hier elk' in liefde dronken.

3. Bij U, Heer, is de levensbron; Uw licht doet klaarder, dan de zon, Ons 't heug'lijk licht aanschouwen. Wees die U kennen, mild en goed, En toon d' opregten van gemoed Uw regt, waar z' op vertrouwen. Dat mij nooit trotsche voet vertrapp', Noch booze hand in ballingschap Ellendig om doe zwerven! Daar zijn de werkers van het kwaad Gevallen in een' jammerstaat, Waarin zij hulp'loos sterven.

94.

Ik vertrouw in al mijn' we-gen Op den
 Hij is mij een' bron van ze-gen En mijn'
 le - ven - di - gen God; Hij alleen Is de-
 hulp in't droevigst lot.

geen, Dien ik met mijn har-te meen.

2. Zeg mij, wie kan toch
vertrouwen Op een nietig
Adamskind? Wie kan toch
een' sterkte bouwen In de
lucht en in den wind? Niets
bestaat, Maar vergaat, Wat
hier ook het oog verzaadt.

3. Maar Uw' goedheid zal
beklijven, O mijn God! in
eeuwigheid; Hier doet Gij
de schepsels blijven, Omdat
Gij ze voedt en leidt; Al wat
leeft, Gij steeds geeft Alles,
wat het noodig heeft.

4. Geeft Hij niet een' rij-
ken zegen, En in grooten
overvloed? Zijn' genaad' is
als een regen, Is gelijk een'
watervloed. Aard' en lucht
Hij beyrucht, Als men om
Zijn' bijstand zucht.

5. Dank den Schepper bo-
ven maten In Zijn' Zoon met
lofmuzijk, Die ons heeft als
aarde - vaten. Zaamgekneet
uit stof en slijk; Groot van
raad Sterk van daad Is Hij,
Die 't heelal verzaadt.

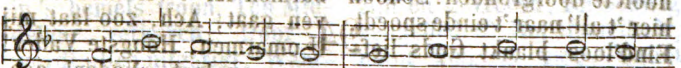
95.

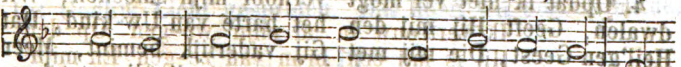
Zond' ik mij-nen God niet zin-gen? Zou ik
God is liefd', en al - le din-gen Mel-

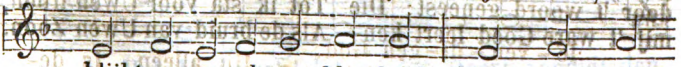
niet dankbaar zijn voor Hem? Dit's a pulbo-
den dit met één-ne stem.

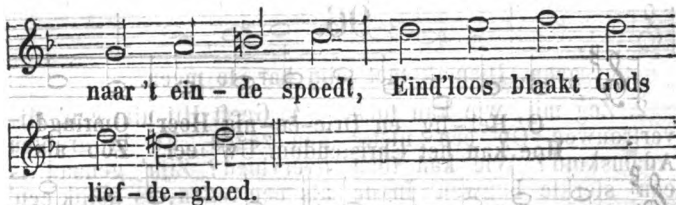
chen-ba-re waarheid: Liefd' is't hoogst', wat Hij

gevoelt; Liefd' is't grootst', wat Hij bedoelt; Dit

blijkt o-ver-al met klaarheid; Schoon hier 't all'

2. Zoo als d' arend zijne veren Over zijne jongen strekt, Zoo heeft ook de Heer der Heeren Met Zijn' vleug'len mij bedekt; Zelfs nog eer ik was geboren, Toen ik nog in 't duister lag, Eer mijn oog het daglicht zag, Toen mijn oor nog niet kon hooren. Schoon hier 't all' naar 't einde spoedt, Eind'loos blaakt Gods liefdegloed.

3. Met des zondaars val bewogen, Schonk Hij Zijnen Zoon, aan d' aard', Die uit Godlijk mededoogen Zelfs Zijn bloed niet heeft gespaard, En mij nu door Zijne wonden Van mijn' zond' en schuld geneest. Zink in 't stof, aanbid, mijn geest! Liefdebron, nooit te doorgronden! Schoon hier 't all' naar 't einde spoedt, Eind'loos blaakt Gods liefdegloed.

4. Opdat ik niet ver mogt dwalen, Geeft Hij mij den Heil'gen Geest, Die mij met genadestralen Meer en meer door 't woord geneest; Die mij 't ware Goed leert ken-

nen, Die mij siert met Christus zin, Om aan 's Heilands teed're min Mijne ziel geheel te wennen. Schoon hier 't all' naar 't einde spoedt, Eind'loos blaakt Gods liefdegloed.

5. Dus ligt Hem daaraan gelegen, Dat mijn' ziel regt zalig zij; Ja, op alle mijne wegen Staat Hij mij met liefde bij, En als mij mijn onvermogen Overstelpt met leed en smart, Dan ontmoet mij 't liefdehart Van den Vader, vol meêdoogen. Schoon hier 't all' naar 't einde spoedt, Eind'loos blaakt Gods liefdegloed.

6. Overmits dan Gods erbarmen Al 't verstand te boven gaat, Ach, zoo laat mij U omarmen, Hoogste Vader! vroeg en laat. Vader! ach, verhoor mijn smeeken; Wil het harte van Uw kind, Dat Gij vaderlijk bemint, Meer en meer in liefd' ontsteken, Tot ik sta voor Uwen troon, Als de bruid van Uwen Zoon.

96.

O Hei- lig en Drie-ëe- nig Heer! Omringd
Hoe kan het Christendom Uw' eer, Zoo als
met glans en stra- len, Gij zijt verhoogd in
het past, ver- ha- len?

Ma- jes- teit; Uw naam is een' ver- bor- genheid;

Uw we-zen kent geen' pa- len.

2. o Vader, Schepper van 't heelal, Men moet U dankbaar prijzen, Wijl Uwe werken zonder tal Uw' groote magt bewijzen. Gij, Vader, gaaft, gelijk Gij leeft, Het leven aan Uw' Zoon, die 't heeft Van eeuwigheid ontvangen.

3. o Jezus Christus, 's Vaders Zoon! Van eeuwigheid geboren, Den menschen, reeds in 's hemels troon, Ten Middelaar verkoren, Door U wordt alles uitgerigt, Waarachtig God! waarachtig Licht! Uit Godlijk Licht gesproten.

4. o God de Geest, die zaam bestaat In 't Eeuwig Opperwezen, Van Vader en van Zoon uitgaat, Wil lichten en genezen. o Eeuwig en almachtig Heer! Ons toch geloovig werken leer, Hier- toe wordt Gij gezonden.

5. God Vader, Zoon en Heil'ge Geest! Voor Uw' weldadigheden Moet Gij geloofd zijn en gevreesd, En eeuwig aanbeden! Het Hemelheer, nooit zingens moe, Galmt U het driemaal Heilig toe; Dat doen wij ook op aarde.

97.

Hal- lé- lu- jah! lof zij den Heer! Aanbidt den

Va - der, geeft Hem eer, Den Schepper al - ler
 din - gen! Den roem van Zijn' barm - har - tig - heid,
 Zijn' wijsheid, magt en ma - jes - teit Moet al het
 schepsel zin - gen.

2. Hallelujah! lof zij den troost en leert en leidt, En Zoon! Gedaald van 's he- voor den hemel toebereidt, mels hoogen troon, Tot heil Moet al het schepsel zingen. van stervelingen. Hem, die

voor onze zonden stierf, En 't leven door Zijn' dood verwierf, Moet al het schepsel zingen.

3. Hallelujah! den Geest zij eer! Als in Zijn tempel daalt Hij neer In 't hart van stervelingen, Hem, die ons

4. U, Vader, Zoon en Geest zij prijs! U lof en dank op Eng'len wijs Gebragt door stervelingen. Heer! driemaal heilig! wees geëerd! Uw' roem, daar Gij als God regeert, Moet al het schepsel zingen.

2. Van de Schepping en Voorzienigheid.

98.

Waak op, mijn' ziel, loof d' Opper - ma - jesteit;
 Wat zijt Gij groot! wat spreidt Uw' heerlijkheid,
 Ge - duch - te God, al lui - ster - rij - ke stra - len! Zij

baart ontzag door al de he-mel-za-len. Het
 blinkend licht be-dekt U als een kleed; De he-
 mel, dien G' als een' gor-dijn verbreedt, En uit-
 spant voor Uw' god-de-lij-ke wo-ning, Verbergt
 voor d' aard' Uw' prach-tig-ste ver-tooning.

2. Gij zoldert in de waat-
 ren Uwen troon; De wol-
 ken, steeds gereed op Uw'
 geboën, Op 't hoogst ver-
 eerd, dat zij haar' Koning
 dragen, Verstrekken U als
 tot een' zegewagen. Gij
 wandelt op de vleug'len van
 den wind, Dien G', als 't
 heelal, aan Uwe dienst ver-
 bindt. Een geestenheir maakt
 Gij Uw' afgezanten; Een
 vlammevuur Uw' trouwe
 rijkstrawanten.

3. Uw' wonderkracht heeft,
 in den morgenstond Des vlug-
 gen tijds, deez' aarde vast
 gegrond; Wat in haar' kreits
 ooit wank'len moog' of wij-
 ken, Zij zal, door U geves-
 tigd, nooit bezwijken. Zij,
 die ten blijk van Uwe magt
 verstrekt, Was certijds met
 den afgrond overdekt, Als
 met een kleed; de hoogste
 van de golven Hield al 't
 gebergt' in 't grond'loos diep
 bedolven.

4. De Godheid sprak en
 donderd' in de lucht; De
 woeste zee, verschrikt door
 't sterk gerucht, Vlood haas-
 tig heen naar 't perk haar
 aangewezen. Het log ge-
 vaart' der bergen, opgerezen,
 Vertoont te eerst zijn' korts
 onzicht'ren top, En hief alom
 de fiere kruinen op. 't On-
 telbaar tal van vrucht'bre
 dalen daalde Ter juiste plaats,
 die Gods bevel bepaalde.

5. D' ontomb're zee houdt
 stand, waar 't God gebiedt;
 Zij overschrijdt de vaste stran-
 den niet; Zij ziet haar' magt
 door hooger' magt betomen,

En zal deez' aard' nooit weder
overstromen. Gods goed-
heid zendt de koele bronnen
uit; Zij wandelen, met ruis-
schend stroomgeluid De ber-
gen om, en dwalen en ver-
spreiden Zich wijd en zijd door
beemden en valleijen.

6. Het nuttig vee en 't roof-
ziek boschgediert', Zelfs d'
ezel, die door woeste wou-
den zwiert, Die ongetemd,
zieh kreunt aan juk noch
koorden; Vindt laefenis aan
hare frische boorden. 't Ge-
vogelte, dat in zija' snelle
vlugt De vlerken klapt, en
opstijgt naar de lucht, Of
uit het loof zija' schelle stem
laat hooren, Heeft aan haar'
zoem zija' woningen ver-
koren.

7. 't Is God, wiens hand
de bergen water schenkt,
Den droogen grond uit Zija-
nen hemel drenkt, Den re-
gen geeft uit Zijne hooge
zalen, En vruchtbaarheid doet
zweven in de dalen. Dan
schiet voor 't vee de teed're
grasscheut uit; Tot 's men-
schen dienst ontluikt dan 't
geurig knuid; Dan spruit het
brood, nog in den halm be-
sloten, Uit d' aarde voort,
door milden daauw begoten.

8. God geeft den wijn, tot
vreugd' voor 't hart bereid,
En d' olie, die een' glans
op 't aanschijn spreidt, En
't lieflijk brood, dat onze

kracht moet voeden; Hij wil
ons dus verkwikken en be-
hoeden. 't Is God alleen,
die door Zija' sterke hand
Den Libanon met cederen be-
plant; 't Geboomte voedt en
kracht schenkt; onder 't
kweeken, Aan 't lomm'rig
woud, aan schaduwrijke
streeken.

9. Het vogeltje vindt schuil-
plaats in hun loof, En vormt
zija' nest' uit zija' xergaard-
den roof. De dennen zija,
daar z' opgaan als pilaren,
Het stijl verblijft der klep-
pend' ooijevaren. De steen-
bok springt en kloutert, van
den top Des heuvels, tot de
kruin der bergen op. De
hooge rots houdt, in verbor-
gen' heden, Het schaw konijn
voor ons gezigt verscholen.

10. De gouden' zon weet,
waar zij schuil moet gaan.
De wisseling der wisselende
maan, Aan tijd en loop op
't wonderbaarst verbonden,
Verschijnt ons oog op haar'
bepaalde stonden. Gij, Heer,
beschikt door Uw' geduchte
magt De duisternis, en 't
wordt op aarde nacht, Wann-
eer 't gediert' door woud en
veld mag dwalen, Om voed-
sel voor het hong'rig nest
te halen.

11. Het donker bosch woer-
galm' op 't heesch geschreeuw
Van leeuwenwelp en fierdn
jongen leeuw, Die haest op

roef; in afgeleg' hoeken;
Al brullend; spijs van God,
den gever, zoeken; Maar op
de komst van licht en dage-
raad; Op 't zien der zon in
't luisterrijk gewaad, Keert
bik van hen naar zijn' ver-
borgen' kuilen, Daar zij, ver-
zaad, zich voor ons oog ver-
schuilen.

12. Dan wordt de mensch
door 't rizzend morgenlicht,
Gewekt, gewenkt tot arbeid,
tot zijn' plicht; Hij plant, hij
bouwt, men ziet hem zwoe-
gen, draven; Tot 's avonds
toe laat hij niet af van sla-
ven. Hoe schoon, hoe groot,
o Oppermajesteit! Is al Uw
werk, gevormd met wijs be-
leid! Uw' wijsheid streelt
oplettende gemoed'ren; Al 't
aardrijk is vervuld met Uwe
goed'ren.

13. D' onpeil'bre zee bergt
in haar' ruimen schoot Een
talloos tal van scheps'len,
klein en groot, Die in haar'
diept' al weem'tend' zich ver-
gaären. Het golvend ruim
der rusteloze baren. Wordt
steeds doerkruisd van sche-
pen, wijd en zijd; Daar zwemt
en duikt het schubbig heir
om strijd; Daar laat Gij zelfs
den Leviathan spelen, Den
schrik der zee in deze vreugde-
deelen.

14. Wat in de lucht, op
d' aard', in 't water leeft,
't Wacht af op U, die elk

zijn' spijsze geest; 't Wacht
al op U, die alles kunt be-
hoeden. Als Uwe gunst al
't scheps'lenheir wil wo-
den, En liefdertijk aan hunne
nooddrift denkt, Vergaaf'ren
zij den voorraad, Die
Gij schenkt, En worden, door
Uw' goedheid mild bejegend,
Elk op zijn' tijd, in over-
vloed gezegend.

15. Verbergt G', o God!
Uw glansrijk aangezigt, Dan
sidd'ren zij, op 't missen
van dat licht, Dat troestrijk
licht, waar door zij 't licht
verwerven. Noemt Uwe hand
hunne adem weg; zij ster-
ven; Zij worden stof, gelijk
zij zijn geweest. Bezielt Gij
hen door 't zenden van Uw'
Geest, Dan ziet men 't he-
weër leven, als 't veeren;
Dan wordt al d' aard' met
nieuwen glans herboren.

16. De heerlijkheid der
hoogste Majesteit. Zij hoog
geroemd, en duurt in eeu-
wigheid; Zij blink' aton, en
kenn' noch paal noch per-
ken; Dat zich de Heer ver-
blijd in al Zijn' werken. Het
aardrijk schudt, als God in
gramschap blaakt; Wanneer
Zijn' hand de hooge bergen
raakt, Staan zij terstond aan
't sidderen, aan 't rooken,
Inwendig door Gods' almacht
aangestoken.

17. Ik zal, zoo lang ik 't
levenslicht geniet, Gods' mo-

genschap verheffen in mijn
 lied; Ik zal mijn' God met
 lofgezangen eeren, Terwijl
 ik nog op aarde mag ver-
 keeren; Mijn' aandacht zal
 op Hem gevestigd staan, En
 met vermaak Zijn' grootheid
 gadeslaan. Ik zal mij in den
 God mijns heils verblijden,

En, dag op dag, aan Hem
 mijn' psalmen wijden.

48. De zondaar zal ver-
 delgd zijn op Gods wenk;
 De boosheid zal vergaan, en
 't iemand denk? Wank op,
 mijn' ziel, wil uwen schep-
 pen eeren; Geloofd zij God!
 men loov' den Heer der
 Heeren!

99.

On-be-vatbaar Goed! Ee-nig God en Vader!

Heer, die wond'ren doet, Driemaal Hei-lig God!

Sterke Ze-ba-oth, Dien 'k eer-bie-dig na-der.

2. Wil eerbiedigheid Aan
 mijn' ziele schenken; Maak
 Gij mij bereid, Dat, terwijl
 ik zing, 't Hart naar boven
 dring' Op Uw' wil en wenken.

3. Voegt U met mij zaam,
 Hemel, lucht en aarde, Dat
 des Heeren naam Met een
 blij geschal Hier en overal
 Zij geroemd naar waarde!

4. 't Helder blinkend licht,
 Als de zon komt rijzen, Werkt
 op mijn' gezigt; Geef, dat 'k
 gadesla En Uw' magt versta,
 Die m' Uw' werken wijzen.

5. Zie het sterrendak Als
 een spiegel prijken, Zonder

smet of vlak; Doe als van
 het goud, Dat de proef uit-
 houdt, Valschheid van mij
 wijken.

6. In de lucht, o Heer,
 Galmen duizend klanken Tot
 Uw' roem en eer; 'k Voeg
 mijn' stem er bij; 't Geen
 ontbreekt aan mij, Geef 't
 mij, 'k zal U danken.

7. D' aarde toont, o Heer!
 Uwe groote daden; O hoe
 groent zij weêr, Pronkt met
 nieuwe pracht, Praalt en
 juicht en lacht, Is met vrucht
 beladen.

8. o God! tot Uw' lof Ge-

van rotsen, klippen, En de
bergen stof; Daarom U, mijn
Heer, U, mijn rots en eer!
Juchren ook mijn' lippen.

9. Heer! hoe ruisocht de
vloed In de diepe gronden!
Die streelt mijn gemoed, Bron
van zaligheid! Dat Uw' Ma-
jesteit Zij van mij gevonden.

10. 't Groot 'en klein ge-
diert' Eert, ô Hemelkoning!
U, die 't al bestiert; Al wat
zich verroert, Wordt door U

gevoert; Leid mij tot Uw'
woning.

11. Veel en groot en goed
Vind ik Uwe werken; In al
't geen Gij doet, Zie ik maect
noch paal; Ach dat w' alte-
maal Hierop mogten merken!

12. Wond're wijsheids-
kracht Maakte deze dingen;
D' aard' is vol van pracht
En vervuld met goed; Op!
mijn' ziel! gij moet Halle-
lujah zingen!

100.

Juich, aar-de, juich, met blij-de galmen, Den
grooten Schepper van't heeal; Zing d' eer Zijns
naams, met dankb're psalmen; Verhef Zijn' roem
met lofgeschal; Zeg: „ô hoe vreeslijk zijn Uw'
werken! Gij doet Uw' wijd-ge-duchte kracht, O
God! aan al Uw' ha-ters mer-ken, Die veinzend'
buigen voor Uw' magt.“

2. Al 't aardrijk smeeke' U, neêrgebogen; Het heft de schoonste psalmen aan; Gezangen, die Uw' naam verhoogen; De glorie van Uw' wonderdaân. Komt allen, ziet Gods wijze wegen; Wat is Zijn' werking hoog geducht, Het zij Hij 't menschdom met Zijn' zegen Bezoekt, of met Zijn' strenge tucht!

3. God baande, door de woeste baren En breede stroomen, ons een pad; Daar rees Zijn' lof op stem en snaren, Nadat Hij ons beveiligd had. Hij zal eeuw uit eeuw in regeren; Zijn oog bewaakt het Heidendom. Hij zal d' afvalligen verneêren; Hij keert hun' trotsch' ontwerpen om.

4. Looft, looft den Heer der legerscharen, O volken! heft een' lofzang aan; Hij wil ons in het leven sparen, Ons hoeden op de steilste paân, Voor wank'len onzen voet bevrijden. Gij hebt ons voor een' tijd bedroefd, En ons gelouterd door het lijden, Gelijk het zilver wordt beproefd.

5. Een net belemmerd' onze schreden, Een enge band hield ons bekneeld. Gij liet door heerschzucht ons vertreden; Gij gaaft ons over aan 't geweld. Hier scheen ons 't water t' overstroomen; Daar werden wij gedreigd

door 't vuur; Maar Gij deedt ons 't gevaar ontkomen, Men kwikkend ons, ter goeder uur.

6. Door 's Hoogsten aân 't geweld ontogen, Zalk genoopt tot dankbaarheid, Verschijnen voor Zijn' heilig' oogen, Met offers, aan Hem toegezeid. Ik zal, nu ik mag adem halen, Na zoo veel bangen tegenspoed, Al mijn' geloften: U betalen, U, die, in nood, mij hebt behoed.

7. Ik zal het brandaltaar doen roken Van 't edelst' vee uit kooi en stal; Zoo worden vet en merg ontstooken, Bij 't lieflijk rijzend lofgeschal. Het rookwerk zal zijn' geur verspreiden, Daar ram bij ram wordt aangebragt; 'k Zal bok en rund ten offer leiden, Opdat men z' U ter eere slagt'.

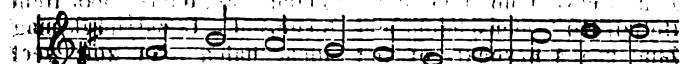
8. Komt, luistert toe, gij Godgezinden, Gij, die den Heer van harte vreest, Hoort, wat mij God deed ondervinden, Wat Hij gedaan heeft aan mijn' geest. 'k Sloeg heilbegeerig, 't oog naar boven; Ik riep den Heer ootmoedig aan; Ik mogt met mond en hart Hem loven, Hem, die alleen mij bij kon staan.

9. Waar' ik dóor onge-regtigheden En haar' aanslokselen bekoord, Dan hadd' de Heer naar mijn' gebeden En jammerklagen niet gehoord; Maar nu, nu heeft,

met gunstig' oren, Mij God
op mijnen wensch gelet; Hij,
dien het al kan zien en hoor-
ren, Merkt' op de stem van
mijn gebed.

10. God zij altoos op 't
hoogst geprezen! Lof zij Gods
goedertierenheid, Die nimmer
mij heeft afgewezen, Noeh
mijn gebed gehoor: ontzeid.

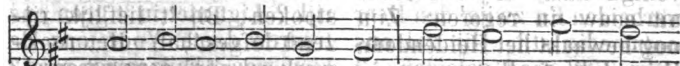
101.

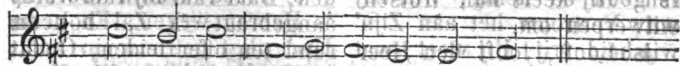
Bij God zijn midd'len, we-gen En raad in
Zijn doen is lou-ter ze-gen; Zijn' hul-pe

o-ver-vloed; Wie kan Zijn werk verhind'ren
komt met spoed.

Door li-sten of door woën, Als Hij, 't geen voor

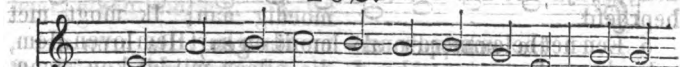

Zijn' kind'ren Voordeelig is, wil doen?

2. Laat dan 't bestier der
zaken Aan Hem; laat Hem
begaan! Hij zal 't zoo wijs'-
lijk maken, Dat gij ver-
baasd zult staan. Wees trouw,

maar niet verlegen, En denk
niet al te zwaar! Hij, die u
is genegen, Helpt u ook
wonderbaar.

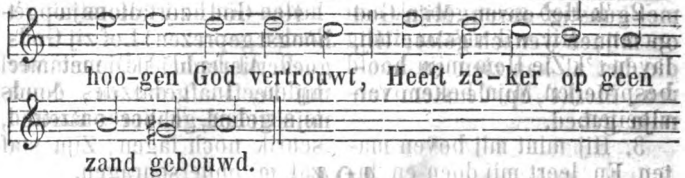
102.

Wie maar den goeden God laat zorgen En op
Is bij Hem vei-lig en ge-borgen, Dien redt

Hem hoopt in't bangst ge-vaar,
Hij godd'lijk, won-der-baar; Wie op den

2. Wat baat ons al 't „missen, Want voerspoed
zwaarmoedig vreezen? Wat „volgt dien God bemint.“
baat ons 't zuchten, wee en Hoe donker hier Gods weg
ach? Vergeefs zou al ons ook schijn', Hij toont eens,
kermen wezen, Al kermden wie Zijn' kind'ren zijn.

w' ook den ganschen dag; 5. 't Is ligt voor God, en
De last des jammers, die wie zal 't wraken, Wie kla-
men draagt, Drukt maar te gen over ongelijk, Als Hij
meer, hoe meer men klaagt. den rijken arm wil maken,

3. Men blij' eerbiedig God Of ook den armen groot en
verbeiden En zwijg' den Heer rijk? Ligt niet in 't geen ons
ootmoedig stil; Hij zal ons treuren doet, Voor ons de
naar Zijn' raad geleiden, 't kiem van 't heilzaamst goed?

Is goed en heilig, wat Hij 6. Treed vrolijk voort op
wil; Vertrouw het aan Zijn' 's Heeren wegen, En neem
wijsheid vrij, Hij weet, wat Uw' pligt getrouw in acht;
elk' het nuttigst zij. 't Wordt eind'lijk alles U ten

4. Zeg nimmer in uw' droe- zegen, Wanneer gij biddend
fenissen: „De man, dien 't daarop wacht; Wie steeds
„wel gaat, is Gods kind; geloovig op Hem ziet, Be-
„Ik moet gewis Zijn' liefde geeft, verlaat Hij eeuwig niet.

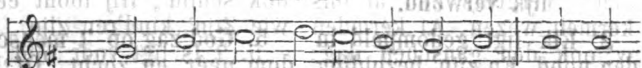
103.

2. 'k Heb geen gebrek aan heden En hoort al mijn' ge-
 gaven; Hij wil m' oneindig beden.
 layen; 'k Zie Hem mijn hoofd
 besproeijen, Mijn' beker over-
 vloeijen.

3. Hij mint mij boven ma- 4. Al hadd' ik, met veel
 ten En loert mij diep en la- lijden, In 't dal des doods
 ten, Geest-raad in zwarig- te strijden, 'k Vrees mistred,
 schrik noch lagen; Zijn staf
 zal m' onderschragen.

104.

Wat God doet, dat is wél gedaan, Zijn wil
 Neemt Hij mijn' zaak op zich, welaan! Dan zal

is nooit te la-ken; Hij is mijn God, mijn
 Hij't heerlijk maken.

Heer, mijn Vrind; Hij zal Zijn schaap, Zijn magt-

loos kind Wel tot Zijn heil ge-lei-den.

2. Mijn' ziel is stil en wacht met geduld op doornen voort;
 op Hem, In plaats van zelf Het einde nadert, 'k zie de
 te zorgen; De hoop versterkt poort, En 't laatst' is 't best
 haar, en Zijn' stem Verkwikt van allen.
 haar elken morgen. 'k Ga

3. Van der Menschen Zondenva! en Ellende.

105.

Van A-dam af is ons geslacht, Van God

verdwaald, in's vijands magt; Daar is niets
goeds, en niets ge-zond, Maar al-les doo-de-
lijk verwond.

2. Elk ligt gedompeld in den nood, En zijn' bezolding is de dood. De mensch, op zijn verderf verzot, Leeft zonder Geest en zonder God.

3. De zondaars, zonder onderscheid, Zijn all' ontbloot van heiligheid; Geen één is goed, geen één is waard, Dat hij gedragen word' van d' aard'.

4. Geregtheid ontbreekt vooral; Zij is verloren door den val. Men is ellendig, naakt en blind, Dit 's 't erfdeel van elk menschenkind.

5. God zag op 't menschedom neêr en zocht, Of Hij een' helper vinden mogt; Maar, ach! Hij vond niets van waardij; Daar was noch arts, noch artsenij.

6. Hem greep deez' nare toestand aan; Zijn hart was diep met ons begaan. Ach! alles was den mensch ontzeid, Behalve Gods barmhartigheid.

7. Daarom, toen Hij deez' krankheid zag, Daar elk in zijnen bloede lag, Wanhopig, raad'loos en vol pijn, Besloot Hij zelf onz' arts te zijn.

106.

Door A-dams val zijn wij ge-wis Ge-heel
Zijn' misdaad is bij er-fe-nis Ons al-
en al be-dor-ven; Wij zijn, naar ziel en
len aange-stor-ven.

2. Gelijk door éenen mensch de nood Tot elk is doorgedrongen, Zoo heeft ook weér een Mensch den dood En 's vijands magt bedwongen. Gelijk een vreemde schuld den vloek Bragt op ons allen samen, Zoo schrijft een vreemde gunst in 't boek Des levens onze namen.

3. God gaf ons Zijn' geliefden Zoon, Toen wij zijn' haters waren; Die Zoon werd mensch, en liet zich doon, En is weér opgevaren, Waar thans de boom des levens groent; Hij bragt Zijn bloed naar boven. Daardoor zijn wij met God verzoend, Als w' in Zijn bloed gelooven.

4. Hij is de weg, het licht, de poort, De waarheid en het leven, Des Vaders raad, en 't eeuwig Woord, Ten Heiland ons gegeven. Wie Hem zijn' nood klaagt, wordt hersteld, En niemand mag hem doemen; Op 't bloed des Lams, dat eeuwig geldt, Mag hij zich vrij beroemen.

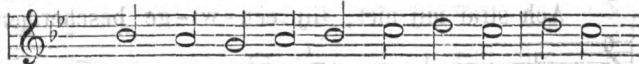
5. De mensch blijft godloos en vervloekt En sterft in zijne zonden, Die troost of heil bij menschen zoekt, En niet in Jezus wonden. Wie nog iets buiten Jezus weet, Om daardoor te genezen, Die bouwt op 't zand, is onbekleed, En moet het wraakvuur vreezen.

6. Maar wie op 's Heilands bloed vertrouwd, Is in behouden' haven; Zijn huis staat op een' rots gehouwd; De grond is diep gegraven. 't Is nooit gehoord, dat zulk een man Zijn' hoop heeft zien verdwijnen. Neen, hij is wijs; geen ramspoed kan Zijn huis ooit ondermijnen.

7. Ik bid U, Heer, uit 's harten grond, Al' wil toch nimmer weren Uw heilig Woord van mijnen mond; Dan zal geen' schuld mij deren. In schand' en schá op Uw' gená Zal steeds mijn' hope wezen. Die op U bouwt en vast betrouwt, Zal voor den dood niet vreezen.

8. Uw heilig Woord is voor ras dat licht het ziels-ge-
 mijn' voet Een licht, dat met zigt Beschijnt, kent men dien
 zijn' stralen Mij op den le- zegen, Dien God hem geeft,
 vens-weg behoedt Voor 't die daarnaar leeft En hoopt
 onverstandig dwalen. Zoo in all' zijn' wegen.

107.

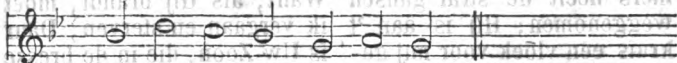
Ach, wat ben ik, mijn Ont-fer-mer En Be-

schermer, Bij Uw on-ge-naakbaar licht? Ziet,

ik lig in mij-nen bloe-de, Wijl ik't goe-de,

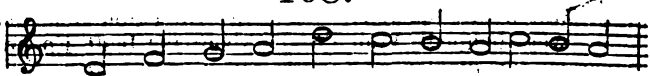
Dat ik wil, toch niet verrigt.

2. Ach wat ben ik, mijn Heer! Onz' ellend' kan 't
 Bloedwreker! Zwakkerzeker, bewegen, Enkel zegen Zult
 Dan een stroohalm voor den Gij op ons storten neer.

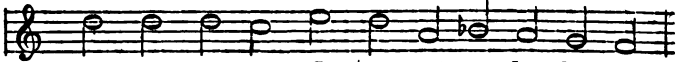
3. Wat ben ik, mijn Borg 5. Zondig zijn, Heer, onze
 en Vader! Daaglijks kwader harten, Dat geeft smarten,
 Wordt mijn' ziel in haren 'k Ben 't met schaamte wel
 stand. Laat m' Uw afzijn bewust. Zielenarts! aan-
 niet bedroeven; Wil niet toe- schouw mijn plagen; Hoor
 ven, Rijk mij Uw' genade- mijn klagen, Schenk mijn'
 hand. matte ziel weêr rust.

4. Ach! wanneer zult Gij 6. Geef, dat mij de dood
 mij geven 't Zalig leven? niet schade; Schenk genade,
 Kom, o kom, ai help mij, Laat mij zijn Uw troetelkind.
 Werk gestadig in mij klein-
 heid, En ook reinheid, Dat
 'k genaad' en ruste vind.

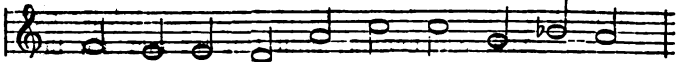
108.

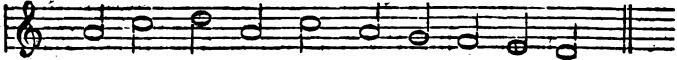
Verschoon mij toch, menschliever en Ontfermer!

Ach straf mij niet, Gij eeu-wi-ge beschermer!

Rigt met mij niet! wie kan voor U bestaan?

Ontsteek U niet, want ik wil tot U gaan.

2. Ontsteek U niet, in Jezus wil ik komen; Hij immers heeft de straf gansch weggenomen; Hij is aan 't kruis een vloek voor mij geacht; In mijne plaats heeft Hij het al volbragt,

3. Rigt met mij niet, op duizend moet ik zwijgen; 'k Val voor Uw' troon, laat mij genade krijgen, Op mijnen mond de hand ik leggen wil, En als een kind ootmoedig zwijgen stil.

4. Verteerend Vuur, wil mij toch niet verderven; Want, als Gij brandt, moet ik vergaan en sterven; Daar is Uw Zoon, die in de bresse treed! Daar is de Borg, die voor mijn' schuld voldeed!

5. Verschoon mij toch, ik ben maar als een' aarde, Een nietig blad, ik ben gering van waarde. Wat voordeel geeft het treden op een' bloem? Wat ben ik? Heer, gedenk aan Uwen roem!

109.

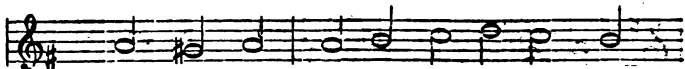

Wie kan voor U, ô Heer, bestaan? Wij zijn Zoo Gij wilt in't ge-rig-te gaan Met ons,

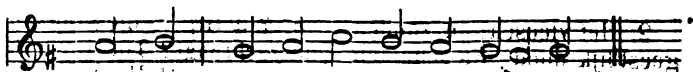

ge-heel ver-lo-ren,
in schuld ge-bo-ren:

Op duizend kan geen

mensch een woord, Ten blijk van onschuld, bren-

gen voort; Het is: gij zijt vloekschuldig.

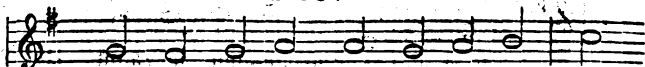
2. Het onderhouden Uwer wet Gaat boven onze krachten; Zij is nogtans ons ingezet, Haar moeten wij betrachten. Die niet volmaakt in alles blijft, Die is vervloekt, want Mozes schrijft: „Doet dat, zoo zult gij leven.“

3. Nu hebben wij het werkverbond In Adam overtreden. Uw recht wordt nog met hart en mond Door ons gestaag bestreden; Wij blijven aldus in den dood, Kan niet een Borg in dezen nood Een godlijk middel vinden.

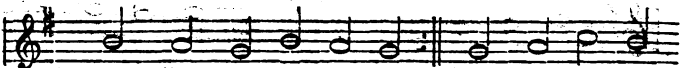
4. Waarachtige gerechtigheid Is jammerlijk te voren Van 't eerste paar, te snood misleid Door 's duivels list, verloren. O Jezus! neem ons gunstig aan, Gij zijt een God, die bij kunt staan En daarom mensch geworden!

5. Gij zijt, Heer! die gerechtigheid, Die ons bij God kan baten. Uw' gunst en hulp is hun bereid, Die zich op U verlaten. Mijn' ziel neemt U geloovig aan; A! laat mij nimmer raadloos staan, Als mij 't geweten pijnigt.

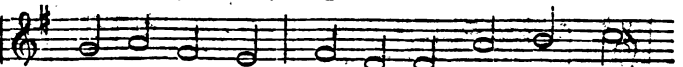
110.

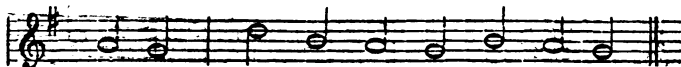
Wie redt mij toech? waar zal ik heen? Wie Tot nie-mand, dan tot U al-leen, Zal

brengt mij weér ten le-ven? Gij zijt het, die ik m', ô Heer, be-ge-ven.

verloor'nen zoekt; Gij ze-ge-ant zelfs 't geen was

vervloekt; Help, Je-zus, 'k ben el-len-dig.

2. Het vleesch, in zonden geestlijk dood, En schulden mij steeds plagen! o Levensgod, help m' uit den nood, Al stil mijn wroegend knagen. 't Is U bekend, wat mij ontbreekt; Ik weethet, schoon 't mijn mond niet spreekt, Help, Jezus, den bedroefden!

3. Gij roept mij toe: zijt niet bevreesd! Gij zegt: Ik ben het leven! Dus hoopt op U mijn matte geest; Mij kunt Gij alles geven. In 't ster-ven kunt Gij bij mij staan, In nood als leidsman voor mij gaan; Help, Jezus, 'k ben verslagen!

4. Zijt Gij 't, die kranken onderschraagt? Tot U wil ik mij keeren. O Herder! die de zwakken draagt, Laat mij geen heil ontberen. 'k Ben zeer ellendig; zonder kracht, Verbind, genees mij, hoor mijn' klagt, Help, Jezus, 'k ben verbroken!

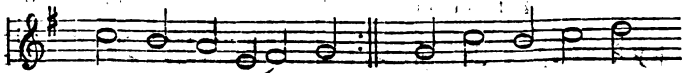
5. Ik doe niet 't geen ik ben verplicht, 'k Heb reden om te vreezen; Gij weet, 'k heb daarvan een gezigt, Hoe zal 't in 't eind' nog wezen? Ik arme mensch, wáe maakt mij vrij Van 's doods en zonde slavernij? — Ik dank U, God, door Christus!

4. Van de Verlossing.

111.

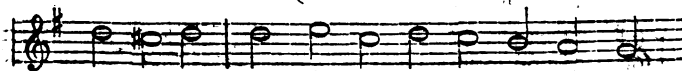

Verheugt u, Christe-nen, te zaám, Da' wij
Laat ons getroost in 's Heeren naam Met lust

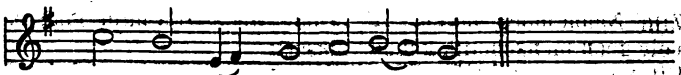

van vreugde springen;
en lief-de zin-gen,

Hoe God aan ons heeft

welgedaan Door wond'ren, die nu voor ons staan,

Zoo duur door Hem ver-wor-ven.

2. Ik lag geboeid in 's duivels magt En in den dood verloren; Mijn' zonde trof mij dag en nacht, Waarin ik was geboren. Ik zonk steeds dieper in het kwaad; Ja nooit deed ik een' goede daad, Door zonde heel bevangen.

3. Mijn' werken hadden geen gewigt; Ik was geheel verdorven; Mijn wil weêr-stond Gods hoog gerigt, Voor 't goëdoen heel gestorven. De wanhoop riep met open' mond, Dat mij de dood te wachten stond, En 'k moest ter helle zinken.

4. Maar God had reeds van eeuwigheid Mijn jammer gâ geslagen, En mij genade toegezeid Door gunstrijk wel-behagen; Hij toond' zijn Va-derlijk gemoed En gaf aan mij het grootste goed, Dat Hij mij ooit kon schenken.

5. Hij sprak tot Zijnen lieven Zoon; „'t Is tijd, om ons t' erbarmen! Vaar heen uit onzen Hemeltroon, En zijt het Heil der armen; Red hen uit hunnen zondenood, Verslind voor hen den bit-t'ron dood; En laat hen met U leven!“

6. De Zoon voldeed aan's Vaders woord; Hij kwam tot

mij op aarde En uit een' zuiv're maagd hervoort, Die dus mijn' Broeder baarde; Hij wend' Zijn' magt in stilheid aan, Als knecht kwam Hij ten dienste staan, Om 's duivels magt te breken.

7. Hij sprak: Houd U aan mij, ô ziel! Dan zult Gij U verblijden, Wilt ik voor U in smarte viel, En nu voor U zal strijden. Ik ben voor U, gij zijt voor mij, Daar ik ben, zult ook wezen gij; Geen vijand zal ons scheiden.

8. 'k Voldoe voor U en stort mijn bloed, Men zal mij 't leven rooven, En uit dit lijden spruit U 't goed; Dit moet gij vast gelooven. Ik geef mijn leven in den dood, Mijn' onschuld redt U uit den nood; Dies zult gij zalig worden!

9. Ik keer tot mijnen Va-der weêr, 'k Verlaat dit sterf-lijk leven, En als ik heer-lijk triomfeer, Zal ik den Geest U geven, Die U in smart met troost verkwikt, U maakt tot mijne dienst geschikt, En zal ter waarheid leiden.

10. Al wat ik deed en heb geleerd, Moet gij ook doen en leeren, Opdat Gods Rijk zoo word' vermeerde, En men

Zijn' Naam moog' eeren. Ai, God; Deez' zijn mijn' laatste
volg geen menschelijk gebod! lessen.
Dit voert en trekt U af van

112.

O Liefdegloed, die d'aard' en he-mel paarde!
Dat God Zijn heil voor snoo-de zondaars spaarde,
O wonderzee! ô afgrond voor mijn' geest! Hoe
En gunstig aan Zijn' haat'ren is ge - weest!
diep Hij mij in vloek en bloed be - vond, Hij
't ee-nig Al vervult ge-heel mijn' Ziel, Wijl ik,
een worm, Zijn' goedheid wel ge - viel, Word ik
ge-lokt tot Zijn ge-nâ-ver-bond.

2. Bewondernd staart het
heir der Serafijnen, Hier dek-
ken zij met vleug'len hun
gezig; Hier oop'nen zich
der eeuwigheid gordijnen, 't
gansch raadsbesluit der God-
heid komt aan 't licht. Mijn
roem, Godsbeeld, door bonds-
breuk weggedaan, Herneemt
zijn' glans, de gouden' levens-
poort Ontsluit zich, ja de
Godheid neemt het woord,

En biedt zich zelv' tot heil
des zondaars aan.

3. o Middenpunt van Gods
genadewegen, Dit sluit de
hel, dit 's d' Evangelieleer;
Hier drupt het Heil, gelijk
een' milden regen, De mor-
genster praat hier in glans
en eer; Hier wordt mijn' ziel
verbaasd en weggerukt; Hier
dwaalt mijn geest in dezen
wonderweg; En schoon ik

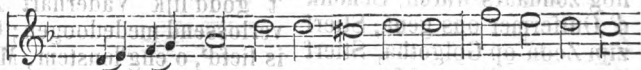
moét' en vlijt te koste leg,
'k Zie naauw'lijks iets; mijn
poging is mistakt.

4. o Eeuw'g Licht! laat
toch Uw' held're stralen Mij
leiden op der wijsheid effen
pad; En voor mijn oog die
bondsgeheimen malen, Die
vleesch en bloed nooit naar
den eisch bevat. Zijt d' oogen-
zalf, ô Geest! voor mijn ge-
zigt, Opdat ik 'tgeen noch
mensch noch engel denkt,
Al wat Uw woord van Uw
verbond ons schenkt, In glans

aanschouw bij Uw genade-
licht.

5. Doch neem daarbij ver-
stand en wil gevangen, Daar
ik mij leg aan Uwe voeten
neêr, Om U alleen, mijn'
Bondgod, aan te hangen, Span
mij het net der liefd' en trek
mij, Heer! Trek mij tot U,
dan volg ik; ai dat nu, Daar
Gij U zelv' gansch aan mij
overgeeft, Mijn' ziel geheel
aan U zij vast gekleefd;
Trek, Jezus, trek mijn hart
en ziel tot U!

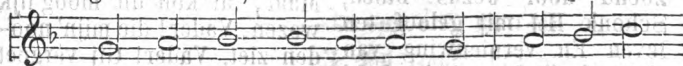
113.

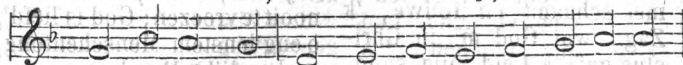
Al-le roem is uit-ge-slo-ten! Onverdiende
Heb ik van mijn' God ge-no-ten; 'k Roem in vrije

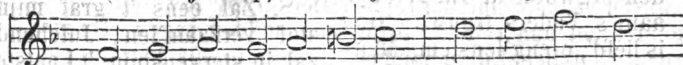
za - lig - heên
gunst al-leen; Ja, eer ik nog was ge-bo-ren,

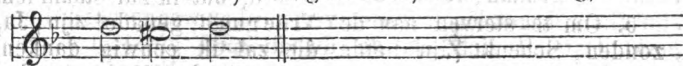
Eer Gods hand, die al-les schiep, Jets uit niet

tot aanzijn riep, Heeft Zijn' lief-de mij verkoren;

God is liefd', o eng'lenstem, Menschentong, ver-

heerlijkt Hem!

2. Met mijn' zwaren val
bewogen Bood Gods liefde
mij de hand; O ontfermend
mededoogen; Liefde boven
mijn verstand! Vijandschap
was mijn bedenken, Vleesch-
lijk, onder 't kwaad verkocht,
Had ik nimmer Hem gezocht,
Hij wou m' eerst Zijn' liefde
schenken; God is liefd', o
eng'lenstem, Menschentong,
verheerlijkt Hem!

3. Zoo, zoo lief had God
de wereld, Dat Hij Zijnen
eigen' Zoon Voor die afge-
vallen' wereld Overgaf aan
smaad en hoon; Ja toen wij
nog zondaars waren, Schonk
d' Ontfermer ons genâ, Stierf
zijn Zoon op Golgotha, Stierf
voor ons, die zondaars wa-
ren; God is liefd', o eng'len-
stem, Menschentong, verheer-
lijkt Hem!

4. 'k Bleef Gods roeping
nog weêrstreven, Maar, ver-
zoend door Jezus bloed,
Schonk Hij mij geloof ten
leven En vernieuwing van
gemoed; 'k Zag mijn' schuld
met schaamt' en rouwe, 'k
Zag, wat God m' in Chri-
stus gaf; 'k Leid' mijn' snoo-
den argwoon af En geloofd'
aan 's Vaders trouwe; God
is liefd', o eng'lenstem, Men-
schentong, verheerlijkt Hem!

5. Om te sterven aan de
zonden, Schenkt Zijn' liefde
mij den Geest, Wiens ver-

troosting al de wonden Van
mijn zondig hart geneest;
Die mij 't waar geluk leert
kennen, Mij vervult met
Christuszin, En door dank-
b're wedermin Mij aan Zijne
dienst wil wennen; God is
liefd', o eng'lenstem, Men-
schentong, verheerlijkt Hem!

6. Dat heet gadeloos' ont-
ferming, Dat genade, rijk en
vrij! God schenkt redding,
schenkt bescherming, Schenkt
z' aan zondaars, schenk z'
ook mij; Dan zelfs, als mijn
onvermogen, Als mijn diep-
bederf mij smart, Toont mij
't godd'lijk Vaderhart Zijn
verlossend mededoogen; God
is liefd', o eng'lenstem, Men-
schentong, verheerlijkt Hem!

7. Kan een' vrouw haar
kind vergeten, Als haar zuig-
ling schreit van pijn? Zou
z' een' ware moeder heeten,
En zoo weinig moeder zijn?
Maar, al kon dit moog'lijk
wezen, Vader! die mijn' noo-
den ziet, Vader! Gij vergeet
mij niet; Neen, dit heb ik
nooit te vreezen; God is liefd',
o eng'lenstem, Menschentong,
verheerlijkt Hem!

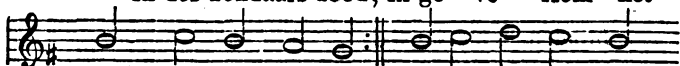
8. Zal eens 't graf mijn
stof verzaam'len, Juichand
zal, in stervenspijn, 't Laatste
woord, dat ik zal staam'len,
Vrije gunst, genadel' zijn; Ja,
die zal ik eeuwig danken,
Waar 'k den Vader en den

Zoon Eeuwig lof zing voor o eng'lenstem, Menschentong,
den troon, Dan herhaal ik verheerlijkt Hem!
nog die klanken: God is liefd',

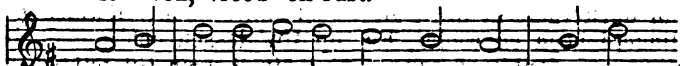
114.

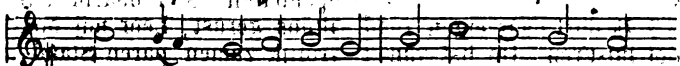
„Zoo waarachtig, als ik le-ve,“ Spreekt de
In des zondaars dood; Ik ge - ve Hem het

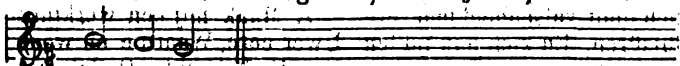
Heer, „Ik heb geen' lust
le - ven, vreed' en rust.“ Jezus heeft een moe-

derhart; On-ze jammer baart Hem smart; Niemand

kan't zoo sterk begeeren; Als Hij zelf, dat w'ons

be-keeren.

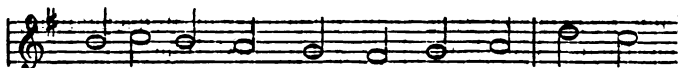
2. Neen, geen herder is
te vinden Voor 't verdwaalde
schaap dan Hij. D' arme zon-
daars zijn Zijn' vrienden; Ja,
zaagt gij Zijn hart regt vrij,
Hoe 't, uit liefde tot u brandt;
Zaagt gij, hoe Hij Zijne hand
Uitstrekt, om u gansch 't
ontheffen Van uw' schuld,
hoe zou 't u treffen!

3. Onuitbluschb're liefde-
vlammen! Gij zijt sterker dan
de dood. Zegenstreamen,
nooit te dammen! O welk
een genadeschoot; 't Groot
helal is klein daarbij; D'
ingang staat voor ieder vrij;
Hier, hier is (wie kan meer
wenschen?) Ruimt' en plaats
voor alle menschen.

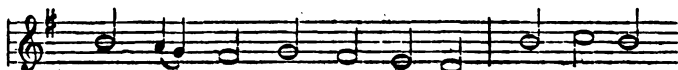
115.

Zelf-stan-dig Woord, van God ge-zon-den,

Ge-lijk een straal van't godd'lijk licht, Zoo vaak

men raad-loos wordt be-von-den, Geeft Gij den

blinden 't zielsgezig.

2. Ik zink voor Uwe voeten neder; 't Verstand is niet dan duisternis; Ik word geslingerd heen en weder, En blijf, nog wank'lend, ongewis.

3. Ik durf naar eigen' raad niet luist'ren; De list van 't vleesch is mij bekend, Dat zich door valsheid laat verduist'ren, En zich aan ijd'len schijn gewent.

4. Gij zijt de bron van alle waarheid, Tot wijsheid ons van God gebragt, En in Uw leer is niets dan klaarheid, Uw Geest verdrijft den duist'ren nacht.

5. Mijn Leeraar, mij van God geschonken, Geef mij

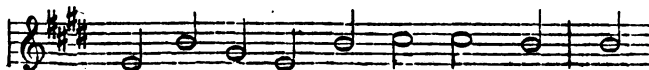
een hart, dat, wel bedacht, Steeds moog' in leerzaamheid ontvonken, Eerbiedig op Uw lessen acht.

6. In 't geen Gij mij wilt openbaren, Stel daarin mij altoos gerust, Leer mij ook vrolijk zamen' paren Standvastigheid, geduld en lust.

7. Maak mij een werktuig Uwer eere, Waartoe en waar het U behaagt, Opdat het alles tot U keere, Wat in mij door U vruchten draagt.

8. Nooit doe mij 's menschen vonnis schrikken, Wijl niemand Uw' besluiten zag; Gij zult toch eind'lijk alles schikken, 't Verholen brengen aan den dag.

116.

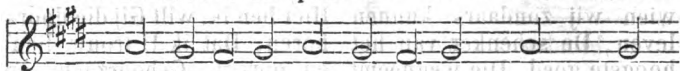
In den be-gin-ne waart Gij't Woord, O
Gij zijt het, in wien Gods be-sluit Het

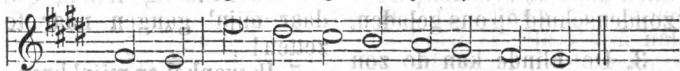
Zoon! door wien God bragt hervooft Al wat
ein - de van Zijn' raad voert uit, Daaruit

Hij heft ge-schapen; Gij, Heer! Niets meer,
is troost te ra-pen.

Kunt in lij-den Mij verblijden; Schenk m' Uw'

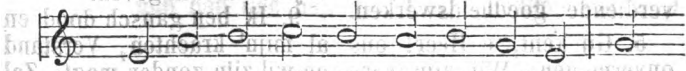

gilt-en; Van U spreken al de schriften.

2. Gij zijt de grond der zaligheid; Want, eer de wereld werd bereid, Was 'k in U uitverkoren. Dank zij des Vaders wijs besluit, Waaruit mijn eeuwig welzijn spruit, Waardoor m' is heil beschoren! Buig, Heer, Nog meer Mij genadig, Om gestadig t' Onderschrijven, Dat ik trouw aan U zal blijven.

3. o Godmensch! Gij zijt en 't begin En 't eind'; dit streelt en ziel en zin, Dat Gij ras weêr zult komen; Ja kom, o Heer! de tijd is boos, 't Naamchristendom is liefdeloos, 't Geloof heeft afgenomen. Schenk raad En daad, Mijn Ontfermer En Beschermer, Wil mij geven Hulp tot 't einde van mijn leven.

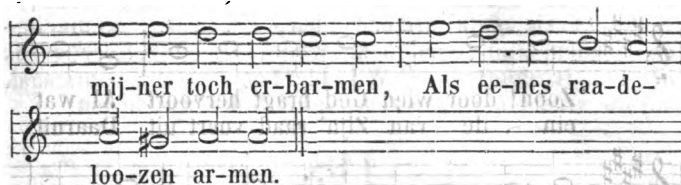
117.

O Hee-re! wil mijn' ziel ver-kwikken Door
Wil, Menschenvriend! mij troost beschikken En

Uw' ge - na - de - zon - neschijn;
laat Uw' hart mij gunstig zijn! Kom, wil U

2. Gij zijt het, die mij troost kunt geven, Een God, die wonderwerken doet, Door wien wij zondaars kunnen leven, De schenker van het hoogste goed, Die wegneemt allen nood en schaden, Door zondenschuld op ons geladen.

3. De blinde kan de zon aanschouwen, Een doove hoort het spreken aan, De lamme durft zijn voet vertrouwen, Melaatsheid wordt gansch weggedaan, De dooden krijgen geest en leven, Den treurigen wordt troost gegeven.

4. Hebt Gij wel eer die wonderdaden, O Heer! door Uwe hand verrigt; Zoo kunt G' ook weren al die kwaden, Waarvoor de ziel zoo angstig zwicht. Ach! laat ons Uwe krachten merken Door onverdiende goedheidswerken.

5. Gij kent, o Heer! ons onvermogen, Wij zijn verblind in 't ziels-gezig; Ach Heer! yerlicht Gij zelf mijn' oogen, Door stralen van Uw' hemelsch licht; Dan zal ik zien d' onzicht'bre dingen, Bedekt voor wuften sterfelingen.

6. Ontsluit, o God! ontsluit mijn' ooren, En maak mij, Heer, tot Uwen knecht! Hier ben ik, wilt Gij die doorboren, Dat ik U trouw dien' en opregt, Gehoorzaam op Uw woord moog' letten, Om daar mijn' gangen naar te zetten!

7. Ik wankel op mijn' kreuple voeten; Dan struikel ik, dan val ik neer; Laat ik in zwakheid kracht ontmoeten, Opdat ik wandel U ter eer, En mijne treden nooit bezijden Van 't pad der waarheid mogen glijden.

8. Wie stuit melaatsheid in haar woeden, Die kwaal zoo vol rampzaligheid? O Jezus! wil ter hulpe spoeden. Heel mij, zoo is mij hulp bereid. Laat Uwe wonden, o mijn leven! Genezing voor mijn' wonden geven.

9. Ik ben gansch dood en al mijn' krachten, Verstand en wil zijn zonder magt; Zal ik, o Heer! Uw' wet betrachten, Schenk mij dan nieuwe levenskracht, Dat ik gelijk een boom moog' bloeijen, Aan wien veel duizend vruchten groeijen.

10. Ik zie mijn' armoed' den, Uw zalig Evangelie-
 en ellenden, Mijn' eigen' roem woord; Opdat ik, Heer! reeds
 in 't hart doorboord; Wil hier beneden, Den voorsmaak
 mij die vredeboodschap zen- proev' der zaligheden.

118.

Ver-los-ser, Vriend! o hoop, o lust Van die
 U ken-nen, neem het lied, Dat U in't stof een
 sterv'ling biedt, Een zon-daar, die Uw' voe-ten
 kust; Een zondaar, een ver-lost', o Heer! En nu
 geen zondaar meer! O! neem het aan, Gij laat
 geen' bid-der staan, Gij hoort in he-mel-lin-gen
 Ver-lo-ste zondaars zin-gen; O! neem het aan!

2. Ja, 't was Uw lust, een
 mensch te zijn! Uw Vader
 heeft, op Uw gebed, Zijn'
 eer gehandhaafd; ons gered;
 Uw' liefd' ontzag noch leed
 noch pijn; Daar traadt Gij
 op, met moed en kracht, Tot
 heil van ons geslacht; Wij
 Zijn verlost. Maar 't heeft
 Uw bloed gekost, Gij leeft,

Gij leeft! en 't leven Wordt
 ons teruggegeven; Wij Zijn
 verlost!

3. Nu leeft Gods Zoon in
 mensch'hijk vleesch! Hij stierf
 voor ons, maar leeft bij God,
 En sterft niet meer. O zalig
 lot! Gods Zoon, dat d' aard'
 haar' Schepper vreez'! Gods
 Zoon, verhoogd in heerlijk-

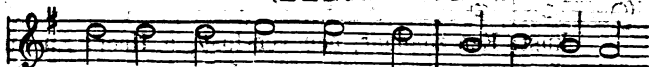
heid, Heeft mij daar plaats
bereid; Ik ben Zijn vriend!
Hij, wien al 't schepsel dient,
Der Eng'len hoofd en Koning,
Verwacht mij in Zijn' woning;
Ik ben Zijn vriend!

4. Bedreigt mij leed, ont-
moet mij smart, Ik vrees geen
kwaad, maar klaag het Hem;
Hoe groot in eer, Hij hoort
mijn' stem, Hoe ver van d'
aard', Hij kent mijn hart,
Gods Zoon vergeet den broe-
der niet; Dien Hij op aarde
liet; Hij is mijn' hoop, Hij
wiesch mij met Zijn' doop,

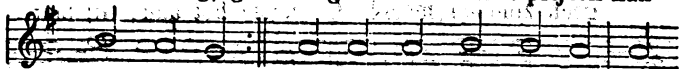
Hij geeft mij brood en beker,
'k Ben van Zijn' liefde zeker;
Hij is mijn' hoop!

5. Waar is een' vreugd',
een kalmt', een heil, Zoo
zalig als dit hoogst genot?
Het vloeit uit God, en keert
tot God, Het heeft, noch
maat, noch perk, noch peil;
In Jezus is mijn zalig lot
Verborgen bij mijn' God;
Hij is mijn lust, Ook als
mijn stof eens rust, Of prijst
Hem, mijn' gezangen! Ik blijf
Zijn' komst verlangen; Hij
is mijn lust!

119.

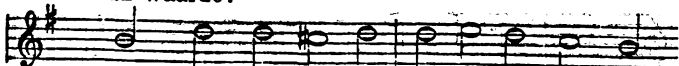

O Zoon van God, wiens trouw In he-mel en
Geen' tong, geen' eng'-len-stem Ooit prijzen kan-

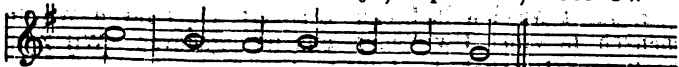

op aar-de
naar waarde!

Ik dank U, Heer! dat Gij Een

mensch werdt in den tijd, Opdat ik, door Uw'

dood, Werd van den dood be-vrijd.

2. Uw naam kan mijn ge-
moed Verkwikken en ver-
blijden, Als 'k aan dien naam
gedenk, Dan heb ik zaal'ge
tijden. Geen liefelijker naam
Werd ooit van mij gehoord,

Dan Jezus naam, die steeds
Mijn hart en ziel bekoort.

3. o Jezus! waardste schat!
Gij eischt mijn hart met vreugd-
de. Geen naam, die mij ooit
meer, Dan Jezus naam ver-

heugde. Hoe kan ik treurig zijn, Daar Jezus mij als Held, Die zaligmaken wil En kan, is voorgesteld?

4. Uw naam, Uw naam alleen Kan dodde zondaars wekken; 't Geloof in dezen naam Kan alle schuld bedekken. Gij neemt mijn' misdaad weg; Gij hebt mijn' schuld voldaan, En schrijft mij met Uw bloed In 't boek des levens' aan.

5. Wanneer mijn arme ziel Bedroefd is en verlegen, Is Jezus naam mijn troost, Mijn' toeyngt, heil en zegen. Ja zelfs mijn' arseij In kracht- heid; angst en nood; Uw naam

alleen verdrijft De vreeszamer den dood.

6. Gij, Jezus! zijt mijn' weg, Verlossing, licht en leyen; Gij zijt de waarheid zelv', Tot wijsheid' mij gegeven, En tot regtvaardigheid. Mijn' heiligmaking is In U, waar- door ik kom Tot d' eeuwig' erfenis.

7. Ik leef alleen In U; In U wil ik ook sterven; Dan zal d' ontbonden' ziel In U den Hemel erven; Dit erfdeel hebt Gij mij Verworven door Uw bloed. o Jezus! wie U heeft, Die heeft het hoogste goed.

120.

Je-zus is de zoetste naam, Die den men-
Zonder weërga en bekwaam, Om den geest
schen is ge-ge-ven,
te doen her-le-ven; Ja, een naam, die, wijd
en zijt, Gods ge-loo-vig volk verblijdt.

2. Jezus is mijn' schat en deel; 't Arseij vooral mijn' zonden; Jezus doodstrijd heeft geheel Mijnen vloek en dood verslonden; Zalig wie op Hem

vertrouwt, Die heeft op een rots gebouwd.

3. Jezus is mijn' Heilfontein; Mijn' genezing, troest en leven. Jezus' zoenblijft

maakt sij rein, En verdriest
het angstig beven. Voelt g'
U krank, vol pijn en smart,
Drukt maar Jezus naam op
't hart.

4. Jezus is de levensboom,

Rijk belaan met hemelvruch-
ten; Jezus drinkt, als met
een' stroom, Men, die om
genade zuchten. Wilt gij
blijd' en zalig zijn, Zoekt
uw heil in Jezus pijnt

121.

Je-zus neemt de Zondaars aan! Roept dit
Die van's le-vens reg-te baan Op den
troostwoord toe aan al-len, 't Regte pad leert
dwaal-weg zijn ver-val-len;

Hij hen gaan, Je-zus neemt de zondaars aan.

2. Geen' genade zijn wij
waard; Maar in d' Evange-
liebladen Heeft ons God Zijn'
gunst verklaard, Dat wij, hop-
met-schuld beladen, Dan ge-
loovig tot Hem gaan, Jezus
neemt de zondaars aan!

3. Als een herder wil Hij
trouw 't Schaaap, in een' woe-
stijn aan 't dwalen, Daar
't zich zelf verliezen zou,
Van den doolweg wederha-
len, Brengen op de regte
baan; Jezus neemt de zon-
daars aan!

4. Komt gij allen, komt
tot Hem! Zondaars, komt!
wat zou U hind'ren? Jezus
roept u, hoort Zijn' stem,

Hij maakt zondaars tot Zijn'
kind'ren; Vrij moegt gij tot
Jezus gaan; Jezus neemt de
zondaars aan!

5. o Dit geeft mij nieuwen
moed Bij de grootheid van
mijn' zonden, Door Zijn god-
lijk offerbloed Heeft Hij
mijn' rantsoen gevonden! Nu
kan ik 'er vast op gaan, Je-
zus neemt de zondaars aan!

6. Ja, nu spreekt mijn hart
mij vrij, Wie bij God mij
aan mogt klagen; Die eens
vonnist over mij, Die heeft
zelf mijn' schuld gedragen!
Niets kan mij nu eeuwig
schaan, Jezus neemt de zon-
daars aan.

7. Jezus neemt de zon- trouwend tot Hem komen; 'k
daars aan, Mij ook heeft Juich dan, zelfs aan' 't eind
Hij aangenomen, Mij den he- der baan: Jezus neemt de
mel opgedaan; 'k Mag ver- zondaars aan!

122.

Mijn Heiland neemt de zondaars aan, Die,
Zoo raadloos als mis-troostig staan En
met een' zwaren last van zonden, Die zich
ner-gens rust of redding vonden;
en God een gruwel zijn, Benaauwd, beangst,
vol vreez' en pijn, Daar Horebs vloek in't
hart hun dondert En reeds ter straf heeft af-
gezonderd; Voor al-tijd was't met hen gedaan,
Nam Je-zus hen niet vriend'lijk aan.

2. Zijn hart, zoo teêr als
't moederhart, Dreef van Zijn'
froom Hem naar beneden;
Hem drong des zondaars vloek
en smart, Als vloek in onze
plaats te treden; Hij zonk ter
neêr in onzen nood, En smaak-

te mijn' en uwen dood. —
Nu is 't volbragt; Zijn dier-
baar leven Heeft Hij tot ons
rantsoen gegeven. Hij heeft
de vrijstad opgedaan En
neemt nu d' arme zondaars
aan.

3. Komt, komt beladen en gebukt, Zoo goed gij kunt, en wilt niet schromen! Komt maar, hoe zwaar ook neêr-gedrukt; Gij wordt, ook krui-pend', aangenomen. Ziet, hoe Zijn hart u openstaat; Ziet, hoe 't u to gemoete slaat! Hoe lang heeft Hij, met groot verlangen, Op u gewacht, om u te ontvangen! Kom, worm! waar wilt gij anders gaan? Hij, Hij alleen neemt zondaars aan.

4. Thans is Zijn uitgebreide schoot Een' vrijplaats voor gejaagde harten; Hij spreekt hen vrij van vloek en dood; Hij zelf verbindt z' in hunne smarten. Hun angst, met al hun zondenheir, Raakt in het grondelooze meir Van Zijn vergoten bloed verzonken. Zijn Geest, die mild hun wordt geschonken, Leert ieder blij deez' echo slaan: "Ja, Jezus neemt de zondaars aan!"

5. Zoo draagt Hij hen voor 's Vaders troon In Zijn' met bloed besprenkeld' armen; De Vader ziet z' in Zijnen Zoon, En neigt Zich tot hen met erbarmen. Dan is de mensch den hemel waard, En wordt voor 's Vaders kind verklaard; Hem wordt Gods hoogste schat gegeven, En ook de deur van 't eeuwig leven Wordt hem met blijd-

schap opgedaan. Waarom? De Heiland nam hem aan!

6. o Kondt gij Hem in 't harte zien, Hoe 't met den zondaar is bewogen! 't Zij bij nog poogt, Zijn' hand te ontvliên, Of dat hij komt met schreijend' oogen. Gij vindt Hem in Zachëus huis, Denkt om den moordenaar aan 't kruis. Den Tollenaar wilt niet vergeten, Noch haar, die, bij Hem neêrgezeten, Genade zocht met traan op traan. Hij neemt de snoodste zondaars aan.

7. Ja, denkt g' aan Petrus' groote schuld, Aan Paulus en den stokbewaarder, Dan wordt u 's Heilands groot geduld En zondaarsliefde nog veel klaarder. Hoe vriend'lijk, met wat liefdestraal Aanschouwde Hij hen altemaal, En dacht niet aan hun' wanbedrijven! Zoo is Hij nog (en zal 't ook blijven) Vermoeide zielen toegedaan; Die roept Hij, ja, die neemt Hij aan.

8. Komt dan, o zondaars, klein en groot, Met allen, die hun' vloek beweenen, Tot Hem, die niemand van zich stoot, Wanneer zij 't maar in 't harte meenen. Geen zondaar is voor Hem te slecht; Zoo als gij zijt, zijt gij Hem regt. Waarom wilt g' in den kerker leven, Daar u een Heiland is gegeven? Waar-

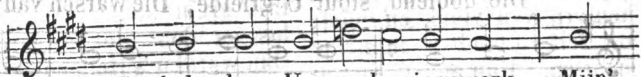
om wilt gij verloren gaan?
Kom! want ook u neemt Je-
zus aan.

9. Denk niet: „Het is nog
„tijds genoeg, Het goede
„mag mij thans gebeuren;
„God, hoop ik, zal toch
„niet zoo vroeg Mij sluiten
„Zijn genadedeuren;“ Neen,
denk veeleer: „Hij is reeds
„moê Van roepen.“ Grijp
dan schielijk toe! De dood
kan snel u overkomen. Hij
roept u; Hebt gij 't niet ver-
nomen? Die voor uw' schul-

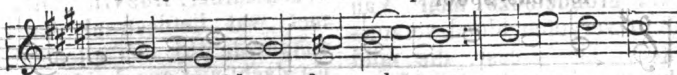
den heeft voldaan, Neemt u
met open' armen aan.

10. Ai trek ons liever aan
Uw' borst, o Gij Ontfermer,
vol meêdoogen! Verwek den
honger en den darst In hen,
die U te mijden pogen. Toon
hun, bij hunne zielesmart, Uw
liederijk, doorstoken hart,
Opdat hun' binnenst' inger-
wanden In liefd' ontvonken
en ontbranden! Ach kond'
elk zeggen: „'t Is gedaan:
„Mij, ja ook mij nam Je-
„zus aan!“

123.

Gij hebt door Uw verlossingswerk Mijn
o Lief - de zon - der paal of perk! Vrij -

doemschuld, straf en pla-gen, o Je-zus, die
wil - lig Zelf ge - tra - gen,

een vloek voor mij Geworden zijt, nu ben

ik vrij! Van straffe, van verdoem'nis.

2. Niet dat men U slechts
Jezus noemt, Gij zijt het, die
d' ellenden, Al 't geen den
sterveling verdoemt, In zegen
kunt omwenden! Gij hebt den
naam en ook de daad, Gij

zijt des zondaars toeverlaat;
Mijn Heil! mijn Zaligmaker!

3. Bij aud'ron is geen he-
ligheid, Geen naam is ons
gegeven; Geen naam, war-
door ons is beraid Het een-

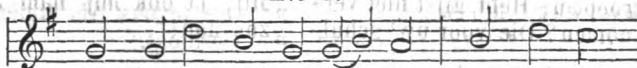
wig zalig leven; Gij zijt het, die het leven heeft, Door wien de zondaar eeuwig leeft, Uw naam zij hoog geprezen!

4. of Mogt deszelfs beduidenis In mij zich openbaren, Wijl 't geen in hem verborgen is, Het vleesch niet kan ervaren; Want ons verstand begrijpt dat niet, Indien Uw Geest geen' bij-

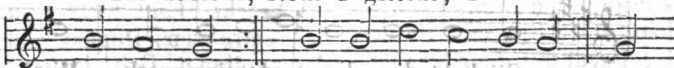
stand biedt, Dan blijft het ons verborgen.

5. Versterk mij dan door Uwe magt, Dat ik van liefde blake, Dat ik Uw' naam in al zija' kraacht, Bij onder-vinding smake. Of dan ge-neest mijn' ziel geheel, Mijn' vrees word' blijde hoop op 't deel, Op 't zalig deel der vromen!

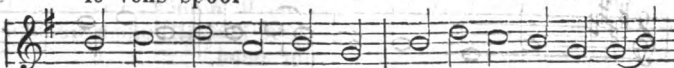
124.

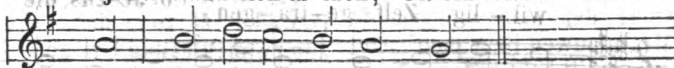
Mijn Herder! ja, Uw' lief-de Komt zelfs den
Die doolend, stout U griesde, Die warsch van't

zondaar voor, Zijn wis verderf bejaagt; Ten
le-vens-spoor

zij Uw' hand dien ar-men, Uit ein-deloos erbar-

men, In't zinken on-derschraagt.

2. o Troost'rijk woord, te hooren, Hoe 't alle zondaars lokt! Ach! sprakt G' in Uwen toren: Wijkt, wijkt, die zijt verstokt, Wijkt, zondaars! wijkt van mij, Ik wil van u niets weten! — Wie zou dat onregt heeten? Wie zijt Gij? — wie zijt wij?

3. Doch roept Gij ons te komen, En staan wij 't niet

eens gá, Of willen wij niet komen, Doch zoekt ons Uw' gená; Uw hart, ó Heiland, blaakt, Om 't schaap, hoe sterk aan 't dwalen, Tot hen terug te halen, Waarvan 't was afgeraakt.

4. Trotseert de zondaar weder Uw' roepstem vol gená; Gij slaat hem echter teeder, Meer dan wij 't den-

ken, gá; Gij rekt zijn' levensdraad, Hij mag op gunst nog hopen, De weg staat voor hem open, Zoo hij slechts spoedig gaat.

5. Mijn Herder! mijn Beschermmer! O trouwste zielen-vriend! Ik roem, o mijn ontfermer! Dat Gij mij trouw bemindt; Ik zwierf alreeds in 't rond, Door snoode lust aan 't kwijnen; Doch Gij zocht m' in woestijnen, Waar Uwe gunst mij vond.

6. Nog klinkt Uw woord in 't harte, Dat tot berouw mij riep; Toen ik, tot Uwe smarte, Den weg ter helle liep; Doch Gij, mijn Herder, Gij Deedt mij door tegenheden Den naauwen weg betreden; Geef, dat ik dankbaar zij.

7. Och dat ik aan Uw liefde Altijt gehooraam waar'; Och! dat zich wederliefde Met nieuwen ijver paar', Om 't geen Gij hebt gedaan, Nooit achtloos te vergeten, Schoon 't mij onafgemeten Voor 't oog en hart blijft staan.

8. Nu, Jezus! 'k moet beklagen Al mijn' ligtzinnig-

heid, Dat ik, in zoo veel dagen, Mijn heil niet heb bereid. Maar, ai! wijs mij niet af! 'k Betreur met smart mijn' schade, Verkeer toch Uw' genade niet in verdiende straf.

9. Gij hebt Uw dierbaar leven Een' vloek voor ons gemaakt, Zelfs in den dood gegeven, En zoo 't verderf gestaakt! Uw naam en daad betoogt, Dat Gij het brood des levens Voor zondaars zijt; en tevens Als Heiland hen verhoogt.

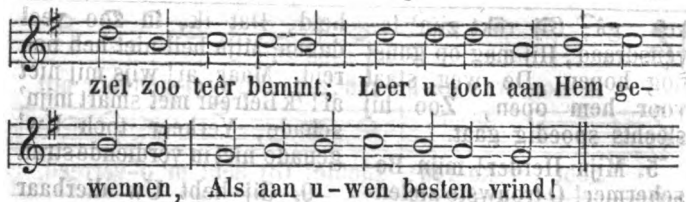
10. Doe mij dat vast gelooven, En geeft mij daartoe kracht, Laat niets mijn heil ontrooven, Door Uwen dood volbragt; Och! leer mij vroeg en spä Tot U, dien bron, te komen, Uit wien 't geloof ziet stroomen Genade voor gená.

11. Mijn Herder! dwaald! ik weder, Ik zoon des stofs; zoo zwak! Dat dan Uw' gunst, zoo teeder, Mij immers niet ontbrak; Geleid mij aan Uw' hand, Laat mij niets van U scheiden, 'k Zal dan Uw' lof verbreiden Door 't hemelsch Vaderland.

125.

Mensch! leer u-wen Heiland kennen, Die uw'

2. Ach, beschouw Hem in Zijn lijdën! 't Is uw God Immannël. Wilt g' u gaarn' in God verblijden! Kom, schep vreugd' uit deze well!

3. Eeuw'ig, eenwig duurt de vrede, Dien Hij ons verworven heeft; Wie dien heeft, die kan met rede Zeggen, dat hij waarlijk leeft.

4. Treed dan, treed getroost ten troone, Om 't geslachte Lam te zien! Immers kan u 's menschen Zone Niets dan gunst en liefde biên.

5. Hij verwacht u met verlangen, Om u, als Zijn vleesch en bloed, met veel teederheid t' ontvangen; Kom met uw bedrukt gemoed!

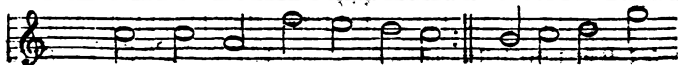
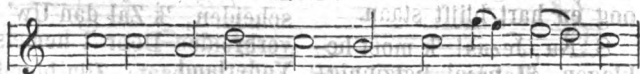
6. Bij Hem is genâ te vinden; Niemand is Hem al te slecht; Hij wil zich met ons verbinden; 't Is waarachtig, wijl Hij 't zegt.

7. Hij biedt ieder, in deez' dagen, Zijn genadevolheid aan. En 't is waarlijk Zijn behagen, Dat elkêen tot Hem zal gaan.

8. Stroomën vloeijen af Zijn wonden, Vol van ware zaligheid. Wie zich nu op Hem wil gronden, Vindt hier alles toebereid.

9. Elk, die, met betraandë wangen, Bij Hem om genade smeekt, Zal al wat hij wenscht, ontvangen; Wilt het zoenbloed voor hem spreken.

126.

Schiept in wa-re hei-lig-heid,
't Heil voor hem weër hebt bereid; Liefde, die, eer'

ik nog was ge-bo-ren, ; Tot Uw ei-gendom mij
 hebt ver-ko-ren; Liefde! Gij hebt m' o-verreed,
 Ja, Gij trekt m' als een magneet.

2. Liefde, die een mensch werd om te lijden, In mijn plaats en mij ten goë; Liefde, die voor mij hebt willen strij- Met den dood, tot stervens toe; Liefde, die voorwaar aan 't kruis gestorven, Daardoor leven voor mij hebt verworven; Liefd', ik dank U voor Uw' pijn, En wil eeuwig d' Uwe zijn.

3. Liefde, die mij lief hebt boven maten; Liefde, die zelfs voor mij bidt; Liefde, die mij nimmer zult verlaten, Maar behouden als Uw lid; Liefde, die Uw bloed voor

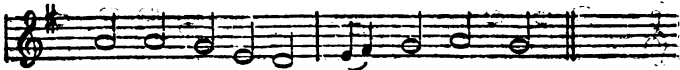
mij laat spreken, Tot, wat sterf'lijk is, zal zijn bezweken; Liefde! Gij, Gij blijft mijn staf, Tot Gij m' opwekt uit het graf.

4. Liefde, gij vervult mijn hart en zinnen, Ach! Uw juk is zacht en ligt; Liefd'! ik moet U teederlijk beminnen; Op U blijft mijn oog gerigt. Liefde! ja, Gij hebt mij ingenomen; Gij verkwikt mijn hart door zegenstroomen; Liefd'! ik geef m' aan U; doe vrij Al, wat U behaagt, met mij

127.

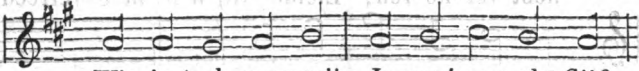

Dat Je-zus lief heeft, is o-penbaar; Zijn bloed
 vertoont ons dat zonneklaar. Hij bemint de zon-
 daars, Vooral zulk' armen, Die niets begeeren,

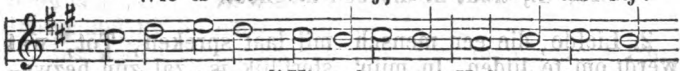

dan Zijn er-barmen; Hij mint ook mij.

128.

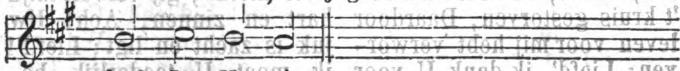
Wie is toch voor mij, Je-zus! zoo als Gij?

Onder al-len d' Uitverko-ren! Hulp van hen die,

als ver-lo-ren, Hij-gen naar Gods vreê! Dien

deelt Gij U mee.

2. Leven, dat den dood,
Opdat G' uit den nood Mij
verlostet, wildet smaken! Gij
wist 's afgronds band te sla-
ken, En bragt mij tot God.
Welk een zalig lot!

3. Koning en Profeet!
Priester, (naar Gods eed!*)
Wil mij met Uw' sचेpter
groeten; Laat mij zitten aan
Uw' voeten, Als Maria, Heer!
En zie op mij neêr.

129.

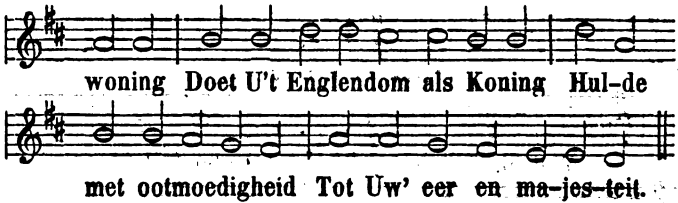

Groote Zoenborg! die daar bo-ven Zit aan's
Al-len, die in U ge-loo-ven In Uw'

vaders reg-te hand, Steeds be-veiligt; U-we
rijk en glo-riestand,

* Ps. 110, 4.

2. Gij hebt Uwe taak beneden — 't Grootte Zoenwerk — reeds volbragt; 't Geen moet worden doorgestreden, Ter voleindiging gebragt; Als een vloek voor ons gestorven, Hebt G' ons gunst en heil verworven; Zegepraalend opgestaan, Doet G' ons weer in vrijheid gaan.

3. Boven in volmaakte kringen Is dit thans Uw werk, o Heer! De verworven zegeningen, Door Uw' Evangelieleer, Hun te schenken, die in nooden Komèn tot Uw' troon gevloeden; Nu wordt ons door al Uw' magt Heil en zegen toegebragt.

4. Gij denkt aan Uw' bondgenoten, Hun getrouw in eeuwigheid, Telt hunn' tranen, hier vergoten, Steeds is hun Uw' hulp bereid; Gij bewaart hen bij 't geloove, Dat geen vijand hun dat roove; In Uws Vaders heerlijkheid Maakt Gij hun de plaats bereid.

5. Gij stelt Uw' bergtoeglijk lijden Steeds aan Uwen Vader daar, Spreekt met liefd' en groot verblijden Voor Uw' duur verlostte schaar; Bid-

dend, dat Hij kracht en leven Aan Uw volk en eefdeel geve En 't eens uit dit jammerdal In den hemel leiden zal.

6. Dan Gij denkt ook aan den armen Wereldslaaf in zijnen staat; Daar Uw harte met erbarmen Zijn' ellende gadeslaat, Biddend: God, wil hem verschoonen, Wil hem niet naar werken loonen! Trek toch zulken, die U smaân, Krachtig, om tot U te gaan.

7. O! Wat zijn wij aardelingen, Dat Gij dus aan ons gedenkt; Dat G' aan booze stervelingen Uw' genâ gedurig schenkt? Geef, dat w' U geloovig eeren; Op Uw' roepstem volgzaam leeren Letten, wijl behoudenis Slechts bij U te vinden is.

8. Grootte Zoenborg! o! wij prijzen U, dat Gij in 't Paradijs Zoo veel liefd' ons wilt bewijzen, U zij eer en dank en prijs! Wil voor ons door Uw' gebeden Bij den Vader plaats bekleeden! Sluit onz' lippen eens de dood; Spreek voor ons in stervensnood!

130.

Jezus, de Christus.

Wat drift beheerscht het woedend Heidendom
 En heeft het hart der volken in-ge-no-men? De
 Koningen verheffen zich al-om; De Vorsten zijn
 ver-me-tel zaamge-ko-men, Om God, den Heer,
 zelfs naar de kroon te steken En te-ge-n Zijn'
 Gezalfden op te staan. Zij spreken zaam: „Laat
 ons hun' banden breken En van hun juk en tou-
 wen ons ontslaan!“

2. Maar d' Opperheer, die
 Zijn' gedachten stoel Op ster-
 ren sicht, en grondvest op
 de wolken, Zal lagchen met
 dat vruchteloos gewoel, En
 spotten met den waan der
 dwaaze volken; God zal Zijn'
 wraak ontdekken voor hun'
 oogen; Straks gloeit de lucht

door 't vlamvend bliksem-
 licht; 't Is God, die spreekt;
 Hij dondert uit den hoogen,
 En jaagt den schrik Zijn'
 haat'ren in 't gezigt?

3. „Durst gij bestaan, te
 „twisten met mijn' kracht?
 „Zal nietig stof mij 't hoog
 „gezag onwringen, Of waer-

„stand bién aan mijn' geduchte
 „magt? Ontziet mijn' toorn,
 „verdoelde stervelingen! Gij
 „zult vergeefs mijn rijksbestel
 „weêrstreven; Mijn Koning is
 „gezald door mijn beleid; Hij
 „door mijn' kracht op Zions
 „troon verheven, Heerscht
 „op den berg van mijne heil-
 „ligheid.“

4. En ik, die Vorst, met
 zo veel magt bedeed, Zal
 Gods besluit aan 't wereld-
 rond doen hooren. Hij sprak
 tot mij „k Heb heden U ge-
 „teeld; Gij zijt mijn Zoon;
 „Gij zijt mijn Eengeboren.
 „Zeg vrij uw' eisch; ik zal
 „uw' magt verhoogen, Op-
 „dat uw naam alom ontzag-
 „g'lijk zij; Het Heidendom
 „ligg' voor uw' stoel gebo-
 „gen, En 't eind der aard'
 „erkenn' uw' heerschappij!“

5. „Uw ijz'ren staf, die
 „al hun' magt verplet, Maak
 „hen eerlang eerbiedig' on-
 „derzaten, En noodzaak' hen,
 „te buigen voor Uw' wet,

„Of sla z' aan gruis, als
 „pottebakkers vaten!“ o Vor-
 sten! wilt de wet der wijs-
 heid hooren, Eer Gij God
 zelf' en Zijn' Gezalden hoont;
 o Regters, tot den stoel der
 eer gekoren! Verdraagt Zijn'
 tucht, die u Zijn' liefde toont.

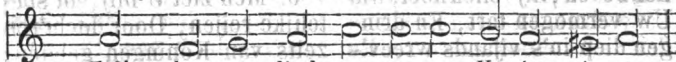
6. Vreest 's Heeren magt,
 en dient Zijn' majesteit; Juicht,
 bevend op 't gezigt van Zijn
 vermogen, En Kust den Zoon,
 van ouds u toegezeid, Eer u
 Zijn toorn verdelg', voor aller
 oogen U op uw' weg tot stof
 doe wederkeeren, Wanneer
 Zijn' wraak, getergd door uw
 gedrag, U, onverhoeds, zou
 door haar' bloed verteren,
 Tot staving van Zijn laag
 gehoord gezag.

7. Welzalg' zij, die, naar
 Zijn' reine leer, In Hem hun
 heil, hun hoogst geluk be-
 schouwen; Die Zions Vorst
 erkennen voor hun' Heer!
 Welzalg' Zij, die vast op
 Hem betrouwen.

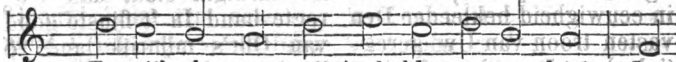
131.

Mijn hart, vervuld met heil-be-spie-ge-lingen,

Zal't schoonste lied van ee-nen Koning zingen;

Terwijl de geest mijn' gladdé ton-ge drijft, Is

z' als de pen van een', die vaardig schrijft. Be-
 mian'lijk Vorst, Uw' schoonheid, hoog te lo-ven,
 Gaat al het schoon der menschen ver te bo-ven;
 Gen-â is op Uw' lippen uit-ge-stort, Die g'eeu-
 wiglijk van God ge-ze-gend wordt.

2. Gord, gord, o Held! Uw zwaard aan Uwe zijde, Uw blinkend zwaard, zoo scherp gewet ten strijde; Vertoon Uw' glans, vertoon Uw' majesteit; Rijd zegerijk in Uwe heerlijkheid Op 't zuiv're woord der waarheid, rijd yoorspoedig, En heersch alom regtvaardig en zachtmoedig; Uw' regtehand zalt godd'lijk rijk behoën, En in den krijg geduchte daden doen.

3. Uw' pijlen, fel van Uwen boog gedreven, Zijn scherp en doen gheele volken beven; Zij vellen neër, wat Uw vermogen tart, En dringen diep in's vijands wreev'lig hart. Gij zult, o God! in eeuwigheid bekleeden Den vasten troon van Uw' geregtigheden; De rijksstaf, dien

Uw' hooge majesteit In 't Godsrijk zwaait, heerscht met regtmatigheid.

4. o God! uw God heeft mild U overgoten Met vreugdezelf; meer dan uw' meëgenooten, Omdat uw' ziel de goddeloosheid haat En 't regt bemint; Uw vorst'lijk rijks-gewaad U toegevoerd uit elpenbenen'hoven, Vol eed'len geur, doet elk uw' hoogheid loven; Hoe ruikt de myrrh' en kassie wijd en zijd, En d' aloë, wier geur uw' ziel verblijdt!

5. Men ziet U blij, in statelijke reijen, Door docht'ren zelfs van Koningen geleien; De Koningin staat aan Uw' regte hand In 't fijnste goud van Ofir's mijnrijk land. O Dochter! hoor en zie, en

neig uw' ooren; Verlaat, ver-
geet, wat ooit u kon bekoren,
Uws vaders huis, uw volk,
en wat voorheen U dierbaar
en beminnenswaardig scheen.

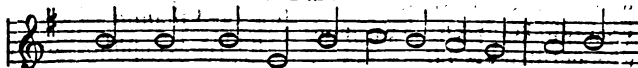
6. Dan zal de Vorst van
al uw schoon getuigen; Hij
is uw Heer, dies moet g' u
voor Hem buigen; 'k Zie Ty-
rus dan, die rijke wereld-
stad, U hulde doen, en of-
fren schat op schat. De Ko-
ningstelg, die Hij Zijn' Bruid
wil noemen, Is meest om
haar inwendig schoon te roe-
men; 't Borduursel is, naar
vorstelijken staat, Van louter
goud gewerkt in 't praalge-
waad.

7. Straks leidt men haar
in staatsij, uit haar' woning,
In kleeding, rijk gestikt, tot
haren Koning; Zoo treedt

zij voort met al den maag-
denstoet, Die haar verzelt,
U vrolijk te gemoet. Zij zul-
len blij, geleid met lofge-
zangen, De vreugde voën,
die afstraalt van haar' wan-
gen, Tot zij, daar elk ge-
waagt van haren lof, Ter
bruiloft treën in 't konink-
lijke hof!

8. In plaats van uw' door-
lucht' en vrome vad'ren, Zult
Gij eerlang uw' zonen zien
vergaad'ren, En stellen hen
door uw' geduchte hand, Al
't aardrijk door, in vorste-
lijken stand. Ik zal uw' naam
bij elk geslacht doen ken-
nen; Van kind tot kind' zal
't zich aan U gewinnen; Zob
roft Uw lof op 't ruime we-
reldrond, In eeuwigheid, uit
atter volk'ren mond.

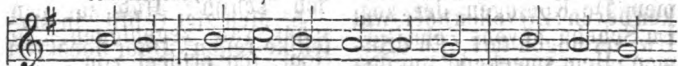
132.

Geef, Heer, den Koning U-we regten En Uw'
Aan's Konings Zoon, om U-wē knechten Te rig-

ge-reg-tig-heid ten met be-leid; Dan zal Hij al Uw volk be-

heeren Regtvaardig, wijs en zacht, En uw' el-

lendigen re-geren, Hun regt doen op hun' klagt.

2. De bergen zullen vrede dragen, De heuv'len heilig regt; Hij zal hun vrolijk opdoen dagen Het heil, hun toegezegd. 't Ellendig volk wordt dan uit lijden Door Zijnen arm gerukt; Hij zal nooddrustigen bevrijden; Verbrijzelen, wie verdrukt.

3. Zij zullen U eerbiedig vreezen, Zoo lang er zon of maan Bij 't nageslacht ten licht zal wezen, En op- en ondergaan. Hij zal gelijk zijn aan den regen, Die daalt op 't late gras; Aan dropfels, die met milden zegen Besproeijen 't veldgewas.

4. 't Regtvaardig volk zal welig groeijen; Daar twist en wrok verdwijnt, Zal alles door den vrede bloeijen, Tot dat geen' maan meer schijnt. Van zee tot zee zal Hij regeren, Zoo ver men volk'ren kent; Men zal Hem van 't Eufraat vereeren Tot aan des aardrijks end.

5. Het woeste volk zal voor Hem knielen; Zijn vijand lakt het stof, En Tharsis voert, met rijke kielén, Geschenken naar Zijn hof; Met giften zullen langs de stroomen De Koningen der zee, En Scheba nevens Zeba komen, Hem smeekend' om den vrede.

6. Ja, elk der Vorsten zal zich buigen En vallen voor Hem neêr; Al 't heidendom

zijn' lof getuigen, Dienstvaardig tot Zijn' eer. 't Behoefstig volk, in hunne nooden, In hunn' ellend' en pijn, Gansch hulpeloos tot Hem gevloten, Zal Hij ten redder zijn.

7. Nooddrustigen zal Hij verschoonen; Aan armen, uit genâ, Zijn' hulpe ter verlossing toonen; Hij slaat hunn' zielen gâ, Als hen geweld en list bestrijden, Al gaat het nog zoo hoog; Hun bloed, hunn' tranen en hunn' lijden Zijn dierbaar in Zijn oog.

8. „Zoo moet de Koning eeuwig leven!“ Bidt elk met diep ontzag; Men zal Hem 't goud van Scheba geven; Hem zeeg'nen dag bij dag. Is op het land een handvol koren, Gekoesterd door de zon, 't Zal op 't gebergt' geruisch doen hooren, Gelijk de Libanon.

9. De stedelingen zullen bloeijen, Gelijk het malsche kruid; Zijn naam en roem zal eeuwig groeijen, Ook zal, eeuw in eeuw uit, Het nageslacht Zijn' grootheid zingen, Zoo lang het zonlicht schijn'; Hun zal een schat van zegeningen, In Hem, ten erfdeel zijn.

10. Dan zal, na zoo veel gunstbewijzen, 't Gezegendheidendom 't Geluk van dezen Koning prijzen, Die Da-

vide troon beklom. Geleefd
zij God, dat eeuwig Wezen,
Bekleed met mogendheên;
De Heer, in Israël geprezen,
Doet wond'ren, Mij alleen.

11. Zijn naam moet eeu-
wig' eer ontvangen; Men loof'
Hem vroeg en spá; De we-
reld hoor' en volg' mijn' zan-
gen Met Amen, Amen na. !

133.

Door Uw' na-bijheid, o Bruidegom! Komt vree
in't hart van Uw ei-gendom; Ja, Uw vriend'lijk
wezen verdrijft de wroeging En geeft ons o-ver-
vloed van verg'noeging Voor lijf en ziel.

2. Schoon men licham'lijk
U nog niet ziet, Derft ech-
ter 't hart Uwen omgang niet.
'k Heb 't met vreugd' en
buiging al veel ervaren, Dat
G' U gevoelig kunt openba-
ren Ook ongezien.

3. o Jezus! waar ik, bij
dag en nacht, Op zielsgenot
nog veel meer bedacht: 'k
Zou dan meer genieten, U
beter kennen En mij nog
naauwer aan U gewinnen;
't Scheelt niet aan U.

4. Barmhartig, teêr en lang-
moedig zijn, De schuld verge-
ven, en, waar men kwijn',
Troosten en genezen, de smart

verzoeten En ons met zegen
en liefd' ontmoeten, Dat 's
Uw vermaak.

5. Mijn' hoofdzaak is dan,
van uur tot uur In mij te
voelen Uw liefdevuur, En
daarbij met tranen, doch met
vertrouwen, U meer en meer
als mijn' Vriend t'aanschou-
wen Uit liefd' en nood.

6. Moet ik eens weenen
van treurigheid, Laat m' op
den troost, mij door U be-
reid, Dan niet lange wach-
ten! Mijn' ziel moet kwijnen,
Ten zij G' op nieuw aan haar
wilt verschijnen In 't doods-
gelaat.

7. Mijn aard zij ernstig en kinderlijk, Eenvoudig, minzaam en liefderijk; En mijn hart wil daaglijks met bloed besprengen, Niets anders kan mij met eere brengen Door 't jammerdal.

8. Gij reikt mij zelf Uw doorboorde hand, En leidt mij dus naar mijn vaderland. Ik ben niet vermogend, regt te vermelden, Veel min naar waard' U, Heer! te vergelden Uw' liefdemagt.

9. Zoo leef ik met U, mijn' boezem-vriend, Vernoegd en vrolijk, g'lijk een kind. Laat mij dan ook somtijds van droefheid stenen, Als ik aan U maar, zelfs onder 't weenen, Mij houden kan.

10. De kus Uws monds, eens om mij verbleekt, De stem van 't zoenbloed, dat voor mij spreekt, Zijn d' on-schatb're dingen, die 't regt mij geven, Tot U te gaan en met U te leven In eeuwigheid.

5. Van de Werkingen des Heiligen Geestes.

A. Zelfkennis en Verlichting.

134.

Elk mensch, die zich in't licht be-ziet En
vindt: „ik heb de zaak nog niet,“ En grijpt het
werk aan als een man, Wil goed doen, eer hij goed
doen kan, En kwelt zich selv' met veel ver-
moeijenis, Die mensch leert nooit, wie on-ze Hei-
land is.

2. Maar wie, als een verloren kind, Ontvaakt, en als een worm zich windt, Zich schuldig acht, en vreest en beeft, Weet, dat hij zelf geen krachten heeft, Versaagt, maar toch niet wil verloren gaan, Die ziet welhaast zijn' Heiland voor zich staan.

3. Hoe gaat het u? „Ach, 't gaat niet goed; 'k Verga schier in mijn eigen bloed.“ Dan spreekt de zondaarsvriend: „Mijn Zoon! U wordt vergeving aangeboon. Neem z' aan! Wees blij! Geloof, dat 'k u ontsla! Ik geef u 't kleed; sta op en volg mij na!“

4. De ziel ontvangt den nieuwen geest, Geloofst in Jezus, en geneest; Zij ziet het Lam, dat eeuwig leeft, Met oogen, die Gods Geest haar geeft; Zij is bekleed en met het Lam bekend; Dus wordt haar nood en zielsangst afgewend.

5. Dat is het wondervolle ding! Eerst schijnt het kind'ren te gering; Dan is 't een hoofdwerk; menig man Sterft, eer hij dat gelooven kan. De Farizeeuw veracht het, en blijft dood; De Tollenaar geloofst: zijn heil is groot!

135.

Je-zus, naar wiens naam w'ons noemen! Gij
weet, wie wij al-len zijn; Of't ge-not, waarop
wij roemen, Waarheid is, of en-kei schijn.

2. Heer! doe elk zich onderzoeken, Of zijn hart het met U meent; Leer ons ieder denkbeeld vloeken, Dat zich niet met U vereent.

3. Gij moet Uw' gemeente maken Naar Uw' zijn; want haar gelaat, Zij het goed,

of zij 't te laken, Brengt U roem, of schand' en smaad.

4. Oordeel, Heer! bij tijds ons harte, Eer Gij onze Regter wordt. 't Afdoen baart veel grooter' smarte, Als het lang wordt opgeschort.

136.

Wijl men doorgaans on-der-vindt, Dat men
 niets bij Go-de wint, Noch met ei-gen werk en
 strijden, Noch met deugden, noch met lij-den,
 Noch met wijsheid en verstand, Noch met wer-
 ken on-zer hand;

2. Wijf gemaakte heiligheid Ons bij God geen' plaats bereidt; Wijf regtzinnigheid in 't denken Ons geen' rust der ziel kan schenken, En der Farizeeën stoet Tollenaren wiken moet:

3. Zoo is dit de beste raad, Die voor God als goed bestaat: Niemand denk' aan doen of boeten, Maar men vall' aan Jezus voeten; En men vraag' Hem: „Menschenzoon! Ben ik dan niet ook Uw loon?”

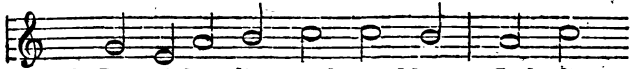
4. Hebt Gij voor mij, Heer! alleen Niet gebeden noch gestreên? Daar G' ontelb're zondaarscharen Tot Uw' brui-loft wilt vergären En z'er

kennen als Uw' bruid; Sluit Gij mij slechts daarvan uit?

5. Neen, 't ligt niet aan' U, voorwaar! Maar mijn schuld is zonneklaar. Mij ontbreekt één ding gedurig: Waar geloof; dat zoek ik vurig; Zonder dat wordt niemand vrij, En wie deelt dat uit, dan Gij?

6. 'k Weet toch, dat Gij mij niet haat En mijn smee-ken niet versmaadt; Uw' verdiensten, Uwe tranen Zullen mij den weg nog banen; Maar ik staak mijn' tranen niet, Tot mijns harten wensch geschiedt.“

137.

'k Ben el-len-dig, naakt en bloot; God, die't
Wil mij ne-men in Uw' schoot, En met

menschdom kunt be-hoeden, Zie, hier lig ik,
he-melsch Man-na voeden.

in mijn bloed; Neem mij op, mijn hoogste goed!

2. 's Hoogsten Vaders groote Zoon, Eenig leven van mijn leven! Daal van Uwen sterrentroon! Kom! ik wil m' U overgeven, Ga toch van mij niet voorbij; Zie, o Jezus! hoe ik lij.

3. 'k Acht geen goud of zilver, neen! Dat zijn kinderbeuzelingen; Mij ontbreekt maar één, maar één, 't Doel van al mijn' oefeningen; 'k Zoek Maria's beste deel, Dit begeert mijn' ziel geheel.

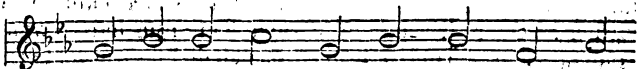
4. Wilt ik ben in zonden dood, Zucht ik naar het zieleleven, Jezus, help mij uit mijn' nood, Help des duivels

list weêrstreven, Want hij steekt mij naar de kroon; Help m', o Davids sterke Zoon!

5. 'k Stel het alles uit mijn' zin, Als ik U slechts mag genieten. Weg met 's werelds vuil gewin, Steunsels, die ons ras ontschieten. Mijn Verlosser is mijn schat En mijn goud, nooit ruil ik dat.

6. Hij zal niet voorbij mij gaan, Schoon ik lag in bloed te baden; Want Zijn' trouw zal vast bestaan, En mij leiden in Zijn' paden. Ik zal leven, zegt mijn Heer, Wereld! 'k vraag naar U niet meer.

138.

Ik vind mij, Heer! zoo broos, zoo zwak van

aard, Verleid, vervoerd, en van Uw' weg ge-
 weken; Och help mij, Heer! der zonden boeijen
 breken, Verbreek het juk, dat mij zoo zeer
 bezwaart, Och! breng mij weer te regt door
 Uw' ge-nâ, Die is 't be-gin, de voortgang en
 het en-de Van't pad des heils; al waar ik
 el-ders ga, Verzink ik, ach! nog dieper in el-
 len-de.

2. Zoo Uw' genâ niet voor mij henengaat, Geen aanvang maakt, niet wekt, niet meê wil werken, Niet bij mij blijft, wie zal mijn' arm dan sterken? Helaas, mijn God! dan weet ik troost noch raad; Schenkt Gij geen licht, zoo kan mijn oog niet zien; En zie ik niet, wat goeds zal ik bedrijven? Verlaat Gij mij, dan zal ik moeten vliên, En moet ik vliên, hoe zal ik bij U blijven?

3. Uw' goedheid werk' het willen en het doen, Zoo werk ik ook met vreezen en met beven, Gij zelf hebt mij Uw' eigen' Zoon gegeven, Gedenk, o God, aan Hem en aan Zijn' zoen; Gaaft Gij Hem niet om onzentwil ten dood? Wat hebben wij dan niet van U te wachten? Ik weet, dat Gij geen' smeekeling verstoort; 't Gebroken hart zult Gij toch niet verachten.

4. Dat Uw' genâ met zachte

kracht mijn hart, Mijn' ziel,
 mijn' zin beweeg' en buig'
 ten goede, In heil en ramp
 beschaduw' door Uw' hoede;
 Zoo sta ik pal in blijdschap
 en in smart. Doe mij ver-
 staan, hoe ver Uw' goed-
 heid gaat, Wat Gij belooft;
 zoo krijg ik nieuwe krach-
 ten, Dat sterkt mijn hart in
 onspoed en in smaad, Dat
 leert mij, U ter eer, mijn'
 pligt betrachten

5. Och! mogt mijn' pligt
 mij steeds ter harte gaan;
 En wordt die eens aan Uwen
 wil gewogen, Laat mij ook
 dan voor Uwe heilige oogen
 Door Uw' genâ, in Jezus bloed
 bestaan! Gij hebt Uw' hulp
 mij dikwijls aangeboden, Gij
 zondt mij die zoo meêig-
 maal van boven, Verleen mij
 die nu weder in Uw' Zoon,
 Zoo zal mijn hart, zoo zal
 mijn mond U loven.

139.

Verlicht mij, Heer, mijn Licht! Mijn toestand
 is verborgen Voor mijn bezwaard ge-zigt; Ik
 merk het ech-ter ras, Ik ben niet die ik was;
 Doch 'k voel, dat mijn gemoed Nog be-ter we-
 zen moet.

2. Ik was weleer gerust
 En leefde zonder zorgen, Doch
 nu ben ik bewust Van zon-
 den, schuld en last, En zit
 dus raad'loos vast; 't Geen
 vreugde gaf aan 't hart, Baart
 mij thans bittere smart.

3. Geen tijdelijk gemis Doet
 mij angstvallig klagen, Geen
 dierb're hartvriend is (Mijns
 wetens) mij ontrukkt; 'k Word
 door geen' mensch verdrukt;
 Mijn vleesch genies zijn' rust,
 Gezondheid; vreed'gen rust.

4. Het is een zielestrijd
En pijn, die ik moet dragen,
Die merg en been doorsnijdt;
Dit 's d'oorzaak van mijn
leed, Dat ik niet zeker weet,
Of ik wel Christus ken En
waarlijk in Hem ben.

5. Zij zijn nog inderdaad
Geen' Christ'nen, die dus
heeten; Het Christendom be-
staat (Dies ben ik wel be-
wust) Daarin, dat m' eigen'
lust Opregt verloochend heeft
En niet zich zelve leeft.

6. Hij is met ijd'len schijn
En zelfbedrog bevangen,
Die 't denkt een blijk te zijn,
Dat men geloovig zij, Als
m' is van gruw'len vrij, Daar
zelfs een heiden 't kwaad
Uit vrees voor schande haat.

7. Hij neemt regt Chri-
stus aan, Die, zonder vast
te hangen Aan eigen' kracht,
dien waan Van 't vleesch
verwerpt, zijn' raad, Goed,
eer, ja 't al verlaat En zegt:
Gij, Jezus, zijt Mijn licht,
dat mij verblijd.

8. Dus spreekt het waar
geloof, Dit zal 't altijd ver-
langen. O Jezus, mij ont-
roof Den vijand, zijt mijn
schild, En voert mij, zoo Gij
wilt; Ik hoor aan U geheel;
Blijft Gij mijn heil en deel!

9. Die dit niet hart'lijk zoekt,
Geloofd ook niet waarachtig;
Hij blijft bij God vervloekt,
Zijn' hoop rust slechts op
zand, En houdt op 't laatst

geen' stand, 't Geloof heeft
nergens grond, Dan in 't
Genâverbond.

10. Dit, vrees ik, mangelt
mij; Mijn' drift is niet zoo
krachtig, Dat die gansch tot
U zij; Ik ben nog niet ge-
heel Een Christen, wjl 'k
te veel De wereld dien en
meer Mijn' lust zoek, dan
Uw' eer.

11. Mijn' ziel! al staak Uw'
klagt, Ik moet het immers
wagen, Wjl 'k eer geen' rust
verwacht; Verwerp gansch
d' aardsche weeld' En wat
het vleesch ook streelt; Neem
Christus Jezus aan, Dan is
de zaak gedaan.

12. o Aardworm! zoekt g'
u niet Dien Koning op te
dragen, Die al het heil ge-
biedt? Hij 's algenoegzaam
rijk, Ja alles te gelijk; Meer
dan uw hart ooit dacht,
Heeft Hij in Zijne magt.

13. Als alles zal vergaan,
Als aard' en zee verdwijnen,
Dan zal Hij vast bestaan,
Zijn Wezen sterft niet af;
De Godheid kent geen graf.
Dien God in gunste kent, Diens
welstand heeft geen end.

14. Maar die het vreêver-
drag Hier weigert t' onder-
schrijven, Blijft eeuwig in
geklag, Ver van den hemel-
troon, Omringd met straf en
hoon; Ofschoon hij in dat
wee Vergiet een' tranensee.

15. o Wensch'lijk Heilverbond, 't Geen 't jawoord ons doet geven! Zeg nu, mijn hart en mond: Ja Jezus! ja mijn Heer! Ik geef U 't al, mijn' eer, Mijn' geest, mijn lijf, mijn bloed, Mijn' wensch, mijn huis, mijn goed!

16. Doe, wat Gij wilt, met mij, Als ik mijn gansche leven Uw' naam ter eere wij, Een vat ter heerlijkheid, In Uwe gunst bereid, Geheiligd meer en meer; Dan is het wél, ó Heer!

140.

B. Schuldbelijdenis en toevlugt naar Jezus.

Uit diepten van el-lenden Roep ik, met mond

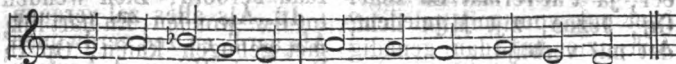
en hart, Tot U, die heil kunt zenden; o Heer!

aanschouw mijn' smart; Wil naar mijn' smeekstem

hoo-ren; Merk op mijn' jammerklagt; Verleen

mij gunstig' ooren, Daar'k in mijn' druk versmacht.

2. Zoo Gij in 't regt wilt treden, o Heer! en gadeslaan Onz' ongeregtigheden, Ach wie zal dan bestaan? Maar neen, daar is vergeving Al-tijd bij U geweest; Dies wordt Gij, Heer, met beving, Regt kniderlijk gevreesd.

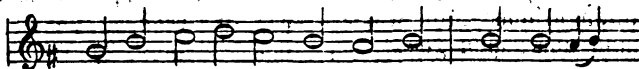
3. Ik blijf den Heer ver-wachten; Mijn' ziel wacht

ongestoord; Ik hoop, in al mijn' klagten, Op Zijn on-feilbaar woord, Mijn' ziel, vol angst en zorgen, Wacht sterker op den Heer, Dan wachters op den morgen; Den morgen! Ach! wanneer?

4. Hoopt op den Heer, gij vromen! In Israël in nood, Er zal verlossing komen;

Zijn' goedheid is zeer groot; Van ongerechtigheden; Zoo
 Hij maakt, op hunn' gebede doe Hij ook aan mij
 den, Gansch Israël eens vrij

141.

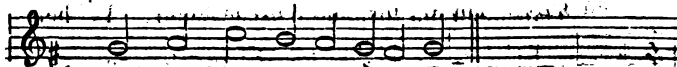
O Je-zus! al-lerhoog-ste goed! o Bronwel
 Zie hoe zich mijn beklemd gemoed Sinds langs in

van ge-na-de! Haar' pij-len steken mij met
 droefheid baadde.

kracht En 'k voel, o Heer! bij dag-en nacht,

Wat schuld ik op mij laad-de.

2. Ontfermt help mij uit
 dien nood; Ik heb Uw' wet
 vertreden; Maar hebt G', aan
 't kruis, den bitt'ren dood
 Niet ook voor mij geleden?
 Ach, zie mij dan genadig
 aan; Laat m' in de zonden
 niet vergaan, Waardoor ik
 word bestredon!

3. 'k Belijd mijn' schuld; o
 God! z' is zwaar; 'k heb
 tegen U misdreven! Nu merk
 ik eerst, in wat gevaar Mijn'
 ziel zich heeft begeven. Mijn'
 ligchaamsrust is zelfs ge-
 stoord; 'k Zou sterven, waar
 't niet, dat Uw woord Mij
 troost en raad kwam geven.

4. Ik vind daarin, dat Gij
 belooft Vergeving aller zon-
 den Hun, die, van hulp en
 raad beroofd, Zich wenden
 tot Uw' wonden, En hart'lijk,
 met gebogen' kniën, Op U,
 hun' dierb'ren Heiland, zien,
 En op Uw bloed zich gronden.

5. Wel dan! wijt ik mij
 schuldig ken, En 'k U zoo
 vaak kwam klagen, Wilt ik
 een treurig' zondaar ben, Dien
 zijne zonden kragen, Wilt
 ik zoe gaarn' 't onrein ge-
 moed Zag afgewasschen in
 Uw bloed Met David en Ma-
 nasse:

6. Zoo kom ik dan tot U,

o Heer! In mijnen nood getreden, Ik val voor Uwe voeten neêr, Ai hoor mijn' zielsgebeden. Ai scheld mij uit genade kwijt, Al 't geen ik in mijn' levenstijd Heb tegen U misdreven.

7. Mijn God en Heer, vergeef het mij Uit loutere genade, Maak mij van 't jok der zonde vrij, Dat die mij nooit meer schade. Ach!

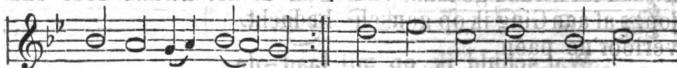
dat mijn' ziel in stilheid, Heer! In alles leve & Uwer eere! En als Uw kind U dienef!

8. Ach! dat Uw Geest mij sterk' en voed'; Genees mij door Uw' wonden, Wasch met Uw doodzweet mijn ge- moed In mijne laatste stonden. Voer mij, als 't U be- haagt, van d' aard', In 't waar geloove hemelwaart Bij al Uw' uitverkor'nen.

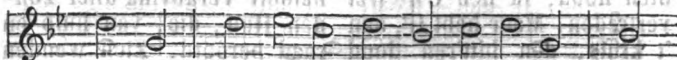
142.

Ik sta, beschaamd voor Uwen troon, Gij proe-
Verschoon mij toch, o Menschenzoon! Ik ben

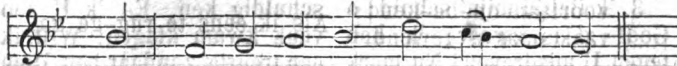
ver al-ler harten, Erbarm U, Heer! en neem
vol zondensmartē;

mij aan, Door U al-leen kan ik bestaan! Dat

mij voor regt ge-nâ geschied'! Verstoot mij

niet; Mijn' ziel bezwijkt schier van verdriet.

2. Als ik terug denk aan den tijd Van mijne kindsche jaren, Dan-treft mijn' ziel een' felle spijt, Wijl die zee ijdel waren; Ik ben als zin-

loos voortgerend, Uw wil was aan mij onbekend, In 't booze was ik uitgeleerd En gansch verkeerd; Ik heb mijn' schulden staag vermeer-

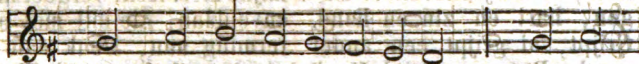
3. Als mij de tucht in mijne jeugd Dwong tot een beter leven, 'k Werd door geen liefde tot de deugd, Maar vrees voor straf gedreven; Ik moest in deugd en kennis, Heer! Alleen opwassen t' Uwer eer, Opdat mij dus de zaligheid Zou zijn bereid; Maar, Heer! Gij weet mijn dwaas beleid.

4. Ik trachtte mijne boosheid nog Met logens te bedekken, Mijn jeugdigh hart was vol bedrog, Niets kon van 't kwaad mij trekken; Ik tergde steeds Uw' Majesteit; Mijn eigen hart heeft mij verleid, 'k Heb telkens kwaad tot kwaad gedaan, Van jongs af aan Ging ik op gansch verloor'ne paên.

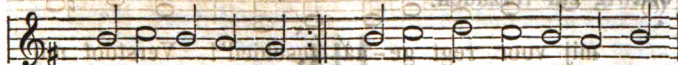
5. De zonde brak al verder los, Als snelle water-vloeden, Of als een ongebreideld ros, Dat sporen acht noch roeden. Ik werd vervoerd van tijd tot tijd Tot hardheid, hoovardij en nijd; Ik leefde zorg'loos en gerust, Naar mijnen lust; Ach! Uw' gramschap zij gebluscht!

6. Gedenk niet aan die gruweldaan, In mijne jeugd bedreven; Genadig' Heer! U loop ik aan, Gij kunt verlossing geven. o Jezus! los mij door Uw bloed, En maak het schuldregister goed; Want Uw' gená, ons aangebragt, Heeft grooter' kracht, Dan al het kwaad door ons bedacht.

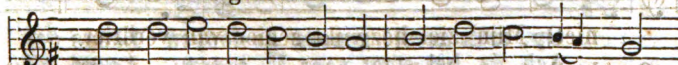
143.

Weg, gaat weg o ij-del-he-den! Blijft mij
'k Heb berouw, dat ik mijn' treden Heb zoo

voortaan on-be-kend; Als ik eens te rug-ge ga,
vaak naar u gewend.

't Vo-rig le-ven ga-de-sla, O! dan sla 'k mijn' oo-

genle-den Treurig, schaamrood naar be-ne-den.

2. Wat ik moest met ijver
haten Als een gift, dat mij
verstikt, Wat ik billijk moest
verlaten, Daaraan heb ik mij
verkwikt; 'k Vond in dui-
sternis het licht; 'k Week
halsstarrig van mijn' pligt;
'k Liep met gansch verkeerde
ziennen, Om het kwaad te
gaan beginnen.

3. Zijt vervloekt, onreine
zonden! 'k Heb, helaas! mij
zelf vergist, Toen 'k mij heb
aan u verbonden, Ijd'le
schaduw! Ijd'le mist! Zijt
vervloekt, wijk ver van mij
Zonde met uw' heerschappij;
'k Wil die lusten af doen
sterven, Die mijn' arme ziel
verderven.

4. Vuile wellust! dartel
leven! Oogenlust en hoog-
moed vliedt! 'k Had mij wel
aan u gegeven, Maar vliedt
heen, verdwijnt tot niet! Oo-
gen, hart en ziele en hand,
Grijpt, ai grijpt een ander
pand, Dat geen tijd noch
leed kan schaden, Maar u
eeuwig zal verzaden.

5. Wijk van mij voor eeu-
wig henen Wereld met Uw'
tooi en pracht; Gij kunt nim-
mer heil verleenen, In Uw'
dienst is 's duivels magt.
Heil'ge Jezus, bron van goed,
Kom, ai kom in mijn' gemoed!
Laat een' drop van Uw' ge-
nade Heelen mijner ziele
schade.

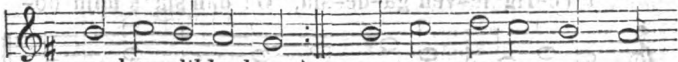
6. 'k Wil mij nu niet meer
verblijden In hetgeen de we-
reld heeft; 'k Denk, Heer,
aan Uw' smartlijk lijden, Dat
mijn' ziel vertroosting geeft.
Laat toch in mijn' hart voort-
aan Uw' gedacht'nis eeuwig
staan; 'k Wil het zondig
kwaad vervloeken En alleen
mijn' Jezus zoeken.

7. Och of 't hart, U op-
gezonden, Als een offer U
geviel! Dat ik in Uw' diepe
wonden Ruste vond voor
mijne ziel! Ach! vergeet mijn'
euveldaan, Zie mij met ont-
ferming aan, Denk aan mij
als aan een' armen, En wil
mijner U erbarmen!

144.

Op, mijn geest! genoeg ge-loopen Langs der
Ach de hel staat voor U o-pen; Loopt gij

zonden glibberbaan! Je-zus noodigt U, Hij
niet ten Hemel aan?

geeft Heil, waar 's menschen ziel bij leeft; Al-
 les, wat U kan verkwikken, Zal Zijn' volheid U
 beschikken.

2. Ja ik kom, ik voel de schaden, Die ik lijd' in mijn gemoed; Kond' ik mijn in tranen baden, Ach! dat waar' mijn' ziele goed! Wees vervloekt, ó ijdelheid! Die mij hebt te vaak verleid! Aard' en wellust met Uw' gaven, Weg, gij kunt mijn hart niet laven!

3. Ach, mijn' zonden drukken, plagen Mij gelijk een felle vloed; 'k Word door duizend harde slagen Gansch heroofd van hoop en moed, o! Mijn' ziel is zeer bedrukt En in weedom weggerukt! Jezus, wil U tot mij keeren, Eer mij d' angsten overheeren.

4. Heer! voor U val ik thans neder; 'k Zweer U, dat ik ben Uw knecht. 'k Gaf 't vertrouwde pand U weder Zonder woeker, al te slecht. Wild't Gij in 't gerigte gaan, Hoe zoud' ik voor U bestaan? o, Gij bergen, wilt mij dekken! Heuvels, mij ter schuilplaats strekken.

5. Doch Uw' goedheid kent geen' palen, Niet voor hem, dien niets ontbreekt, Maar voor hem, die 't zondig dwaalen Kent, en om genade smeekt. Dat de donder Uwer wet Mij dan toornig niet verplett'! Om Uw' eed, zoo duur gezworen, Stuit mijn' angst, wil mij verhooren.

6. Kan een' vrouw wel immer haten 't Kind, dat zij ter wereld bragt? Hoe zoudt Gij mij dan verlaten, Wijl 'kin schuldlig, zonder kracht? Neen, mijn' hart, dat angstig schreit, Toont Gij, dat Gij zijt bereid, Om U over mij 't erbarmen En te troetelen in Uw' armen.

7. Ach! hoe zalig zijn die stonden, Die 'k tot boete mogt besteën; Aan mijn' Jezus weér verbonden, Smaak ik duizend zaligheên. Nu 'k uit Sodom ben gebragt, Heeft mijn' ziel geheel veracht 't Dwalend leven, zondenwerken; Wil m', ó Jezus, daartoe sterken!

145.

O Heer! Gij Zijt wel-dadig; Straf mij niet on-
ge-na-dig In Uwen toornegloed. Ai! ma - tig
Uw kastijden; Sla mij met me-de-lij-den, Gelijk
een va-der doet.

2. Vergeef mij al mijn' zonden, Die Uwe hoogheid schon-
den; Ik ben verzwakt, o
Heer! Genees mij, red mijn
leyen; Gij ziet mijn' beend'-
ren beven; Zoo slaat Uw'
hand mij neêr.

3. Mijn' ziel, gansch near-
gebogen, Schrikt voor Uw'
heilig' oogen, In dezen jam-
merstaat; Hoe lang zal ik
nog klagen? Hoe lang Uw'
gramschap dragen? o Heer,
mijn toeverlaat!

4. Keer, eind'lijk, Heer,
toch weder; Mijn' ziel buigt
zich ter neder; Ai! red haar
van 't verderf; Sla mijn' el-
lende gade, Tot roem van
Uw' genade, En help mij,
eer ik sterf.

5. Want wie kan, na 't
verscheiden, Op aarde meer

verbreiden Uw' grootheid en
Uw' lof? Wie zal Uw' gunst-
bewijzen, In 't zwijgend graf,
ooit prijzen? U zingen in het
stof?

6. Uw' strenge geeseloede
Maakt mij van 't zuchten
moede, Verteert geheel mijn'
kracht; Ik voel Uw' slagen
klemmen, En doe mijn bedde
zwellen In tranen, al den
nacht.

7. Mijn oog is rood ge-
kreten Van tranen uitgebeten,
Verouderd en doorknaagd;
Daar ik in mijn' ellenden,
Door al mijns vijands ben-
den Verdrukt word en ge-
jaagd.

8. Mijn' ziel, grijp moed!
wikt, boozent! Vlucht van
mij weg, godloozen! De Heer
heeft mijne klagt, Met toe-

genegen' ooren, Genadig mij doen ontbreken; Hij houdt
willen hooren, En al mijn' getrouw Zijn woord.

9. De Heer wild', op mijn' kermen, Zich over mij ontfermen; Hij heeft mijn' stem verhoord; De Heer zal, op mijn smeecken, Geen' hulp
10. Hij zal mijn' haters weren, Hen straks terug doen keeren, Beschaamd en vol van schrik; Zijn' grimmigheid, aan 't blaken, Zal hen te schande maken, Zelfs in een oogenblik.

146.

Mijn Heiland! ik ver-lo-ren kind, Dat nergens troost, noch redding vindt, Werp mij, met heel mijn zondenheer, Voor Uw' doorboorde voeten neer.

2. Ik mag mij wenden, waar ik wil; Mijn hart wordt zonder U niet stil; Ach, zie mij met ontferming aan! Spreek slechts één woord, zoo is 't gedaan.

3. o Herder! ik gevoel het al, Dat ik Uw' kudd' uitbreiden zal. Kom zelf, kom in mijn hart en zin, En woon met Uwen Geest daarin.

4. o Lam, geslagt op Gods altaar! Word in mijn binnenst' openbaar, Als d' eenig' arts en vriend in nood; Zoo vind ik 't leven in Uw' dood.

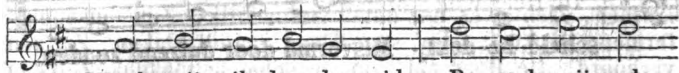
147.

Aanschouw mij met ge-na-de, Ge-lijk Gij
Ga met Uw bloed te ra-de En stil mijn

Pe-trus deedt; har-te-leed; Roep mij ge-lijk Mat-thë-us;

Wenk mij; ik ben be-reid; Be-zoek mij, als

Zacchë-us, En breng mij za-lig-heid!

2. Denk om de Zondaresse,
Die eertijds tot U trad, Een
alabasterflesche Met zalve bij
zich had, In plaats van doen
en boeten, Om niet genade
zocht, En weenend Uwe voe-
ten Nat maakt' en kussen mogt.

3. Laat mij, gelijk deez'
vrouwe, Met tranen bij U
staan, En, steunend' op Uw
trouwe, In vrede henengaan,
Denk aan Uw bloed en won-
den, En daarom zeg tot mij:
"k Vergeef u all' Uw' zon-
den En spreek u daarvan
"vrij!"

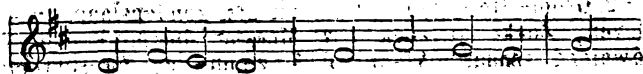
4. Laat mij genade vinden,
Gelijk de moordenaar; Want
wie mag mij ontbinden, Dan
Gij, mijn Middelaar! Daarom
bid ik gestadig Het tolle-

naarsgebed: "o God! wees
"mij genadig!" 'k Weet, dat
Gij daarop let.

5. Wee hem, die traag wil
slapen, Of zelf zich helpen
kan! Gij zoekt verloren' scha-
pen, Ik ben ook een daarvan.
Mijn' schadé mogt veroud'ren;
'k Vrees voor een' tweeden
slaap; Dies leg mij op Uw'
schoud'ren, Als een gevon-
den schaaap.

6. 'k Ben een verloren
penning; Zoek mij, tot Gij
mij vindt; Verzeker, bij her-
kenning, Mijn' ziel, dat Gij
haar mint. Omhels mij met
meêdoogen, Als een' ver-
loren' zoon! Dan blijf ik voor
Uw' oogen, Tot 'k eeuwig
bij U woon.

148.

God, en-kel licht, Voor wiens' ge-zigt Niets

2. Der sterren pracht Is
bij Hem nacht, Hoe hel zij
schitt'ren mogen; En wij be-
laán Met eyveldaán, Wat
zijn wij in Zijn' oogen?

3. Heert! waar dan heen?
Tot U alleen, Gij zult ons
niet verstooten; Uw eigen
Zoon heeft tot Uw' troon Den
weg ons weér ontsloten.

4. Ja, Amen! ja, Op Gol-
gotha Stierf Hij voor onze
zonden, En door Zijn bloed

Wordt ons gemoed Gereinigd
van de zonden.

5. Maar, ooh! wat smart!
Dit dwaalziek hart Doet ons
gedurig vreezen. o God! G'
aanschouwt, Hoe 't ons be-
rouwt Steeds weér bekleet
te wezen.

6. Wil, U ter eer, Steeds
meer en meer 't Geloof in
ons versterken! Dan zullen
wij, Gereed en blij, Uit liefde
't goede werken.

149.

2. Groote Herder, red mijn
leven, Zoek, ai zoek Uw
dwalend schaaap! Waar zal
ik mij heen begeben? Wek mij

uit den zondenslaap. Goede
Meester, doe mij komen, Tot
U zonder zondig schromen.

3. Even als de wreedste dieren Brullen bij den duister'n nacht, Gaat de Satan rond' mij tieren; Als een leeuw, die roef verwacht; Hoer, hij wil Uw kind verslinden; Mocht' ik door 't geloof hem binden.

4. Oude druck en zielemoorder! 'k Vrees niet, te overkunsten naar de Schaam' u, wrede rustverstoorder; Jezus' troest mij in 't gevaar: Ik moet komen op Zijn werken; Hij wil mij' zich zelve schenken.

5. Trek mij met Uw liefdebanden; Trek door Uwe kracht, o God! 'k Voel mijn' ziel verlangend branden; Haast U toch, Heer Zebaoth! 'k Hoop op U in all' mijn' aboden, Al zocht Gij mij zelfs te dooden.

6. Moet een moedershart verbreken, Door haar' zedig' lings bittere smart, Gij zult U aan mij niet wreken, Gij hebt meer dan moedershart; Trek mij uit der boezen hoopen, 'k Wil, ó Jezus, tot U loopen.

150.

Waar zal ik he-nen gaan? Ik voel mij gansch
belaân Met schrikke-lij-ke zonden. Waar wordt
het heil ge-vonden? Schoon't gansch Heelal wou
ko-men, Mij wierd' geen' smart ont-no-men.

2. o Jezus! op Uw' raad, Dien 't angstig hart verstaat, Kom ik vol droevigheden Tot U, mijn Heiland, treden. Ach! laat mij troost genieten, Laat heilverkwikking vlieten!

3. Ik gansch met smart vervuld, Werp als Uw kind mijn'

schuld, Die mij zoo vaak doet beven, Al wat ik heb misdreven, In Uwe diepe wonden, Daar heb ik heil gevonden.

4. Wil door den purperen vloed Van Uw onschuldig bloed, Mijn' schuld en smart

afwisschen, Wil mij door
troost verfrisschen; Gedenk
niet mijner zonden; Ach wier-
den die verslonden!

5. In U ben ik verblijd,
Wij! Gij mij hebt bevrijd!
Al, wat ik had misdreven,
Is in Uw graf gebleven, Daar
hebt Gij 't ingenomen, Waar
't nimmer uit zal komen.

6. Als mijn' boosheid groot,
Ik heb nogtans geen' nood;
Uw bloed kan mij genezen
En mijn vertrouwen wezen:
Die naar Uw heen komt loo-
pen, Kan vrolijk op U hopen.

7. 't Is veel, dat ik ont-
beer, Doch al wat ik begeer,
Hebt Gij, voor mij gestorven,
Heer, door Uw Bloed ver-
worven; Daardoor zie ik ver-
slonden Dood, duivel, hel
en zonden.

8. En schoon des satans
magt Mij dreigt met al haar'
kracht, Noch zal ik niet ver-
sagen; 'k Zie haar door U
verslagen; 'k Hoef slechts

Uw bloed de toonen, Zoo
stuit ik al haar bonen.

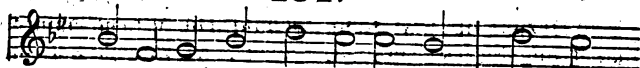
9. Uw bloed, dat edel vocht,
Heeft zoo veel heil gewrocht,
Dat al Uw volk zijn' zonden
Daardoor ziet gansch ver-
slonden; Uit 's duivels wreede
kaken Uw borgtogt vrij kan
maken.

10. Dus stel ik, hoe be-
streên, Op U mijn' hoop
alleen, Niets kan mij thans
verderven, Ik moet Uw Rijk
heërven; Dat hebt Gij mij
verworven, Wanneer Gij zijt
gestorven.

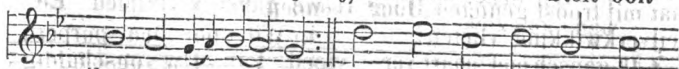
11. Voer mijn' genegen-
heên Door Uwen Geest daar-
heên, Dat niets mij moog'
verleiden, Dat mij van U zou
scheiden, Laat mij een Uwer
leden Zijn tot in eeuwigheden.

12. 't Zij zoo, dus spreekt
mijn mond Gestaag uit 's
harten grond! Gij zult mij,
Heer, geleiden, En nimmer
van mij scheiden, Opdat wij
U te samen Eens eeuwig
prijzen; Amen!

151.

Op U al-leen, vol-za-lig Heer! Vertrouw
Een Heiland zijt Gij, niemand meer Stelt ooit

ik hier be-ne-den. Geen ster-ve-ling heeft zoo
mijn' ziel te-vreden.

veel magt; Geen En-gel zelfs be-zit die kracht,
 Dat hij m' in nooden bij kan staan; U roep ik
 aan; All' mijn' hoop laat ik op U gaan.

2. Mijn' zonden zijn zoo zwaar en groot, Dat zij mij 't hart doorsnijden. Ach! red mij Heer! uit dezen dood, Door Uw voldoen en lijden. Ail' toon het Uwen Vader aan, Dat Gij hebt voor mijn' schuld voldaan; Zoo word ik vrij van zondenlast, Ik houd mij vast Aan 't woord, Dat G' op Uw' kind'ren past.

3. Sterk mij door Uw' barmhartigheid, Dat ik mag regt gelooven. Geef, dat des Satans loos beleid Mij dat niet kan ontrooven. Geef, dat

ik, Heer! U regt bemin, Mijn' naasten als mij zelv' bezin, En dat ik in mijn' laatsten strijd, Door U verblijd, Van 's duivels listen Zij bevrijd!

4. Geloofd Zij God op Zijnen troon, De Vader van al 't goede, En Jezus, 's Vaders lieve Zoon, Die ons altijd behoede! Den Geest zij lofzang toegebracht! Hij geev' ons hulp door Zijne kracht, Opdat wij, tot Zijn' dienst bereid, Gods Majesteit Hier prijzen en in eeuwigheid.

152.

O God, Gij Zon vol klaarheid, Waar-achtig
 Laat le-ven, licht en waarheid Mijn schaamrood
 le-venslicht! Door U-we gunst verblijden En
 aan-ge-zigt
 mij van angst bevrijden; Ai, treed niet in't ge-rikt!

2. Vergeef mij mijne zonden En werp die verre heen; Uw' gramschap zij verslonden Door Uw' barmhartigheên. Ach laat Uw' vrede-gaven Mijn' arme ziele leven! O Heer, hoor mijn' gebeên.

3. Wil uit mijn hart verdrijven Het aangeboren kwaad, Laat ik het onderschrijven, Dat ik zal met der daad Mij in Uw' dienst begeben En U ter eere leven, Wilt Gij mij gadeslaat.

4. Ai wil Uw werk ver-rigten, En zet het in mij voort, Wil mijn verstand verlichten, Heer! door Uw' Geest en woord. Wil mij geloove geven, Dat ik aan U moog' kleven, Spijt Satans menschenmoord.

5. Drenk mij uit Uwe stroomen, Dood zonden in mij, Heer! Mijn' lusten wil betoo-

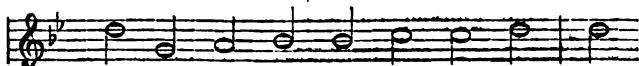
men, Opdat ik meer en meer Der wereld af moog' ster-ven En naar het vleesch ver-derven, Maar leven U ter eer.

6. Uw' liefd', aan mij ge-schonken, Kwêek in mijn' boezem aan; Wil mij te meer ontvonken, Om daarin vast te staan, Om naar Uw wel-behagen Stândvastig mij te dragen Op 's levens regte baan.

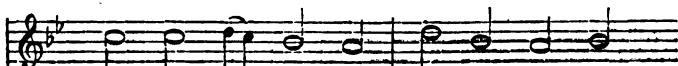
7. o Heer! wil mij versterken, Mij kracht en moed verleên; Dit zijn genadewer-ken, Die schenkt Uw Geest alleen; Want mijne wuste zin-nen, Mijn laten en beginnen Zijn Vol weêrspannigheên.

8. Dus, bronâar van ge-nade, Getrouwe Hemelheer! Bevrijd mijn' ziel van shade, Vernieuw mij meer er meer; Laat mij naar Uwe wetten Gestaâg mijn' gangen zetten, Help mij, Uw' naam ter eer.

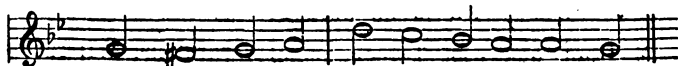
153.

Mijn God! ik heb niets dan mijn hart; Ik

geef 't U; neem het aan! Ai laat mijn' droef-

heid, angst en smart U toch ter har-te gaan.

2. Mijn Vader! neem, ach neem Gij dan Mijn hart, dat ik U bied, Ik geef 't zoo goed ik 't geven kan; o God, verwerp het niet!

3. 't Is waar, het is vol zond' en schuld En vol van ijdelheid, Aan deugden arm, met kwaad vervuld, Tot satans dienst verleid.

4. Dat treft mij, ach! 't drukt mij ter neêr; Ik voel mijn' vuilen grond, En 'k schuw al 't geen, waarin weleer Mijn hart, Zijn' wel-lust, vond.

5. Schenk mij, o Lam Gods vol geduld! Om Uw' regt-

vaardigheid, Kwijtschelding van mijn' zondenschuld En ware heiligheid.

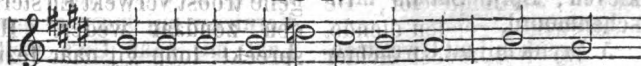
6. God, Heil'ge Geest! wijd Gij mij nu Tot Uw' gemeenschap in; O werd' ik zondaar toch door U Vernieuwd naar hart en zin!

7. Maak van mijn hart Uw' tempel, Heer! Bewoon het onverdeeld; Versier het, tot Uw' roem en eer, Met Jezus heilig beeld.

8. Weg, wereld! weg, all' ijdelheid! Weg, zond'! ik volg niet meer. Mijn hart zij nu alleen gewijd Aan U, mijn God en Heer!

C. Geloof en Regtvaardigmaking.

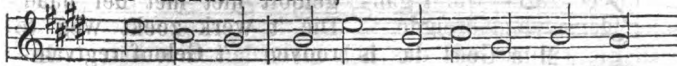
154.

Ge-na-dig wildet Gij, ó Heer! Ons't heil-
Wijl eigen' werken nimmermeer De scha-

goed mede-dee-len, 't Ge-loof neemt Je-zus
de konden heelen;

Christus aan, Die heeft voor on-ze schuld vol-

daan, Hij is de Borg ge-wor-den.

2. Door ons was 't geen en al verbroken; Wij raak-Gods wet gebod, Geheel ten dus in grooten nood,

Gods granschap was ontstoken. Gekluisterd was door 't vleesch de geest, Schoon God dien vordert allerméest; Wij waren gansch verloren.

3. Men streelde zich met ijd'len waan, Als waar Gods wet gegeven, Omdat wij konden, welberaân, Volkomen daarna leven; Daar z' ons slechts tot een' spiegel strekt, Die ons den eigen' aard ontdekt, In 't zondig vleesch verborgen.

4. Het was niet moog'lijk, om dit kwaad Door eigen' kracht te laten, Al zocht men dikwerf daartoe raad; De schuld groeid' uitermaten: En nam een' oorzaak aan 't gebod; Dus was voor eeuwig wis mijn lot, De dood, wyl'k zonden diende.

5. De wet moest echter zijn vervuld; Of 't heil werd nooit verworven; Gods Zoon is dus voor al de schuld Van al Zijn volk gestorven, En heeft vervuld den eisch der wet, En 's Vaders granschap neêrgezet, Die 't gansche menschdom dreigde.

6. En wyl' de wet dus is voldaan Door Hem, die haar kon houden, Zoo is ook 't ongeveinsd bestaan Van die ooit regt betrouwen. Z' erkennen, dat de Borg en Heer Hem door Zijn' dood gaf 't leven weêr, Dat Hij voor hen betaalde.

7. Geen zondig twijf'len blijft mij bij; Uw woord kan niet bedriegen; Gij wilt, dat er geen' wanhoop zij, Dit kunt Gij nimmer liegen. Dus spreekt Gij: elk die wordt gedoopt En door 't geloof tot mij loopt, Zal eeuwig zalig worden.

8. Regtvaardig is voor God alleen, Dien dit geloof mag sterken; En 't schiet dan schijnsel om zich heen, Als 't vruchtbaar is in werken. 't Geloof is wel aan God gewijd, Doch, zoo g' uit God geboren' zijt, Moet g' ook uw' naasten lieven.

9. De schuld wordt door de wet ontdekt, En slaat 't geweten neder; Daar 't Evangelie troost verwekt En sterkt den zondaar weder. Het spreekt: loop gij naar Jezus heen. De wet stelt niemands niet te vreeën Met al haar doen en werken.

10. Het werk dat voor den Heer bestaat, Spruit uit opregt gelooven; Doch hij gelooft niet met der daad, Die 't werk zoekt weg te rooven. 't Geloof regtvaardigt wel alleen, Doch uit de werken blijkt met een, Dat wij opregt gelooven.

11. 't Geloof omhelst des Heilands bloed, Verdiensten, kruis en sterven, Waardoor de zonden zijn geboet, Wij kunnen niets verwerven;

Want schoon de ziel iets deugdzaam deed, De heiligheid is, als een kleed, Met vlekken gansch bezoedeld.

12. Maar heeft men door 't geloof van God Gerogtigheid verkregen, Men moet dan goed doen naar 't gebod En gaan op rechte wegen; Wijl hij die 't kwaad met lust bedrijft, In 't waar ge-loove geenszins blijft, Maar 't met der daad verloochent.

13. Die deel verkreeg aan Gods gená, Moet Hem steeds voor zich stellen, Hem bidden: Heer! ai bij mij stal En Zijnen roem vertellen. Dat men in 's Heeren vreeze leev', En 's vleesches lusten wederstreev', Dat is de weg ten leven.

14. Doch die gerust daarenen gaat En naar zijn lusten handelt, Ja doet, al wat zijn vleesch hem raadt, En dus in zonden wandelt, Den Heer niet bidt, dat Hij hem leer' En door Zijn Woord en Geest regeer', Die loopt den weg ter helle.

15. Doch die gelooft, be-waart met vrees Het pand aan hem gegeven, De wereld schuwt hij, doodt zijn vleesch En tracht naar 't eeuwig leven; Hij dus 't geloof door deugd bewijst, Zijn' naasten

lieft, den Schepper prijst, Wat hem ook moog' gebeuren.

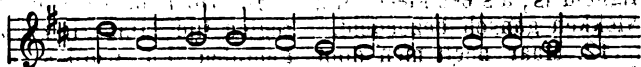
16. De hoop verbeidt den regten tijd, Dat zij zal zegepralen En worden naar Gods woord verblijd, Zij zet den Heer geen' palen; Hij weet, wanneer het nuttigst zij, Hij is geheel van valscheid vrij, Wij kunnen 't Hem vertrouwen.

17. En schijnt het eens, als wild' Hij niet, 't Moet u geen' schrik verwekken; Dewijl Hij vaak Zijn' bijstand biedt, Schoon Hij 't niet wil ontdekken; En daar Zijn Woord verzeek'ring geeft, Moet gij, hoewel uw hart weêrstreeft, Nooit zijn met schrik bevangen.

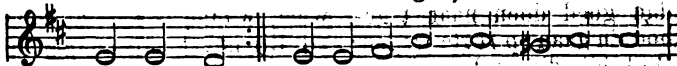
18. Uw Naam zij overal gevreesd, Uw' goedheid zij geprezen, God Vader, Zoon en Heil'ge Geest, Wil ons genadig wezen! Bewaar het werk, in ons bereid, Tot roem van Uwe Majesteit; Uw Naam zij steeds geheiligd!

19. Uw Rijk toch kom', Uw wil geschied' Omhoog en hier beneden; Uw' hand ons daaglijksch brood ons bied'; Vergeef, dat wij misdoden, Gelijk wij doen den schuldenaar; Leid ons niet in ver-zoeking, maar Red van den Satan, amen!

155.

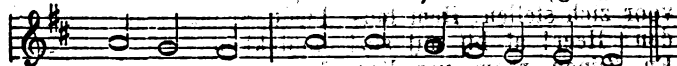
Schopper al-ler ster-ve-lingen, Grante Regter
Hier is een der doemelingen, Die zich voor U

van't hee-lal! Die in zonden werd ge-bo-ren,
stel-len zal,

Die Uw e-ven-beeld verloren, Zich met grow'len

heeft bezwaard, Dien een zondenheit veryaart.

2. Heer! Uw' wet, door mij geschonden, Noopt Uw' strafgerechtigheid! Mijn geweten, mijne zonden Staan met satan thans bereid, Mij doem-schuldig aan te klagen; Ik moet zwijgen, moet versagen; Wat getuige klaagt mij aan! Hij zag all' mijn' euvel-daän.

3. Wee mij! Wee mij! 'k moet verderven, 'k Zie nu niets, dan helshe pijn. Spoo-de zondaar! gij moet ster-ven! Dit — dit zal mijn von-nis zijn. ijs, mijn' ziel! want naar u Haken 't Afgronds opgesperde kaken! Wie, wie helpt m' in dezen nood? Wie, wie redt mij van den dood?

4. o Mijn' ziel, wil toch bedaren! Zie' een Borg en

Middelbaar Helpt' en redt uit doodsgevaar, Zied Hij draagt uw' schuld voorwaars, Eeu-wig dier'ra, zalige Stonden, Toen Gods Zoon door Zijde wonden, Door Zijn dierbaar harte-bloed! Voor mijn' zonden heeft geboeten

5. Zie hier mijn' en Borg,
6. Regter! Zie Zijn boeted lijden aan! Deze Borg is mijn beslechter, Deze heeft voor mij voldaan; Heeft mij weer met U bevredigd; Daar mijn' zonden zwaar beledigd; Heer! vest dat gelof in mij, Spreek van schuld en straf mij vrij.

6. Ja! — genad' genad', go-nadel! 'k Hoor deez' stem; wat heilrijk lot! Mij, een' zondaar, mij, een' made, Trekt

een zachte trek tot God; God roept: Zondaar, gij zult leven, Al uw' schuld is u vergeven; Wees getroost, mijn lieve zoon! Kom tot mijn' genadetroon.

7. 'k Zie den afgrond reeds gesloten, Vreugd' door 't Hemelhof verspreid; 't Bloed des Lams voormij vergoten, 's Middelaars gerechtigheid; O! dat al zal mij bedekken; Wie kan mij nu schrik verwekken? Wie is 't, die mij nu verklaagt! Of verdoemt? wie is 't, die 't waagt?

8. Regter, die mij vrij gesproken, Ook als Vader teêr

bemind. Zoenborg, Jezus! die 't verbroken' Weêr herstelt, mijn zielevriend! Geest! die mij 't geloof moet geven, Om aan Jezus vast te kleven, Eeuwig en drieëinig God! 'k Dank U voor dit heilgenot!

9. Mogt ik nu de zonde haten; Die met angst het hart doorboort; Mogt ik alles gaarn' verlaten, 't Geen den nieuwen vrede stoort! Zuiver 't hart door Uw vermogen, Zegen dan mijn ijfrig pogen, Dat ik 's werelds lust begeef En naar Uw' geboden leef.

156.

Liefste Heiland! Uw' ge-na-de Is veel grooter, dan men denkt, Als Gij zondaars komt te sta-de, Uw' verdienst' en gunst hun scheinkt.

2. 'k Heb beklemd, ontelb're reizen, Naar den roeten grond gegaakt, En geen mensch wist m' aan te wijzen, Wie de zondaars zalig maakt.

3. Onverwacht kreeg ik te hooren: Jezus Christus is de man! Dat trof zoo mijn hart en ooren, Dat ik 't niet beschrijven kan.

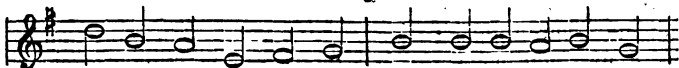
4. Hem, die, overdekt met wonden, Zich reeds als verloren acht En nog worstelt met de zonden, Wordt het losgeld toegebracht!

5. Ja, genade voor genade Stroomd' op mij uit Jezus hart! Jezus bloed kwam mij te stade; Dit was 't einde van mijn' smart.

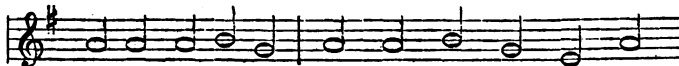
157.

Wat on-ze zielen bevrijdt van schuld 'En on-ze

har-ten met lust vervult, Is 't geloof in Je-zus,

Dat on-ze zonden Volmaakt verzoend zijn door

Zij-ne wonden En door Zijn bloed.

2. Zijn' doodsgedaante word' ons niet oud, En bij Zijn' tranen zij 't hart niet koud; Daarbij moet het branden En zalig leven In Hem, die 't misdrijf ons heeft vergeven, En elders niet.

3. Wie op het offer van 't Lam vertrouwt, Die heeft gewis niet op zand gebouwt, Maar op eenen rotssteen, Die stand zal houden, Wanneer de wereld eens zal verouwen Gelijk een kleed.

4. Maar wie zijn eigen werk legt ten grond En waant, dat hij het heil daardoor vond, 't Welk de Heer om niet geeft,

Die wordt tot schanden En blijft gekluisterd in vreemde banden, Verspilt zijn heil.

5. God wil den zondaar genadig zijn En maakt van zijn geweten rein Slechts om Jezus Christus, Die, voor de zonden, Heeft een rantsoen door Zijn' bloed gevonden, Aan 't kruis gestort.

6. Veracht na iemand Gods eigen' Zoon, Zoo is 't gewis zijn verdiende loon, Dat Gods toorn en gramschap Op hem blijft rusten, o Zalig zij, die den Zoon hier kusten Naar Gods gebod! *)

*) Psalm 2, 12.

158.

U, za-lig God! U roep ik aan, Verhoor mijn
Zijt met mijn's mart, ô Heer, begaan, Laat mij toch
angstig klagen; Heel door't ge-loof mijn' zie-le-
niet ver-sagen; pijn En wil mij daardoor ge-ven, U te le-ven,
Den naasten nut te zijn En voor Uw woord te

2. 'k Begeer nog meer, almachtig God! Gij kunt het aan mij geven, Dat ik niet weder' zij ten spot; Doe mij in' hope leven, Dat ik, wan- oer ik heen zal gaan, Moog' op Uw' gunst betrouwen, En niet bouwen Op all' mijn' goede daan; 't Zou m' an- ders eeuwig rouwen.

3. Geef, dat ik, uit mijns harte grond, Mijn haat'en moog' vergeven; Vergeef mij volk ter' lecher stond, Schenk mij't verluowde leven. Uw woord zij spijze voor mijn' geest, Om hem daarmee te vonden En te hoeden; Als ramp mij maakt bevreesd, Laat die niet lange woeden.

4. Dat vrees, noch vreugd'

mij van U scheid', Hoe 's werlds rad moog' keeren, Geef mij, o Heer! standvas- tigheid, Gij kunt het al re- geren. Gij geeft het hoogste goed om niet; Want niemand kan 't verwerven, Noch be-ërven, Dan dien 't Uw' goed- heid biedt, Die ons bevrijdt van sterven.

5. Ik worstel, Heer, en wederstreef, Laat mij toch niet versmachten, Wijl 'k slechts aan Uw' genade kleef; Van U zijn all' mijn' krach- ten. Word ik bestreden, ai bewaar En red m' uit 's vijands kaken; Gij kunt ma- ken, Dat ik ontkom 't ge- vaar; Nooit zult G' Uw' trouw verzaken.

159.

O hoe blij te moe-de, Ge-ver van al't
Die op U vertrouwen, Doet G' Uw heil aan-
goe-de, Maakt Gij mij het hart! Nimmermeer
schouwen, Redt G' uit alle smart.
Doet Gij, o Heer, Vriend en troost in droe-fe-
nissen! Mij verkwikking missen.

2. 'k Zal met zin en lusten In Uw' wil berusten; Wat Gij wilt, is goed; Niets vermag mijn pogen; Maar Uw mededoogen Rust mij toe met moed. Als 't heelal Zich neigt ten val, Als Uw oordeel angst zal wekken, Zult Gij mij bedekken.

3. Aan mijn' laatste snikken Denk ik zonder schrikken: Mijn Verlosser leeft! 't Ligchaam moog' verderven; 'k Weet, dat Hij, na 't sterven, 't Heerlijk wedergeeft. Bange dood, o Laatste nood! Doe vrij 't hart van zondaars sidd'ren; Wat heb ik te sidd'ren?

4. Ook voel ik met smarte Zonde, die in 't harte Mij met kracht bestrijdt; Doch uit al dit kwade Redt mij Uw' genade, Naar Uw woord, altijd. 't

Zuchtend hart, Dat in zijn' smart Redding van Uw' gunst blijft wachten, Zult Gij niet verachten.

5. Dat ik in U roeme, U mijn' Vader noeme, Vrij tot U mag treên; Dat ik, als ik sterve, Uwen hemel erve, Komt van U alleen. Dat Uw' hand Mij houdt in stand, Dat Gij mij behoedt voor 't kwade, O! dat is genade!

6. Jezus, die Uw leven Voor mij hebt gegeven, Opdat nimmer nood Hopeloos mij griefde, Groot is Uwe liefde, Sterker dan de dood! En ik, Heer! Zou tot Uw' eer In Uw heil mij niet verblijden? U mijn hart niet wijden?

7. U opregt te vreezen, Moet mijn' blijdschap wezen,

Zonde mijn verdriet; We-
reldsch vergenoegen, O dat is
't genoegen Mijner ziele niet;
Mijn gemoed Kan al het goed,
Waar hier dwazen ooit naar
trachten, Rijk in U verachten.

8: Heeft het goed der aarde
Wezentlijke waarde? Schept
het vreed' in 't hart? Neen!
wat zijn vermaken; Daar wij
hier naar haken? IJdelheid
en smart. Gij verheugt Met

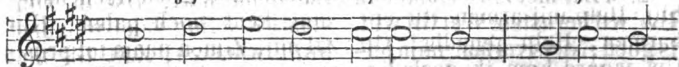
ware vreugd'; Gij zult al-
len, die U eeren, Eeuwig
weder eeren.

9. Vol van Uw' genade,
Trouw behoed voor 't kwade
Leef ik in U blij; Dat die
vreugd' mijn harte In de
grootste smarte Steeds tot
sterkte zij! Zoo verblijd,
Wacht ik den tijd, Om het
doodsdal door te streven Naar
het eeuwig leven.

160.

Wat pronkt die morgenstar met glans, Vol
Gij, Da-vids Zoon, uit Ja-kobs stam, Dien

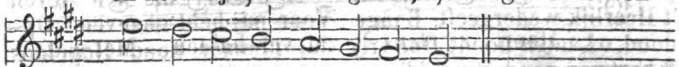
heil aan's he-mels hoogen trans, Uit Jes-se
ik ten Heer en bruigom nam, Gij hebt mijn

voortge-ko-men! Hoe goed, Hoe zoet, Schoon
hart ge-no-men.

en heer-lijk, Hoe begeerlijk, Hoog ver-he-ven

Zijn de ga-ven U ge-ge-ven!

2. o Mijn onschatb're Zie-
lekroon! Gods en Maria's
wonderzoon! o Hooggeloofde
Koning! Met vreugde zing
ik U ter eer, Uw heilig woord,

Uw' reine leer Is meer dan
melk en honig; Dies zal ik
all' Uw' genaden En Uw'
daden Vrolijk prijzen En Uw'
werk in mij bewijzen.

3. o Heer! stort diep in mijn gemoed Uw' goddelijken liefdegloed; Wil mij genade schenken, Dat ik standvastig in U blijv', Dat mij geen onheil van U drijv', Noch mijne ziel moog' krenken. Laat, Heer, Nog meer Vreugde bloeijen, Liefde groeijen; Laat ons beiden Zelfs de schicht des doods niet scheiden.

4. Van God komt mij een vriend'lijk licht, Als Gij mij met Uw aangezicht Genadig aan wilt blikken. o Jezus! o mijn hoogste goed! Uw woord, Uw geest, Uw vleesch en bloed Mijn' ziel geheel verkwikken. Maak mij, Heer blij, Help mij armen Uit erbarmen, Help genadig; Op Uw woord kom ik gestadig.

5. God Vader, die mij hulp bereidt, Gij woudt mij reeds van eeuwigheid In Uwen Zoon beminnen; Uw Zoon is zelf mijn bruidegom, Ik ben Zijn'

bruid, Zijn eigendom; Geen smart ontrust mijn' zinnen, Wijl Hij Aan mij 't Hemelsch leven Eens zal geven; o, Daar boven Zal mijn hart hem eeuwig loven!

6. Zingt, zingt met eerbied onzen Heer, Doet 't snarenspeel ter Zijner eer Met gulle vreugde hooren; Prijst Jezus op verheugden toon, Mijn bruidegom, zoo wonderschoon; Dit zal Hem wis bekoren. Jazingt, En springt; Wil Uw' reijen Vrolijk leiën; Dankt den Koning, Die den Hemel heeft ter woning.

7. Wat toech mijn hart zoo juichen doet, Het is omdat mijn hoogste goed Geen' aanvang kent noch palen; Hij zal mij, Zijnen naam tot prijs, Opnemen in hetparadijs; Dies mag ik zegepralen; Ach ja, Kom dra, Kroon zoo heerlijk Onwaarddeerlijk, Met verlangen Wacht ik, om U ras t' ontvangen.

161.

Hoort, zie-len! 'k zal ver-ha-len, Met wat
 g-na-de-stralen Mijn God mij heeft besche-
 nen, Hoe't dui-ster is verdwenen.

2. Bedrukt en doodsverlegen, Bij 't zien van mijne wegen, Dacht ik: „Ik ga verloren; Ach, waar ik niet geboren!“

3. Hoe 't ongeloof en 't denken 't Verlegen hart kan krenken, Dat voeld' ik, en somwijlen Was 'k als doorboord met pijlen.

4. Ik wild', en had geen krachten, Gods oordeel te verzachten; Ik wilde God betalen, En had niets dan mijn' kwalen.

5. Toen hoord' ik: „Ga toch heen, Werp u met al uw weenen In 's Heilands bloedig' arment Hij zal zich toch erbarmen.“

6. Dat deed ik met veel beven, Door nood en angst gedreven, „Ik weend' en riep gestadig: „Och, Heert wees mij genadig.“

7. Nu kwam Hij mij te stede In 't heiluur der genade. Doch wie kan die beschrijven? Mij zal z' onschatbaar blijven.

8. Toen heb ik ondervonden De kracht van Jezus wonden, Die 't hart van Thomas raakte En hem geloovig maakte.

9. Mijn geest kan Hem aanschouwen En veilig op Hem bouwen; Zoo wist Hij van

mijn' oogen De tranen af te droogen.

10. Van toen af is er leven In hart en ziel gebleven; Mijn hart springt op, als d' ooren Het zoenbloed noemen hooren.

11. Daar leeft iets in mijn harte; 't Is Jezus dood en smarte, 'k Voel vuur'ger Hefdevlammen, Die uit Zijn hart afstammen.

12. Nu heeft de mensch van binnen Vernieuwde kracht en zinnen; Mijn voedsel, mijn verblijden Vind ik in Jezus lijden.

13. Thans heb ik geest'lijk' oogen, Die Hem aanschouwen mogen; Ik heb ook geest'lijk' ooren, Zijn' woorden regt te hooren.

14. Mijn geest kan Hem omvangen, Dat stilt al mijn verlangen; Hij zoekt, ik kan het merken, Mijn' liefde te versterken.

15. Tot ik van hier zal scheiden, Zal Hij mij zalig leiden, Hij, die mij, met Zijn' wonden, Nabij blijft 't allen stonden.

16. Wie kan zoo zalig wesen? — Die niet wil zijn genezen, Dan door het bloed des Heeren! Dit zal ik steeds beweren.

162.

Wel-za-lig hij, wiens zonden zijn ver-ge-ven,
 Die van de straf voor eeu-wig is ont-he-ven,
 Wiens wan-be-drijf, waardoor hij was be-vekt,
 Voor't hei-lig oog des Heeren is be-dekt. Wel-
 za-lig is de mensch, wien't mag ge-beuren, Dat
 God naar regt hem niet wil schul-dig keu-ren,
 En die, in't vroom en on-geveinsd gemoed, Geen
 snood be-drog, maar blank' op-regtheid voedt.

2. Toen 'k zweeg, en U
 mijn' ongerechtigheden, Weêr-
 houden door de vrees, niet
 heb beleden, Verouderden
 mijn' beend'ren door geklag,
 In mijn gebrul en angst den
 ganschen dag; Want, Heer,
 Uw' hand, die mij bezocht
 met plagen, Deed dag en
 nacht mij zware smarten dra-

gen; Mijn levenssap droogd'
 uit van uur tot uur, Gelijk
 het land door zomer-zon-
 nevuur.

3. 'k Bekend', o Heer! aan
 U opregt mijn' zonden; 'k
 Verborg geen kwaad, dat in
 mij werd gevonden; Maar ik
 beleed, na ernstig overleg,
 Mijn' booze daân; Gij naamt

die gunstig weg; Dies zal tot U een ieder van de vromen, In vindenstijd, met ootmoedsmeekend, komen; Een' zee van ramp moog' met haar golven slaan, Hoe hoog zij ga, zij raakt hem zelfs niet aan.

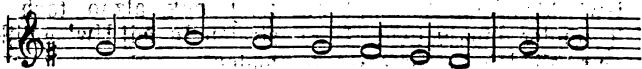
4. Gij zijt mij, Heer, ter schuilplaats in gevaren; Gij zult mij voor benaauwdheid trouw bewaren; G' omringt mij, daar Gij mij in ruimte stelt, Met blij gezang, dat mijn verlossing meldt. Mijn leer zal u, o mensch! naar 't roeg doen hand'len En wijzen u den weg, dien gij zult wand'len; Ik zal u trouw verzellen met mijn raad, Terwijl mijn oog op u gevestigd staat.

5. Wil toch niet stug, gelijk een paard, weêrstreven, Of als een muil, door domheid voortgedreven; Gebit en toom, door 's menschen hand bestierd, Beteug'len 't woest en redeloos gediert'; Laat zulk een' dwang voor u niet noodig wezen. Wie God verlaat, heeft smart op smart te vreezen; Maar wie op Hem vertrouwt, op Hem alleen, Ziet zich omringd met Zijn' weldadigheên.

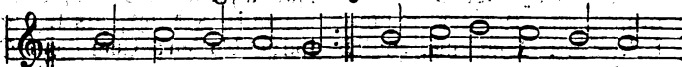
6. Regtvaardig volk, verhef uw' blijde klanken, Verheugd in God, naar waarde nooit te danken. Zingt vrolijk; roemt Zijn' deugden 't allen tijd; Gij, die opregt van hart en wandel zijt.

De Vernieuwing des harten en Heiligmaking.

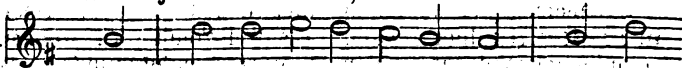
163.

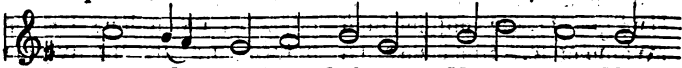
Le-yenszon, die door het duister Met Uw'
Al - le glaas is bij den luister U - wer

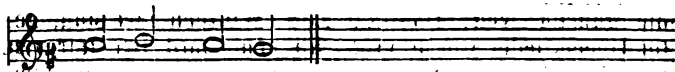
stra-len schittert heen! Bij U is de gou-den'
heer-lijk-heid te kleen;

pracht Van de ster-ren en-kel nacht; Zon en

maan, die groo-te lichten, Moeten voor Uw'

lui-ster zwichten.

2. 't Zijn verkwikkelijke stralen, Die het zoalicht neder-schiet; Alles moet in vreugde pralen, Wat Uw gunstrijk licht gemiet. Gij hebt midden uit den nacht Lichten leven weêr-gebragt, Toen Gij leedt in 't ak'lig duister, En de zon verborg haar' luister.

3. Hoe scheen daar in het donker, Daar Gij tusschen moorders hingt, 't Liefdevuur met hel geslonker, Daar G' Uw' kind'ren meê omringt, Toen Gij 's afgronds helschen damp Doofdet door Uw' zwa-ren kamp; Anders deden hel-sche strikken Rook en zwa-vel ons verstikken.

4. Kom dan, Jezus, dat Uw' klaarheid Schepp' uit 't zondig donker licht. Toon aan mij den weg der waar-heid, Toon Uw glansrijk aân-gezig; Drijf het duister uit mijn' ziel, Die ter woning U geviel, Laat den Satan nooit verwerven, Dat ik dit Uw licht moet derven.

5. Heer! Gij ziet, ik lig in 't duister, Dwaling heerscht in mijn' gemoed, Wijs mijn' ziel nog mist dien luister, Die haar helder schijnen doet. Wanneer zal mijn geest dien glans Krijgen uit den Hemel-

trans? Ach! dat alles eens mogt sterven, Wat Uw schijn-sel wil bederven.

6. Waart Gij 't niet, die uit het donker, Daar de we-reld eerst in lag, Godlijk riept het hel geslonker? En hoe schielijk werd het dag? Ster-ke God, daar 't al voorzwicht, Zeg nog eens; „Het worde licht!“ Laat zich nooit des vleesch'es lusten Tegen U ten strijd uitrusten.

7. Laat mij in Uw licht steeds wand'len, Morgenster vol heerlijkheid! Laat mij zoeken zoo te hand'len, Als Uw woord mij heeft gezeid; En gelijk Gij zijt geteeld Naar Uws Vaders heerlijk beeld, Laat ook alzoo toch Uw' stralen In mij Uw' gelijk'nis malen.

8. Ik moet heilig zijn en maken, Dat 'k U ken, gelijk Gij mij; 'k Moet, als Gij, in liefde blaken; Geef, dat 'k daartoe magtig zij! Scheen Uw godlijk licht weleer In den engen tempel, Heer! Waarom zoudt G' U weig'rig toonen, Om in mijnen geest te wonen.

9. Woon en heersch, be-straal en heilig Mij, die geef U 't gansch gemoed; Maak

mij door Uw' sterkte veilig; Zou die warmte mij verlaten;
 Zend in mij Uw licht en gloed; Wat zou mij dan 't leven
 Eene Zonis' swaardsvriend'; baten?
 Eene Zon mijn hart verheugt!

164.

Hier legt mijn' ziel zich voor U ne-der, Mijn
 geest zoekt U, o Je-zus! we-der. Laat Uw
 verkwikkend aan-ge-zigt Naar mijn' el-len-de
 zijn ge-rikt.

2. Ik voel mij heel en al
 bedorven. Ach, waar' mijn
 oude mensch gestorven! Ach,
 werd, door 't zien op Uwen
 nood, Mijn eigenliefd', o
 Heer! gedood!

3. Ontruk m' aan alle hin-
 derpalen; De nieuwe mensch
 moet' zegepralen! Breek mijn'
 natuur, en maak mij vrij,
 Opdat ik waarlijk heilig zij.

165.

O Geest! ziet Gij mijn hart nog hangen Aan't
 Ziet Gij mijn' ziel naar iets verlangen, Dat
 fijn-ste draadje van het kwaad; Al waar' het
 Je-zus, mijn bemin-de, haat;
 nek mijn lief-ste le-ven, Zoo bid ik U, ontnem

het mij; 't Zij al-les in Uw' hand ge-ge-ven;
Breek, scheur, verbrand het, maak mij vrij!

2. Wat Hem mishaagt, baart m' altoos smarte, 't Zij eer of wijsheid, roem of goud. Of 't aardsch' als aan een haar mijn harte, Of aan een' ijs'ren keten houdt, 't Is één en 't zelfd' in Jezus oogen; Hij wil volstrekt geen' duisternis, Ja, Hij wil niets in mij gedoogen, Dan 't geen regt rein en zuiver is.

3. Zie hier mijn hart, mijn' ziel en leden; Regeer daarin naar Uwen wensch! Leer mij des Heilands reine zeden, Dan ben ik eerst een' zedig mensch. 'k Wil gaarn,

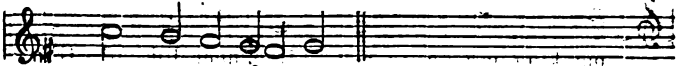
wat Hij niet is, verzaken; Want, sinds ik aanzat in Zijn' schoot, Wil ook mijn' geest niets anders smaken, Dan Jezus menschheid, bloed en dood.

4. Ja! Amen! hier zijn beide handen; 'k Beloof op nieuw getrouw te zijn, Ziet Gij mijn hart niet zuiver branden, Gaef mij dan tranen, smart en pijn. Wil mijn geloof nog vaster gronden; Voltdoi mijn huis; staand' op de' rots; Prent in' mijn harte; Jezus' wonden; En op mijn voorhoofd 't zegel Gods!

166.

In't he-mel-rijk zal niemand gaan, Hij wor-de
Zoo niet, hij gaat, bij al-len-waan, Dan waarlijk
dan her-bo-ren; Al'tgeen uit vleesch ge-bo-ren
eens ver-lo-ren;
is, Erst zon-de, dood, verdoemenis! Gods geest

moet ons herscheppen.

2. Zal men met God, het hoogste goed, Reeds hier vereenigd leven: Hij moet ons lust en kracht en moed Door Zijn' genade geven, Wij slechts Zijn godlijk evenbeeld Voor Hem bestaat, en 't ons vereêlt; Dat moet Hij in ons scheppen.

3. o Vader der barmhartigheid! 't Geen Jezus heeft verworven, Toen Hij ter onzer zaligheid Aan 't kruis hout is gestorven; Ons weêr met U bevredigd heeft, Hij, die nu eeuwig, eeuwig leeft, Schonk ons dat uit genade.

4. Uw goede Geest herschepp' ons hart, Opdat in 't hart versterve De zonde, die ons slaafsch benaert, Oek! schenk ons 't eeuwig erve, Dat wij, bewogen door Uw woord, 't Welk reeds met schrik de ziel doorboort, Ons heil bij U slechts zoeken.

5. Wilt Gij ons door Uw heilrijk woord En door Uw Geest bekeeren: Wij willen dan, o God, die 't hoort! Met mond en hart U-zweren,

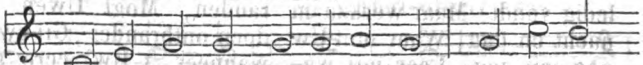
Niet meer in valsche zekerheid, Maar in geloofsstandvastigheid Getrouw voor U te wand'len.

6. o Vader! neem ons gunstig aan! Gij wilt ons, hoe vermeten Van Uw' bevelen afgegaan, Toch weêr Uw kind'ren heeten, Als ons Uw Geest vernieuwt, verwekt, En 't hart tot al het goede trokt Door heilgeloof en liefde.

7. Wij zullen dan aan 't geen G' ons schenkt, Nog des te vaster kloven; Wij Gij aan ons in liefde denkt, Zal 't hart U nooit begeben; Opdat wij, naar Uw evenbeeld Hervormd en met Uw' gunst bedeeld, Als nieuwe scheps'len wand'len.

8. Dat dan, 'o Vader! Uw genâ Geheel ons leven dekke, Noch doemschuld ons terneder sla, Noch straf ons schrik verwekke; Verzekert ons hier van den prijs, Bewaard in 't hemelsch Paradijs Als 't erfdeel Uwer kind'ren!

167.

Heil'ge Je-zus! mij ten le-ven, Ter hei-lig-
Hemelsch voorbeeld! al de luister Van Eng'len-

ma-king mij ge-ge-ven, Hoe heer-lijk zigt G'in
 hei-lig-heid wordt duister, Bij 't licht van U - we
 hei-lig-heid! o Gij! zoo on-be-smet, Gij zigt
 hei-lig-heid.
 mijn hoofd en wet; Heil'-ge Je-zus, o Hei-lig
 mij! Dat ik als Gij In hart en wandel hei-lig zij.

2. 's Vaders wil was bo-
 ven allen, o Jezus! steeds
 Uw welgevallen, Gij zweegt
 voor Hem op alles stil; Och!
 mogt, all' mijn' levensdagen,
 Wat Hem behaagt, ook mij
 behagen, Mijn wil zich voe-
 gen naar Zijn' wil, Dat ik
 met al mijn' lust In Zijnen
 wil berust; Hoor mijn zuch-
 ten, o, Heilig mij! Dat ik als
 Gij In alles onderworpen zij.

3. Steeds arbeidzaam, vol
 van zorgen, Waart G' altijd
 bezig, van den morgen Tot
 aan den laten avondstond;
 's Vaders wil was daags
 Uw' spijsze, 't Gebed Uw'
 nachtrust, Hem ten prijze;
 Och dat G' ook mij nooit
 ledig vondt, Maar werkzaam
 nacht en dag, Waar ooit Uw
 oog mij zag; Leer mij wa-
 ken, o Heilig mij! Dat ik

als Gij Ook in mijn' roeping
 wakker zij.

4. Welk een' liefde, wat
 meêdoogen, Wat teederheid
 blonk in Uw' oogen, Wat
 minzaamheid in Uw' gelaat;
 Haters zelfs zoowel als vrin-
 den, Elk mogt U willig, vaar-
 dig vinden Tot troost of hulp,
 met raad en daad; Ach! waar'
 die minzaamheid Ook in mijn
 doen verspreid; Dierb're Hei-
 land! o, Heilig mij! Dat ik
 als Gij In al mijn' omgang
 minzaam zij.

5. Gij, o Jezus! Gij onschul-
 dig Verdroegt het scherpste
 leed geduldig, Gij scholdt
 niet weder wie U schold;
 D' eer Uws Vaders aan te
 randen, Mogt Uwen ijver
 doen ontbranden, Gij zweegt,
 wanneer 't Uw' eere gold;
 Geen' terging stoord' Uw'

rust, Vergeving was Uw lust; Lieve Jezus! o, Heilig mij! Dat ik als Gij Zachtmoedig, graag vergevend zij.

6. Ootmoed deed U, Heer der heeren! Den lof van menschen ligt ontberen, Uws Vaders eere zocht Gij maar; Waar men aardschen roem of voordeel Ooit voorkeur gaf, Uw wikkend oordeel Bestuurde juist den evenaar; Gij, die geen' hoogheid zocht, Hoe groot G' ook wezen mogt, Gij, d' ootmoed zelf! o Heilig mij! Dat ik als Gij Voor God en mensch ootmoedig zij.

7. Reine Jezus! geene togten Van 't vleesch, geen' driften overmogten De reinheid immar van Uw hart; Kuischheid heerscht' in al Uw leden, Nooit waart Gij, door begeerlijkheden, Of lusten, in haar' strak verward; Uw doen was naar Gods wet, Uw denken onbesmet; Reine

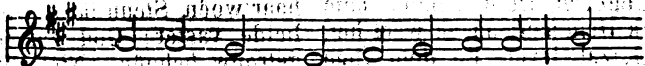
Jezus! o, Heilig mij! Dat ik als Gij Ook rein van hart en wandel zij.

8. Matig in Uw' levenswijze Mat U de rede drank en spijsze, Nooit dardelheid of lekkernij; Niets, dat meer, Uw' honger stilde, Dan 't doen van 't geen Uw Vader wilde, Dit was Uw' spijs, Uw' lekkernij; In zelfverloochening Vondt G' Uw' verzaaging; Heil'ge Jezus! o, Heilig mij! Dat ik als Gij In drank en spijsze matig zij.

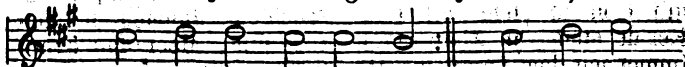
9. Heil'ge Jezus! vorm mijn' leden, Mijn' krachten en begeerlijkheden, Dat aan mij alles U gelijk, 't Oog in 't zien, de voet in 't wand'len; Dat in mijn denken, spreken, hand'len, In alles Uwe beeld'nis blijk', Hervorm vooral, volmaak Mijna hart naar Uwen smaak; Heil'ge Jezus! o Heilig mij! Tot ik als Gij Geheel volmaakt en heilig zij.

E. Verzekering en Verzegeling.

168.

Twijf'ling zwijg; zwijg ban-ge smarte! God,
En Zijn Geest zegt aan mijn har-te, Dat

die trouw is, is mijn vriend, Vrees voor straf
ik eeu-wig ben Gods kind.

doet mij niet sa-gen, Wil mijn hart mij, al ver-
klagen, Nogtans vat ik meed in smart; God
is meerder, dan mijn hart.

2. Hij, de kenner van 't verborgen, Kent ook mij, en weet alleen, Hoe ik hier in al mijn zorgen Hijg naar Zijne dienst alleen. Ja, Hij weet, hoe diep mijn' zonden Steeds op nieuw mijn' ziel doorwoeden; Niet mijn on-geloof en waan, Mijn geloof, dat ziet Hij aan.

3. Op onwrikb're steun-pilaren Staat Gods eenwig wijze raad! Christ'nen, juicht op blijde snaren, Juicht Gods groote liefdedaadt Ons, ons zondaars, diep verloren, Gaf Hij Zijnen Eengeboren; Waarlijk! alles, alles geeft Hij, die Zijnen Zoon ons geeft.

4. Mij heeft Hij Zijn Zoon gegeven, Door 't geloof nam ik Hem aan; Ja, ik weet het, ik zal leven En door Hem ten hemel gaan. Zelfs eer ik nog was geboren, Heeft mij God in Hem verkoren, Eer de stem van Zijne magt Immer iets had voortgebracht.

5. Wie zou dien nu nog verklagen, Wien God zelf

verkoren heeft? Wie zou daar 't verdoemen wagen, Waar God zelf de vrijspraak geeft? Neen, geen' hel kan mij ver-varen, Wien God zelf wou vrij verklaren; Wien geen' schuld, hoe groot, verdoemt, Daar mij God regtvaardig neemt.

6. Jezus Christus is ge-storven, Is verrezen ook voor mij; Heeft de zegepraal ver-worven; Die verworven ook voor mij, Aan Gods regter hand gezeten; Zal Hij nimmer mij vergeten; Neen, uit deernis met mijn lot, Treedt Hij voor mij in bij God.

7. Trots de wereld en haar' laster, Trots de hel en al haar woën, Steun ik op Gods liefde vaster; God zal mij getrouw behoën. Niets, dat mij van God kan scheiden, 'k Zal, wat ramp mij moog' verbeiden, Juichen midden in de pijn, Meer dan over-winnaar zijn.

8. Ruwe stormen mogen woeden, Alles om' mij heen

zij nacht, God, mijn God zal mij behoeden, God houdt voor mijn heil de wacht. Moet ik lang Zijn hulp verbeiden, Zijne liefde blijft mij leiden; Door een' nacht, hoe zwart, hoe digt, Voert Hij mij in 't eeuwig licht.

9. Ja, verleidend is 't vermogen, Op ons hart, van 's werelds goed, Glans van eer verbijstert d' oogen, Weeldetougen smaken zoet; Vleijend is de gunst der grooten,

Vaak met groot gevaar genoten; Hooge lof leidt ligt van God, En neg ligter bitt're spot.

10. Maar wat lot, of dood of leven, Smaad of eer, mij ooit verwacht, Jezus zal mij nooit begeven; Ben ik zwak, bij Hem is kracht; Gunst van menschen, raad van vrienden, Bitt're haat van kwaadgezinden, Hoogste, diepte vreugd' of rouw, Niets ontroofst mij aan Gods trouw.

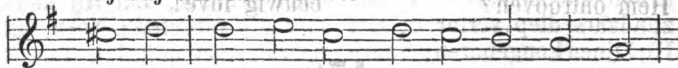
169.

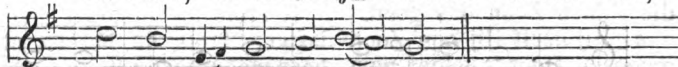
Weelaan! mijn hart, uw moed zij hecht! Laat
Mijn Bondgod heeft mij toe - ge - zegd, Dat

al uw' on - rust va - ren! In al - le droef - nis, angst
hij mij wil be - wa - ren

en nood, Ja zelfs bij 't naad'ren van den dood,

Hij kan, Hij wil mij hoe - den.

2. Hij sloeg van eeuwigheid mij gá, Hij heeft mij nitverkoren! En in den tijd van Zijn' gená Door woord en Geest herboren. De raad des vredes is gegrond, Heteuwig vast genáverbond Wordt nimmermeer verbroken.

3. Want God is onveranderlijk, Die 't heil voor mij liet dagen; Hij kent en mint mij vaderlijk, Wie durft, wie zal het wagen, Om mij te doemen? 's Hoogsten hand Zal mij in deez' genadestand Door d' eeuwen heen bewaren.

4. Ja Jezus Christus is voor mij Uit liefde borg gebleven, En heeft niet vruchteloos voor mij Verworven heil en leven; Mijn schuldbrief is door Hem voldaan; Wie klaagt mij dan nog verder aan? Wie kan mij nu verdoemen?

5. Aan Hem bindt mij een liefdeband, Die voor mij heeft geleden; Mijn Jezus blijft ter regter hand Van God mijn plaats bekleden; De Vader hoort Hem t' allen tijd, En wierd dus niet Zijn regt ontwaard, Zoo Hij mij liet verderven?

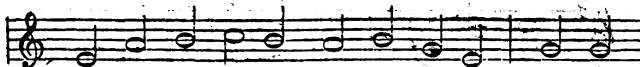
6. Ik ben 't, op wien Zijn oog steeds ziet, Hij redt mij uit gevaren; Hij is mijn hoofd, zou Hij dan niet Ook mij, Zijn lid, bewaren? Ik ben een schaap, door Hem geweid, Bewaard door Zijn almogendheid; Wie zal mij Hem ontrooven?

7. Mijn erfdeel dat is zaligheid, 't Welk Jezus mij beloofde, Door Hem verdiend en toebereid; Wie zou dat heil mij rooven? Nog meer: Hij heeft mij Zijnen Geest, Als licht en hulp en leeraar 't meest Ten onderpand gegeven.

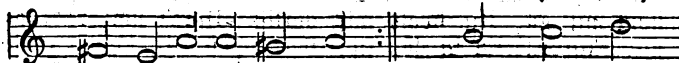
8. Die Geest (want dat zegt Christus mij) Geleidt mij steeds door 't leven; Hij sterkt en hij verzegelt mij, Hij zal mij nooit begeven! Door hem wordt mij hier toebereid Het voorgevoel der zaligheid, Die 'k eerlang zal beërven.

9. o Heer! dat ik dien Geest toch niet Door zonde mogt bedroeven! Maar door Zijn licht, dat Hij mij biedt, Het goede steeds beproeven. Oeh! 'k bid U, maak mij meer en meer Bekwaam! te leven U tot eer, Tot ik U eeuwig love!

170.

Ik heb den regten grond gevonden, Die nu Dien vond ik in des Heilands wonden, Waarop

mijn an-ker eeuwig houdt;*)
mijn hart gerust vertrouwt;

Deez' grond blijft

*) Hebr. 6, 19.

2. Zoodanig is Zijn teêr erbarmen; Dat al 't verstand te boven gaat. Werpt zich een zondaar in Zijn' armen, Zoo breekt Hem 't hart, en Hij weet raad; Ook breekt Hem 't hart; wanneer Hij ziet, Dat d' arme ziel nog van Hem vliedt.

3. God wil niet, dat wij gaan verloren; Maar dat wij zullen zalig zijn. Hij werd hierom, als mensch, geboren, Smaakt' onzen dood, leed onze pijn; En klopt nu aan een lieders hart; Van dag tot dag, met liefdesmart.

4. o Afgrond, die al onze zonden, Door Christus dierb'ren dood, verslindt: Hier wordt de wonde regt verbonden, Zoodat men geen' verdoem'nis vindt, Wij Jezus' bloed steeds voor ons pleit: „Barmhartigheid! barmhartigheid!“

5. Op dezen grond wil ik ook blijven, Zoo lang mijn ligchaam adem heeft, De drijfveer van al mijn' bedrijven Is Hij, Hij zelf, die in mij leeft; Tot ik dens zing voor Zijnen troon Op een' volkomen zuivren toon.

171.

Je-zus zal mij wel be-hoeden; In Zijn' gunst
Laat den Satan woelen, woeden, Al - les volgt
be-rust ik stil; des Heeren wil. Schoon de he-mel mogt ver-
gaan, Nogtans blijft dit woord waarachtig, Al

2. Laten al de wereld-
stoffen smelten in den laat-
sten gloed; Laten door elk-
ander ploffen Trotsehe ber-
gen, zee en vloed; Als de
wereld uit zija' stand Schok-
kend, alles zal doen beven;
Houdt mij Jezus bij de hand;
Wel hem, dien dit is ge-
geven!

3. Gij hebt mij in 't hart
geschreven, Grootte-Vorst van
't Hemelrijk, Dat Gij nooit
mij zult begeven, Schoon ik
stof ben, asch en slijk. O
Verheven' majesteit! Wie kan
Uwe trouw uitspreken? Niets
komt bij die teederheid, Die
U 't gunstig hart doet breken.

4. 't Goede werk hebt G'
aangevangen In mijn' Geest,
al zet het voort, Dat ik vro-
lijk word ontvangen Binnen
's Hemels enge poort, Daar

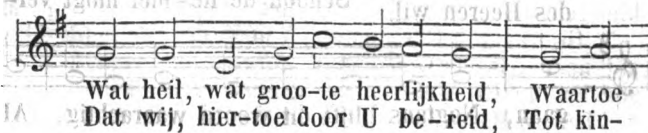
Gij mij gunt in te gaan; Gij
de weg, de deur, het leven,
Gij zult mij geheel verzaân;
Als G' U zelve mij zult
geven.

5. Doe mijn' zielelamp ont-
branden, Vol met olie van
geloof; Zoo grijp ik U met
mijn' handen, Bruigom! op
Uw' komst niet doof, Als
Gij klopt ter middernacht;
En wij de bazuinen hooren:
Zalig Hij, die waakt en wacht;
Dan als alles gaat verloren:

6. Nu ik woel, 't kan niet
verkeeren, 't Geen de Heer
begint en werkt. Jesus zal
mij wel regeren, Door Zijn'
Geest, die mij versterkt, Tot
dien dag, dat bovenal 't
Driemaal heilig heerlijk We-
zen Mijn Jehovah wezen zal;
o! Dan wordt mijn' ziel ge-
nezen.

F. Zaligheid en Heerlijkheid van Gods Kinderen.

172.

wij zijn ge-ko-men, Ofschoon vergank'lijk als
d'ren aan-ge-nomen, het gras, Voor U, ô God, slechts stof en asch,
Zoo hoog begunstigd werden.

2. Ik zondaar val U thans vooral Te voet, met dankbeseffen, Mij zou, bedorven heel en al, Endood en doem'nis treffen; Gij spraakt mij weêr van alles vrij, Als kind en erve naamt Gij mij In Uwen schoot, o Vader.

3. Weleer kon 'k met geen hart'lijkheid U Abba, Vader noemen; Doch door geloofsstandvastigheid Allengs in U weêr roemen, Ik hield mij vast aan Uwen Zoon; Er kwam genâ van Uwen troon, Die mij vrijmoedig maakte.

4. Door Jezus Christus, die de wet Vervulde, thans ontledigd Van vloek en straf, die mij verplett', Ben ik met God bevredigd; Hij werd een knecht, en ik Gods kind, Zoo velen, als 't geloof verbindt Aan Hem, zijn Zijne kind'ren.

5. Gij zaagt in Christus op mij neêr Als een goedgunstig Vader; Gij kleeddet mij met heil, o Heer! Bragt door

't geloof mij nader Tot Uwen Zoon, met Hem verzeld En tot Uw' kind'ren toegeteld, Durf ik U Vader noemen.

6. Ik sla op 's werelds goed geen' acht, Waarop zoo velen roemen! 't Geloof omgordt mij thans met magt, Ik kan Gods kind mij noemen; Daar deze band m' aan Hem verbindt, Dan ik kan waarlijk, als Zijn kind, Met Hem in alles deelen.

7. Hoe zal ik U en dank en lof, o God! naar waarde geven? Uw' gunst heeft mij, mijn zondig stof, Ten hoogsten nu verheven; Wat glans, wat luister overtreft, In heerlijkheid, als men 't beseft, Een kind des Allerhoogsten!

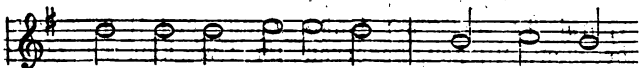
8. Wat is er, dat mijn' heilstaat wraakt, Hoe kwaad het moge schijnen? Mijn Vader, die van liefde blaakt, Zorgt steeds voor 't heil der Zijnen, Doet elke wederwaardigheid, Als middel mijner

zaligheid, Ten besten mede-
werken.

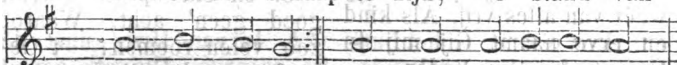
9. 'k Ga vrij tot Gods ge-
naderoon In all' omstandig-
heden; Ik kom, als kind door
Uwen Zoon, Met mijn' ge-
loofsgebeden; Ik word van
alle zorg ontbloot, Als ik,
o Vader! in Uw' schoot Ge-
heel mijn hart uitstorte.

10. Ontbeer ik iets, ik zeg
't U vrij, Wat zou ik dan
ontberen? Bedroeft mij iets,
dan troost Gij mij, Geen' zorg
kan mij dus deren; Ben ik
Uw kind, (o troostrijk woord!)
Dan ben ik ook in 't zalig
oord Uw rijksgenoot door
Christus.

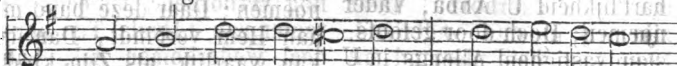
173.

Geen' grooter' heer-lijk-heid Blinkt voor den
Dan Christus schaap te zijn; O stand van

mensch op aar-de Een schaap, dat in de gunst
hoo - ge waarde!

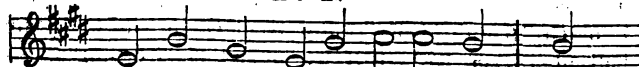
Des trouwsten Herders staat, Lijdt geen gebrek,

terwijl 't In's Herders voetspoor gaat.

2. Wat wereld, wat natuur ligheid; Men zoekt die met
Ons nimmer kunnen geven, veel pijn; Maar 't schaap
Dat vindt het schaap, dat van Christus wil En kan ook
tracht, Den Herder aan te heilig zijn.
klevén. Men hijgt naar hei-

174.

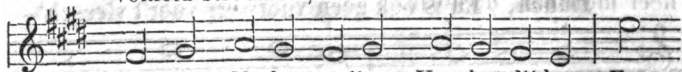
O God! wat groo-te za-lig-heid Schenkt
Als't hart, aan Je-zus dienst verkleefd, Zich

Gij, in we-derwaardigheid, Reeds hier aan
waarlijk aan U o-vergeeft; Eens zal haar'

wa-re vro-men; Eeuwig, eeuwig Zal men
volheid stroomen;

maaijen, Na het zaaijen Van het lijden, Een

on-ein-dig groot verblijden.

2. Hoe pligtig is het bur-
gerregt Aan Uw verbonds-
volk toegerogd, Hoe heer-
lijk is 't daarboven! Daar
zija wij in ons vaderland,
Daar kan ons niemand uit
Uw' hand Het eeuw'g heil
ontreoven, o! Gij helpt, bij
Al het lijden, Ons dus strij-
den, Schoon wij dwalen, Dat
wij eind'lijk zegepralen.

3. Gij leenigt onze zonde-
smart, Uw Geest giet bal-
sem in ons hart, Hij sterkt
ons vroeg en spade; Wij zijn
geloofd door 't dierbaar bloed
Van Uwen Zoon, die ons
behoedt Als Borg, naar Zijn'
genade. Wat leed Ons deed
Zuchten, Kermen; Uw ont-
fermen, Heer der Heeren!
Moet ons hart met blijdschap
eeren.

4. Is van Uw' gunst de
hooge prijs, Die elk geniet
op zijne wijs, In 't hart hier
nog verborgen; Als eens de
regter van 't Heelal Ten oor-
deel wederkomen zal, Aan
's aardrijks jongsten morgen;
Dan heeft, Dan geeft, Hij
de kroonen, Om te loonen
Aan zijn' vrienden, Die Hem
hier getrouw beminden.

5. o God! wat hebt G' aan
ons gedaan; Hoe wel zal 't
met de Christ'nen staan!
Ocht was die groote waarde
Ons toch gedurig voor den
geest. Wij droegen waar-
lijk onbevreesd De rampen
dezer aarde. o Heer! Neig
meer Onze zinnen, U te min-
nen, Dat w' ons leven Steeds
aan Jezus overgeven.

175.

Zeer glansrijk is't le-ven der Christ'nen van
 Hun' schoonheid valt and'ren niet ligt in de
 binnen, Ofschoon hen van bui-ten de zon
 zinnen, En is ook geen voorwerp voor't vleesch'-
 heeft verbrand.*) Hun lust en hun le-ven,
 lijk ver-stand.
 Door Christus ge-ge-ven, Is geest'lijk, wij't
 al-les uit Hem is gesproten; 't Wordt geest'lijk
 be-gre-pen en geest'lijk ge-no-ten.

2. Voor 't oog zijn de Christ'nen als andere menschen, Zij dragen het beeld van den aardschen op d' aard'. Zij denken en spreken, begeeren en wenschen, Zijn dan eens gezond, dan met ziekte bezwaard. Men vindt, bij 't bemerken Van all' hunne werken, Niets buitengewoons in al't geen zij beginnen, Dan dat zij den Heiland op 't teederst beminnen.

3. Zij wand'len op d' aard', en zijn toch in den hemel; Zij blijven onmagtig, en leven in kracht. Zij smaken den vrede bij 't wereldsch gewemel; Zijn arm, en daarbij toch het rijkste geslacht; Zij kunnen in 't lijden Zich hart'lijk verblijden; Zij schijnen als dood voor 't vermaak van de zinnen, Maar hebben het eeuwige leven van binnen.

*) Hoogl. 1, 6.

Derde Afdeeling.

Van de christelijke Kerk, het goddelijk
Woord en de heilige Sacramenten.

1. De Kerk van Christus.

176.

'k Zal U-wen lof al-om doen hooren, Omdat
G' U zelf, ô, za-lig Heer! Op aard' een' kerk
hebt uit-ver-ko-ren, Uw' Godde-lij-ken Naam ter
eer, Waar-in een' scha-re wordt ge-von-den
Verënd door wa-re hei-lig-heid, Aan wie ver-
ge-ving ha-rer zonden In Je-zus' zoenbloed is
be-reid.

2. Gij noodigt ons nog alle dagen En roept, dat elk voor U verschijn'; Men hoort U onophoud'lijk vragen: Zal dan mijn huis steeds ledig zijn? Dus zendt G' Uw' boden op de straten, Die roepen ieder' tot den disch; Gij wilt zelfs dien niet achterlaten, Die blind of lam of kreupel is.

3. Gij God, hebt U uit vele tongen Der volken eene kerk gesticht, Waarin U lof wordt opgezongen, En alles U ter eer verrigt; Een' kerk, wier leden Christus achten En dienen als hun' vorst en Hoofd, En in gemeenschap steeds betrachten 't Geen ieder Christen regt gelooft;

4. Die op hun werk zich niet verlaten, Wilt toch geen mensch is zonder schuld; Want doet hij goed, 't zal hem niet baten, Hij heeft alleen zijn' pligt vervuld.

Wij moeten in geloof ontvangen, 't Geen Christus voor ons heeft bereid, Wij moeten door geloof erlangen Der zielen heil en zaligheid.

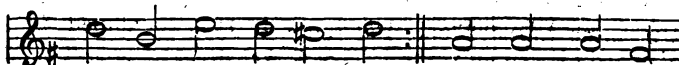
5. Afheilig ons in 't nieuwe leven! Laat ons op 's Heeren wegen gaan, Dat wij steeds naar het goede streven En booze lusten tegenstaan! Ai, wil die rimpelen en vlekken, Dat zondig vuil, Dat aan ons kleeft, Door die gerechtigheid bedekken, Die Christus uit genade geeft.

6. Bewerk ons, dat wij regt gelooven Tot onzen laatsten levensstond. Niets moet ons ooit Uw woord ontrooven, Noch ook de zegels van 't verbond! Vervul de zielen Uwer kind'ren Met Uw' genad' en broedermin; Laat nooit hun' rust en vreugd' vermind'ren, Maak z' eensgezind van hart en zin.

177.

Het woord van Christus dood en lij-den Is der
Dat ha - re le-den t' al-len tij-den Daarin

gemeen-te sterkt' en kraecht. Dat maakt haar tot
verëend zijn, is haar' magt.

een' heil'gen tempel; De helpoort beeft en laat
haar staan. Komt Sa-tan ook tot op den drem-
pel, 's Lams bloed verbiedt hem in te gaan.

2. Wie dat gebouw regt Kan 't hart en 't oog en 't
kan beschouwen, Die ziet oor bekooren; All' eer daar-
een prachtig meesterstuk, En van komt Jezus toe; Dies zingt
denkt daarbij: „Hij, die 't de kerk, met hare koren,
„kon bouwen, Beschermt het Den lof des Lams, en wordt
„ligt, bij allen druk.“ 't niet moê.

178.

o Heer, be-houd ons bij Uw woord, Dat's
vijands woeden word' gestoord, Die Je-zus Chri-
stus, U-wen zoon, Wil stooten van Zijn' he-
meltroon.

2. Toon, Jezus, dien ons
hart belijdt, Dat Gij de Heer
der Heeren zijt; Bescherm
Uw' arme Christenheid, Dat
z' eenwig Uw en lof verbreid'.

3. o Geest, die troost en
blijdschap geeft, Maak, dat

Uw volk in eendragt leeft,
Versterk ons in den laatste
nood, Schenk ons het leven
uit den dood.

4. Ach Heer! Uw volk
smart / belaan; Beveelt Uw
helfdezorg zich aan: **Stek**

ons geloof, behoud, o Held! Dien hij gemaakt heeft voor
 Ons van des vijands wreed Uw volk.
 geweld.

5. Doe zijnen raad in rook 6. Zoo zal hij zelf erken-
 vergaan, Het zwaard zijn nen, Heer! Dat Gij nog leeft,
 eigen' meester slaan; die ons weleer Hebt uitge-
 Werp red en niet verlaat Dien, wiens
 hem met almagt in dien kolk, betrouwen op U staat.

179.

Houdt Christus Zij - ne Kerk in stand, Zoo
 Ge - ze - ten aan Gods reg - ter hand, Kan
 mag de hel vrij woeden; Hij is in al - le leed
 Hij haar wel be - hoeden;
 Tot ha - re hulp gereed, Hij staaft Zijn' roem
 al - om, En waakt voor 't Christendom; Dies
 mag de hel vrij woeden.

2. Wat onze magt berei- verzetten, Hij ziet hen zijn'
 den kan, Is niets; wij zijn gezalften Zoon Versmaden
 verloren; Maar voor ons in Zijn' wetten; Zij sehamen
 strijdt de regte Man, Van zich de leer Van Jezus on-
 God daartoe verkoren. Vraagt zen Heer, Zijn kruis is hun
 Gij, wie dat is? Jezus is 't, ten spot; Maar hoe belacht
 gewis, De Heere Zebaoth. hen God! Zij mogen zich
 Daar is geen ander God; verzetten.

Hij moet het strijdperk winnen. 4. De spotter, mag de waar-
 3. God ziet zelfs Vorsten heid smaân, Ons kan hij haar
 op den troon Zich tegen Hem niet rooven, D' onchristen

mag haar tegenstaan, Wij
blijven haar gelooven. U
Jezus, U zij d' eer! Die U
verkiest tot Heer, Uw woord
opregt betracht, Dien kan geen'
helsche magt De zaligheid
ontrooven.

5. Gij Christen!, die op
Hem vertrouwt, Gij moet geen

dreigen vreezen; Die God,
die van den hemel schouwt;
Zal ons een' toevlugt wezen;
Der legerscharen Heer Waakt
voor Zijn woord en eer, Geeft
ons geduld in nood En kracht
en moed in dood; Wie zou
dan dreigen vreezen?

180.

God is een' toevlugt voor de Zij-nen; Hun'
sterkt', als zij door droefheid kwijnen; Zij wer-
den steeds Zijn' hulp ge-waar In zielsbenaauwd-
heid, in ge-vaar; Dies zal geen' vrees ons doen
bezwijken, Schoon d'aard' uit ha-re plaats mogt
wij-ken, Schoon't hoogst gebergt' uit Zij-ne steê

Ver-zet werd in het hart der zee.

2. Laat vrij het schuimend Het berggevaarte daav'ren
zeenat bruisen; D' ontroerde doen; De stad, het heiligdom,
waat'ren hevig ruischen; De de woning Van God, den
golvenmogen, door haar woën, allerhoogsten Koning, Wordt

in haar' muren, t' allen tijd,
Door beekjes der rivier ver-
blijd!

3. Geen onheil zal de stad
verstoren, Daar God Zijn'
woning heeft verkoren; God
zal haar redden uit den nood,
Bij 't dagen van het morgen-
rood. Men zag de Heid'nen
kwaad beramen; De koning-
rijken spanden zamen; Maar
God verhief Zijn' stem, en
d' aard' Versmolt, voor 't
Hoogsten toorn vervaard.

4. De Heer, de God der
legerscharen, Is met ons;
hoedt ons in gevaren. De
Heer, de God van Jakobs
zaad, Is ons een burg, een
toeverlaat. Komt, wilt op 's
Heeren daden merken; Aan-

schouwt des Hoogsten groote
werken. Zijn' magt, die noot
te stuiten is, Maakt d' aarde
tot een' wildernis.

5. God stilt alom het oore-
logen; Zijn' arm verbreekt
de taaije bogen; Doet spies
en speer aan stakken slaan
En wagens door het vuur
vergaan. Laat af! dus spreekt
de Heer der Heeren; Weet:
Ik ben God; elk moet mij
eeren: Het heidendom, ja 't
gansch heelal Verhooge mij
met lofgeschal!

6. De Heer, de God der
legerscharen, Is met ons,
hoedt ons in gevaren; De
Heer, de God van Jakobs
zaad, Is ons een burg, een
toeverlaat.

181.

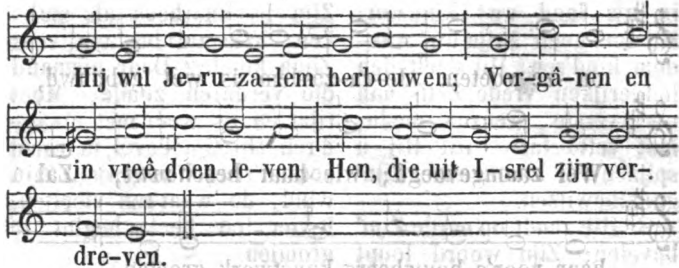
Ik ben verblijd, wanneer men mij God-
vruchtig opwekt: zie wij staan Ge-reed, om naar
Gods huis te gaan; Kom, ga met ons en doe
als wij. Je-ru-za-lem, dat ik bemin, Wij tre-
den u-we poorten in; Daar staan, o Godsstad!

on-ze voeten. Je-ru-za-lem is wél gebouwd,
Wél zaamgevoegd; wie haar beschouwt, Zal
haar voor's bouwheers kunstwerk groeten.

2. De stammen, na Gods naam genoemd, Gaan derwaarts op, daar elk zich buigt Naar d' ark, die van Gods gunst getuigt; Daar elk Zijn naam belijdt en roemt; Want d' achtb're zetel van 't gerigt Is daar voor Davids huis gesticht; De roegterstoelen staan daar binnen. Bidt, met een' algemene stem, Om vrede voor Jeruzalem; Het ga hun wel, die u beminnen! Dat vreed' en aangename rust En milde zegen u verblijj'; Dat welvaart in uw' vesting zij, In uw' paleizen vreugd' en lust. Om vriend en broed'ren spreek ik nu: De vrede zij en blijv' in u; Nooit moet haar rijd of twist verkloeken; Om 's Heeren huis, in u gebouwd, Daar onze God Zijn' woning houdt, Zal ik het goede voor u zoeken.

182.

Laat's Heeren lof ten he-mel rij-zen; Hoe goed
is't, on-zen God te prijzen! 't Betaamt ons, psal-
men aan te hef-fen, Die lief-lijk zijn en harten
tref-fen. De Heer wil ons in gunst aanschouwen;

2. Hij heelt gebrokenen van harte En Hij verbindt z' in hunne smarte, Die, in hun' zonden en ellenden, Tot Hem zich ter genezing wenden. Hij telt het groot getal der starren, Die 't scherpst gezigt op aard' verwarren; Hij roept dat talloos heir tezamen En noemt die alle bij haar namen.

3. Zeer groot is onze Heer, vol krachten; Onpeilbaar diep zijn Gods gedachten; Daar Zijn verstand, nooit af te meten, Ver overtreft al wat wij weten. Zachtmoedigen wil Hij bewaren, Hij houdt hen staand' in hun' gevaren; Maar goddeloozen doet Hij bukken, Bezwijken onder d' ongelukken.

4. Zingt beurteling, en dankt den Heere; Zingt psalmen onzen God ter eere, Dien God, die, voor het oog der volken, De Heem'len dekt met dikke wolken; Die d' aarde kroont met gunst en zegen En haar besproeit met

vrucht' ren regen, Die 't gras door mild' en frissche dropen Doet groeijen op de heuveltoppen.

5. God wil al 't vee steeds spijzen, leven; Hij hoort de stem der jonge raven; Hij heeft geen' lust aan 's menschen krachten, Aan hen die daart' heit verwachten; De magt van 't paard en 's mans vermogen. Zijn beide nietig in Zijn' oogen; Aan die vertrouwen op hun' beenen, Wil Hij geen' gunst of hulp verleenen.

6. De Heer betoont Zijn welbehagen Aan hen, die ned'rig naar Hem vragen, Hem vreezen; Zijn hulp verbeiden, En door Zijn' hand zich laten leiden, Die, hoe het ook moog' tegenloopen, Gestadig op Zijn' goedheid hopen. O Zalem! roem den Heer der Heeren; Wil uwen God, o Sion! eeren.

7. Hij wil in gunst uw heil bewerken, De grendels uwer poorten sterken, En regent

in uw land uw' kind'ren; Hij doet geen' krijg uw' wasdom hind'ren; Hij deelt den liefderijken vrede Zelfs aan uw' verste grenzen mede; Met vette tarw' wil Hij u spijzen En kroonen met Zijn' gunstbewijzen.

8. Hij zendt op aarde Zijn' bevelen; Zijn woord loopt snel door's werelds deelen; Hij geeft de sneeuw, om 't land te dekken, En tot een' zachte wol te strekken, Wier wond're vlokken, voor elks oogen, Gods magt en wijsheid klaar betoogen; Of strooit weér, ten bekwamen stonde, Den rijm, als stuivend' asch, in 't ronde.

9. Wie zou niet voor Gods grootheid bukken? Hij werpt

Zijn ijs daarheen als stukken; Wie zal bestaan voor Zijne koude? Daar niemand die verduren zonde, Moet rijm en ijs weér met elkan-d'ren, Op Zijn bevel, in vocht verand'ren; Want, waait Zijn wind, de waat'ren vloeijen, Rivier en beek begint te groeijen.

10. Hij gaf aan Jakob Zijne wetten, Deed Isrel op Zijn' woorden letten; Hij leerde z' in Zijn' wegen wand'len; Zoo wou Hij met geen' volken hand'len; Die moesten Zijn' getuigenissen En Zijn' verbondsgeheimen missen. Laat dan Gods lof ten hemel rijzen; Laat al wat adem heeft, Hem prijzen!

183.

Zijn' grondslag, Zijn' onwrikb're vas-tig-he-den
 Heeft God ge-legd op bergen, hem ge-wijd; De
 Heer, die Zich in Si-ons heil verblijdt, Be-mint
 het meer dan al-le Ja-kobs ste-den.

2. Men spreekt van u zeer stad van Isrels Opperheer! heerlijke dingen, o Schoone 'k Zie Rahab, ik zie Babel,

tot uw' oer, Bij hen geteld,
die mijne grootheid zingen.

3. De Filistija, de Tyriër,
de Mooren Zijn binnen u, o
Godstad! voortgebracht; Van
Sion zal het blijde nageslacht
Haast zeggen: „deez' en die
is daar geboren.“

4. God zal ze zelf beves-
tigen en schragen, En op
Zijn' rol, daar hij de volken

schrijft, Hen tellen, als in
Isrel ingelijfd, En doen den
naam van Sions kind'ren
dragen.

5. Dan wordt mijn naam
met lofgejuich geprezen; Dan
zullen daar de blijde zan-
gers staan, De speellion op
de harp en cimbel slaan, En
binnen u al miju' fonteinen
wezen.

184.

Wanneer zult Gij Si-on bouwen, Si-on, Heer,
dat Gij be-mint, Dat in U zijn' Ko-ning vindt?
Zal het nimmermeer aanschouwen Zij-ne mu-ren
weër voltooid? Ja; want Gij ver-laet het nooit.

2. Wanneer zal die stem
eens klinken? Wanneer zal
dat vreugdgeschal Zich ver-
heffen overal: Babijlon moest
nederzinken, Al zijn' pracht
hoe lang geëerd, Is tot puin
en asch verkeerd.

3. Hoor, ô Heer! Uw Sion
klagen Onder Babels dienst-
baarheid, Daar Uw licht geen'
glansen spreidt. Doch Gij
zult hen, die het plagen, Ne-

dervellen door Uw' magt
En verdelen Babels pracht.

4. Geef, ô Jezus, dat wij
waken, Dat wij in 't geloof
staan pal, Tot Gij met ba-
zuingschal Met Uw' don-
ders zult genaken, Ter ver-
lossing van Uw' bruid, Naar
Gods eeuwig raadsbesluit.

5. Wil Uw' heilig' zegel
drukken Op ons hoofd en
op de hand, U ter eer en

ons ten pand, Dat w' op
arendsvleug'len zweven Door
't geloove hemelwaart, Daar
ons niemand onheil baart.

6. Zet op ons een heilig
teeken; Jezus, zielenbruide-
gom, Want wij zijn Uw ei-
gendom; Straks is Satans
magt bezweken, 't Zondig
kwaad verliest zijn' pijn, Wijl
wij Uw verlost en zijn.

7. o! Hoe zal Uw volk U
eeren, Als al Babels list en

magt Met het beest verliest
zijn' kracht; Dan zoo zal
Uw roem vermeeren, Dan zal
het in eeuwigheid U te lo-
ven zijn bereid!

8. Wel dan, Sion, wil niet
treuren, Uw verkwikkings-
tijd genaakt; Juich! de Heer
der Heeren waakt! Zalig, dien
dit mag gebeuren; Die op
zoo verheven' wijs! Zijnen
Heiland zingt ten prijs!

185.

Wanneer de Heer, uit's vij-ands magt, 't Ge-
van-gen Si-on wederbragt En dat ver-lost' uit
nood en pijn, Scheen't ons een blij-de droom te
zijn; Wij lachten, juichten; on-ze ton-gen Ver-
hie-ven 's Heeren naam en zongen; Toen hieven
zelfs de Heid'nen aan: „De Heer heeft hun wat
groots gedaan.“

2. God heeft bij ons wat
groots verrigt; Hij zelf heeft
onzen drak verrigt; Hij heeft
door wond'ren ons bevrijd;
Dies juichen wij en zijn ver-
blijd. Breng, Heer, al Uw
gevang'nen weder; Zie ver-
der op Uw erfvolk neder;
Verkwik het, als de water-
vloed, Die 't zuiderland her-
leven doet.

3. Die hier bedrukt met
tranen zaait, Zal juichen, als
hij vruchten maait; Die 't
zaad draagt, dat men zaaien
zal, Gaat weenend voort, en
zaait het al; Maar hij zal,
zonder ramp te schromen,
Eerlang met blijdschap we-
derkomen En met gejuich,
ter goeder uur, Zijn' scho-
ven dragen in de schuur.

186.

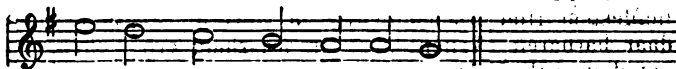

Kruisgemeen-te! kom. Breng Gods woord
al-om! Leer den Heid'nen en den Jo-den,
Waarom Christus Zich liet dooden! Roep ge-
troost tot Hem Ja-fet, Cham en Sem!

187.

Op, nu op, het hart naar bo-ven! 't Is de dag
Al-les noopt ons, God te lo-ven Voor het licht,
van za-lig-heid; Daar men in den ou-den dag
dat Hij verspreidt,

Al - les slechts door neev'len zag.

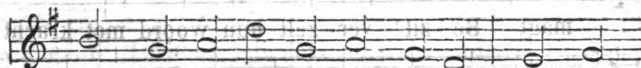
2. Maakte God, in vroeger' jaren, Jakob slechts Zijn woord bekend, Nu wil Hij zich openbaren Zelfs tot 's werelds uiterstend; 't Heug'lijk Evangeliewoord Wordt van volk tot volk gehoord.

3. Zij, die nooit van Jezus hoorden, Heid'nen blind en woest van aard, Ver in 't zuiden, ver in 't noorden, Worden tot Gods kerk vergaard; Neger, Moor en Indiaan Bidden ook den Heiland aan.

4. Goddelijke liefdekorden Trekken hen naar Jezus heen, Maken uit verschillend' oorden, Wiez' ook zijn, hen met ons één; Eén in Heer, geloof en doop, Eén in keuze, liefd' en hoop.

5. Nieuwe broeders, Jezus leden! Ja wij zijn nu lotgemeen; Smelten w' onze smeekgebeden Voor elkaar dan ook in één, Eén in wensch, in hart en zin; Bij 't geloof voegt broedermin.

188.

Zingt, gij af - ge - le - gen' landen! Zingt, gij
Je - zus reikt u Zelf de handen, Vol - ken,

ver - ste vol - ken! zingt; Ook in't ein - de tot
hoort! Zijn' heilstem dringt

u door; Al wat leeft, dank' Hem daarvoor.

2. Jezus wil Zijn' roem verhoogen, Jezus, Gods en 's menschen Zoon; In Zijn' hand is alvermogen, Menschenliefd' omringt Zijn' troon; Welk

een' stof tot lof en vreugd! Hemel, aarde, weest verheugd!

3. Ja, wij zien ontelb're scharen Luist'ren naar Zijn'

liefdestem, Hier beschaafden, van slavernij Maakt de Zoon
 daar barbaren, Vrijen, sla- in waarheid vrij;

ven dienen Hem; Dalen rijst! 5. Zoo, zoo zien wij 't
 zinkt bergen neêr! Baant Godsrijk komen, 't koom'
 den weg voor onzen Heer! steeds meerder elken dag!

4. Ziet! Hij komt, om alle Amen, zeggen alle vromen,
 volken Mild te zeeg'nen, als Kom, ja kom, o blijde
 hun God; Met Hem dalen dag! Dat -al 't menschelijk
 uit de wolken Stroomen neêr geslacht Aan den Heer word'
 van heilgenot; Zelfs in 't land toegebracht!

189.

De Heer zendt Zij-ne dienaars uit, Hem te
 ver-za-me-len Zijn' buit. o Gij, die on-bepaal-de
 magt Be-zit! ver-zelt hun woord met kracht;
 Dring met hun woord door hart en ziel en zin,
 En neem nog dui-zenden ten kruis-ge-win.

190.

Zingt, zingt een nieuw ge-zang den Hee-re,
 Dien grooten God, die wond'ren deed; Zijn reg-

ter hand, vol sterkt' en ee-re, Zijn heilig' arm
wrocht heil na leed; Dat heil heeft God nu doen
verkonden; Nu heeft Hij Zijn' ge-regtigheid, Zoo
vlekkeloos en on-ge-schonden, Voor't Heidendom
ten toon gespreid.

2. Hij heeft gedacht aan Zijn' genade, Zijn' trouw aan Isrel nooit gekrenkt; Dit slaan al 's aardrijks einden gade, Nu onze God Zijn heil ons schenkt. Juich dan den Heer met blijde galmen, Gij gansche wereld, juich van vreugd'; Zing vrolijk in verheven psalmen Het heil, dat d' aard' in 't rond verheugt.

3. Doe bij uw' harp de psalmen hooren; Uw juichstem geef' den Heere dank. Laat klinken door uw' tempelkoren Trompetten en bazuin geklank; Dat 's Hee-

ren huis van vreugde druische Voor Isrels grooten Opperheer; De zee met hare volheid bruisse; De gansche wereld geef' Hem eer.

4. Laat al de stroomen vrolijk zingen, De handen klappen naar omhoog, 't Gebergte, vol van vreugde, springen, En hupp'len voor des Heeren oog; Hij komt, Hij komt, om d' aard' te rigten, De wereld in gerechtigheid; Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten, Wordt in regtmatigheid geleid.

191.

Loof, loof den Heer, gij Heidendom; Gij vol-

ken, prijst Zijn' naam al-om; Zijn' goedheid is,
 in nood en dood, Voor ons, Zijn volk, on-ein-dig
 groot; Zijn' waarheid wan-kelt nimmermeer;
 Zingt Hal-le-lu-jah, zingt Zijn' eer.

192.

Zingt, zingt een nieuw ge-zang den Hee-re;
 Zing, aar-de, zing dien God ter ee-re; Looft 's
 Hee-ren naam met hart en mond; Vermeldt Zijn
 heid op 't we-reld-rond; Dat dag aan dag Zijn'
 roem vermee-re.

2. Nu moet Uw' tong de Heid'nen nooden; Meldt allen volken Zijn' geboden; Vertelt Zijn' wond'ren en Zijn' eer; Groot en prijswaardig is de Heer, En vrees'lijk boven al de goden.

3. Al d' afgoôn zijn slechts ijdelheden; Maar God, die van ons wordt beleden, Is 't, die de heem'len heeft gesticht En voor Zijn Godlijk aangezigt Zet eer met majesteit haar treden:

4. Hoe blinkt het alles door vertooning Van sterkt' en sieraad in Zijn' woning; Geef dan, o allerlei geslacht! Den roem van heerlijkheid en kracht Aan Isrels grooten God en Koning.

5. Geeft d' eer aan 't eeuwig Opperwezen; Zijn naam wordt nooit genoeg geprezen; Verheft Zijn' deugden, blij te moe; Brengt in Zijn huis Hem offer toe, Hem, dien de volken moeten vreezen.

6. Aanbidt Hem ned'rig al uw leven, Hem, die, in 't heiligdom verheven, Een Godlijk licht van zich verspreidt, Leer, aarde! voor Zijn' majesteit, Leer voor Zijn' aangezigt beven.

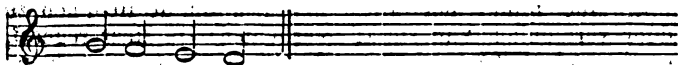
7. Zeg, om de Heid'nen te verlichten: De Heer regeert, die d' aard' wou stichten; Dies zij, bevestigd' 't allen stond, Nooit wank'len zal op haren grond; Hij zal naar 't regt de volken rigten.

8. Dat zich de hemelen verblijden; Verheugd zij d' aard' aan alle zijden, Verheugd de volheid van de zee; Het veld spring' op met al het vee, En 't woud moet juichend God belijden.

9. 't Juich' al voor 't aangezigt des Heeren; Hij komt, die d' aarde zal regeren En rigten vol van majesteit; De wereld zal gerechtigheid, Het menschdom Zijne waarheid eeren.

193.

D' al-goede God zij ons ge-na-dig En ze-gen'
Hij doe Zijn aange-zigt ge-stadig Ons lichten,
ons met o-ervloed; Opdat elk ge-ne-gen Zich
en Hij zij ons goed;
aan U-we we-gen Op deez' aar-de wenn', En de
blin-de hei-den; Nu van God gescheiden, Eens.

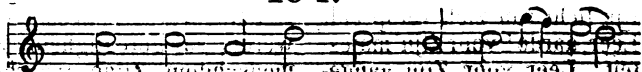

Uw heil er-kenn'.

2. De volken zullen U be-
lijden, o God! U loven al
te zaam; De landen zullen
zich verblijden En juichen
over Uwen naam; Volken zult
Gij regten, Hunne zaak be-
slechten In regtmagtigheid;
Volken op deez' aarde, Die
Uw arm vergaerde, Die Gij
veilig leidt.

3. De volken zullen, Heer,
U loven, o Heer! U loven
al te maal, Die d' aarde
vruchtbaar maakt van boven,
Dat z' ons op haar gewas
onthaal'. God is ons gene-
gen; Onze God geeft zegen.
Hij, die alles geeft, Hij zal
zijn geprezen; Hem zal alles
vreezen, Wat op aarde leeft.

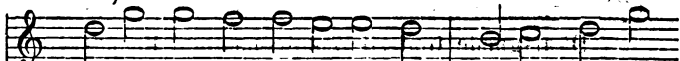
194.

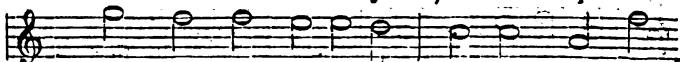
Heer! Uw vrienden, waar z' ook voor U wo-
D' ijd'-le we-reld moog' ons hier-om ho-

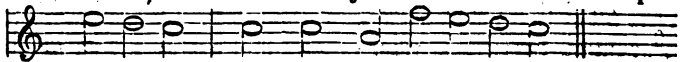
nen, Zien op U, als op hun Hoofd. Uw ge-
nen, Daardoor wordt ons niets ontfrood.

meente kan zich in Uw lij-den, On-der spot en

smaad, het meest verblijden. On-der't kruis op

Gol-go-tha Zing't zijt best Hal-le-lu-jah.

2. Maak ons tot een' hof, zoek ons als voorheen! Is
voor U besloten, *) En be- hier menig' bloem voor U

*) Hoogl. 4, 12.

entsproten, 't Is, Heer! Uw' doordringen! Want wij zijn
 genaad' alleen. Wil nog ver- toch nooit verblijd, Dan wan-
 der, met Uw' zegeningen, neer Gij bij ons zijt!
 Deze plaats, en merg en been

195.

Zie ons te zaam Uw' naam be-lij-den, O God!
 met eerbied voor Uw' troon, Ons zel-ven U ten
 dienste wijden In Christus, U-wen lie-ven Zoon,
 Ver-ëenigd in gevoel van zonden, In uit-zigt op
 Zijn schuldrantsoen; Och! dat w', in lief-de zaam
 verbonden, Uw' lief-de dankbaar hul-de doen.

2. Ja, zondaars zijn wij,
 diep bedorven, W' erkennen
 dit voor U met smart; Maar
 Jezus aan het kruis gestor-
 ven, Geeft rust en troost aan
 't schuldig hart; Die waar-
 heid is 't, die ons te zamen
 Aan U, en Uwen wil ver-
 hecht, Waarop ons hart ge-
 loovig Amen, Met al Uw'
 kind'ren, Amen zegt.

3. Door, éénen Heer zijn

onze harten, Door éénen Geest
 en doop verëend; Eén Troo-
 ster is het, die in smarten
 Ons zamen sterkt, en hulp
 verleent; 't Is één geloof,
 waardoor wij leven, Eén' hoop
 op Uwe zaligheid; Eén hart
 wilt Gij ons allen geven, Dat
 hebt Gij zelf ons toegezeid.

4. Och heilig ons dan in
 Uw' waarheid, Zij voer' in
 ons steeds heerschappij, Uw

woord, o Vader! is de waarheid; Zet Gij ons licht en ijver bij, Zoo zullen w' Uwer ons nooit schamen, Wien hart en mond geheel behoort, Zoo, zoo verbinden w' ons te zamen In trouw aan U en aan Uw woord.

5. Gedenk aan onze nieuwe leden, Die, door 't belijden van Uw' naam, Met ons nu in verbindt'nis treden; o Vader! heilig z' in Uw' naam, Dat niets hun' ijver ooit verdoove, Uw' liefd', Uw' waar-

heid blijf' hun bij; Dat hun geloof opregt geloove, Hun' keus de keus des harten zij.

6. Bewaar, o God! hun ziel en zinnen, Dat, hoe de wereld vlijen moog', Zij boven alles U beminnen, In vreeze wand'len voor Uw oog. Zoo regten zij getroost hun' treden Op Jezus spoor, hoe zwaar 't ook schijn', Zoo zal op 't geen zij nu beleden, Hun wandel't sprekendst Amen zijn.

196.

Heu-ge-lij-ke tij-ding, Bron van hart — ver-
Woord van God gegeven, Woord van eeu-wig
blijding, E-van-ge-liewoord, Za-lig hij, Wiens
le-ven! Zalig, die u hoort;
har-te gij, Met een onverwikt vertrouwen, Leert
op God te bouwen.

2. Door Zijn' vredeboden Doet God zondaars nooden Tot het hoogste goed; God heeft ons vergeven, God schenkt ons het leven Door des Heilands bloed. Ja, de Heer Wil nog veel meer, Boven

bidden, boven denken, Alles aan ons schenken.

3. Hoe ook afgezworven, Hoe geheel bedorven, Hoe gehecht aan 't kwaad; Wil gij zalig wezen; Niets hebt gij te vreezen, Hier is hulp

en raad; God vergeeft, De Middelaar leeft, Zelfs heeft Hij 't rantsoen gevonden Voor de grootste zonden!

4. Zalig die 't gelooven! Troost, hun nooit t' ontrooven, Wekt hen steeds tot vreugd'; Kracht tot goede werken Voelen z' in zichsterken, Kracht tot liefd' en deugd; Door Gods kracht, In hen volbragt, Komen zij

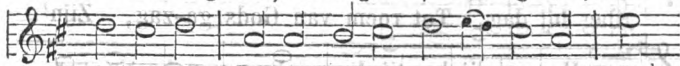
gedurig nader 't Beeld van hunnen Vader.

5. Woord, waarop wij bouwen, Daar wij op vertrouwen, Evangeliewoord! Bergeu mogen wijken, Gij zult nimmer wijken, Want Gij zijt Gods woord! Dat ons, Heer! Den troost dier leer Geene twijfling ooit ontroove! Sterk ons in 't geloove!

197.

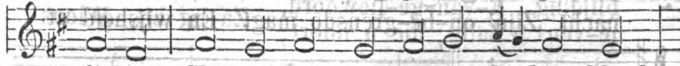
Hei - lig God, Hei - lig God, Hei - lig God, Heer

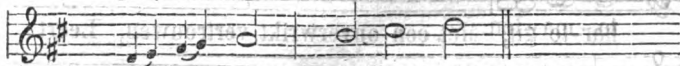
Ze - ba - oth! Groote Schepper al - ler dingen! Gij,

Bestuurder van ons lot! Zijt voor la - ge sterve -

lingen, Vrij - gekocht door Je - zus dierbaar bloed,

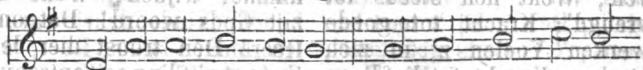
't Hoogste Goed, 't Hoogste Goed!

2. Prijs en dank :: :: :: zij! U, o Heert! Dat G' ons hebt Uw woord gegeven, En daarin de zaal'ge leer, Dat Gods Zoon, tot 's menschen leven, En ontheffing van zijn' schuld en nood, Leed den dood

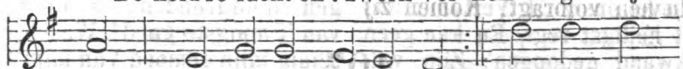
3. Daarvan zal :: :: :: bij groot en klein, Door Zijn eigen bloed verworven, Dag en nacht geen zwijgen zijn; God werd mensch, en is gestorven. Zondaar! dit heeft Hij voor u gedaan; Bid Hem aan :: :: ::

4. Heilig Gods; On- dood; Dat wij vaststaan op-
eindig groot! Dat Uw woord: de waarheid. Ja, verheer-
ons; door zijn' klaarheid, lijk U, door haar geschal;
Altoes' vorpricht' tot den Overal ;:

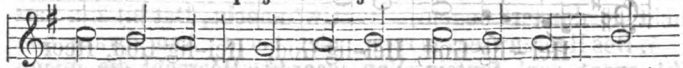
198.

Het rui-me he-melrond Ver-telt, met blijden
De held're lucht en't zwerk Ver-kon-di-gen Zijn

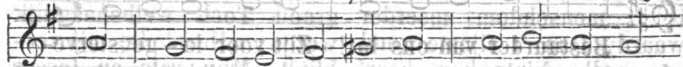
mond, Gods eer en heerlijkheid; Dus kan ons
werk En prij-zen Zijn beleid.

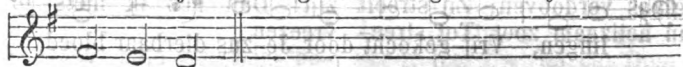
dag bij dag, Tot roem van Gods ge-zag, Zijn'

won-de-ren ver-ha-len; Dus weet ons nacht bij

nacht Zijn' on-be-grensde magt En wijsheid af

te ma-len.

4. Hoe Goddelijk en schoon merk eens scheppers toont,
Luidt deze hemeltoon! Daar Zoo gunstrijk als almachtig.
is geen' spraak of oord; Daar 3. God heeft voor 't groote
is geen' volk bekend, Dat licht, De zon, een' tent ge-
zelfs tot 's wereld end, Der sticht, Van waar z' in 't blin-
heem'len stem niet hoort. kend kleed En met een blij
Hun' evenredigheid Heeft zich gelaat, Gelijk een' bruigom
zoo wijd verspreid, Hun' rede gaat, Die uit zijn' slaapzaal
klinkt zoo krachtig, Dat z' treedt. Z' is vrolijk als een
al, wat d' aard' bewoont, Het held, Die in 't bestemde veld

Zijn vuur en vaart doet blijken. Zij heeft haar' zwaai en spoor Den ganschen hemel door; Niets kan haar' gloed ontwijken.

4. Des Heeren wet nogtans Verspreidt volmaakter glans, Dewijl zij 't hart bekeert; 't Is Gods getuigenis, Die eeuwig zeker is En slechten wijsheid leert. Wat Gods bevel ons zegt, Vertoont ons 't heiligst regt, En kan geen kwaad gedoogen; Zijn wil, die 't hart verheugt, Eischt zuiverhiden en oogenlicht de duister' oogen.

5. Des Heeren vrees is rein; Zijn opent een' fontein Van heil, dat nooit vergaat. Zijn diep're leer verspreidt Een' straal van bilijheid, Daari z'el de waarheid haats. Z' is 't menschen meerder waard; Dan 't fijnste goud op aard; Niets kan haar' glans verdooven; Zij streeft in heilzaam' soet, Tot stree-

ling van 't gemoed, Den he-nig ver te boven.

6. Dus krijg ik van mijn' pligt, o God! een klaar be-rigt. Wat is 't vooruitzigt schoon! Hij, die op U ver-trouw't, Uw' wetten onder-houdt, Vindt daarin groo-ten loon. Maar, Heer, wie is de man, Die op 't naauw-keurigst, kan Zijn' dwalin-gen doorgronden? o Bron van 't hoogste goed! Wasch, reinig mijn gemoed Van mijn' verborgen' zonden.

7. Weêrhoud, o Heer! Uw' knecht, Dat hij zijn hart niet hecht' Aan dwaze ho-vaardij; Heerscht die in mij niet meer, Dan leef ik tot Uw' eer; Van 'groot' zonden vrij. Laat U mijn' tong en mond; En 's harten diepsten grond Toeh welbehaaglijk wesen; Heert die mij ver-blijdt, Mijn rots en lossen' zilt! Dan heb ik niets te vreezen.

199.

Wel-zacht' zijn d' op-reg-ten van ge-moed;

Die, op-ge-veinsd, des Hee-ren wet betrachten;

Die Hij op't spoor der godvrucht wandlen doet;

Wel-za-lig die, bij da-gen en bij nachten, Gods
wil bepeinst en Hem, als 't hoogste Goed, Van
har-te zoekt met in-ge-spannen' krachten;

2. Die, wars van 't kwaad, niet in de zonde leeft, Maar, zijnen gang bestiert naar 's Heeren wetten. Gij, groote God, die ons bevelen geeft, Gij eischt, dat w' op Uw woord, gestadig, letten, En dat w' ons hart, aan Uwen wil verkleefd, Geduriglijk op Uwe wegen, zetten.

3. Ooh schenkt Gij mij de hulp van Uwen Geest! Mocht die mij, op mijn' peën ten leidsman strekken! 'k Hield dan Uw' wet, dan leefd' ik onbevreesd; Dan zou geen-schaamt' mijn aangezigt bedekken, Wanneer ik steeds opmerkend waar' geweest, Hee Uw' geboën mij tot Uw' liefde wekken.

4. Ik zal, opregt van hart, Uw' naam, o Heer! Gestaâg den roem van Uwe grootheid geven; Als ik 't gezag en 't heilig oogmerk leer Van 't vlekloos regt, door Uwe hand beschreven. 'k Zal Uw' geboën bewaren tot

Uw' eer; Verlaat mij toeh niet ganschlijk in dit leven.

5. Waarmede zat de jon-geling zijns, Doorrijdelhees omsingeld, rein bewaren? Ge-wis; als hij het hoorde in 't heilig blad. U zoekt onth hart, mijn oog blijft op U starren; Laat mij van 't speet in Uw' geboën verwat, Niet dwalen, Heer; laat mij niet hulp'loos varen.

6. 'k Heb in mijn hart Uw' rede weggelegd, Opdat ik mij mogt wachten voor de zon-den; Gij zijt, o Heer, gezegen-d; leer Uw' knecht Door 't god'lijk woord, een hel-der licht bevonden, En door Uw' Geest al d' eischen van Uw' regt; Zoo wordt Uw' eer nooit stont door mij ge-schonden.

7. 'k Heb and'ren al de regten van Uw' mond Met lust verteld, hen vijtig on-derwezen. Uit al den schat van 't groote wereldronde Is nooit die vreugd' uit mijn

gemoed gerezen, Die 'k steeds
in Uw' getuigenissen vond,
Door mij betracht en and'-
ren aangeprezen.

8. Ik zal, o God! bepef-
zen Uwe wet, In 't onder-
zoek van Uw' bevelen wa-
ken; Terwijl mijn' ziel op
uwe paden let. In Uw' ge-
boën zal zich mijn' geest
vermaken, En, daar ik hulp
verwacht op mijn' gebed, Uw
heilig woord vergeten, noch
verzaken.

9. Doe 'bij Uw' knecht
weldadigheid, o Heer! Op-
dat ik leev'. Uw' woorden-
moog' bewaren, En dat Uw
Geest mij ware wijsheid leer,
Mijn' oog verlicht, de nevels
op 'doe klaren; Dat mijne
ziel de wonderen zie en eer,
Die in Uw' wet' alom' zich
openbaren.

10. Ik ben, o Heer! een
vreed'ling hier beneën; Laat
Uw' geboën op reiz' mij niet
ontbrekèn. Daar mijne ziel,
omringd' door duisterheên,
Zoo dikwijls van verlangen
is bezweken; Om U' te zien
ter' hooge vierschaar' treên.
Tot straf van hen, die snood
zijn afgeweken.

11. Gij scheldt en straft ver-
vloekte' noovaardij, Gewend
zoo wijs van Uw' geboën
te dwalen. Dat toch Uw'
gunst mijn' ziel van smaad
bevrij, Die op mijn' hoofd
veracht'lijk neer zou dalen;

Daar 'k U mijn' dienst' naar
Uw' getuig'nis wij, Om nooit
Uw' straf mij op den hals
te halen.

12. Wanneer ik zelfs door
vorsten werd' betigt, In 't hoog-
gestoelt' op Uwen knecht-
gebeten, Heb ik mijn' weg
naar Uw' geboën gerigt, En
die betracht met een opregt
geweten; Ook waren zij mijn'
raadslieën en mijn' licht; Ik
Heb, met vermaak, mijn' tijd
daarin gesleten.

13. Hoe kleeft mijn' ziel
aan 't stof! al zie mijn' noed';
Herstel mij, doe mij naar
Uw' woord herleven; 'k Leg'
voor Uw oog mijn' weg en
handel bloot; En welk een
angst' mij' immermeer' deed'
beven, Gij hebt verhoord;
maak voort' Uw' weldaën
groot, En laat Uw' wet' mij
onderrigting' geven.

14. Och! dat ik klaar en
onderscheiden zag, Hoe 'k
mij naar Uw' bevelen moet
gedragen; Uw' wonderen regt
betrachten dag aan dag! Mijn'
ziel druipt weg van treurig-
heid en klagen; Al' rigt' mij
op, verander mijn' geklag;
Wij naar Uw' woord mij gun-
stig' onderschragen.

15. Weer' snood' bedrog, o
God! van mijn' gemoed; Laat
Uw' gesnâe mij Uwe wetten
leeren; Ik kies den weg der
waarheid' voor mijn' voet,
Om mij van 't pad der zên-

den af te keeren; Uw' regten, die zoo heilig zijn en goed, Steld' ik mij voor; die wil ik need'rig eeren.

16. Mijn hart kleeft vast aan waarheid en aan deugd; Het zal op Uw' getuigenissen hopen. Beschaam mij niet, Wil mij, in U verheugd, Tot Uwe vrees, o Heer! gestadig nopen. Als Gij mijn hart verwijdt door ware vreugd', Zal ik het pad van Uw' geboden loopen.

17. Leer mij, o Heer! den weg, door U bepaald, Dan zal ik dien ten einde toe bewaren; Geef mij verstand, met godlijk licht bestraald; Dan zal mijn oog, op Uwe wetten staren; Dan houd ik die, hoe ligt mijn' ziel ook dwaalt; Dan zal zich 't hart met mijne daden paren.

18. Doe mij, op 't pad van Uw' geboden treên; Schraag op dat spoor mijn' wankelende gangen; Daar strekt zich, al mijn lust en liefde heen. Ail neig mijn hart en vurig zielverlangen, o Heer! naar Uw' getuigenis alleen; Laat gierigheid mij in haar' strik niet vangen.

19. Wend, wend mijn oog van d' ijdelheden af; Verlevendig mijn hart door Uwe wegen; Dat mij 't betreên dier paden vreugd' verschaff'; Bevestig toch aan Uwen knecht den zegen, Waartoe Uw woord

hem blijde hope gaf; Hij is opregt tot Uwe vrees gegegen.

20. Weer van mij af de smaadheid, die ik vrees; Uw' regten, Heer, zijn goed en vrij van vlekken, Waarom ik die gestaág als heilig prees; Zie al mijn' lust tot Uw bevel zich strekken. Och! dat er kracht en leven in mij reez'! Wil die door Uw' gerechtigheid verwekken.

21. Dat mij, o Heer! Uw' goedertierenheid Toch overkoom', naar Uw' beloftenissen; Dan geef ik aan mijn' smaader juist bescheid; Dan zal hij op zijn' schimp geen antwoord missen; Want ik vertrouw op 't woord, mij toegezeid; Geen leed zal 't ooit uit mijn' geheugen wischen.

22. Ail ruk het woord der waarheid niet te zeer Van mijnen mond; ik hoop op Uwe regten, Waarin Gij trouw gezorgd hebt voor Uw' eer; Dan houd ik steeds, o God! met al Uw' knechten, Uw' heil'ge wet; dan zal ik meer en meer Daar eeuwig en altoos het hart aan hechten.

23. Dan wandel ik yolmoeds op ruimar' baan, Om dat mijn' ziel gezocht heeft Uw' bevelen; Dan dop ik zelfs aan Koningen verstaan, Hoe zeer mij Uw' getuigenissen streelen; Dan zal ik

mij niet schamen, noch Uw' daën Uit slaafsche ontzag of dwaze vrees verhelen.

24. 'k Zal Uw' geboën, die ik opregt bemin, Mijn hoogst vermaak, mijn zielgenoegen achten; Ik reeken die mijn allergrootst gewin; Ik grijp er naar, en zal er heil uit wachten; Ik heb ze lief, en zal, met hart en zin, Al 't geen Gij ooit hebt ingezet, betrachten.

25. Gedenk aan 't woord, gesproken tot Uw' knechten, Waarop gij mij verwachting hebt gegeven; Dit is mijn troost, in druk mij toegelegd; Dit leert mijn' ziel U achter aan te kleven; Al 't geen Uw mond aan mij had toegezegd, Gaf aan mijn hart vertroosting, geest en leven.

26. 't Hovaardig volk heeft mij op 't felst bespot; 'k Ben echter niet van Uwe wet geweken; Ik dacht, o Heer! aan hun rampzalig lot, En Uw gerigt, van ouds af reeds gebleken; Hoe kort van duur is al het aardsch genot! 'k Heb mij getroost, mijn' ziel is niet bezweten.

27. Daar ik moet zien, hoe snoodaards Uwe wet Verlaten, heeft beroering mij bevangen; Maar van het regt, dat Gij hebt ingezet, Heb ik gemaakt mijn' blijde lofzangen; In vremd'lingschap heeft niets die vreugd' belet,

Wat nijpend leed daar mijn gemoed mogt prangen.

28. 'k Heb, Heer, des nachts aan Uwen naam gedacht; Uw' wet bewaard; Uw' deugden niet vergeten; Dat heil, dien troost hebt Gij mij toegebragt, En zooveel tijds heb ik met vreugd' gesleten, Omdat ik Uw' bevelen nam in acht, En die bewaard' in een opregt geweten.

29. De Heer is mijn genoegzaam deel, mijn goed; Ik heb gezegd: ik zal Uw woord bewaren; 'k Heb U gebeën met mijn geheel gemoed, Dat zich Uw heil aan mij mogt openbaren; Wees, naar Uw woord, genadig; ai! behoed, Behoed Uw' knecht, en red hem uit gevaren.

30. Ik heb bedaard mijn' wegen nagegaan; Mijn' voet gekeerd tot Uw' getuigenissen, En mij gehaast, die paden in te slaan, Waarin mijn' ziel zich nimmer kan vergissen; 'k Heb niet vertraagd, om, op die effen' baan, Het doel van Uw' geboden niet te missen.

31. Een godloos rot heeft mij ten roof gesteld; Nogtans heb ik Uw' welten niet vergeten; Ter middernacht heb ik Uw' lof vermeld; Dan sta ik op, om met een blij geweten Het regt, dat Uw' gerechtigheid verzelt, Tot Uwen

roem, ten breedsten uit te meten.

32. Ik ben een vriend, ik ben een med'gezel Van allen, die Uw' naam ootmoedig vreezen, En leven naar Uw' goddelijk bevel, o HEER! hoe wordt Uw' goedheid ooit volprezen! Gij doet op aard' aan alle scheps'len wél; Och! wierd' ik in Uw' wetten onderwezen!

33. Gij hebt veel goeds bij Uwen knecht gedaan, Hem, naar Uw woord, gered uit al zijn' nooden; Leer mij, o HEER! een' goeden zin verstaan, En wetenschap, der dwazen waan ontvloeden; Wijs Gij mij zelf den weg der waarheid aan, Naardien ik heb geloofd aan Uw' geboden.

34. 'k Sloeg, eer ik werd verdrukt, het dwaalspoor in; Maar nu, geleerd, houd ik Uw woord en wegen. Wat zijt Gij goed! wat schenkt Uw' menschenmin Aan ieder, die U vreest, al milden zegen! Leer mij Uw' wet in haren regten zin, En maak mijn hart tot Uw' geboën genegen.

35. 't Hoogmoedig volk dicht leugens tegen mij; Doch ik bewaar van harten Uw' bevelen; Hun hart is vet als smeer, vol hoovaardij; Dies zullen zij in Uwe gunst niet deelen; Waar Uwe wet, waarin

ik mij verblij, Zal met het zoetst vermaak mijn' zinnen streelen.

36. 't Is goed voor mij, verdrukt te zijn geweest, Opdat ik dus Uw' godlijk regt zou leeren; Sints heeft mijn hart voor hoovaardij gevreesd; Ai! doe mij steeds Uw' wil als heilig eeren; Ver boven goud en zilver en wat meest Den mensch bekoort, zal ik Uw' wet waarden.

37. Uw' hand heeft mij gemaakt en toebereid; Ai! maak mij ook verstandig in Uw' wetten; Zoo leer ik Uw' geboën en heiligheid; Al wie U vreest, zal op mijn' heil staat letten, Verheugd, dat ik, door Uwe hand geleid, Niet vrucht'loos op Uw' woord mijn' hoop mogt zetten.

38. Ik weet, o HEER! dat Uw' gerigten zijn Gerechtigheid, en Gij mij liet verdrukken Uit enk'le trouw. Och! dat Uw' gunst verschijn, Om mij uit angst en nijpend leed te rukken; Troost mij, Uw' knecht, die nu angstvallig kwijn; Mij is die troost beloofd in ongelukken.

39. Breng over mij al Uw' barmhartigheên, Opdat ik leev'; want al mijn vergevoegen, Al mijn vermaak is in Uw' wet alleen. Beschaam, die zoo hoovaardig zich gedroegen, Wier leugentong

zoo valsch mij heeft bestreên; Doch ik wil mij naar Uw geboden voegen.

40. Dat ieder, die U vreest, zich tot mij keer'; Die kundig is in Uw' getuigenissen; Maak, dat mijn hart opregt Uw' lessen eer'; Dat niets die ooit uit mijne ziel moog' wischen; Opdat ik niet beschaamd word', laat, o Heer! Laat mij die gunst op aarde nimmer missen.

41. Mijn' ziel bezwijkt, zij is gansoh afgemat; Daar z' aan Uw' heil met al haar lust blijft hangen, Waarop Uw woord mij hoop gegeven had; Mijn' ooggen zijn bezweten van verlangen Naar 't geen mij was beloofd, terwijl ik bad: „Wanneer, o God! zal ik Uw' troost ontvangen?”

42. Ik ben, helaas! een leedren zak gelijk; Die al zijn vocht heeft in den rook verloren; Hoewel ik niet van Uwe wetten wijk. Hoe lang blijft nog Uw' knecht dit leed beschoren? Wanneer zult Gij, opdat mijn' onschuld blijk; Hen regten, die mijn' rust, uit wrevel, storen?

43. Een listig volk heeft, boos en trotsch van aard, Tot mijnen val een' diepen put gegraven, Hoe zeer Uw' wet daartegen zich verklaart. Al Uw' geboon zijn waarheid; 'k wil die staven. Ik word

vervolgd, met leugentaal bezwaard; Help mij, o Heer! ten spijt dier zondeslaven.

44. Zij hebben mij bijkans op aard vernield, Waar ik bleef Uw' bevelen diebaar achten. Ail-beur mij op, laat mij, met moed beziëld, Weer leven en op Uwe goedheid wachten; Dan zal ik steeds, daar mij Uw' trouw behield, 't Getuigenis van Uwen mond betrachten.

45. o Heer, Uw woord bestaat in eeuwigheid, Dat 't hemelheir zich schikt naar Uw' bevelen; In Uwe trouw, zoe gunstig toegezeid, Zal elk geslacht, ja 't eind der eeuwen deelen; Deez' aard' is hecht door Uwe hand bereid; Haar stand blijft vast, al wiss'len haar' tooneelen.

46. De hemel blijft nog met den aardkloot staan, Naar Uw bevel; zij alle zijn Uw' knechten. Ik waar' reeds lang in mijnen druk vergaan, Indien ik mij met Uwe wet en regten, God, mijn vermaak en troost! niet hadd'beraën, Om aan Uw' trouw alleen mijn' hoop te hechten

47. 'k Ben eeuwiglijk gedachtig aan Uw woord; Want ik ontving door Uw' bevelen 't leven; 'k Ben d' Uwe, Heer, geleid mij ongestoord; Behoud mij toch, naar 't woord aan mij gegeven; Ik heb niet lust Uw' wetten nagespoord

En die gezocht, door Uwen Geest gedreven.

48. Der boozenschaar heeft lang op mij gewacht, Om mij te doen vergaan in mijn' ellenden. Ik neem op Uw' getuigenissen acht. Waar ik het oog op aarde heen mogt wenden, 't Volmaaktste vindt een eind en derft zijn' kracht, Maar Uw gebod is wijd en zal nooit enden.

49. Hoe lief heb ik Uw' wet; het is mijn doel, Den ganschen dag haar ij'rig te betrachten. Hoe listig ook mijn' snoode vijand woel, 'k Heb wijzer' geest en edeler' gedachten. Door Uw' gebod, wier kracht ik staag gevoel, Die 'k eeuwig zal met heil'gen eerbied achten.

50. Ik overtref mijn' leeraars in heleid; Want ik betracht al Uw' getuigenissen; Ik overtref zelfs in voorzigtigheid De grijsaards, die de ware godvrucht missen; 'k Bewaard' Uw' wet, die zulk een licht verspreidt En van mijn heil mij best kan vergewissen.

51. Ik heb mijn' voet geweerd van kwade paên, Omdat ik steeds Uw woord zou onderhouden; 'k Heb mij gewacht, die wegen in te slaan, Die mij van 't spoor der deugd verbijs't'ren zouden, Want Gij hebt mij geleerd,

daarin te gaan. Met allen, die op Uwen naam betrouwen.

52. Hoe zoet zijn mij Uw' redenen geweest! Geen honig kon 't gehemelt' beter smaken; Alleen door Uw' bevelen krijgt mijn geest Verstand van God en goddelijke zaken; Dies heb ik al de leugenpaên gevreesd. En zal bedrog en slinksche wegen wraken.

53. Uw woord is mij een' lamp voor mijnen voet, Mijn pad ten licht, om 't donker op te klaren. Ik zwoer, en zal dit met een blij gemood Bevestigen in al mijn' levensjaren, Dat ik Uw' wet; die heilig is en goed, Door Uw' genad' bestendig zal bewaren.

54. Ik ben op 't diepst verdrukt; aïl schenk mij, Heer, Vernieuwde 'kracht, sterk naar Uw woord mijn leven. Merk op in gunst, mijn God, hoe ik U eer; Hoe hart en mond vrijwillig offers geven; Aïl zie daarop met welgevallen neêr; Laat in mijn hart Uw' regten zijn geschreven.

55. Mijn' ziel is, in mijn' hand, steeds in gevaar; 'k Verlies nogtans Uw' wet niet uit mijn' oogen. Zij blijft mijn' doel; en schoon een' boozeschaar Mij strikken heeft gelegd door list en logen, Ben ik van Uw' bevelen hier of

daar Niet afgedwaald, noch tot hun kwaad bewogen.

56. Ik heb voor mij al Uw' getuigenis, Ter eeuwig' erv', volvaardig aangenomen, Naardien mijn hart daardoor vervrolijkt is; Ik heb gepoogd, mijn' lusten in te toomen, En 't hart geneigd, om eeuwig en gewis, Ten einde toe, Uw' wetten naar te komen.

57. 'k Haat ranken, vol van kwaad' en bitt're vrucht, Maar ik bemin met al mijn hart Uw' wetten; Gij zijt mijn schild, de rots, waarheen ik vlugt; Gij kunt en wilt mijn' ondergang beletten; 'k Vertrouwd' op U, en 't blijft nog staag mijn' zucht, Om op Uw woord mijn' vaste hoop te zetten.

58. Gij boozen, wijkt, opdat ik steeds 't gebod Van mijnen Heer naauwkeurig moog' bewaren. Schraag mij naar Uw' beloften, o mijn God! Opdat ik leev', U lovend' op mijn' snaren; Dat niemand mijn' verwachting ooit bespott'; Ai! laat die mij toch nooit beschaamdheid baren.

59. Wees Gij mijn steun, dan zal ik, vrij van leed, Mij dag aan dag in Uw' geboën vermaken; Maar Gij, o Heer! die mij behoudt, vertreedt En stoot hen weg, die Uwe wet verzaken; Want

hun bedrog is leugen, 't is gesmeed Tot mijn verderf, maar 't zal hen zelf' genaken.

60. Al 't godloos volk verdoet G' als schuim van d' aard', Dies zal ik Uw' getuigenissen vreezen. Het heeft mijn' ziel verschrikkingen gebaard, Ja zelfs is mij het haar te berg' gerezen; Als ik op Uw' gerigten heb gestaard; Uw oordeel, Heer, kan niet dan vrees'lijk wezen.

61. Gerechtigheid en recht heb ik gedaan; Geef mij dan niet in 's onderdrukkers handen; Wees Gij mijn borg en neem de regtzaak aan Van Uwen knecht, daar Gij hem aan ziet randen; Laat trotsaards toch niet stout'lijk meer bestaan, Mij, naar hunn' wensch, te knellen in hun' banden.

62. Mijn' oogen zijn bezweken, rood geschreid, In 't uitzien naar Uw heil met heet verlangen, Het heil aan mij regtvaardig toegezeid; Ai! wisch dan toch de tranen van mijn' wangen. Doe bij Uw' knecht naar Uw' goedgunstigheid; Leer mij Uw' wet, dan zal ik troost ontvangen.

63. Ik ben Uw knecht, geef mij dan recht verstand, Zoo zal ik Uw' getuigenissen leeren. Nu is het tijd, dat 's Heeren regte hand Haar' kracht vertoon', in 't godloos kwaad

te weren; Men schendt Uw' wet zoo stout van alle kant; Men schroomt niet meer, Uw' grooten naam 't' onteeren.

64. 'k Heb Uw' geboôn, mijn God, dies meer dan goud, Ja 't fijnste goud, bemind, en Uw' bevelen In alles regt en vlekkeloos geschouwd, Op 't hoogst volmaakt tot in hun' minste deelen; 'k Heb op geen pad der valsheid mij betrouwd, Maar dat gehaat, hoe zeer 't mijn vleesch kon streelen.

65. Hoe wonderbaar is Uw' getuigenis! Dies zal mijn' ziel die ook getrouw bewaren; Want d' oop'ning van Uw' woorden zal gewis, Gelijk een licht, het donker op doen klaren; Zij geeft verstand aan slechten, wien 't gemis Van zulk een' glans een' eeuw'gen nacht zou baren.

66. Ik heb mijn' mond begeerig opgedaan, Ik heb verlangd; gehijgd naar Uw' geboden; Zie; zie mij dan met gunstig' oogen aan, En wees mij nu genadig in mijn' nooden, Daar 't regt van hen, die deugdzzaam van bestaan, Uit liefde tot Uw' naam van 't kwade blooden.

67. Maak in Uw woord mijn' gang en treden vast, Opdat ik mij niet van Uw' paên moog' keeren; En wordt mijn vleesch door 't kwade ligt

verrast, Ai! laat het mij toch nimmer overheeren; Verlos mij, Heer, van 's menschen overlast, Dan zal ik U, naar Uw' bevelen, eeren.

68. Uw aangezigt vertoon' aan Uwen knecht Een vriend'lijk oog, een troost'lijk liefdeteecken; Leer mij den eisch van 't altoos heilig regt. Ik stort bedrukt geheele tranenbeken, Omdat men U gehoorzaamheid ontzegt En zich niet schaamt, Uw' wetten te verbreken.

69. Gij zijt volmaakt; Gij zijt regtvaardig, Heer; Uw oordeel rust op d' allerbeste wetten; Uw loon, Uw' straf beantwoordt aan Uw' eer. Gij eischt van ons, dat w' op Uw' waarheid letten, Dat wij altoos op hoogen prijs Uw' leer En 't heilig regt van Uw' getuig'nis zetten.

70. Mijn ijver heeft van smart mij doen vergaan, Omdat Uw woord zoo schand'lijk wordt vergeten; Mijn vijand ziet dat met verachting aan; Uw woord is rein, dat mag gelouterd heeten; Uw knecht wil zich daar daaglijks meê beraên; Hij heeft het lief, wijl 't hem zijn' pligt doet weten.

71. Ik ben wel klein, veracht, maar niet verleid; 'k Vergeet in smaad noch armoe Uw' bevelen. Uw regt, o Heer! is regt in eeuw'ig-

heid; Gij zult aan elk zijn' loon of straffen deelen. Uw' wet, waarin zich steeds Uw glans verspreidt, Kan mij door 't licht der zuiv're waarheid streelen.

72. Als 't mij benaauwd of bang gevallen is, Dan heb ik mij vermaakt in Uw' geboden. De zuiverheid van Uw' getuigenis Blinkt altoos uit, zelfs in de zwaarste nooden; Leer mij 't verstaan, zoo leeft mijn' ziel gewis, Het naar verderf in eeuwigheid ontvloten.

73. Ik riep U aan, o Heer! met al mijn hart; Verhoor mij, en ik zal Uw' wet bewaren; Ik riep U aan, in druk en leed verward; Verlos mijn' ziel uit angsten en gevaren; Dan houd ik Uw' getuig'nis, en in smart Zal ik daar troost en wijsheid uit vergären.

74. Ik heb somtijds het scheem'rend morgenlicht Verrast, om U mijn schreijen te doen hooren; 'k Heb op Uw woord gehoopt, en mijn gezigt, Eer nog het uur der nachtwaak was geboren, Den slaap ontroofd, om naar mijn' lust en plicht, De wijsheid van Uw' reed'nen na te sporen.

75. Hoor, Heer, mijn' stem naar Uw' goedgunstigheid, En geef mij naar Uw' regten kracht en leven. Zij

naad'ren mij, wier list mijn' val bereidt, Zij zijn in 't kwaad, in 't listig kwaad bedreven En wijken van Uw' wet, zoo wijd verleid, Terwijl zij zich aan boosheid overgeven.

76. Maar, Heer, Gij zijt nabij, Gij ziet mij aan; De waarheid is aan Uw' geboôn verbonden; Ik wist van ouds reeds uit Uw woord en daên, Dat al, wat Gij getuigd hebt, ongeschonden En vlekkeloos voor eeuwig zal bestaan, Gevestigd op ontwankelbare gronden.

77. Zie mijn' ellend', o Heer! en help Uw' knecht; Want Uwe wet is in mijn hart geschreven. Ai! twist Gij zelf mijn' twistzaak naar Uw regt; Verlos mij, sterk met nieuwen moed mijn leven, Naar 't godlijk woord, mij gunstig toegezegd, En mij ten troost in angst en druk gegeven.

78. Het heil is ver van 't goddeloos geslacht; Dat, gansch vervreemd van deugd en reine zeden, Den inhoud van Uw' wetten niet betracht. o Heer! hoe veel zijn Uw' barmhartigheden! Ai! beur mij op, vernieuw mijn' levenskracht, Naar 't godlijk regt, verhoor toch mijn' gebeden!

79. 't Getal van mijn' vervolgers is zeer groot, Van hen, die mij als weêrpartij-

ders haten; Maar 'k wijk van Uw' getuig'nis in geen' nood. Ik heb gezien, hoe zij, die U vergaten, Trouw'-loosheid doen; Gij weet, hoe 't mij verdroot, Als ik hen zag Uw heilig woord verlaten.

80. Ai! zie, o Heer! dat ik Uw' wet bemin; Uw' gunst vernieuw' mijn leven en mijn krachten. Uw godlijk woord is waarheid van 't begin; Uw regt heeft nooit verandering te wachten; Dies houd ik dat met een' verblijden zin; Leer door Uw' Geest mij dat gestaag betrachten.

81. Toen Vorsten mij vervolgden zonder reën, Vreesd' ik Uw woord, met die Uw heil beminden. Ik ben verblijd om Uw' goedgunstigheid, Die meer en meer mij aan Uw' dienst verbinden; 'k Vind grooter' vreugd' in Uw' geloft' alleen, Dan hij, die ooit een' grooten buit mogt vinden.

82. Ik haat bedrog en valsheid van gemoed, 'k Heb in mijn hart een' grouwel van die zonden; 'k Bemin Uw' wet, die mijne ziel behoedt. Ik loof, o Heer! aan Uwe dienst verbonden, U zevenmaal des daags, om al het goed En 't regt, in Uw' gerechtigheid gevonden.

83. Wat vreë heeft elk, die Uwe wet bemint! Zij

zullen aan geen' hinderpaal zich stooten. Ik, Heer, die al mijn' blijdschap in U vind, Hoop op Uw heil met al Uw' gunstgenooten; 'k Doe Uw' geboën opregt en welgezind; Uw' liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten.

84. Mijn' ziel bewaart Uw' trouw' getuigenis; Die heb ik lief, ook doe ik Uw' bevelen. Uw woord kan mij, ofschoon ik alles miss', Door zijnen smaak, en hart en zinnen streelen. Gij weet mijn' weg, en hoe mijn wandel is; 'k Wil niets daarvan voor U, mijn God, verhelten.

85. o Heer! sla toch op mijn geschrei Uw oog; Wil naar Uw woord mijn' geest verstandig maken; Zie gunstig op mij neder van omhoog; Laat mijn gebed voor Uwen troon genaken; Red, daar mij 't leed zoo diep ter neder boog, Red mij naar Uw' beloft', en rigt mijn' zaken.

86. Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw' eer, Gelijk een bron zich uitstort op de velden. Wanneer ik door Uw' Geest Uw' wetten leer, Dan zal mijn' tong Uw' redenen vermelden; Want Uw' geboën zijn waarlijk regt, o Heer! Gij zult de vlijt van die U zoekt vergelden.

87. Kom mij te hulp; mijn'

ziel, die U verbeidt, Heeft
 Uw bevel met lust en liefd'
 ontvangen. Ik haak, o Heer!
 naar 't heil, mij toegezeid;
 Bestier in gunst naar Uwe
 wet mijn' gangen; Al mijn
 vermaak stel ik, met rijp
 beleid, In Uw' gebod, dat
 is mijn hoogst verlangen.

88. Gun leven aan mijn'

dan looft mijn mond
 Uw' trouwe hulp; stier mij
 in rechte sporen, Gelijk een
 schaap heb ik gedwaald in
 't rond, Dat, onbedacht, zijn'
 herder heeft verloren. Ai!
 zoek Uw' knecht, schoon
 hij Uw' wetten schond; Want
 hij volhardt naar Uw' ge-
 boën te hooren.

3. Van den heiligen Doop.

200.

Bescherm ons, Heer! in de-zen tijd Voor's
 vij-and's magt, en list, en nijd, Op-dat w' Uw
 Woord en Sa-krament Steeds rein be-houden
 tot aan't eind.

2. Gij hebt Uw hart tot ons gekeerd, Den heil'gen Doop verordineerd, En kracht en heil daarin geleid, Als middel tot de zaligheid.

3. Drieëenig Heer! Gij doopt, voorwaar! Die stelling is onwankelbaar. Ach, doop dit kind in Christus dood! 't Behoort in Zijnen arm en schoot.

201.

Aanbidding, prijs en ee-re Wordt Hem thans
 Hem, onzen dierb'ren Heere, Die d' ar - men

toe-ge-bragt, o Wonder bo-ven ma-ten, Dat Hij
niet ver-acht.

met bloed ons koopt, En, om niets na te la - ten,

In Zij-nen dood ons doopt!

2. Ach, dat nu elk ge- en voor grooten Past toch
doopte Den band, dien hij, geen ander kleeD, Dan 't
in 't bad, Met Jezus Chris- bloed voor ons vergoten; Heil
tus knoopte, Geen oog- dien, die 't nooit vergeet!
blik vergat! Voor kleinen

202.

Vrien-de-lijk' Im-ma-nu-ël! Gij zijt al - ler
vreugde wél; Gij hebt on - ze schuld ge-boet,

En doopt ons nu met Uw bloed.

2. Gij waart ook een tee- der kind, Weet, hoe kind'ren
zijn gezind, Kent volmaakt al hun bestaan Van hun
wordingsuur af aan.

3. o Zoo laat het dan ge- schiën, Dat w' aan onze
kind'ren zien 't Geen men' zag aan U op d' aard', Toen
Gij zelf een kind hier waart.

4. Laat dit kind, wanneer het nu Hier zal leven, toch
aan U Door den doop zijn toegewijd, Tot Gij 't neemt
uit dezen tijd.

5. Och, bewaar het, door Uw' kracht, Voor des vijands
list en magt; Laat niet toe, dat hij 't verleid'; Neem 't
in Uwe veiligheid!

203.

Wond're God! als mensch vol wonden! Lief-
de-bron! Ge-na-de-meer! Wiens ver-stand kan
ooit doorgonden U-we zucht naar't zondaarsheer?

2. Om mijn' schulden te betalen, Geeft G' U over aan de pijn; Gij belast U met mijn' kwalen, Opdat ik mogt zalig zijn.

3. Welk een' ongehoorde liefde, Dat mijn Schepper mij nog koopt En mij, die

Zijn hart doorgriefde, In Zijn eigen zoenbloed doopt!

4. Laat Uw' olie in mij vloeijen, En Uw balsem geëv' mij kracht! 'k Zal dan daag'lijks beter groeijen, Tot Gij zegt: „Nu is 't volbragt!“

204.

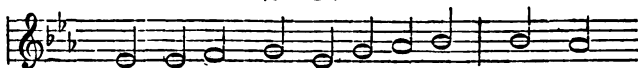
Heer! wij wen-den ons tot U; Neem dit Kus, ver-blijd en zegen 't nu; Wil daar-
kind-je in Uw' ar-men; Laat het nooit Uw'
o-ver U er-barmen;
goedheid derven; Tel het on-der's He-mels
er-ven.

2. Wasch het, Jezus! door Uw bloed Van zijn' aangeërfsde zonden; Baad het in den reinen vloed, Die eens stroomd' uit Uwe wonden; Kleed het in de witte kleêren Van Uw' onschuld, Heer der Heeren!

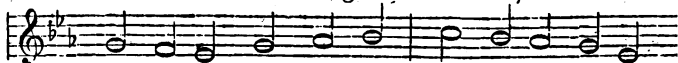
3. Herder! neem ditschaapje aan; Tel, o Hoofd! het tot Uw' leden; Gij, o Weg! toon het de baan, Die het hier heeft te betreden; Wijnstok! laat het vast beklijven En een' rank in U steeds blijven.

4. Jezus! ai, hoor onze beê; Laat haar door de wolken dringen; Doe, o bron van heil en vree! Stroomen hier uit U ontspringen. Schrijf den naam, dit kind gegeven, In het boek van 't eeuwig leven.

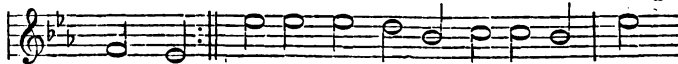
205.

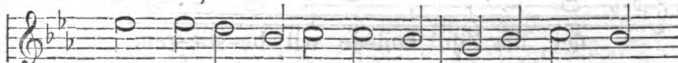
God Va-der, wa-re heilfontein! Ach doop Door Je-zus' uit-ge-storte bloed; Die zie-

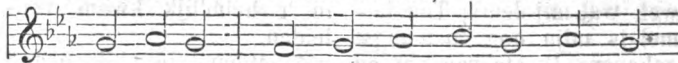
Gij ons en maak ons rein Van on-ze vui-len zui-ve-ren-de vloed Laat ons ter wassing

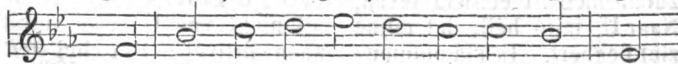
vlek-ken strekken; En wijl ook bij dit wa-ter-bad Wij,

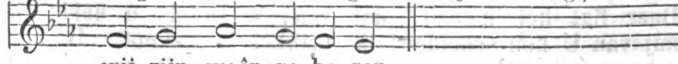
reeds in het verbond be-vat, U hebben trouw

ge-zworen, Zoo geef, dat door een goed ge-

drag Het in ons zichtbaar blij-ken mag, Dat

wij zijn weêr-ge-bo-ren.

4. Van het heilig Avondmaal.

206.

o Menschenvriend, o Je-zus, le-vensbron!
 On-peilb're bron van heil, ô mijn beschermer!
 Treed voor mij in, ver-los-ser en ont-fer-mer,
 Gedenk aan mij, ô mijn Im-ma-nu-ël! Ik sta
 met vrees en angst hier zwaar be-laân, Ik
 klaag het U, ô proever mijner nieren! Gij zijt
 een Arts, die kranken bij wilt staan, Een her-
 der, die Zijn' kud-de wil be-stie-ren.

2. Ik ben bedroefd, ik voel wel, wat mij deert; Ten hemel is mijn oog met angst geheven; Ik sta van ver en zucht naar 't eeuwig leven, Naar U, mijn heil, dat mijne ziel begeert. Ik sla ootmoedig op mijn harden borst; Daar ligt het kwaad, dat mij van U kon scheiden! Ik schaam mij om hetgeen mijn'

ziel bemorst En mij zoo vaak in 't heim'lijk kwam ver-leiden.

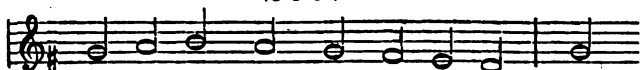
3. Waar vlugt ik heen? tot U, ô Levensgod! Nu zal mij niets van U mijn' rotssteen drijven; Der hel ten spijt wil ik bij Jezus blijven, o Dood! ô hel! uw prikkel is geknot. Ik ben een lid van 't zegenierend

Hoofd, Dat duivel, dood en hel heeft neêrgestooten; Ik ben door Hem der zonde magt ontroofd, Door Hem, dien Held uit Davids stam gesproten.

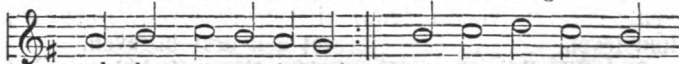
4. Ik kom alleen tot U, Genadebron; Mijn' ziel verlangt naar frissche waterstroomen; Ik wil, ô Heer! aan

Uwe tafel komen; Verstoot mij niet, Gij zijt mijn licht en zon, ô Hemelsbrood, ô Manna, blijf mijn deel! Gij levensstroom kunt ras mijn' dorst verdrijven; Mijn Herder, aan wiens zorg ik mij beveel, Laat hart en tong aan U gehoorzaam blijven.

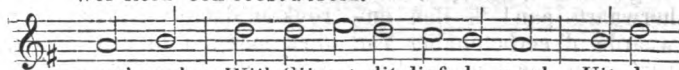
207.

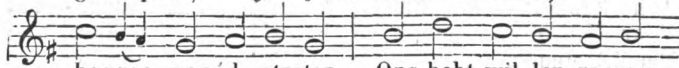
Gij, ô God! wiens kroon en wo-ning Praalt
Hebt Uw' Zoon tot een' be-too-ning U-

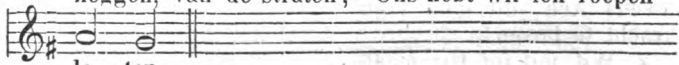
vol glans en ma-jes-teit, On-ze dankstof kent
wer liefd' een feest bereid.

geen' paal, Wijl Gij tot dit lief-de-maal, Uit de

heggen, van de straten, Ons hebt wil-len roepen

la - ten.

2. Heer! wie ben ik, en daartegen Wie zijt Gij, zoo rijk in pracht? Ik een wormpje, steeds verlegen; Gij een Koning, groot van magt! Ik ben nietig, onrein stof; Gij de Heer van 't Hemelhof! Ik snel heen met rassche schreden; Gij blijft tot in eeuwig-heden!

3. Ik ben onrein, heel bedorven; Gij zijt enkel heiligheid! Ik verduisterd en verstorven; Gij een Licht, dat glansen spreidt! Ik een schamel Adamskind, Vol van smarte, doof en blind; Gij het hoogst-volzalig Wezen, Gij volmaakt, Gij nooit volprezen!

4. En toch, Heer! Gij laat mij vragen Tot dit heerlijk bruiloftsmaal. ô Genadig welbehagen! Ik zal, in des Hemels zaal, Eens tot eer van 't Godlijk Lam, Dat mijn schulden op zich nam, Met de blijde hemellingen, 't Heilig, Heilig, Heilig zingen!

5. Wie nu dorst heeft, kan zich laven Uit de bron van zaligheid; Wie nu hongert, hij vindt gaven, Spijs voor zijne ziel bereid. Zaal'ge maaltijd, Hemelsch oord! Daar Gij, Heer! Uw hart en woord Wilt den bruiloftsgasten geven, Tot een voedsel voor hun leven.

6. ô Gij aller vorsten Koning! Die daar roept: Komt herwaarts aan! 'k Ben onwaardig d' eerbetooning Van Uw' trouw, aan mij gedaan. Ach! hoe kan ik immermeer, Voor Uw' groote gunst, ô Heer! U genoeg naar waarde loven! Ach, dit gaat mijn' kracht te boven!

7. Wil mij tot Uw maal-

tijd trekken; Hef mijn' geest van d' aard' en 't stof! Laat Uw' stem mijn' ziele wekken, Tot U, Heer! naar 't Hemelhof! „'k Toef u in „mijn heiligdom, (Roept Gij, „Heer!) ai haast u, kom „Neem het brood, dat u het „leven, Voedsel voor uw' „ziel kan geven!“

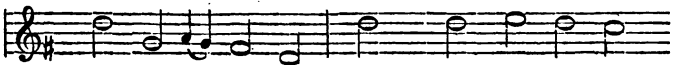
8. Laat toch in mijn' ooren dalen, Heer, Uw' stem, die 't harte roert, Die tot Uwe vreugde-zalen, o Jeruzalem! mij voert. Laat mij door genâ bevrijd, Door den doop U toegewijd, Met de zwijnen niet meer leven, Noch mij tot den draf begeven.

9. Nooit trekk' mij het aardsch gewemel, Dat als rook en damp verdwijnt, Van dien maaltijd in den Hemel, Waar de vreugde nimmer kwijnt! Maak, ô Jezus! mij bereid! Laat het kleed van heiligheid, Mij op aarde reeds versieren, Tot ik 't eeuwig feest zal vieren!

208.

o Hoe liefdrijk en langmoedig, Hoe ge-dul-

dig en hoe goe-dig Roept G' ons toe door he-

meltaal, Dat Gij, Heer! hebt voorge-nomen, In't
 ver-le-gen hart te ko-men, Om te hou-den 't
 A-vondmaal!

2. Maak dan, o mijn God U, Heer! met blijdschap
 en Koning! Door 't geloof open; Want Uw' komst, (ik
 Uw' ware woning Van mijn mag dit hopen,) Strekt tot
 arm verbrijzeld hart. 'k Doe heeling van mijn' smart.

209.

'k Moet van's Hee-ren gunst ge-wa-gen; Heet
 Dat ons Je-zus heeft doen vra-gen Aan
 dat niet wel-da-digheid, Je-zus noodigt ons te
 den disch, dien Hij bereid? gast, Op-dat wij, van slaafschen last, Van de
 zond' en smart ont-he-ven, In den he-mel zou-
 den le-ven.

2. Hij, de Heiland, wil ons wijzen; Is Hij nu niet d' uw'
 spijzen, Hij wil zelf de spijs en mijn'? Hij geeft ons zich
 zijn; Heet dat niet genâ be- zelf ten deel, Opdat Hij de

ziele heel' Van haar' pijnlijke wonden, Die nog bleven onverbonden.

3. Heer! Gij hebt U zelf gegeven Voor ons in den bitteren dood, Om ons weer te doen herleven, Vrij van zonden, straf en nood. Ja! door Uwe liefdekracht Zijt Gij, Heer, daartoe gebragt, Dat Gij op een' wond're wijze Gaaft U zelf ter zielespijze.

4. Nu kom ik, ô Heiland, treden Voor U, Hemel-Majesteit! Hoor, ai, hoor mijn' smeekebeden! Gij hebt, Heer! voor mij bereid Uw' genaderijken disch, Opdat zich mijn' ziel verfrisch'; Gij wilt haar door spijs verkwikken En een' levensstroom beschikken.

5. Ach! Gij wilt, ô Heer! mij laven Met het ware hemelsbrood, En mij door Uw' rijke gaven Troost verschaffen in den nood. Maak geheel en al mij rein Door Uw' zuiv're heilfontein; Drink mij met genadebeeken, 'k Zal dan tot Uw' eere spreken.

6. Heere! maak mij tot Uw' woning, Maak mijn' ziel van zonden vrij; Heersch daarin, ô groote Koning! Dat

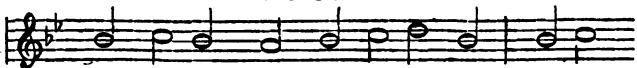
zij 's Geestes tempel zij. Ach! laat nooit dit brood en wijn Mij tot zwaarder oordeel zijn, Daar G' U zelf tot heil en leven, Tot verlossing hebt gegeven.

7. Leid mij, stuur mij steeds ten goede Door den Trooster, Uwen Geest, Dat ik mij van zonden hoede, En moog' zoeken allermeest 't Geen U welgevallig zij; Dat ik 's werelds woestenij Door Godvruchtigheid ontvliede, Boozen lusten weerstand biede.

8. Geef mij ook geduld in 't lijden; Maak mij in 't geloove vast; Doe mij waan en hebzucht mijden, Dat mij graamschap nooit verrast; En als iemand mij misdeed, Dat ik lust tot wraak vergeet; Leer met hem m' in liefde leven, Wijt Gij hebt mijn' schuld vergeven.

9. 'k Wil mij naar Uw' wetten schikken, 'k Geef, o Heiland! U mijn hart; Wilt het door Uw heil verkwikken; Maak het vrij van alle smart. Och! of mijn' bedrukte ziel U ter woning welgeviel! Wil in haar voor eeuwig leven; Heer! zij zij aan U gegeven.

210.

Ach, Je-zus! mijn Bloedbruide-gom! Die mij

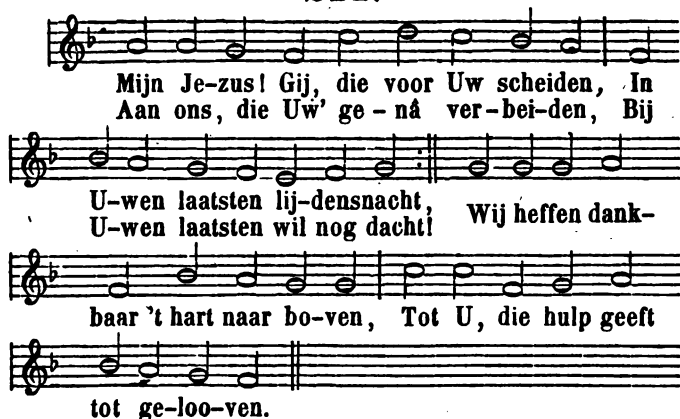

verkreegt ten ei-gendom, Toen G' aan het vloek-
hout met ge-duld Ge-stor-ven Zijt voor mij-
ne schuld.

2. Ik nader tot Uw Avond-
maal, Met mijn' ellend'; ach,
waar' een straal Van Uw
meêdoogend aangezigt, Op
deez' mijn' armoë thans ge-
rigt!

3. Gij zijt een Arts, wien
niets ontbreekt Voor elk, die
om genade smeekt. Mijn
beste Vriend in al mijn leed!
Geef, geef mij 't regte brui-
loftskleed!

211.

Mijn Je-zus! Gij, die voor Uw scheiden, In
Aan ons, die Uw' ge-nâ ver-bei-den, Bij
U-wen laatsten lij-densnacht, Wij heffen dank-
U-wen laatsten wil nog dacht!
baar 't hart naar bo-ven, Tot U, die hulp geeft
tot ge-loo-ven.

2. Zoo vaak wij dit ge-
denkmaal houden, Vernieuwt
zich Uw' gedachtenis; Kan
onze liefde ligt verkouden,
Gij toont, dat d' Uw' onein-

dig is; Uw bloed, Uw dood
en Uwe smarten Vernieuwen
zich in onze harten.

3. Ons door Uw' kracht
ontwaakt geweten Leest hier,

bij 't heilig Avondmaal: De schuldbrief is van een gereeten En hangt aan Jezus martelpaal. Nu kan geen wet, geen vloek verschrikken; Hier mag zich lijf en ziel verkwikken.

4. De band wordt nauwer vastgebonden, Die ons met U te zamensnoert; 't Gevoel der liefde, vaak bevonden, Wordt tot den hoogsten top gevoerd; Wij voelen, bij dit mild onthalen, Uw Geest in ons ter nederdalen.

5. Gij, Levensbrood! kunt voedsel geven; Uw bloed laaft onzen matten geest; Zoo sterkt Gij ons 't inwendig leven, Terwijl Gij onze wond geneest; Zoo voelen w' onze kracht versterken Tot pligt, tot deugd, tot liefdewerken.

6. Hier treden w' ook met

7. Uw vleesch mag ook ten pand verstrekken, Dat Gij ons vleesch, hoe zwak, hoe broos, Eens heerlijk uit het stof zult wekken Tot zalig leven, eindeloos; Ja eens voert G' ons, uit dit gewemel, In Uw gemeenschap in den Hemel.

8. o Dierbaar Lam! hoe dierb're gaven Schenkt ons Uw heerlijk Avondmaal; Hoe Gij hier onze ziel kwamt laven, Dat, dat vermeldt geen menschentaal! 't Geloof aanbiddt, in 't blij vertrouwen; 't Verandert eens in vol aanschouwen.

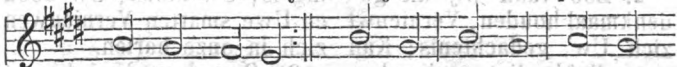
212.

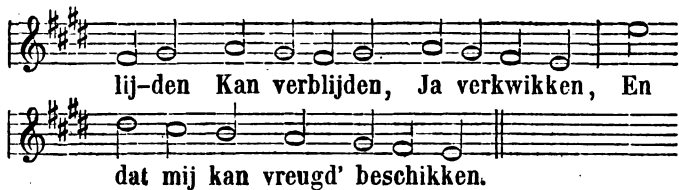
o Rots des Heils! ô godlijk Lam! Die U
Uw dood en al - ler naaste pijn Zal mij

aan den vervloekten stam Van 't kruis voor
een bun-del myrrhe zijn En op mijn'

mij liet slachten, Waar-bij Ik mij' In mijn
borst vernachten,

2. Uw vleesch is voedsel voor 't gemoed, Gij wascht de zonden door Uw bloed, Uw kruisdood kan mij strekken Een steun, wanneer ik ben vermoeid, Een wel daar levenssap uit vloeit, Een schild, dat mij kan dekken; Laat vrij Op mij Bliksemstralen Nederdalen, 't kon niet breken; Pijlen kunnen 't niet doorsteken.

3. Hoe lieflijk is Uw liefdedisch! Daar zie ik, tot wat droefenis De liefd' U heeft gedreven. Daar wordt mij uit Uw' goede hand Een gadeloos genadepand Tot mijnen troost gegeven; Wanneer Gij, Heer, Uit erbarmen, U den armen Mensche schenken, En aan Uwen eed wilt denken.

4. Wie ben ik, o bloedbruidgom? In zondenslijk zat ik rondom, En Gij wilt gunst bewijzen Aan mij, die eeuwig helsche pijn En vloek moest onderworpen zijn, Mij wilt Gij goedig spijsen! Daarbij Wilt Gij met Uw' gaven ganschlijk laven Mijn verlangen, Dat, al hopen, lag gevangen.

5. Ik, die 't bezworen trouwverbond Zoo menigmaal vermetel schond, Ben niet getrouw gebleven; Mijn' schuld is groot, 't geloof is teér; Nogtans zijt Gij mijn borg, o Heer! Gij wilt mij nooit begeven; Uw woord Steeds voort Blijft bestendig, Hoe ellendig Ik moog wezen, Gij wilt mij op nieuws genezen.

6. Dus zinkt voor U een ledig hart, Dat niets U brengt dan zondesmart, In zelfverlooch'ning neder; 'k Heb in mij zelve wrang verdriet, Dat ik mijn' schat zoo vaak verliet, Ik keer ootmoedig weder; Van nu Wil 'k U, Mijnen Heere, Trouw en eere Hart'lijk zweren, Zoo U Geest mij maar wil leeren.

7. Ach kom tot Uwen lusthof dan, Ik zal U geven wat ik kan, 't Geen 'k aan U heb te danken. En wilt Gij meer, zoo geef het mij, Opdat ik het U weder wij'; o Wijnstok, doe Uw' ranken Groeijen, Bloeijen, Wil van binnen Hart en zinnen Uitwaarts jagen, Dat z' U rijne vruchten dragen.

8. Maak m' in 't geloove regt bereid, Om 't kleed van Uw' gerechtigheid Vrijmoedig aan te trekken, Ik kom, en ik betrouw het vast, 't Bondzegel aan mij toegepast, Kan mij ten waarborg strekken. Want Gij Gunt mij Toe te treden, Ik heb heden In Uw' wonden Toegang tot den troon gevonden.

9. Gij maakt mij priester, en hierom Mag ik in 't binnenst heiligdom Zelfs zonder deksel komen; 't Voorhangsel scheurdet Gij van een, Als bondsgenoot mag ik thans treên En nad'ren zonder schromen. 'k Schrik niet, 'k Beef niet, Vrij van banden, Wijl de handen Zijn doorgraven, Die voor mij het losgeld gaven.

10. Hier is de liefde mijn' banier! Hier brand op 't Altaar liefdevuur; Gij hebt mij 't hart genomen, Daar Gij mij't brood des levens schenkt,

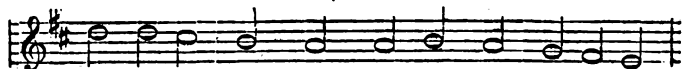
En mij uit Edens stroomen drenkt; Daar G' eerlang zelf zult komen, En mij Dan blij U hier boven Steeds doen loven, Eeren, prijzen, En volop met Manna spijzen.

11. Geef maar, dat zoo als mijn gemoed Thans uit Uw' volheid wordt gevoed, Het ook in U mag blijven. Mijn' keus, waardoor 'k op nieuws mij gaf Aan U, kan alle vrees voor graf En helsch geweld verdrijven. Ik wil Nu stil Aan U kleven, In U leven, Duizend rijken Moe-ten voor Uw' gunste wijken.

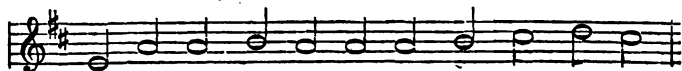
12. Laat mij, door dit Uw honigsap Versterkt, in deze vreemd'lingschap Blijmoedig voorwaarts treden. o Hemelsbrood! nooit scheid mij Van U Egyptens lekkernij Of zijn' aanloklijkheden. Heer, hou Uw' trouw Aan Uw' tortel, Jesse's wortel! Geef daar boven, 't Geen Uw woord en pand beloven.

213.

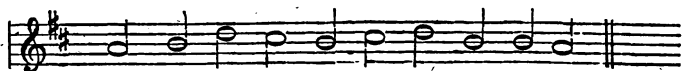
Op, op, mijn geest! ver-hef u tot den He-
mel, Ontruk u d'aard', ontwijk al haar ge-we-
mel, Waardoor zij vaak den sterve-ling verbindt.

Ik heb op nieuw van 't he-melsbrood ge-ge-ten,

Ik was als gast aan Je-zus' disch ge-ze-ten;

Geen' Sa-tans-list nu mijn ge-loof verwint.

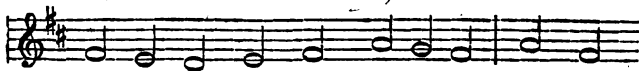
2. 'k Wil niet naar eer, naar goed, noch wellust trachten, Een levensstroom verfrischt mij, geeft mij krachten; De dorst is weg, hoe ben ik zoo verkwikt? Nu wordt mijn' ziel in zoeten wellust dronken, Gij hebt mij hier den voorsmaak reeds geschonken. Maak mij, ô God, meer naar Uw' wil geschikt.

3. Gebied als Heer Uw' kind zoo duur verkregen; In U, mijn Vorst! zij al mijn heil gelegen; Zijt mijn Profeet door Godlijk onderwijs; Zijt Gij mijn Gids, om mij den weg te leeren; Zijt Gij mijn Hoofd, dan zult Gij mij regeren; Als Priester is m' Uw offer duur in prijs.

4. Wat wil ik meer, dan 't Hoofd van alle Vorsten; Ik zal voortaan in eeuwigheid niet dorsten, Wijn 't Leven zelfs mij met genade drenkt; Geen honger zal mijn' ziel meer smarte geven, Zij mag voortaan van 't Hemels-Manna leven, Dat Jezus is en Jezus aan haar schenkt.

5. Ik leef en wil aan God mij overgeven; Doch niet meer ik, maar Christus is mijn leven. Leef dan in mij, ô Gods geliefde Zoon! Zoo mag 'k mij hier Gods gunst gerust beloven, En dat ik, door 's Lams bloed gekocht, hier boven In eeuwigheid zal leven voor den troon.

214.

Laat u, o mijn' ziel! ver-sieren, Om weêr
Kom, met rei-ne bruiloftskleêren, Tot het

't hooge feest te vieren; Spoed u, als verloof-
 Avondmaal des Heeren.
 den plegen, Dat uw Bruigom u be-je-gen! Hij,
 die 't groot heel-al doet be-ven, Wil Zijn vleesch
 en bloed u ge-ven.

2. Heer! Uw' gadelooze liefde, Daar mijn jammer U doorgriefde, Deed U tot mij nederdalen, Om mijn' schulden te betalen. Daarom hebt G' Uw bloed vergoten; Om nu, met Uw' gunstgenooten, Mij te spijzen en te drinken, Wilt G' Uw' vleesch en bloed mij schenken.

3. Ach! wat heb ik groot verlangen, Om Uw ligchaam weér t' ontvangen! Menschenvriend! all' mijn' gedachten Zaagt Gij dikwijls naar U smachten. Ach hoe dorst mijn geest ook tevens Naar Uw' drank, o Vorst des levens! Wil, o been van mijne beenen! Mij door U met God verëenen.

4. Ik moet sidd'ren bij 't bedenken, Dat G' U zelv' aan mij wilt schenken Met de vruchten van Uw lijden! Wie kan 't groot geheim ooit meten Van dit hemelsch zielenëten? 'k Heb 't vernuft te zwak bevonden, Om dit wonder te doorgronden.

5. Maar 'k geloof en weet het zeker: „Met dit brood, „met dezen beker Wordt m' „Uw vleesch en bloed ge- „geven;“ o Wat zal 't mij doen herleven! Heer! ach, zie mijn' tranen vlieten; Laat mij waardiglijk genieten Deez' Uw' dierb're hemelspijze, Mij tot heil en U ten prijze!

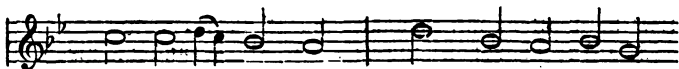
Vierde Afdeeling.

Van het christelijke Leven.

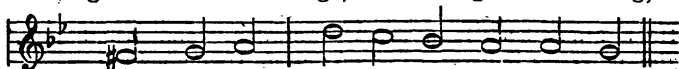
215.

Ik ben een zondaar, arm en klein; 'k Heb

geen' de min-ste magt; 'k Waar' gaar-ne hei-lig,

schoon en rein; Maar mij ontbreekt de kracht.

2. U, Heer! wijd' ik mijn' zwakken mond; Als Gij mijn' tong bestiert, Dan is mijn' reed' eerst regt gegrond, Daar z' Uw' verdiensten viert.

3. Hier is mijn oog, hier is mijn oor; Dat 'k U daarin bespeur! Verlichtmijn' oogen, en doorboor Mijn' ooren aan Uw' deur!*)

4. Mijn denken, weetlust, mijn verstand, En wat mijn' ziel vermag, Blijv' steeds aan

U alleen verpand En onder Uw gezag!

5. Hier is mijn ligchaam, ziel en geest! Bereid mij tot een vat, Dat Gij, omdat Gij 't zelf geneest, Kunt leggen bij Uw' schat.

6. En ziet Uw oog nog iets aan mij, Dat Gij, Heer! niet verdraagt, Neem 't weg; verdrijf, ja, dood het vrij, Wijl 't mij dan ook mishaagt.

*) Exod. 21, 6.

216.

Je-zus! kom en leef in mij, Op-dat ik regt
 hei-lig zij; Blijf in mij, o Zielenvriend! Want
 Gij hebt mijn hart verdiend.

2. Duizend en weér duizendmaal Zucht ik om een' liefdestraal; 'k Heb, 't geen Gij niet zijt, verzaakt, Wijl Uw' liefd' alleen mij smaakt.

3. 's Werelds eeren hoogste lust Stelt mijn hart geenszins gerust; Uw' nabijheid, Heer! alleen Stelt mijn' arme ziel te vreên.

4. Aller eng'len pracht en glans, Al hun' vreugd' in 's hemels trans Gaan mij buiten U niet aan; Zonder U moest' ik vergaan.

5. Ik verander, als Uw' bruid, Nimmer van mijn vast besluit; Ik blijf d' Uw', en door den dood Komt mijn' ziel in Uwen schoot.

217.

'k Heb Je-zus lief! Hij is mijn licht en kracht,
 Waarheen ik mij in angst en droefheid wen-de;
 Och, wierd' al-om dien redder uit el-len-de Van
 mij, van elk die hul-de toe-gebragt!

2. 'k Heb Jezus lief! Hij heeft Gods regt voldaan; Geen vloek der wet kan immermeer ons treffen, Wij mogen 't hoofd vrijmoedig opwaarts heffen, Zijn Midd'laarsdood bragt ons verzoening aan.

3. 'k Heb Jezus lief! Hij reinigt mijn gemoed, Door woord en Geest, van mijn' onreine vlekken, Die Hem tot smart en mij tot schande strekken, Daar Hij Zijn beeld in mij herleven doet.

4. 'k Heb Jezus lief! Hij leidt mij langs zijn pad En stiert daarop mijn' kinderlijke schreden; Hij ziet vooruit het wank'len mijner treden, En eer ik val, heeft Hij mijn' hand gevat.

5. 'k Heb Jezus lief! Ik zal, verruimd van hart, Den last, dien Hij mij oplegt, willig dragen; Zijn doel, Zijn

wil is ook mijn welbehagen; Wat Hem mishaaft, is mijn verdriet, mijn' smart.

6. 'k Heb Jezus lief! Hij zal mij door Zijn' raad Geleiden tot den laatsten mijner dagen; Dan wordt mijn' ziel van alle zond' ontslagen, Dan dank ik Hem voor al 't geleden kwaad.

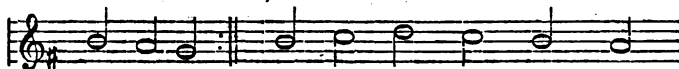
7. 'k Heb Jezus lief! de blijde dag genaakt, Die alles voor en in mij zal volenden; 't Gewormte moog' in 't graf mijn ligchaam schenden, Geen nood, daar Hij, Hij zelf mijn stof bewaakt.

8. Verlosten, juicht! hebt Jezus lief, dat wij, Dat wij ons zaam in dat gevoel verëenen; Laat dankbaarheid aan Zijne voeten weenen; Wie, wie verdient die tranen zoo als Hij?

218.

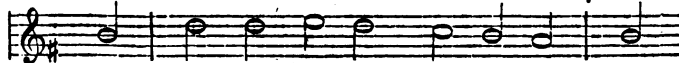

Je-zus bo-ven-al be-minnen Gaat de ken-nis
Ver te boven; hart en zinnen Worden daarvan

en't verstand
o - vermand.

Ken-nis heeft, noch kracht, noch

geest, Wien niet Je-zus 't hart geneest. Nog

eens: In Gods Lam ge-lo-ven Gaat de kennis ver
te bo-ven!*)

2. Jezus in 't geloof t' omärmen Is de hoogste we-tenschap. Steunen w' enkel op erbarmen, Dan gaan wij, van stap tot stap, In de loopbaan veilig voort, Bij het licht van Jezus' woord, En men vindt, op alle we-gen, Jezus' liefd' en 's Va-ders zegen.

3. Jezus' liefde maakt de banden Van des naasten liefde vast; Gaarn' reikt men el-kaär de handen; d'Een draagt blij des and'ren last. Waar is 't, dat, wie God bemint, 's Werelds haat vaak onder-vindt; Maar wie aanhoudt met beminnen, Kan ook wel een' vijand winnen.

219.

Zie Ma-ri-a neërge-ze-ten En bedacht op
Zij wou van niets anders weten, En verkoos het
Zielsge-not! Haar hart was begeerig, te hoo-
za-ligst lot.
ren de woorden, Die 't binnenste van haar zoo
lieflijk bekoorden. Haar' Ziel zonk in Je-zus,
be-minde Hem veel; In Hem vond zij 't goede,

*) Efez. 3, 19.

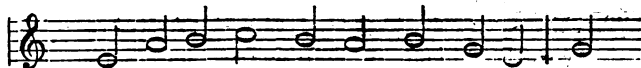

het kost'lijk-ste deel. ;

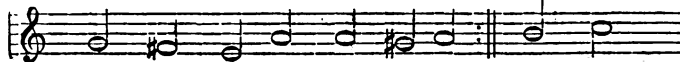
2. Smachtend hijgt ook mijn verlangen Naar mijn' Jezus gansch alleen. Gun m', o Heer! U aan te hangen, Tot ik mij met U ver-
 een; Schoon velen, omke-
 rend', U schand'lijk verlie-
 ten, Ik blijf aan Uw' voe-
 ten, en wil U genieten. Uw
 woord is toch leven, kracht
 balsem en Geest, Waardoor
 d' allerkrankste voor eeuwig
 geneest.

3. Wat, wat zoud' ik meer
 begeeren? Overstroomt mij
 niet een vloed? 'k Zie U
 eeuwig triomferen In het Heil'-
 ge met Uw bloed. Dus hebt
 Gij mijn' eeuw'ge verlossing
 gevonden En mij van mijn'
 schulden en straffen ontbon-
 den. 'k Zie d' ingang des
 Hemels geopend voor mij,
 Een' woning des vredes, waar
 'k mij in verblijf!

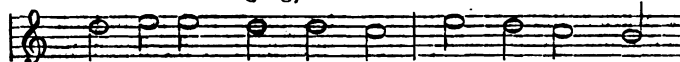
220.

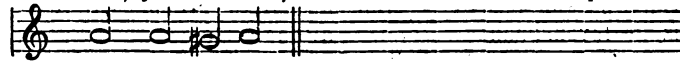
'k Be-min U zeer, o vriend'lijk Wezen! Mijn
 Dat Gij mijn' liefde nu moogt le-zen In

schat, mijn kleinood, mijn sieraad! Uw' schoon-
 el - ke neiging, woord en daad.

heid, ja Uw dood, Uw bloed Is 't voorwerp van

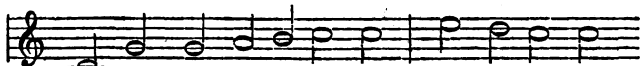
mijn' lief-degloed.

2. 'k Wil U beminnen, o mijn leven! Als mijn' ge-
 trouwsten boezemvriend; Gij
 hebt mijn' schulden mij ver-
 geven, Ten blij, dat Gij
 mij teêr bemindt. Ik ben
 met vreugd' Uw eigendom,
 En Gij zijt mijn Bloedbrui-
 degom.
 3. Maar 'k had reeds eer

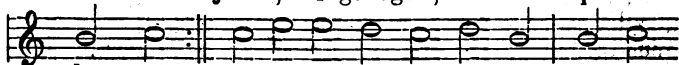
Umoeten kennen; Ach! waar-
om leerd' ik dit zoo laat?
Gij kondt niet vroeger mij
gewennen Aan Uwe liefde;
welk een smaad! 'k Erken
mijn' schuld, en 't is mij
leed, Dat ik niet eer werd
overreed.

4. o Gij, die zelf mij wil-
det banen Den weg tot God,
o dierbaar Lam! Vervul mijn'
oogen nog met tranen, Mijn
hart met reiner liefde vlam;
Opdat mijn geest, gedwee
en stil, Zich steeds moog'
buigen naar Uw' wil.

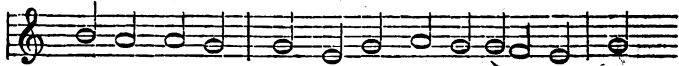
221.

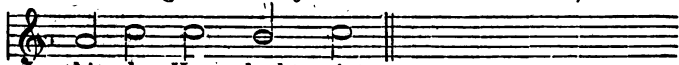
Be-veel steeds al uw' we-ge-n Hem, die u teêr
Al wat Hij doet, brengt zegen; Vertrouw op Hem

be - mint; Hij is de Heer der Heeren, Die o-
uw' Vrind!

ver-al gebiedt. Gij zult wis tri-om-fe-ren; Ver-

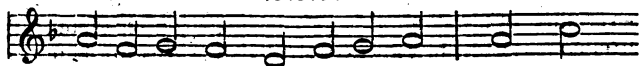
hin-der Hem slechts niet.

2. Aan Jezus zich te ge-
ven, En, onder Zijn beleid,
Voor Hem alleen te leven,
Is ware zaligheid. Niets kun-
nen, niets verlangen, Niets
doen en niets verstaan, Dan
Christus aan te hangen, Dat
is de levensbaan.

morgen In 's Heilands vriend-
schap op; De liefde, vrij van
zorgen, Rijst meer en meer
ten top. Dat is de taak des
harten, Het ligchaam werkt,
wordt moê, En, vrij van zie-
lesmarten, Doen wij weêr
d' oogen toe.

3. Men staat dan elken

222.

o Zie-le-licht! vol-za-lig Heer! Wiens liefd',
Zoo groot is, dat ik nimmer-meer Daar - van

aan mij ge - ble - ken, Geef, dat mijn hart U
naar eisch kan spreken,
we-der-om Met liefd' en met verlangen Moog
ont-vangen, En als Uw ei-gendom Al-leen aan
U blijv' han-gen.

2. Geef, dat er niets in mijn gemoed Dan Uwe liefde wone, Dat ik Uw' teed'ren liefdegloed Acht' als mijn schild en kroone; Wil al de boeijen, die mijn hart Nog knellen, gunstig staken; Want zij maken, Dat ik tot mijne smart Niet in Uw' min kan blaken.

3. Hoe vriend'lijk, zalig, lief en schoon Zijn Uwe liefdeblijken! Als ik die smaak, o Davids Zoon! Moet alle droefheid wijken. Welaan! laat mij dan nimmermeer Jets denken of beminnen En bezinnen, Dan Uwe liefd', o Heer! Die alles kan verwinnen.

4. Om mij zijt Gij, mijn toeverlaat! In nood en dood getreden; Gelijk een moorder hebt G', o smaad! Aan 't kruis om mij geleden, Be-

spot, verguisd en zwaar gewond; Ach! mogt ik aan Uw wonden T' allen stonden Gedenken, en uit grond Mijns harten die verkonden!

5. Hoe kost'lijk, goed en rein is 't bloed, Hetgeen Gij hebt vergoten! Maar ach! hoe boos is mijn gemoed En voor U, Heer, gesloten! Ach mogt Uw bloed, zoo vol van kracht, Mijn steenen hart verbreken En doorweken, Opdat het door die magt Werd' in Uw' min ontsteken.

6. Ach! dat mijn hart geopend werd', En al die druppels gaarde, Die Gij vergoot, toen U de smart Zoo krui-pen deed op d' aarde! Ach, dat mijn' oogen nu een' vloed Van heete tranen gieten! Dat zij vlieten Als bij hen, dier gemoed Mag teed're min gieten!

7. Trek mij, o Liefste, dan zal mij Het loopen niet verdrieten; Ik haak in 's werelds woestenij Naar U, 'k wil U genieten. 'k Verlang, dat Gij dat troost'rijk woord Zult aan mijn' ziel verkonden, Dat de zonden En alles, dat mij stoort, Zijn door Uw' kracht verslonden!

8. Mijn troost, mijn schat, mijn heil, mijn licht, Mijn éenig goed, mijn leven! Toon mij Uw gunst'rijk aangezicht, 'k Heb mij aan U gegeven; Want buiten U is 't enkel pijn, Ik vind, waar ik moog treden, Bitterheden, Niets kan mij troost'rijk zijn, Niets lust mij hier beneden.

9. Maar Gij, Gij zijt de ware rust, In U is vreugd' te vinden; Geef, dat ik, Heer, met nieuwen lust Mij moog' aan U verbinden. Zijt Gij mijn' vlam en brand in mij, Mijn balsem, die mijn' pijnen Doet verdwijnen, De smarten, die ik lij, Die dikwerf mij doen kwijnen.

10. Zou niet Uw' liefd' een' volheid zijn Van allerhande gaven? Zij is mijn' star, mijn zonneschijn, Mijn' bron, die mij kan laven, Mijn levensdrank, mijn Hemelsbrood, Mijn kleed, dat mijne vlekken Zal bedekken, Mijn' kroon; mijn schild in noed, Mijn huis, - daar 'k in kan trekken.

11. Wat voordeel is 't mij, als Gij wijkt, Heer, dat ik ben geboren? Wanneer mij Uwe gunst niet blijkt, Is al mijn goed verloren. Geef, dat ik U, mijn trouwe Heer! U met mijn' liefdebanden Hart en handen Onscheidbaar houde vast, Wat mij ook aan moog' randen.

12. Uw' goedheid zag mij telkens aan, Gij deedt mij tot U komen; Eer dat ik had iets goeds gedaan, Hebt Gij mij aangenomen. Laat toch Uw licht, o zalig Heer! Zich over mij verspreiden En mij leiden! Uw' trouw' laat nimmermeer, o Jezus, van mij scheiden!

13. Laat mij Uw' liefd' in mijnen stand, o Heer! gestaag verzellen; Wijk ik ter regt' of linkerhand, Wil mij in 't spoor herstellen. Geef mij toch altijd Uwen raad, Wil mij het goeddoen leeren, Zonden weren, En val ik in het kwaad, Wil mij dan ras bekeeren.

14. Uw' liefde geef' mij vreugd' in pijn, In zwakheid kracht en leven, En als ik, wen 't voleind zal zijn, Mij ga ter rust begeven, Wil dan Uw' trouw', o Heer! aan mij Genadig openbaren, Mij bewaren, Dat ik getroost en vrij Ten Hemel in moog' varen!

223.

ô Je-zus, Je-zus! 's Va-ders Zoon, Mijn
 Gij weet, dat ik niets valschs ver-dicht; 't Is
 Broeder op den He-mel-troon, Mijn' blijdschap
 klaarder voor U, dan het licht Aan 's He-mels
 uit den hoogen! Niets, Heer! Is meer, Hier
 rui-me bo-gen;
 op aar-de, Mij van waarde; 'k Zal U minnen,
 Heiland! met mijn hart en zin-nen.

2. Maar 't krenkt mijn' ziel en 't baart mij smart, Dat ik niet meer met heel mijn hart, In liefdevuur kan gloeijen. Want 'k vind van dag tot dag, ô Heer! Dat, hoe 'k U min, dies nog te meer Mijn' liefd' tot U moest groeijen. Zijt mij Steeds bij; Laat Uw' zegen, Als een' regen, Mij besproeijen; Zoo zal mijne liefde groeijen.

3. Mijn' ziel bereik' dat heerlijk doel, Dat ik U, Heer! met rein gevoel Naar Uw gebod moog' minnen! Want niets, dat d' aard' in zich bevat, Van pracht, van wel-

lust, eer of schat, Verbijstert meer mijn' zinnen. Niets, Heer! Kan meer, Onder 't lijden, Mij verblijden, Of behagen, Dan Uw' liefde in 't hart te dragen.

4. Gij hebt, ô Heer! Uw' grootsten lust Aan die U mint, Gij schenkt hem rust, Vervrolijkt zijn geweten; Het ga hem, zoo als 't wil, op aard', Hij zal na 't kruis, dat nu bezwaart, Zijn' rampen haast vergeten. o Ja! Hier-na Zal zijn lijden In verblijden Eens verkeeren; Dan zal hem geen' smart meer deren.

5. Geen oor heeft immer dat gehoord, Geen oog gezien noch opgespoord, Geen tong kan ooit beschrijven, Wat vreugd', wat hemelheerlijkheid Daarboven voor hen is bereid, Die in Uw' liefde blijven. Wie kan Jets van Al die schatten Ooit bevatten Of waarden, Die Gods gunst ons zal vereeren!

6. Dies zal, ô Jezus! mij voortaan Die zorg alleen ter harte gaan, Dat ik U, Heer! moog' minnen En 'k alles, dat aan U behaagt, En daar Uw heilwoord van gewaagt,

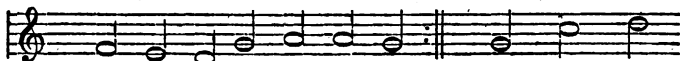
Volbreng met ziel en zinnen, Tot Gij Eens mij Na mijn sterven Doet beërven 't Zalig leven, Waar nooit angst noch smart doet beven.

7. Daar zal ik, Heer! Uw' lieflijkheid En 't hemelsch brood, voor mij bereid, In reine liefde smaken; Daar zal 'k Uw vriend'lijk aangezicht Aanschouwen in het helderst licht; Geen' vrees zal mij genaken. Voorwaar Zal daar, Na mijn strijden, Mij verblijden 't Zegevieren En de levenskroon mij sieren.

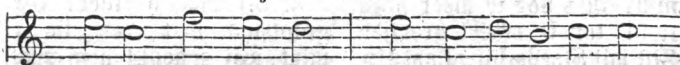
224.

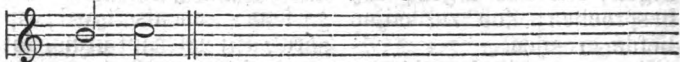
Och, hadd' ik duizend, duizend tongen, 'k Hadd'
Die, door der lief-de magt gedrongen, Mij

z' al-len noodig Hem ter eer, Ach, hadd' ik
slaakte van mijn zondenheer.

meerder vuur en kracht, Zijn' lof te zingen dag

en nacht!

2. 'k Wil gaarne Jezus goedheid prijzen, Zoo lang mijn' tong zich roeren mag, En Hem mijn' dankbaarheid

bewijzen; Elk polsslag maak' er van gewag! En is mijn mond al mat en krank, Zoo zij nog elke zucht een dank!

3. Ach, neem mijn' lof- Zal 't met mijn' psalmen be-
 zang hier beneden, Hoe slecht ter gaan; Daar, waar men
 die zij, genadig aan! Bij U, van nabij U ziet, Zing ik 't
 mijn God! in d' eeuwigheden volmaakte nieuwe lied.

225.

O - ver - dier - baar zie - le - le - ven, Aan zoo
 Als de geest mag opwaarts streven Naar d' on-
 wei - ni - gen be - wust, Ach! hoe ij - del is de
 schatb're he - melrust!
 waan, Daar zich 't vleesch door laat ver - blin -
 den! 't Kleeft vergangb're schatten aan, 't Tracht
 zijn heil in rook te vin - den.

2. Ach! langs welke kron-
 kelpaden Dwaald' ik in dien
 duist'ren nacht, Toen 'k mijn'
 neigingen en daden Niet zorg-
 vuldig hield in acht? Ach,
 hoe vaak moest mij de tijd
 Mijne dwaasheid duid'lijk lee-
 ren, Toen ik, Heer, (ik klaag
 't in spijt) Mij in onrust ging
 verteren?

3. 'k Heb wel vaak 't be-
 sluit genomen, Om te bre-
 ken uit dat net; Maar als 't
 of de daad zou komen, Vond

ik mij van kracht ontzet. 'k
 Ben gevangen, wee mij, ach!
 Ach! wie breekt dat net aan
 stukken? Rots des heils, hoor
 mijn geklag! Kom, m' uit 's
 duivels strikken rukken.

4. Jezus, sterkte der ver-
 saagden! Die Gij geeft den
 matten rust, Ware toevlugt
 der geplaagden, Neig mijn
 hart en geef mij lust, Dat
 ik 't geen mijn oog hier ziet,
 Als een enkel niet moog'
 achten, En, hoe 'k best Uw'

gunst geniet, Moog' met al mijn hart betrachten.

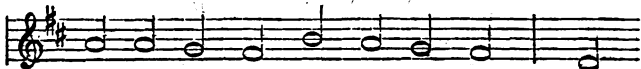
5. Ach, vermaal het snood verlangen, Dat nog aan de wereld kleeft; Neem die booze lust gevangen, Die zich U niet overgeeft; Laat ik wereld, eer of geld Nooit mijn' zorgen waardig achten, Wijl Gij mij hier hebt gesteld, Om na beter goed te trachten.

6. Laat Uw' goedheid in mijn' oogen Schijnen, geef bij dat gezigt Mij ook krachten, dat mijn pogen Naar

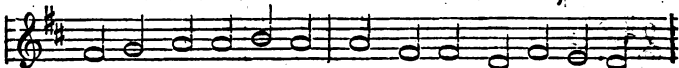
den Hemel zij gerigt; Maak U zelv' bekend aan mij, Doe mijn hart in liefd' outbranden; Dat mijn' ziel U eigen zij, Knoop m' aan U met vaste banden.

7. Wijkt, wijkt ijdele gedachten, Stoort niet verder mijne rust; Ik wil heen met all' mijn' krachten Naar mijn' Jezus, al mijn' lust. Hem alleen, Hem geef ik eer; 'k Wil mij zelv' in Hem verliezen, Niets behaagt m' op aarde meer, 'k wil alleen Zijn' liefde kiezen.

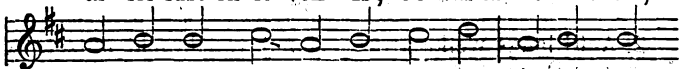
226.

In wel-ken oord men vro-men vindt, Hun'

al-ler lust en le-ven Is, Je-zus aan te kleven;

In Hem zijn w' al-len eens-ge-zind, In Hem zijn

w' al-len één. En eeuwig lot-gemeen.

2. Wij naderen tot éenen troon, Als 't kroost van éenen Vader, Door éenen Geest te gader, Tot éenen God door Zijnen Zoon, Die eens, voor aller schuld, Gods eischen heeft vervuld.

3. In Hem is God' onz'

aller God; Één Heiland, één behoeder Is onzer aller broeder; Één uitzigt is onz' aller lot, Één Geest, die allen leidt In 't spoor der zaligheid.

4. Als één van ziel, als één van zin, Die één belang

gevoelen, Die 't zelfde wit bedoelen, Verbinden w' ons in broedermin; Zoo dat w', in vreugd' en pijn, Elkand'ren alles zijn.

5. Komt wandelaars op 't zelfde spoor! Wij reizen met elkand'ren, Wij helpen d' een den and'ren; Eén vriend, één leidsman gaat ons voor, In Hem en door Zijn' kracht Maakteendragt meerder magt.

6. Komt, sterken wij dien

liefdeband! Eén strijd is 't, dien wij strijden, Eén lijden, dat wij lijden, Op reis naar 't hemelsch vaderland, Waar w' eenmaal binnentreên; Daar zijn wij eeuwig één.

7. Gij, Jezus! die ons zaam verbindt, Wil zelf dien band versterken, Laat liefde werken; Dat, waar ons ooit de wereld vindt, Zij, Uwen naam ter eer, Van ons ook liefde leer'.

227.

Weg! spreek mij niet van goud of schatten, Van
 pracht en schoonheid de-zer aard'; Al, wat de
 we-reld moog' be-vatten, Is in mijn oog geen'
 blijdschap waard.

2. De wereld met haar' ijdelheden Vergaat, de schoonheid raakt te niet; De tijd, die nimmer wordt verbeden, Vernielt het alles, wat men ziet.

3. In Jezus vind ik al mijn' vreugde, Mijn goud, mijn' schat, mijn' hoogsten lust, In Hem mijn oog zich vaak

verheugde, In Hem vindt mijne ziele rust.

4. Hij is alleen mijn licht en leven; De waarheid zelf, het eeuwig woord, De boom, die mij zal voedsel geven, De rots der eeuwen, die mij schoort.

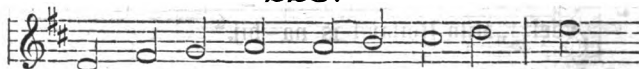
5. Hij is de Koning aller eeren, Hij is de Heer der

heerlijkheid; Hij kan mijn' vonden, Verandert of ver-
 smart in vreugd' verkeerem, oudert niet.
 Hij heeft mij eeuwig heil
 bereid.

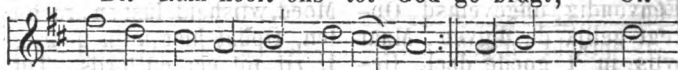
6. Geen' magt kan Zijne 8. Door Hem kan ik ten
 sterkte dwingen, Zijn rijk Hemel streven En worden
 zal door geen' tijd vergaan, aan Zijn' glans gelijk, Hij
 Zijn troon kent geen' ver- zal mij zoo veel schatten
 wisselingen, Maar zal in geven, Dat ik word onuit-
 eeuwigheid bestaan. putbaar rijk.

7. Nooit is Zijn rijkdom 9. Al moet ik dan hier
 te doorgronden; Zijn schoon veel ontberen, Zoo lang ik
 gelaat, al wat men ziet, En zwoeg in 't aardsehe stof;
 al wat aan Hem wordt ge- Geen nood! Hij zal mij mild
 lijkt hemelhof.

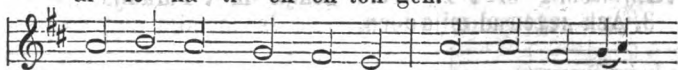
228.

Van't hei - lig Lam, voor ons ge - slagt, Wordt
 Dit Lam heeft ons tot God ge - bragt, Uit

nimmer al te veel ge - zongen. Het za - ligst heil
 al - le na - ti - ën en ton - gen.

was ons in 't Lam be - reid, Voor dat de grond

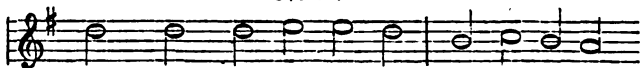

van de we - reld werd ge - leid. *)

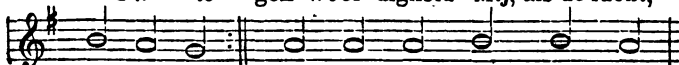
2. Deez' Middelaar, die zangen. Het Eng'landom loov'
 eeuwig leeft, Is waardig, Hem met diep ontzag, En 't
 om den lof t' ontvangen Van heir der zondaars uit liefde
 allen, wie Hij adem geeft, nacht en dag.
 Om Hem te prijzen met ge-

*) Efez. 1, 4.

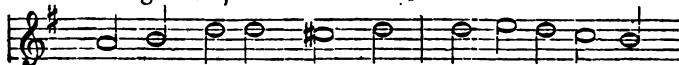
229.

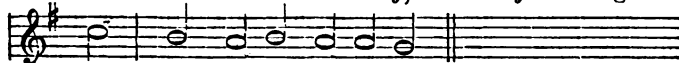
Laat, Heer! zoo lang ik hier In't jammerdal
Uw' te - gen-woor-digheid Mij, als de lucht,

moet le - ven, Ik weet van troost noch rust,
om - ge - ven;

Noch van verwaak voor mij, Ten zij ik dit ge-

voel: „Mijn Heiland is na - bij.“

2. Laat mij Uw' ranke zijn, Mijn' woorden en gedachten;
Versierd met ware druiven, Geef mij, door Uwen Geest,
Eenvoudig, ongeveinsd, Op- Moed, wijsheid, lust en krach-
regt gelijk de duiven, Maar ten, Opdat hier mijn gedrag
wijs in 't goede deel, Ge- U zij tot eer en prijs, Tot
trouw in 't geen Gij wilt, ik, naar U gevormd, Ver-
't Zij weinig of 't zij veel! schijn' in 't Paradijs!
3. Ach zegen al mijn doen,

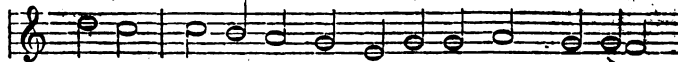
230.

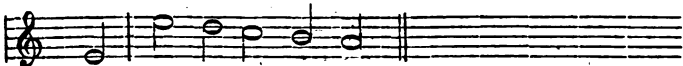
Mijn Heiland! laat Uw' Geest mij tel-kens lee-

ren, Hoe 'k in ge-loof Uw' kruisdood moet ver-

ee-ren, Om in mijn hart de lief-de-vlam t' ont-ste-

ken En aan te kweeken.

2. Hoe zoud' ik ooit mijn' voorbeeld neme; Dit is de broeders durven haten, Voor dank, dien 'k voer Uw bitter Gij zelf Uw leven hebt dank, dien 'k voer Uw bitter gelaten? Neen, 'k zend, als ter lijden U toe moet wijden. Gij, voor hen, die mij ver- 5. Hoor 'k ooit Uw kruis treden, Tot God gebeden. door wereldwijzen doemen, Een' ergernis of eene dwaas-

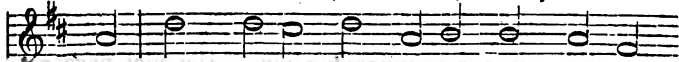
3. Ik wil geen' haat met heid noemen; Och! dat het wederhaat vergelden, Niet mij, wie ooit er spot meê die mij scheldt, ooit grimmig drijve, Gods wijsheid blijve. weder schelden; Gij, Heer, 6. Vertoef! och wil die ons Hoofd! Gij hebt nooit spotters niet verteren! Och! kwaad vergolden, Nooit weêr mogt nog één dier dwazen gescholden. zich bekeeren, Zoo vinde hij bij U, dien hij versmaad-

4. Och! dat mijn hart het de, o Heer! genade. Uw' in reinheid zweeme, En in Gods kracht ik U ten

231.

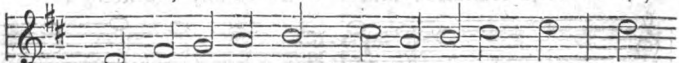
Ai ziet! hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zo-

nen Van 't zelf-de huis, als broeders, za-men

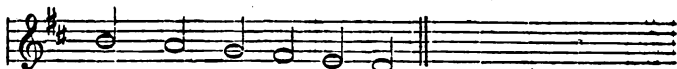
wo-nen, Daar 't lief-devuur niet wordt verdoofd;

't Is als de zalf op 's Hoogepriesters hoofd, De

zalf, waarmeê hij is aan God gewijd, Die door

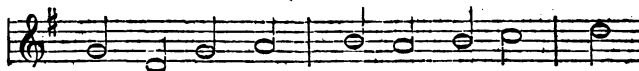

haar' reuk het hart verblijdt.

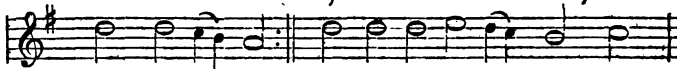
2. Die liefdegeur moet elk En op zijn' bergen neder-
tot liefde nopen, Als d' olie, vloeit.

die, van Aarons hoofd ge- 3. Waar liefde woont, ge-
dronen, Zijn' baard en klee- biedt de Heer den zegen;
derzoom doortrekt; Z' is als Daar woont Hij zelf, daar
de daauw, die Hermons kruin wordt Zijn heil verkregen
bedekt, Die Sions top met En 't leven tot in eeuwig-
vruchtbaar vocht besproeit heid.

232.

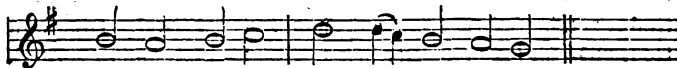
Leer ons hand'len, Leer ons hand'len In
Leer ons wand'len, Leer ons wand'len, Je-

deez' woestenij, Zoo, datie-der-ëen moog' zien,
zus! zoo als Gij;

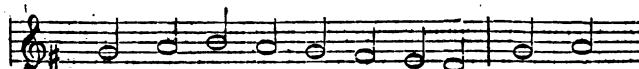

Dat wij al-le din-gen vliën, Die niet passen,

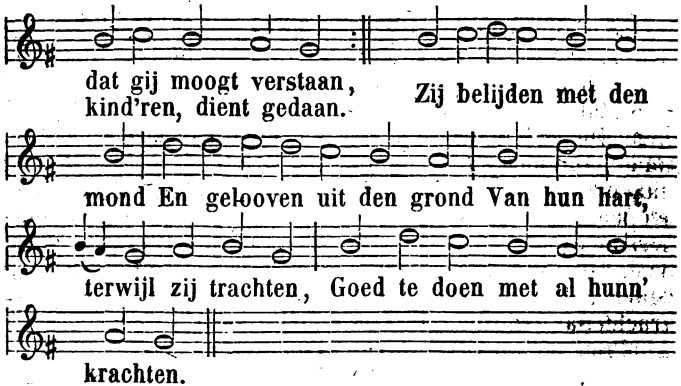

Die niet passen Voor een lid van U.

233.

Komt, ontsluit uw hart en oo-ren, Komt, op-
Wat door hen, die regt be-hoo-ren Tot Gods.

dat gij moogt verstaan,
kind'ren, dient gedaan. Zij belijden met den
mond En gelooven uit den grond Van hun hart,
terwijl zij trachten, Goed te doen met al hunn'
krachten.

2. Zalig zijn die need'rig leven, Arm zijn in hun' geest en oog, Nimmer eer zich zelve geven, Maar God danken, die omhoog Praalt in volle majesteit, Hun is 't Hemelrijk bereid, God zal hen met glorie kroonen, Die zich hier ootmoedig toonen.

3. Zalig die in 't hart verslagen, Heilig zijn met smart vervuld, Die beseffen en beklagen Hunn' en huïner naasten schuld, Die ootmoedig met geweën Daag'lijks naar Gods zetel treên; Hun zal God, en in dit leven En hierna, vertroosting geven!

4. Zalig zijn zij, die zachtmoedig Dragen 't kwaad hun aangedaan, Die, schoon vaak gehoond, toch goedig, Nooit den smader tegenstaan, Die niet zoeken eigen' wraak, Maar bevelen God hunn' zaak; Zulken doet Zijn' hulp

verwerven, Dat zij 't aardrijk zullen erven.

5. Zalig zijn, die telkens streven Naar gerechtigheid en trouw, Zoo dat al hun doen en leven Op geweld noch onregt bouw'. Die aan billijkheid en regt Zijn onwrikbaar vast gehecht, Geldzucht en bedrog versmaden, Zal God met Zijn goed verzaden.

6. Zalig zijn die zich erbarmen Over 's naasten jammerlot, Die, meêdoogend voor den armen, Smeekend naderen bij God, Die hun bijstaan met hunn' raad, Hulp betoonen met de daad, Zullen weder hulp ontvangen En barmhartigheid erlangen.

7. Zalig zijn die, rein bevonden, Toonen, dat zij zijn bereid, Gansch afkeerig van de zonden, Tot opregte heiligheid; Wier gebaarden,

woorden, ^{dan} Met geen' loonen, En met eeuwig' eer
 vlekken zijn belaa'n; Die het bekroonen.
 kwaad met ijver mijden, Zul-
 len zich in God verblijden.

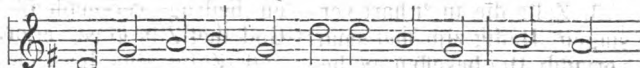
8. Zalig zijn die vrede ma-
 ken, Die dat zoeken met de
 daad, Dat men steeds in alle
 zaken Vliede tweedragt, strijd
 en haat, Die niet slechts
 aan and'ren raân, Dat men
 vriendschap aan moet gaân,
 Maar ook zelf naar vrede
 trachten, Zal God als Zijn'
 kind'ren achten.

9. Zalig zijn die moeten
 dulden Smaad, vervolging,
 angst en pijn, Daar zij nog-
 tans buiten schulden Hierom-
 trent bevonden zijn, Schoon
 hun kruis zij zwaar en veel,
 God bepaalt hun maat en
 deel; Hij zal hen hierna be-

10. Heer, bestuur Gij steeds
 mijn' treden, Sta mij hier op
 aarde bij, Dat ik al die za-
 ligheden Uit genâ deelach-
 tig zij! Geef, dat 'k ned'rig
 van gemoed, U vaak kla-
 gend val te voet, Graag mijn'
 haat'ren wil vergeven En op-
 regt godzalig leven.

11. Laat mij d' armen staâg
 verkwikken En steeds zuiver
 zijn van hart; Hun, die twis-
 ten, vreê beschikken, Bij
 U zijn in vreugd' en smart.
 Vader, schenk mij van Uw'
 troon 't Vast geloof in Uwen
 Zoon, Wil mij door den Geest
 versterken, Dat ik jaag naar
 goede werken.

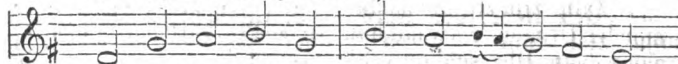
234.

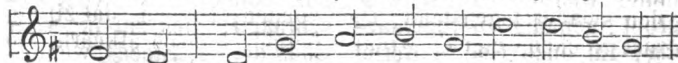
Begint het aardsche mij te drukken, Toont zich
 Omdat ik, in zoo ve-le stukken, Met d' aar-

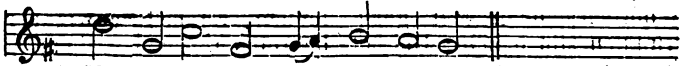
verdriet aan mijn gemoed, Waarbij mijn' zin-
 de mij be-moeijen moet,

nen zich verstrooijen, Dan zoek ik bij mij zelv'

de schuld; Gij wilt Uw werk in mij voltooijen,

Niet in verdriet, maar in geduld.

2. 'k Wil gaarne werken, nabijheid werken; Beschouw naar vermogen; Ik kan met mijn doen, en zegen mij; rust niet ledig gaan; Doch Niets kan zoo krachtig mij laat daarbij mijn' geest'lijk' versterken, Dan 't blij beoogen Gestaag op U gevestigd staan! Laat mij in Uw' sef: „God is nabij!“

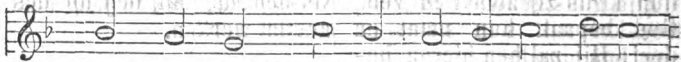
235.

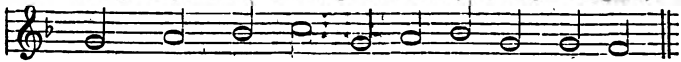
God heb ik lief; want die getrouwe Heer Hoort

mijne stem, mijn' smee kingen, mijn kla-gen; Hij

neigt Zijn oor, 'k roep tot Hem, al mijn' dagen;

Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.

2. Ik lag gekneld in banden van den dood, Daar d' angst der hel mij allen troost deed missen; Ik was benaauwd, omringd door droefnissen, Maar riep den Heer dus aan in al mijn' nood.

3. „Och Heer! och werd mijn' ziel door U gered!“ Toen hoorde God; Hij is mijn' liefde waardig; De Heer is groot, genadig en regtvaardig, En onze God ontfermt zich op 't gebed.

4. D' eenvoudigen wil God steeds gadeslaan; 'k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder. Keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder; Gij zijt verlost; God heeft u welgedaan.

5. Gij hebt, o Heer! in 't dood'lijkst tijdsgericht Mijn' ziel gered, mijn' tranen willen droogen, Mijn' voet geschraagd; dies zal ik, voor Gods ooggen, Steeds wandelen in 't vrolijk levenslicht.

6. Ik heb geloofd, dies sprak ik tot Gods eer; 'k Was zeer bedrukt; ik liet, in haast, mijn' lippen, Door drift vervoerd, deez' harde taal ontglippen: „Bij menschen is noch trouw noch waarheid meer.“

7. Wat zal ik, met Gods gunsten overlaân, Dien trouwen Heer voor Zijn' genâ vergelden? 'k Zal, bij dēri kelk des heils, Zijn' naam vermelden, En roepen Hem met blijd' erken'nis aan.

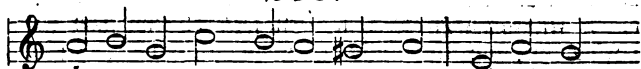
8. Nu zal ik voor de wel-daân, die 'k genoot, Aan Hem, naar mijn' geloften, eer bewijzen; Hem onder al Zijn' gunstgenooten prijzen. Hoe kost'lijk is in 's Heeren oog hun dood!

9. Och Heer, ik ben, o ja, ikben Uw knecht, Uw' dienstmaagds zoon; Gij slaaktet mijne banden; Dies doe ik U gewillig' offeranden Van lof en dank, U plegtig toegezegd.

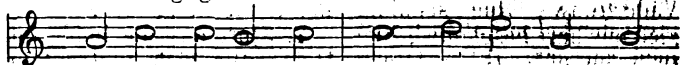
10. Ik zal Uw' naam met dankerkentenis Verheffen, U al mijn' geloften brengen; 'k Zal liefd' en lof voor U ten offer mengen, In 't heiligdom, daar 't volk vergaderd is.

11. Ik zal met vreugd' in 't huis des Heeren gaan, Om daar met lof Uw' grooten naam te danken; Jeruzalem, gij hoort die blijde klanken. Elk heff' met mij den lof des Heeren aan!

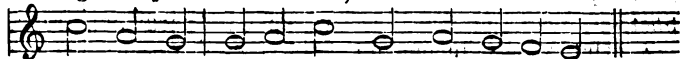
236.

Ô magtig God! die zie-len sterkt En in haart

geest'lijk le-ven werkt, Wat moet ik doen? wat

is Uw wil? Gebied mij, Heer, ik volg U stil.

2. Ik kan niets doen, dit 's U bekend; Ik weet niet, waar 'k mij henen wend; Maar Uwe magt is onbepaald, En Uwe wijsheid nimmer faalt.

3. Gij zijt de raad, de sterke held, Bij U is raad en rust besteld, Gij zijt de kracht in 't droevigst lot; Uw naam is Held; o Wondergod!

4. Gij heilrots, red mij, zie, ik lij; Gij levensstroom bevochtig mij, Besproei mijn' ziel, o Heiland! keer, Keer tot mij armen zondaar weêr.

5. De tijd is boos en vol bedrog, Ik weet niet, hoe 'k zal leven; doch Gij zijt een Heer, die groot vān raad,

Een God, die magtig is van daad.

6. Doe mij, o God! Uw' wil verstaan, Ik klop, ach werd' mij opgedaan! Gij hoort mijn' stem, ik roep al weêr; Wat moet ik doen? o zalig Heer!

237.

o Grootte God, die t' al-len tijd In Christus
on-ze Vader zijt! Wij storten on-zer al-ler nood
Ootmoedig in Uw' Vaderschoot.

2. Doe ons gelooven op Uw woord, Dat Gij ons arme zondaars hoort, Niet om onz' eigen' waardigheên, Maar om Uw' Zoon, om Hem alleen.

3. Geef, dat wij op Uw' Vadertrouw, Hoe schuldig zich ons hart beschouw', Niet twifelen, of Jezus bloed Heeft al die schuld voor ons geboet.

4. Dat steeds in ons dit vast geloof De liefde tot het kwaad verdoov' En dagelijks ons meer geleid' Tot Christendeugd en heiligheid.

5. Geef ons, dat Uw' getuigenis En woord, dat eeuwig zeker is, Ons alles zij

in vreugd' en smart, Als 't eenig rustpunt van ons hart.

6. Dat steeds, o hoogste Majesteit! Ons hart Uw' tegenwoordigheid, Bij al zijn pogen, diep gevoel', Opdat het U alleen bedoel'.

7. Stort ons die liefde tot U in, Die zich vertoont in menschenmin; Opdat, waar w' op Uw' aard' ook treên, Wij vreugd' verspreiden om ons heên.

8. Dat onze hand graag tranen droog', Weldadigheid ons hart verhoog', En, onder hoog of laag bedrijf, 'De menschheid ons steeds heilig blijv'.

9. Sterk, waar verzoeking
lokkend licht, Ons zinn'lijk
hart door Uwe kracht, En
geef ons tot de deugd steeds
moed, Al kost z' ons wel-
vaart, eer en goed.

10. Lacht ons op aarde
voorspoed aan, Dat wij naar
dankb'ren ootmoed staan, Of
vloeit ons ramp op ramp
hier toe, Dat z' ons Uw'
Zoon gelijken doe.

11. Dat slechts, bij voor-
spoed of bij leed, Ons hart
geen oogenblik vergeet', Hoe,
zonder zelfverloochening,
Geen sterv'ling ooit ten he-
mel ging.

12. Dat wij in welstand
of in nood Gedurig denken
aan den dood, En die ge-

dacht' ons daaglijks meer
Bedachtzaamheid en wijs-
heid leer'.

13. Zal onze leeftijd hier
voortaan Uit oogenblikken
slechts bestaan, Zoo vind'
de dood ons vroeg bereid
En rijp voor U en d' eeu-
wigheid.

14. Of wel bestemd' Uw
albestier Ons eene lang're
loopbaan hier, Begeef, wat
immer ons ontschiet', Ons
dan ook in de grijsheid niet!

15. En is ons eind eens
daar, o Heer! Zie dan ge-
nadig op ons neêr, En dat,
om Jezus dierbaar bloed, Uw
vrede heersch' in ons ge-
moed.

238.

Va-der, vol van me-de-doo-gen! Zie op mijn'
el-len-de neêr; Wend tot mij erbarmend d' oo-
gen; Va-der, vol van me-de-doo-gen! Zie op
mijn' el-len-de neêr, Vorm mij, vorm mij tot
Uw' eer.

2. o, Gij ziet het, wat ik lijde Bij 't bederf, dat in mij woont, Hoe ik worst'le, hoe ik strijde; o! Gij ziet het, wat ik lijde Bij 't bederf, dat in mij woont En zich telkens nieuw vertoont.

3. Duizend bitt're harte-tranen, U alleen bekende smart, Doen de vreugd' mijns levens taanen; Duizend bitt're hartetranen, U alleen bekende smart Knagen rust'loos aan mijn hart.

4. Moest mijn' eigen' deugd mij schoren, 't Regt hier gelden; geen' genâ, Ach! ik waar' gewis verloren; Moest mijn' eigen' deugd mij schoren, 't Regt hier gelden, geen' genâ, Als ik voor Uw' vier-schaar sta.

5. Zelfs mijn' tranen en gebeden Keeren schuldig tot mij weêr, Als ik tot Uw' troon mag treden; Zelfs mijn' tranen en gebeden Keeren schuldig tot mij weêr, Smeeken om vergeving, Heer!

6. Hoe ik dieper poog te delven, Hoe ik meer bederf ontmoet, Ach! ik wanhoop aan mij zelve; Hoe ik dieper poog te delven, Hoe ik meer bederf ontmoet, Daar mijn' kracht voor zwichten moet.

7. Heiland, eind'loos van ontfermen! Die geen' zond' daar ooit versmaadt; Heiland, eind'loos van ontfermen! 'k

Werp mij raad'loos in Uw' armen; Nu mij alles hier verlaat, Daar, en daar alleen is raad.

8. Ja, in U is redding, leven, Schuldvergeving, kracht tot deugd, Van Uw' Vader mij gegeven; Ja, bij U is redding, leven, Schuldvergeving, kracht tot deugd, Ware zielrust, reine vreugd'.

9. o Dat kinderlijk vertrouwen, Dat, bij al 't gevoel van schuld, Op Gods Vadertrouw blijft houwen; o Dat kinderlijk vertrouwen, Dat, bij al 't gevoel van schuld, In 't gemoed geen' twijf'ling duldt.

10. Dit geloof geeft moed en krachten, Staaft, dat God waarachtig is; o! hoe blijft mijn harte smachten, Hoe naar dat geloove trachten, Dat, bij voorspoed en gemis, Leeft op Gods getuigenis!

11. Dierb're Heiland! hoor mijn smeeken, Wek in mij dien kinderzin; Dan moog' alles mij ontbreken; Dierb're Heiland! hoor mijn smeeken, Stort mijn hart dien kinderzin Voor Uw' liefd' en bijstand in.

12. Blijf, in leven en in sterven, 't Eenigst rustpunt van mijn hart! Wat, wat kan mijn' ziel niet derven, Blijft G' in leven en in sterven, Onder voorspoed, onder smart, 't Eenigstrustpunt van mijn hart!

239.

Wel-za-lig hij, die in der boozen raad Niet
wandelt, noch op't pad der zon-daars staat,
Noch ne-der-zit, daar zulken zamenrotten, Die
roe-ke-loos met God en Godsdienspotten,
Maar's Heeren wet blij-moe-dig dag en nacht
Herdenkt, bepeinst en ij-ve-rig betracht.

2. Want hij zal zijn ge-
lijk een frische boom, In
vetten grond geplant bij eenen
stroom, Die op zijn' tijd met
vruchten is beladen En sier-
lijk pronkt met onverwelkte
bladen; Hij groeit zelfs op
in ramp en tegenspoed; Het
gaat hem wel; 't gelukt hem,
wat hij doet.

3. Gansch anders is 't met
hem, die 't kwaad bemint,
Hij is als kaf, dat weg stuift
voor den wind; Geen zon-
daar zal 't gewis verderf ont-
komen, Als in 't gerigt door

God wordt wraak genomen;
Hij, die van deugd en gods-
vrucht is ontaard, Zal niet
bestaan, daar 't vrome volk
vergaart.

4. De Heer toch slaat der
mensen wegen gā En wendt
alom het oog van Zijn' genā
Op zulken, die, opragt en
rein van zeden, Met vasten
gang het pad der deugd be-
treden; God kent hunn' weg,
die eeuwig zal bestaan, Maar
't heilloos spoor der boozen
zal vergaan.

240.

Wijk, wereldsch ge-wemel, Ik moet naar den
 he-mel; Verhinder mij niet. Weg zonden! zwijgt
 lus-ten! Ik wil hier niet rus-ten In 's vijands
 gebied.

2. 'k Zal bosschen en stroom-
 men En rotsen niet schrom-
 men; Maar 't veilige pad
 Kloekmoedig betreden, Dat
 Jezus beneden In 't reizen
 betrad.

3. Met Hem wil ik zwer-
 ven En 't wereldsch goed der-
 ven; Wat geef ik om schijn?
 'k Zoek schatten van waarde
 En wil hier op aarde Een
 vreemdeling zijn.

4. Ik lach om haar' gaven;
 Haar' dienaarts zijn slaven,
 Wier zeden en spraak Mij
 nimmer bekoren; Ik wil hen
 niet hooren; Weg ijdel ver-
 maak!

5. Veel schatten zijn boe-
 ijen, Vertragen het spoeijen
 Naar 't Hemelsch paleis; 'k
 Heb alles, mij noodig, En al
 't overbodig Belemmert op
 reis.

6. En moet ik al dolen
 Door rotsen en holen, Ge-
 leidt mij mijn Hoofd. Hoe
 lang ik moog' dwalen, Het
 eind zal niet falen; Dat is
 mij beloofd!

7. 'k Zie soms aan de
 kimmen Mijn Vaderland glim-
 men, Maar is 't al eens nacht,
 'k Blijf echter aan 't loopen;
 Gelooven en hopen Geeft
 ijver en kracht.

8. Verkeer ik in 't eenzaam
 Met Jezus gemeenzaam, Dan
 wensch ik niets meer; En
 reiz' ik met and'ren, Wij
 troosten malkand'ren En lo-
 ven den Heer.

9. Hoe digter ik nader Aan
 't huis van mijn' Vader, Hoe
 sterker ik hijg Naar' d' eeu-
 wige woning, Het feest van
 mijn' kroening Eh 't eind
 van den krijg.

10. En wat zou mij hind'- gedruisch Mijn' moed niet ver-
ren, 'k Zie d' uren reeds slappen; Nog weinige stap-
mind'ren. Laat 's werelds pen, Dan ben ik te huis!

241.

Zoo laat Gij, Heer! Uw' knecht, Naar 't woord,
hem toegezegd, Thans henengaan in vrede; Nu
hij Uw' zaligheid, Zoo lang door hem verbeid,
Gezien heeft, op zijn' be-de.

2. Een licht, zoo groot, wyl 't het blind gezigt Van
zoo schoon, Gedaald van 's 't Heidendom verlicht En
Hemels troon, Straalt volk Isrel zal verhoogen.
bij volk in d' oogen, Ter-

242.

Ja, Amen, Vader! ja! Gij slaat ons smeeken
ga; Gij zult ons niet beschamen; Het woord van
Uw' ge-nâ Blijft, Vader! eeuwig Ja, In Chris-
tus, Ja en Amen.

2. Gij die ons bidden ziet,
Verlangt ook, dat wij niet
Slechts vragen, maar ver-
wachten; Ons bidden is geen
wensch, Die opgaat tot een'
mensch, Wien 't faalt aan
wil, of krachten.

3. Ons oog is op Uw' Zoon,
Die ons tot Uwen troon, Als
Midd'laar, in wil leiden; Al
wat ons hart begeert, Gelijk
Zijn voorschrift leert, Dat mag
't geloof verbeiden.

4. Geeft ware Christaszin
Ons reine wenschen in, Heeft
die ons hart genezen, Dan
moet de gansche ziel, Die
biddend nederviel, Bij 't op-
staan, Amen wezen.

5. Dit Amen geeft U eer,
Dit Amen vraagt niet meer:
Zou God mijn' bede schen-
ken? Dit Amen stelt gewis,
Dat Hij, die d' Amen is, Zijn'
waarheid nooit zal krenken.

Vijfde Afdeeling.

Kruis- en Troostgezangen.

243.

O God! hoe za-lig is't voor't hart, Zijn' noo-
den U te klagen! Hoe za-lig, met berouw en
smart, Vergeving U te vragen; Hoe za-lig, U
naar't he-mel-hof, In geest en waarheid onzen
lof Vertrouw'lijk op te zenden.

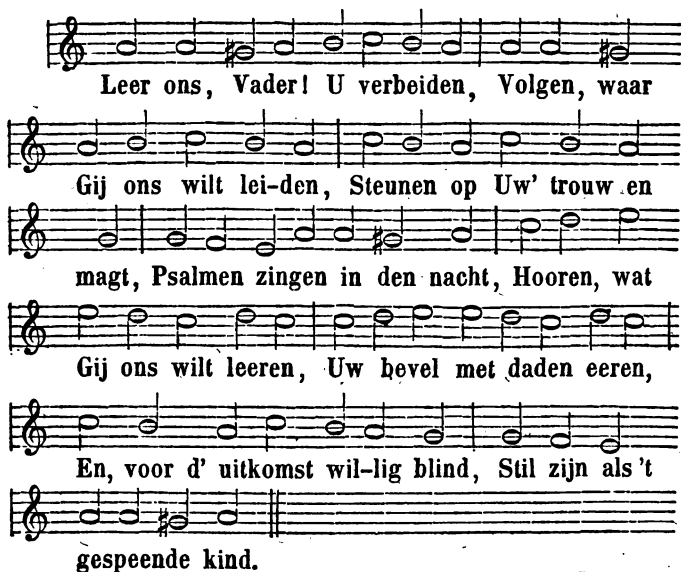
2. Maar, ach! ons hart,
zoo hard als steen, Zelfs
bij 't gezigt van zonden, Wil
niet tot U naar boven, neen!
't Is vast aan 't stof gebon-
den; 't Ontbreekt ons, Heer!
aan lust en moed, Wij kunnen
't logge vleesch en bloed Tot
bidden naauw'lijks dringen.

3. o God! dat kwaad grieft
ons zoo zeer, Meer dan all'
aardsche smarten; Woont dan
Uw goede Geest niet meer
In hard' en koude harten?
Is Hij dan met Zijn onder-
rigt, vertroosting, aandrift,
kracht en licht, Bedroefd van
ons geweken?

4. 't Is waar, wij durfden vaak Zijn' stem En leiding wederstreven, Zoo hebben wij, wij zelv' aan Hem Daar reden toe gegeven; Wij pleegden met het vleesch steeds raad, Dies woog de neiging tot het kwaad In ons gedurig over.

5. Zie ons dan, Vader! in den nood, Tot Uwen schoot gedreven; Wat aardsche vader zou, voor brood, Zijn' kind'ren steenen geven? En Gij, zoudt Gij niet nog veel meer Den Geest, waarom w' U smeeken, Heer! Ons op ons bidden schenken?

244.

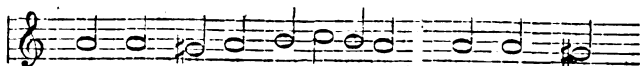

Leer ons, Vader! U verbeiden, Volgen, waar
 Gij ons wilt lei-den, Steunen op Uw' trouw en
 magt, Psalmen zingen in den nacht, Hooren, wat
 Gij ons wilt leeren, Uw hevel met daden eeren,
 En, voor d' uitkomst wil- lig blind, Stil zijn als 't
 gespeende kind.

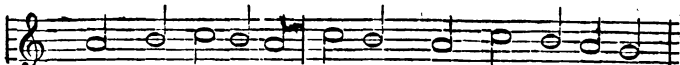
2. Leer ons warsch zijn van het zorgen, Voor den naderenden morgen, Bij het kwaad, dat ons ontmoet, Stil gelooven: God is goed; Bid-

dend waken, moedig strijden, Need'rig wachten, hopen lidjen, Vrolijk zijn met stil ontzag, Leer ons, Heer! dit elken dag.

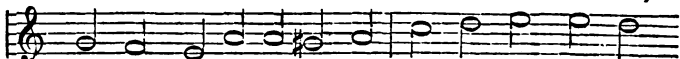
245.

Goedheid, nimmer te beseffen, t' Uwaarts zal'k

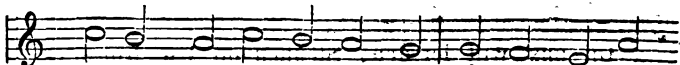
mijn hart verheffen, U roept mijn' ziel achter na,

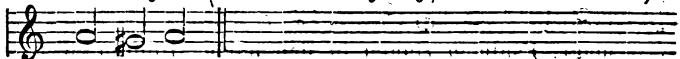
Sla haar' bitt're klagten gâ. Niemand kent mij van

mijn' vrenden, Niemand, niemand kan ik vinden,

Die mij redd' en sta mij bij; Eé-nen vind ik,

die zijt Gij.

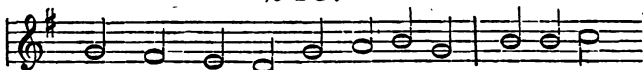
2. Gij, mijn Vader, mijn Bevrijder, Mijn Beschermmer, mijn Verblijder, Mijn Verlosser en mijn Man, Die alleen mij helpen kan; Laat Uw kind Uw' hulp ontvangen, 'k Weet geen' raad of troost t' erlangen; Toef niet, Heer! mij bij te staan, Kom, of 't is met mij gedaan.

3. Zou de vadermin verdooven? Dit, dit kan ik nooit gelooven. Neen! Gij blijft, dus zegt Uw woord, Mijn verlosser van nu voort. Kom

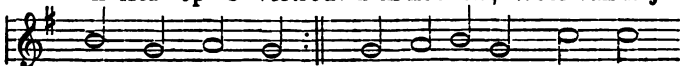
dan haastig, mijn Beschermmer! Spoed U tot mij, mijn Ontfermer! Mijn Verlosser, draal niet meer, Gij, Gij leeft nog, zalig Heer!

4. Heer, mijn Herder en mijn Voeder! Trouwe Bondgod, mijn Behoeder! Weid en voed en hoed Gij mij, Dat ik eeuwig d' Uwe zij. Ai! Gij kunt mij niet begeven; 'k Zucht naar U toch al mijn leven, Wil niet van mij henen gaan; U kleef ik geloovig aan.

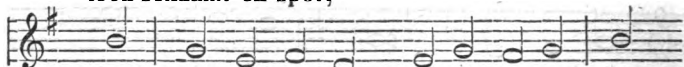
246.

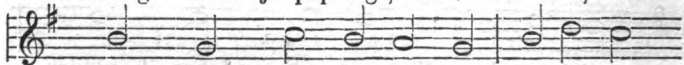
'k Hef mijn' ziel, o God der goden! Tot U op,
'k Heb op U vertrouwd in nooden; Weer van mij

Gij zijt mijn God; Dat mijn vijand nooit van
toch schaamt' en spot;

vreugd' Om mij opspring'; die U wachten, Dekt

nooit schaamt', maar die de deugd, Zonder oor-

zaak, stout verachten.

2. Heer! ai maak mij Uwe wegen, Door Uw woord en Geest, bekend; Leer mij, hoe die zijn gelegen, En waarheen G' Uw' treden wendt; Leid mij in Uw' waarheid; leer IJvrig mij Uw' wet betrachten; Want Gij zijt mijn heil, o Heer! 'k Blijf U al den dag verwachten.

3. Denk aan 't vaderlijk meêdoogen, Heer! waarop ik biddend pleit; Milde handen, vriend'lijk' oogen Zijn bij U van eeuwigheid. Sla de zonden nimmer gâ, Die mijn' jongheid heeft bedreven; Denk aan mij toch in genâ, Om Uw' goedheid eer te geven.

4. 's Heeren goedheid kent geen' palen; God is regt, dus zal Hij door Onderwijzing hen, die dwalen, Brengen in het regte spoor; Hij zal leiden 't zacht gemoed In het effen regt des Heeren; Wie Hem need'rig valt te voet, Zal van Hem Zijn' wegen leeren.

5. Lout're goedheid, liefdekoorden, Waarheid zijn des Heeren paân Hun, die Zijn verbond en woorden, Als hunn' schatten, gadeslaan. Wil mij, Uwen naam ter eer, Al mijn' euveldaân vergeven; Ik heb tegen U, o Heer! Zwaar en menigmaal misdreven.

6. Wie heeft lust, den Heer te vreezen, 't Allerhoogst en eeuwig goed? God zal zelf zijn leidsman wezen, Leeren, hoe hij wand'len moet; 't Goed, dat nimmermeer vergaat, Zal hij ongestoord verwerven, En zijn godgeheiligd zaad Zal 't gezegend aardrijk erven.

7. Gods verborgen' omgang vinden Zielen, daar Zijn vrees in woont; 't Heilgeheim wordt aan Zijn' vrinden Naar Zijn vreêverbond getoond. D' oogen houdt mijn stil gemoed Opwaarts, om op God te letten; Hij die trouw is, zal mijn' voet Voeren uit der boozen netten.

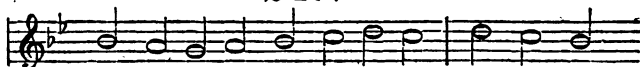
8. Zie op mij in gunst van boven; Wees mij toch genadig, Heer! Eenzaam ben ik en verschoven, Ja d' ellende drukt mij nêr; 'k Roep

U aan in angst en smart; Duizend zorgen, duizend dooden Kwellen mijn angstvallig hart; Voer mij uit mijn' angst en nooden.

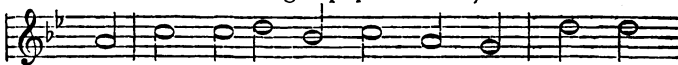
9. Sla op mijn' ellenden d' oogen; Zie mijn' moeite, mijn verdriet; Neem mijn' zonden, uit meêdoogen, Gunstig weg, gedenk die niet. Zie mijn' haters, daar 't getal Vast vermeert van die mij vloeken, En die rusteloos mijn' val Heet en wrevelmoedig zoeken.

10. Hoed mijn' ziel en red z' uit nooden; Maak mij niet beschaamd, o Heer! Want ik kom tot U gevloeden; Laat d' opregtheid meer en meer, Met de vroomheid, mij behoên; 'k Wacht op U in mijn' ellenden; Laat Uw' hand in tegenspoên Israël verlossing zenden.

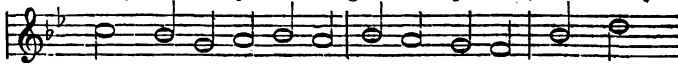
247.

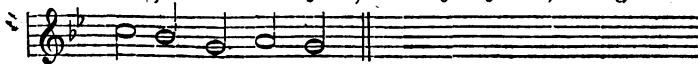
Groot en eeuwig Op-perwe-zen, Zeer te vree-

zen, Straf mij in Uw' gramschap niet; Toon mij

toch, dat Uw kastijden, In mijn lij-den, Uit geen'

grimmigheid geschiedt.

2. Want Uw' pijlen doen mij dragen Bittre plagen; Zij doorgrieven vleesch en been. 'k Voel Uw' hand in d' ongelukken, Die mij drukken, Neêrgedaald op al mijn' leên.

3. Door Uw' gramschap, fel ontstoken, Is verbroken Al mijn vleesch en ligchaamskracht; Rust noch vrede wordt gevonden, Om mijn' zonden, In mijn' beend'ren, dag of nacht.

4. Want mijn hoofd is als bedolven In de golven Van mijn' ongerechtigheên; Zulk een last van zond' en plagen, Niet te dragen, Drukt mijn' schouders naar beneên.

5. 'k Voel door stinkend' etterzweren Mij verteren; Walg'lijk zijn zij voor het oog; Mijne dwaasheid deed die builen Dus vervuilen, Daar ze mij tot kwaad bewoog.

6. 'k Ben, door Uwe wet te schenden, Krom van lenden, Vol van druk, benaauwd van hart; Zeer gebogen en verslagen, Moê van klagen, Ga ik al den dag in 't zwart.

7. Mijn' ontstoken' ingewanden Doen mij branden En voor elk veracht'lijk zijn; 'k Voel mij van de smart doorsneden; In mijn' leden Is niets heel, of vrij van pijn.

8. Uitgeteerd door al mijn' klagten Zijn mijn' krachten

Zeer verbrijzeld en vergaan; 'k Brul van bittre ziele-smarte, Want mijn harte Is verzwakt door al Uw slaan.

9. Maar wat klaag ik, Heer der heeren? Mijn begeeren Is voor U, in al mijn leed, Met mijn zuchten en mijn zorgen, Niet verborgen, Daar Gij alles ziet en weet.

10. 't Hart schokt in mij heen en weder, Op en neder; 't Ligchaam valt mij kracht'loos neêr; D' oogen, bijna blind gekreten, Uitgebeten, Zien het daglicht naauw'lijks meer.

11. Die voorheen mij teêr beminden, En mijn' vrienden; Wijken, angstig voor mijn' plaag. Nabestaanden gaan ter zijden, Wegens 't lijden En d' ellenden, die ik draag.

12. Zij, die mijnen dood bejagen, Leggen lagen; Dreigen mij den laatsten slag, Spreken, hoe mij best te krenken, En bedenken Mijn verderf den ganschen dag.

13. Maar ik ben, in d' ongelukken, Die mij drukken, Als een doove, die niet hoort, En uit wiens verstomde lippen Niet kan glippen 't Flaauwst geluid van eenig woord.

14. Ja ik ben als een, wiens ooren Niet meer hooren, Wat men zegge, kwaad of goed; Wien de tegenreên

ontbreken, Om te spreken,
En die daarom zwijgen moet.

15. Want, o trouw en eeu-
wig Wezen! In mijn vree-
zig Staat mijn' hoop op U
alleen; Gij, mijn God, zult
in ellenden Bijstand zenden
En verhooren mijn' gebeên.

16. 'k Zeid': Laat nooit
mijn bitter lijden Hen ver-
blijden In hunn' trotschen
euveldoed; Wijl die boozen
juichen zouden, Als z' aan-
schouwdn 't Wank'len van
mijn' zwakken voet.

17. Want, o Heer! ik ben
aan 't zinken, En tot hin-
ken Ieder oogenblik gereed.
'k Heb mijn' smart en on-
vermogen Steeds voor oogèn,
Bij 't vooruitzigt van mijn
leed.

18. 'k Wil mijn' misdaân,
die U tergen, Niet verber-
gen; Ik bedek voor U die
niet. 'k Ben van wegen al
mijn' zonden, Die mij won-

den, Vol van kommer en
verdriet.

19. Maar mijn' vijand zie
ik leven Hoog verheven, Mag-
tig, vrij van smart en nood;
Die, om valsche reên ver-
bolgen, Mij vervolgen, Ne-
men toe en worden groot.

20. Zij, die kwaad voor goed
vergeldden, Last'ren, schelden
En vervolgen mij gestaâg;
Ja, ze zijn op mij gebeten;
Want zij weten, Dat ik naar
het goede jaag.

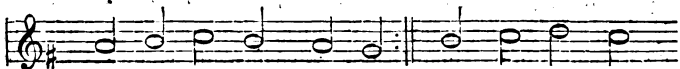
21. Zie mij, Heer, wien
elk moet duchten, Tot U
vlugten; o Mijn God! ver-
laat mij niet; Blijf niet, we-
gens mijn' gebreken, Ver-
geweken; Toon, dat Gij mijn'
rampen ziet.

22. Heer, ik voel mijn'
krachten wijken En bezwij-
ken; Haast U tot mijn' hulp,
en red, Red mij, Schutsheer,
God der goden, Troost in
nooden, Groote Hoorder van
't gebed!

248.

't Hijgend hert, de jagt ont-komen, Schreeuwt
Van de fris-sche wa-terstroomen, Dan

niet sterker naar 't ge - not
mijn' ziel verlangt naar God.

Ja, mijn' ziel dorst

naar den Heer; God des le-vens, ach! wanneer

Zal ik naad'ren voor Uw' oo-gen? In Uw huis

Uw' naam verhoogen?

2. 'k Heb mijn' tranen, onder 't klagen, Tot mijn' spijsze, dag en nacht, Daar mij spotters durven vragen: „Waar is God, dien gij verwacht?“ Mijn' benaauwde ziel versmelt, Als zij zich voor oogen stelt, Hoe ik, onder stem en snaren, Feest hield met Gods blijde scharen.

3. o Mijn' ziell! wat buigt g' u neder? Waartoe zijt g' in mij ontrust? Voed het oud vertrouwen weder; Zoek in 's Hoogsten lof uw' lust; Want Gods goedheid zal uw' druk Eens verwiss'len in geluk. Hoop op God, sla 't oog naar boven; Want ik zal Zijn' naam nog loven.

4. 'k Denk aan U, o God! in 't klagen, Uit de landstreek der Jordaan; Van mijn leed doe 'k Hermon wagen; 'k Roep van 't klein gebergt' U aan. 'k Zucht, daar kolk en afgrond loeit, Daar 't gedruis der waat'ren groeit, Daar Uw' golven, daar Uw'

baren Mijn' benaauwde ziel vervaren.

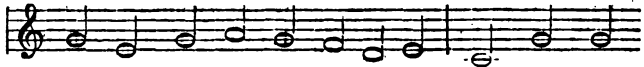
5. Maar de Heer zal uitkomst geven, Hij, die 's daags Zijn' gunst gebiedt; 'k Zal in dit vertrouwen leven En dat melden in mijn lied. 'k Zal Zijn' lof, zelfs in den nacht, Zingen, daar ik Hem verwacht, En mijn hart, wat mij moog' treffen, Tot den God mijns levens heffen.

6. 'k Zal tot God, mijn' steenrots, spreken: Waarom, Heer! vergeet Gij mij? 'k Ga in 't zwart, door rouw bezweken, Om mijns vijands dwing'landij, Die mij hoont, mij 't hart doorboort, Dat gestaåg deez' last'ring hoort: „Waar is God, op wien gij bouwdet, En aan wien g' uw' zaak vertrouwdet?“

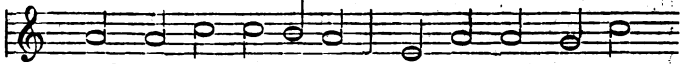
7. o Mijn' ziell! wat buigt g' u neder? Waartoe zijt g' in mij ontrust? Voed het oud vertrouwen weder; Zoek in 's Hoogsten lof uw' lust; Menigwerf heeft Hij uw' druk

Doen verand'ren in geluk. naar boven; Ik zal God, mijn'
Hoop op Hem, sla 't oog God, nog loven.

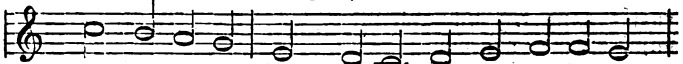
249.

o God! Gij zijt mijn toeverlaat; Mijn God, U

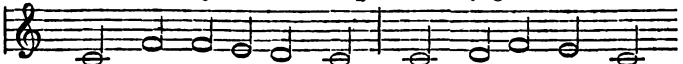
zoek ik met verlangen, Zoo ras wijt morgen-

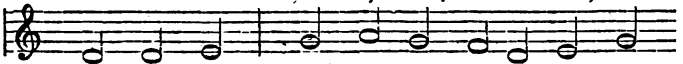
licht ontvangen, Bij 't kriecken van den da-geraad.

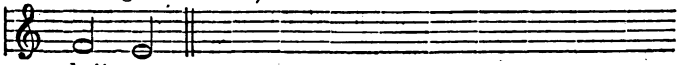
o Heer! mijn' ziel en ligchaam hij-gen En dor-

sten naar U in een land, Dat, dor en mat, van

droog-te brandt, Daar niemand la - fe - nis kan

krij-gen.

2. 'k Heb U voorwaar in 't heiligdom Voorheen beschouwd met vrolijk' oogen; Hoe zag ik daar Uw alvermogen; Hoe blonk Uw' godlijk' eer alom! Want beter, dan dit tijd'lijk leven, Is Uwe goedertierenheid. Och! werd ik derwaarts weër geleid, Dan zou mijn mond U d' eere geven;

3. Dan zou ik, voor Uw godlijk oog, Uw' deugden al mijn leven prijzen, En in Uw' naam mijn' zang doen rijzen, Mijn' handen heffen naar omhoog; Mijn' ziel zou nieuwe kracht ontvangen, Verzadigt als met vet en smeer; Mijn mond zou U vol vreugd', o Heer! Verheffen in zijn' lofgezangen.

4. Wanneer ik, op mijn' legersteê, Aan U gedenk in stille nachten, Dan peinst mijn' ziel met al haar' krachten, Hoe Gij voorheen in angst en wee, Als mij de vijand wild' omringen, Mij vaardig zijt ter hulp geweest; Dies zal ik nu ook onbevreesd In schaduw van Uw' vleug'len zingen.

5. Mijn' ziel kleeft U standvastig aan; Gij ondersteunt mijn' zwakke schreden; Uw' regter hand vol mogendheden Doet mij getroost en veilig gaan; Maar dezen, die mijn' ziel begeeren, Opdat ik tot verwoesting raak', Staan bloot voor Uw' geduchte wraak;

Zij zullen haast ten afgrond keeren.

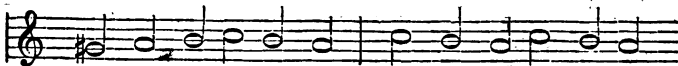
6. Men zal die boozen, door 't geweld Van 't scherp gewette zwaard, doen sneven En aan de vossen overgeven Ter prooi alom in 't open veld. Maar 's Konings hart zal zich verblijden In God, die 't gansch heelal regeert, En elk, die heilig bij Hem zweert, Zal Zijne trouw met roem belijden.

7. Want, hoe het ga, de logenmond Zal nimmer strafloos zegepralen; God stelt den boozen perk en palen, De logensprekers gaan te grond.

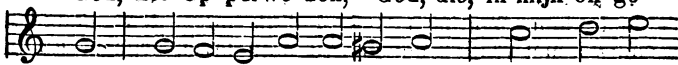
250.

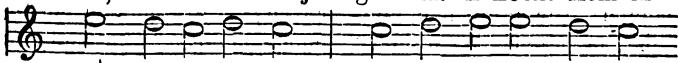
Mijn geroep, uit angst en vreezen, Klimt tot

God, het Op-perwe-zen, God, die, in mijn on-ge-

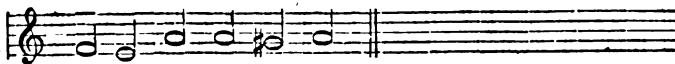
val, D' ooren tot mij neigen zal. 'k Zocht Hem in

mijn' bange da-gen; 'k Bragt de nachten door met

kla-gen; 'k Liet niet af, mijn' hand en oog Op

te hef-fen naar omhoog.

2. 'k Schatte mij geheel verloren; 'k Mogt van geen vertroosting hooren; Als mijn ziel aan God gedacht, Loosd' ik niet dan klagt op klagt; Peinsd' ik aan mijn vrucht'loos kermen, Vrucht'loos roepen om ontfermen, Dacht ik, hoe God anders helpt, Mijne ziel werd overstelpt.

3. Slaap weêrhieldt Gij van mijn' oogen; 'k Was verslagen, neêrgebogen En, verstomd door al 't verdriet, Warsch van menschen, sprak ik niet. 'k Overdacht al d' oude dagen, Jaren, eeuwen, gunsten, plagen, En wat immer aan mijn' ziel Van Gods hand te beurte viel.

4. 'k Dacht, hoe 'k God met vreugd' voor dezen Op mijn' snaren had geprezen; 'k Overleid' in diepe smart 's Nachts met een mistroostig hart, En mijn geest doorzocht de reden, Waarom God die tegenheden Mij in zulk een' mate zond, En wat mij te duchten stond.

5. Zou de Heer Zijn' gunstgenooten, Dacht ik, dan altoos verstooten? Niet goedgunstig zijn voortaan? Nimmer ons meer gadeslaan? Zouden Zijn' beloftenissen Verder haar' vervulling mis-

sen, Vrucht'loos worden afgewacht Van geslachte tot geslacht?

6. Zou God Zijn' genâ vergeten? Nooit meer van ontferming weten? Heeft Hij Zijn' barmhartigheên Door Zijn' gramschap afgesneên? 'k Zei daarna: dit krenkt mij 't leven; Maar God zal verandering geven; d' Allerhoogste maakt het goed; Na het zure geeft Hij 't zoet.

7. 'k Zal gedennen, hoe voor dezen Ons de Heer heeft gunst bewezen; 'k Zal de wond'ren gadeslaan, Die Gij hebt van ouds gedaan; 'k Zal naauwkeurig op Uw' werken En derzelve uitkomst merken, En, in plaats van bitt're klagt, Daarvan spreken dag en nacht.

8. Heilig zijn, o God! Uw' wegen; Niemand spreek' Uw' hoogheid tegen! Wie, wie is een God als Gij, Groot van magt en heerschappij? Ja, Gij zijt die God, die d' ooren Wond'ren doet op wond'ren hooren; Gij hebt Uwen roem alom Groot gemaakt bij 't Heidendom.

9. Door Uw' arm en alvermogen Hebt Gij Isrel uitgetogen, Jakobs kind'ren, Jozefs zaad Vrij gemaakt van

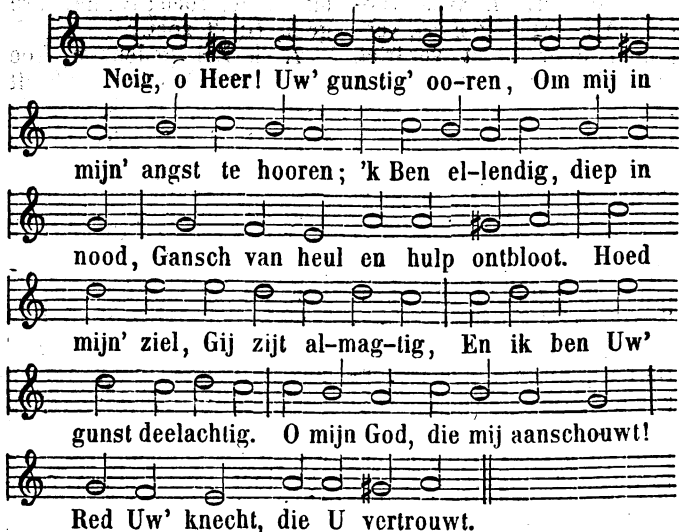
Faroo's haat. 't Water zag,
o God! U komen; 't Water
zag U, en de stroomen Stei-
gerden vol schrik omhoog;
d' Afgrond werd beroerd en
droog.

10. Dikke wolken gooten
water; Hooger zwerk gaf fel
geklater; Uwe pijlen, zoo
geducht, Vlogen vlammend'
door de lucht. 't Zwaar ge-
luid der donderslagen Deed
het al in 't ronde wagen,

En de wereld werd verlicht
Door herhaalde bliksem-
schicht.

11. D' aarde sloeg van
schrik aan 't beven, Toen
z' U langs Uw pad zag stre-
ven, Zee en groote waat'ren
door, In het nooit ontdekte
spoor; Toen G' Uw volk
den weg bereiddet, Daar Gij 't
als een' kudde leiddet; Mozes'
en Aärons hand Bragt hen
dus naar 't heilig land.

251.

Noig, o Heer! Uw' gunstig' oo-ren, Om mij in
mijn' angst te hooren; 'k Ben el-lendig, diep in
nood, Gansch van heul en hulp ontbloot. Hoed
mijn' ziel, Gij zijt al-mag-tig, En ik ben Uw'
gunst deelachtig. O mijn God, die mij aanschouwt!
Red Uw' knecht, die U vertrouwt.

2. Wie toch is, als Gij,
weldadig? Wees mij dan, o
Heer! genadig; Want mijn
roepen en geklag Klimt tot
U den ganschen dag; Wil

de ziel Uws knechts ver-
blijden, Ondersteun hem in
zijn lijden; Want ik hef mij
hart en oog, Trouwe God,
tot U omhoog.

3. Heer! door goedheid aangedreven Zijt Gij mild in 't schuldvergeven; Wie U aanroept in den nood, Vindt Uw' gunst oneindig groot. Heer! neem mijn gebed ter ooren; Wil naar mijne smee-king hooren; Merk, naar Uw' goedgunstigheên, Op de stem van mijn' gebeên.

4. 'k Ben gewoon, in bange dagen Mijn' benaauwdheid U te klagen; Gij toch, die d' ellenden ziet, Hoort mij, en verstoot mij niet. Heer! wat goôn de heid'nen roemen, Niemand is bij U te noemen; Daden als Uw' groote daân Treft men nergens elders aan.

5. Al de heid'nen, door Uw' handen Voortgebragt in alle landen, Zullen tot U komen, Heer! Bukken voor Uw' aanschijn neêr, En Uw' naam ter eere leven; Gij zijt groot en hoog verheven; Gij doet duizend wonderheên; Gij zijt God, ja Gij alleen.

6. Leer mij naar Uw' wil te hand'len, 'k Zal dan in Uw' waarheid wand'len; Neig

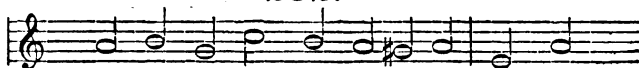
mijn hart en voeg het zaam Tot de vreez' van Uwen naam. Heer, mijn God! ik zal U loven, Heffen 't gansche hart naar boven; 'k Zal Uw' naam en majesteit Eeren tot in eeuwigheid.

7. Want Uw' goedheid, hoogst gerezen, Hebt Gij dikwijls mij bewezen, En mijn' ziel, hoe zeer verdrukt, Uit het diepst van 't graf gerukt. o Mijn God! de trots-aard's spannen Boos te zamen met tirannen, Tot mijn' dood en zielsverdriet; Zij ontzien Uw' hoogheid niet.

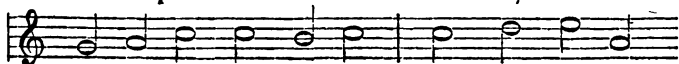
8. Maar Gij, Heer! Gij zijt langmoedig, Zeer barmhartig, overvloedig In genâ, die ons behoedt, Groot van waarheid, eind'loos goed. Wend U tot mijn' ziel genadig; Sterk Uw' knecht en geef weldadig Ondersteuning aan den zoon Uwer dienstmaagd, van den troon.

9. Doe een teeken mij ten goede, Dat mijn' haters in hun' woede Mogen zien, hoe, tot hunn' spijt, Gij mij troost en mij bevrijdt.

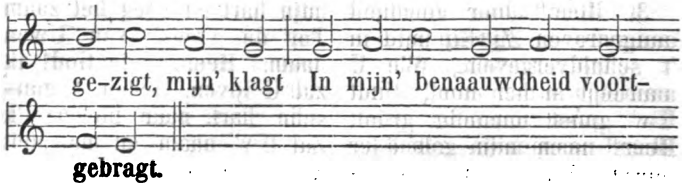
252.

'k Riep tot den Heer met luider stem; Ik smeekt'

en-riep vol angst tot Hem; 'k Heb, voor Zijn aan-

2. Als mij geen' hulp of uitkomst bleek, Wanneer mijn geest in mij bezweek En overstelpt was door ellend', Hebt Gij, o Heer! mijn pad gekend.

3. Zij hebben, vol arglistigheid, Een' strik op mijnen weg gespreid; 'k Zag uit, in nood, ter regter hand, Maar vond noch vriend, noch onderstand.

4. 'k Wou vlugten, maar kon nergens heen, Zoo dat mijn dood voorhanden scheen En alle hoop mij gansch ontviel, Daar niemand zorgde voor mijn' ziel.

5. Ik riep tot U, ik zeid': o Heer! Gij zijt mijn' toe-vlugt, sterkt' en eer; Gij zijt, zoo lang ik leef, mijn deel, Mijn God, wien ik mij aanbeveel.

6. Hoor mijn geschrei; 'k ben uitgeteerd, Door mijn' vervolgers overheard; Ach! help en red mij uit den nood, Want hunne magt is mij te groot.

7. Voer mij uit mijn' gevangenis, Tot roem Uws naams, die heerlijk is; Dat mij 't regtvaardig volk omring' En vrolijk van 'Uw' weldaân zing'.

253.

o Heer! wil mijn' ge-be-den hooren; Neig tot
mijn smeeken gunstig' ooren; Verhoor m', o Op-
perma-jesteit! Om U-we trouw, aan mij gezwo-
ren; Verhoor m' om Uw' ge-regtigheid.

2. Wil Uwen knecht, door schuld verslagen, o Heer! niet voor Uw' vierschaar dagen; Want niemand zal in dat gerigt; Daar zelfs zijn hart hem aan moet klagen, Regtvaardig zijn voor Uw gezigt.

3. Ik zie mijn' ziel vervolgd door snooden; Ik zie, voor 's vijands haat gevloeden, Mijn leven in het stof vertreên; Ik lig helaas! gelijk de dooden, Omringd van nare duisterheên.

4. Dit overstelpt mijn' geest met rouwe; Als ik mijn deerlijk lot beschouwe, Bezwijkt mijn afgeloterd hart. Gij weet, dat ik op U betrouwe, Algoede God! genees mijn' smart.

5. Ik denk, in 't midden der gevaren, Nog aan Uw' gunst van vroeger' jaren; Ik tracht Uw' werken na te gaan. o God! wie kan U evenaren? Hoe heerlijk zijn Uw' wonderdaân!

6. Ik hef mijn' handen naar den hoogen; Mijn' ziel is, voor Uw' alziend' oogen, Gelijk een dor, een dorstig land, Dat sedert lang ligt uit te droogen, Verkwijnend' in dien doodschen stand.

7. Heer, doe mij spoedig adem halen; Wil mijn' bezweken' geest bestralen; Ver-

berg m' Uw vriend'lijk aanschijn niet; Ik zal eerlang ten grave dalen, Indien Gij mij geen' bijstand biedt.

8. Laat mij Uw' dierb're goedheid prijzen, Wanneer ik 't morgenlicht zie rijzen; 'k Betrouw op U in mijn' ellend'. Wil mij het ware heilspoor wijzen; Mijn' ziel heeft zich tot U gewend.

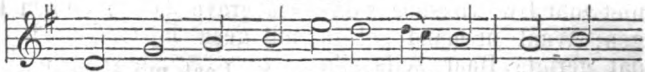
9. o Heer, mijn' toevlugt! hoor mij klagen; Verlos mij uit des vijands lagen; Red mij van hen, die mij vertreên; Ik schuil, in mijn' benaauwde dagen, Bij U, mijn God, bij U alleen.

10. Leer mij, o God van zaligheden! Mijn leven in Uw' dienst besteden; Gij zijt mijn God, vat Gij mijn' hand; Uw goede Geest bestier' mijn' schreden En leid' mij in een effen land.

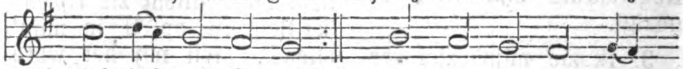
11. Laat Uwe gunst mij niet begeven; Schenk mij, om Uwes naams wil, leven, Laat mijne ziel, die tot U schreit, Van haar' benaauwdheid zijn ontheven; Red mij om Uw' gerechtigheid.

12. Laat nooit mijns vijands wensch gelukken; Roei z' allen uit, die mij doen bukken, Om Uwe gunst, mij toegezegd; Verdelfghen, die mijn' ziel verdrukken; Want ik, o Heer! ik ben Uw knecht.

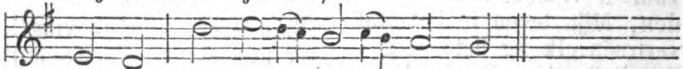
254.

Prijs den Heer met blij-de galmen; Gij, mijn'
'k Zal, zoo lang ik leef, mijn' Psalmen Vro-lijk

ziel, hebt rij-ke stof; 'k Zal, zoo lang ik 't licht
wij-den aan Zijn' lof;

ge-niet, Hem verhoogen in mijn lied.

2. Vest op Prinsen geen vertrouwen, Daar men nimmer heil bij vindt; Zoudt g' uw' hoop op menschen bouwen? Als Gods hand hun' geest ontbindt, Keeren zij tot d' aarde weêr, Storten met hun' aanslag neêr.

3. Zalig hij, die, in dit leven, Jakob's God ter hulpe heeft; Hij, die door den nood gedreven, Zich tot Hem om troost begeeft; Die zijn' hoop in 't hagch'lijkst lot Vestigt op den Heer, zijn' God!

4. 't Is de Heer, wiens alvermogen 't Groot heeal heeft voortgebracht, Die genadig uit den hoogen Ziet, wie op Zijn' bijstand wacht, En aan elk, die Hem verbeidt, Trouwe houdt in eeuwigheid.

5. 't Is de Heer, die 't regt der armen, Der verdrukten gelden doet, Die,

uit liefderijk erbarmen, Hongerigen mild'lijk voedt, Die gevang'nen vrijheid schenkt En aan hun' ellende denkt.

6. 't Is de Heer, wiens mededoogen Blinden schenkt het lief'lijk licht; Wie in 't stof lag neêrgebogen, Wordt door Hem weêr opgerigt; God, die lust in waarheid heeft, Mint hem, die regtvaardig leeft.

7. 't Is de Heer, die vreemdelingen Met een wakend oog beschouwt, Weêuw en wees in twistgedingen En in kommer staande houdt; Maar Zijn arm, der vromen hoop, Stuit de boozen in hun' loop.

8. 't Is de Heer van alle Heeren, Sions God, geducht in magt, Die voor eeuwig zal regeren, Van geslachte tot geslacht. Sion, zing uw' God ter eer, Prijs Zijn' grootheid, loof den Heer!

255.

Ik zal met hart en mond, o Heer! Uw' naam
 verhoogen en Uw' eer, De-wijl Gij mij Uw' bij-
 stand boodt, Mij optrokt uit den diepsten nood; Zoo
 dat de vij-and, in mijn lij-den, Zich o-ver mij
 niet mogt ver-blijden.

2. Mijn God, Gij hebt mij, op mijn' klagt, Genezen en mijn' smart verzacht; Gij hebt mijn' ziel, door angst be-roerd, Als uit het graf weêr opgevoerd; Gij hebt het le-ven mij geschonken, Ik ben niet in den kuil gezonken.

3. Psalmzingt, Gods gunst-ge-nooten, geeft, Geeft lof den Heer, die eeuwig leeft; Zijn' vlekkelooze heiligheid Zij ter gedachtenis verbreid; Een oog-nblik moog' ons doen beven; Zijn' gunst verduurt een eeuwig leven.

4. Perst eens de bitt're tegenspoed, Des avonds, het benaauwd gemoed Tot naar gejammer en geklag: Naauw rijst des morgens vroeg de

dag, Of God verléent, in plaats van lijden, Weêr stof tot juichen en verblijden.

5. Ik sprak, door mijn ge-luk misleid: „Ik wankel niet in eeuwigheid!“ Want Gij hadt mijnen berg, o Heer! Door Uwe gunst, Uw' naam ter eer, Zoo vast gezet, als of gevaren En rampen nu ver-dweenen waren.

6. Maar, toen G' U slechts een oog-nblik Verbergdet, trof mij wees en schrik; Dies riep ik om Uw heil-ge-not; Ik smeekt' en zaid': „o groote God!“ Wat winst is uit mijn bloed te halen? Waartoe zou ik ten grave dalen?

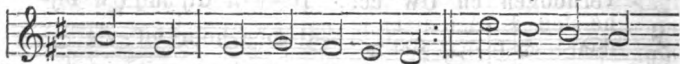
7. Zou in den kuil 't ont-

zielde stof Den mond ont- Uw' redding zingen? zou Het
sluiten tot Uw' lof En van daar verkondigen Uw' trouw?

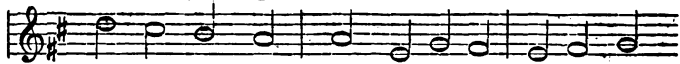
256.

'k Zal met mijn gansche hart Uw' eer Vermel-
'k Zal U, in 't mid-den van de Goôn, Op hoo-

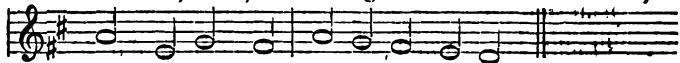
den, Heer, U dank bewijzen; Ik zal mij bui-
gen toon, Met psalmen prijzen.

gen, op Uw' eisch, Naar Uw paleis, Het hof der

ho-ven, En, om Uw' gunst en waarheid zaam,

Uw' grooten naam Eerbie-dig lo-ven.

2. Door al Uw' deugden aangespoord, Hebt Gij Uw woord en trouw verheven; Gij hebt mijn' ziel, op haar gebed, Verhoord, gered, haar kracht gegeven. Al 's aardrijks Vorsten zullen, Heer! Uw' lof en eer alom doen hooren; Wanneer de rede van Uw' mond, Op 't wereldrond, hun klinkt in d' ooren.

3. Dan zingen zij, in God verblijd, Aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen; Want groot is 's Heeren heerlijkheid, Zijn' Majesteit ten top gestegen; Hij slaat toch,

schoon oneindig hoog, Op hen het oog, die ned'rig knielen; Maar ziet van ver met gramschap aan Den ijd'len waan der trotsche zielen.

4. Als ik, omringd door tegenspoed, Bezwijken moet, schenkt Gij mij leven; Is 't, dat mijns vijands gramschap brandt, Uw' regter hand zal redding geven. De Heer is zoo getrouw als sterk, Hij zal Zijn werk voor mij volenden. Verlaat niet, wat Uw' hand begon, o Levensbron! Wil bijstand zenden.

257.

Hoog, omhoog, het hart naar bo-ven! Hier be-
't Wa-re le-ven, lie-ven, lo-ven Is maar,
ne-den is het niet; Wat men hoor' of zie op
daar men Jezus ziet.
aard', Is ons kost'lijk hart niet waard. Wil men
le-ven, lie-ven, lo-ven: Hoog, omhoog, het hart
naar bo-ven!

2. Pracht en schoonheid
moog' wat schijnen, 't Is
aan d' ijdelheid gelijk; Bij
't gebruik zal 't al verdwij-
nen, Goud en zilver' is als
slijk; Niets, o Jezus! dan
Uw bloed Geeft voldoening
aan 't gemoed; Wat wij lie-
ven in dit leven, Niets kan
ons voldoening geven.

3. 't Eeuwig leven, eind'-
loos heerlijk, Dat ons na
dit leven wacht, Is voor 't
hart alleen begeerlijk, Werkt
onzichtbaar, maar met kracht.
Sluiten wij slechts 't vleesch'-
lijk oog, 't Ware leven is
omhoog, 't Leven, dat wij
lieven, loven, 't Heerlijk le-
ven is daar boven.

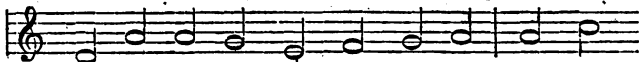
4. Zalig heil, dat w' een-
maal erven! Gode leven, zon-
der pijn, Zonder moeite, ziek't
of sterven, Eeuwig zonder
zonde zijn, Leven in vol-
maakte deugd, Vrolijk zijn
in's hemels vreugd'; Loven,
lieven wij dit leven, Dat ons
Gods genâ zal geven.

5. Jezus! bron dier he-
melvreugde, Die ons hart
eens smaken zal; Wat ons
ooit op aard' verheugde, Gij
verheugt ons boven al! Daar
Gij ons reeds hier bereidt
Voor des hemels heerlijk-
heid, Waar w' U eeuwig lie-
ven, loven; Jezus! trek ons
hart naar boven!

6. Och! dat aller men-

schen tongen, Aller Eng'len einde geeft Uw lof, Jezus!
 zang, o Heer! Zamenstem- ons de rijkste stof. Trek tot
 den, zamen zongen Eeuwig U ons hart naar boven, Dat
 tot Uw' lof en eer! Zonder w' U eeuwig lieven, loven.

258.

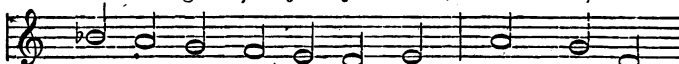
Niets zij' er, dat Gods raad be-lett'; Zijn wil
 Die zijn ver-trouwen op Hem zet, Dien zal

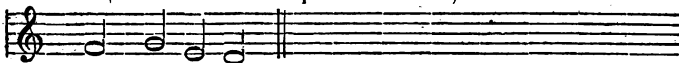
is hoogst te prij-zen; God helpt uit nood, Zijn
 Hij hulp be-wij-zen.

troost is groot, Zijn bijstand bo-ven maten; Die

God vertrouwt En op Hem bouwt, Wordt nooit van

Hem ver-la-ten.

2. God is mijn troost, mijn toeverzigt, Mijn' hoop, mijn' vreugd', mijn leven; Werwaarts de Heer mijn' gangen rigt', Ik zal niet tegenstreven. Zijn woord is waar, Hij heeft mijn haar Geteld, niets kan ons deren! Hij houdt de wacht Bij dag en nacht, Om 't kwaad van ons te weren.

3. Al moet ik zondaar grafwaarts heen, Naar 't Godlijk welbehagen, Ik zal mij, zonder bang geweest, In God gerust gedragen; 'k Beveel

aan God Mijn eeuwig lot In mijne laatste stonden; o Magtig Heer! Gij hebt weleer Schuld, hel en dood ver-slonden.

4. Nog eens, ô Heer! ik roep U aan, Gij zult mij gunstig wezen, Als mij de booze geest wil slaan, Ach laat mij dan niet vreezen! Bestraf hem, Heer! Uw' naam ter eer, Ai, wil hem toch beschamen; Uw heilrijk woord Blijft ongestoord, Dies zeg ik vrolijk; Amen!

259.

Al mijn' zorgen, angst en pla-gen Worden
Al dat zuchten, al dat kla-gen, Dat mijn
eind'lijk af-ge-wend; Zal, God lof! niet eeuwig
Heer alleen maar kent,
zijn; Neen, een eeuw'ge zon-neschijn Zal eens na
dien re-gen blikken En mijn' mat-ten geest ver-
kwikken.

2. 't Zaad, dat ik in droefheid zaaide, Zal ik vrolijk op zien gaan; Hij, die eerst de distelmaaide, Mag zich met de vrucht verzaân. Als het onweêr is bedaard, Is de lucht weêr opgeklaard; Na het Kampen, na het strijden Komen weder vreugdetijden.

3. Als men rozen af wil breken, Is het billijk, dat men draagt, Dat de doorentjes wat steken, Alles gaat zoo 't God behaagt. Hij heeft ons een' loon gesteld, Die door strijden met geweld Wordt verkregen, Zegpralen Moet men, wil men dien behalen.

4. Onze weg loopt naar de starren, Maar men vindt er kruisen staan; Niemand moet hier blijven marren, Schoon hij vaak door bloed moet gaan. Strijd op strijd is u bereid Op den weg naar d' eeuwigheid; Die in Satelems muren wonen, Toonen hunne doornenkroonen.

5. Ja, voorzeker! alle vromen Stonden hier veel smart ten doel, Eer z' in Sion zijn gekomen; Hierom staan zij voor den stoel Van het Lam, voor Godes troon, Prijkend' met een' eerekroon, Daar hen groene palmen sieren, Wijl zij mogten zegevieren.

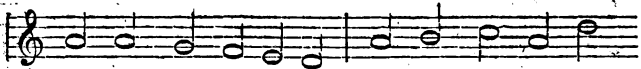
6. Niets kan Gods besluit

verbreken, Het bestaat in eeuwigheid; Hun, die strijdend' niet bezwelen, Is de zaligheid bereid. Israël werd eerst verblijd Met de zege na den strijd; Kanaän werd niet betreden, Eer men 't oorlog had volstreden.

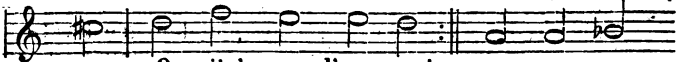
7. Draag uw' banden, wil

dan strijden, o Mijn' Ziel, blijf moedig staan, God zal u gewis bevrijden, 't Onweêr heeft wel ras gedaan; Op een' fellen donderslag Volgt een aangename dag; Op den avond volgt de morgen, Vreugde volgt op angstig zorgen.

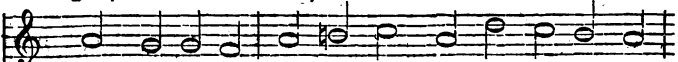
260.

Je-zus, die mij't le-ven Hebt uit gunst ge-ge-
Hoe lang zal't verlangen Mijn gemoed nog pran-

ven, O mijn' vreugd' en eer!
gen, 't Zucht naar U, ô Heer! Lam Gods kom,

Mijn Bruidegom; Niets is voor mijn' ziel op aar-de

Bui-ten U van waarde.

2. Onder Uwe hoede Ben ik van de woede Mijner haatren vrij; Laat den Satan razen, Niets kan mij verbazen; Jezus staat mij bij. Schoon 't heelal Mij dreigt den val, Zond' en hel mij schrik verwekken, Jezus zal mij dekken!

3. Trots des Satans pogen En des doodsvermogen, Trots des vleesches lust, Laat de wereld woelen, 'k Zal geen' vrees gevoelen, 'k Zing hier

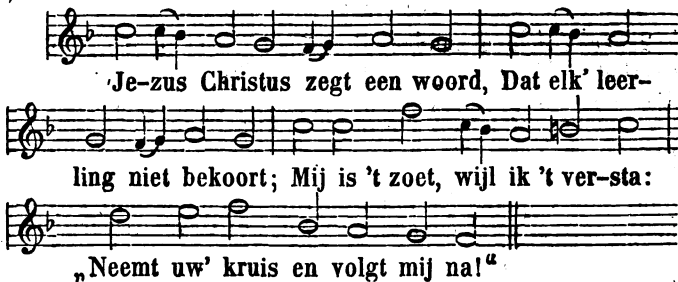
welgerust. 's Heeren magt Geeft op mij acht, Aard' en afgrond zie 'k verstommen, Schoon zij woedend' brommen.

4. Weg met alle schatten! U zal ik omvatten, Jezus, al mijn lust! 'k Zal geen' eer bejagen, Ik blijf' al mijn' dagen Daarvan onbewust. Ramp en nood, Ja kruis en dood, Zal mij, schoon het mij moog' drukken, Nooit van Jezus rukken.

5. Al de vreugd' der aarde
Heeft bij mij geen' waarde,
Hoe ook aangebeên. Weg
vervloekte zonden, Laat mij
ongebonden, Wijk, wijk van
mij heen! Praal en pracht
Heb ik veracht, 'k Heb aan
't los en schand'lijk leven
't Afscheid reeds gegeven.

6. Wijk angstvallig kla-
gen, 'k Zie mijn' heilzon da-
gen In mijn zwak gemoed.
Die Jehovah eeren, Zien wel
ras verkeeren Bitt're gal in
zoet. Is mijn lot Hier hoen'
en spot, Jezus zal mij vreugd'
beschikken En mijn' ziel
verkwikken.

261.

Je-zus Christus zegt een woord, Dat elk' leer-
ling niet bekoort; Mij is 't zoet, wijl ik 't ver-sta:
„Neemt uw' kruis en volgt mij na!“

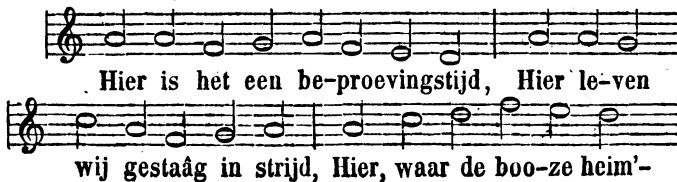
2. Wie de doornen nog
ontziet, Riekt het zoet der
rozen niet; Niemand heeft
met vreugd' gemaaid, Of met
tranen eerst gezaaid.

3. Wie niet gaarn' om Je-
zus lijdt, Wordt door Hem
ook niet verblijd; Wie niet
gaarn' Zijn broeder is, Komt
ook niet aan 's Vaders disch.

4. Wie voor menschen hoe-
genaamd Zich des lieven Hei-
lands schaamt En Hem Zijns
niet waardig acht, Wordt van
Jezus ook veracht.

5. Schuldig lijden is een
smaad; Maar wie enkel wordt
gehaat Om 't geloof in 's
Menschenzoon, Die draagt
hier al d' eerekroon.

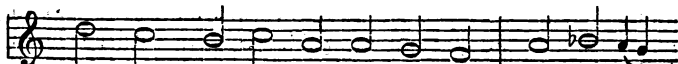
262.

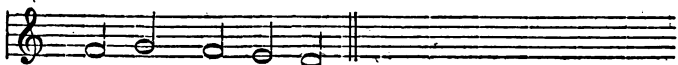
Hier is het een be-proevingstijd, Hier le-ven
wij gestaåg in strijd, Hier, waar de boo-ze heim'-

lijk loert, Het zwakke vleesch zich zelf vervoert,

De kracht der zin-nen lokt en trekt, En me-nig

voorbeeld lust verwekt.

2. Vaak nemen zonden d' overhand En overstroomen 't gansche land; Wees op uw' hoede, 't jongst gerigt Brengt al 't verborgen aan het licht; Wees door 't geloof altoos bereid En bid met ernst om waakzaamheid.

3. De wereld kleedt haar schand'lijk kwaad Voor 't oog somtijds in deugdsgewaad, Prijst ons 't genot des levens aan, Houdt vroomheid voor bedrog en waan; En wie verwacht standvastigheid Van hem, die zelf graag wordt verleid?

4. Mijn opzet is, wél toe te zien; Maar hoe zal 'k al dat kwaad ontvliên, Daar ik gevaren bij gevaar En strik bij strik alom ontwaar? Mijn vijand dreigt aan alle zij; Waar vlugt ik heen? waar berg ik mij?

5. Gij, Jezus! moet ons hulpe biên, Ik blijf vertrouwend op U zien; Ben ik niet een van Uwe leên, Uw

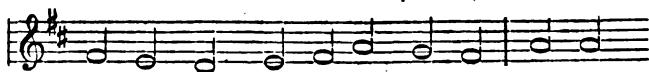
broeder, Heer! Uw vleesch en been? Verlaat mij niet in dezen staat, Opdat ik U ook niet verlaat.

6. 'k Erken, 't geloof is zwak, maar Gij, Gij sterke Held! Gij staat mij bij; Ik weet, wat ik van U verwacht, Wat ik vermag door Uwe kracht; Op U verlaat in allen nood Mijn hart zich vast tot in den dood.

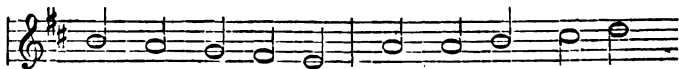
7. Met U, o Heer! kan ik bestaan, Al zou de wereld zelfs vergaan; De huich'laar beev', de zondaar schrikk', Maar ik, ik vrees geen' oogenblik; Want hij, wiens toevlugt bij U is, Komt nimmer in verdoemenis.

8. Gij zijt het dan, op wien ik hoop In 't moeilijk perk van mijnen loop, Tot daar de kroon in 't eind mij wacht, Waarnaar mijn hart zoo hijgend smacht. Heer! sta in allen strijd mij bij, Dat ik door U verwinnaar zij.

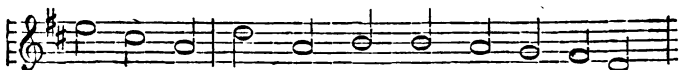
263.

Moet gij steeds met onspoed strijden, Christen!

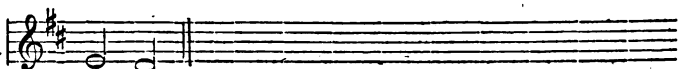
treur niet om uw lot, Hulp ontbreekt u nooit

in 't lij-den; Moet gij steeds met onspoed strijden,

Wees te-vreden met uw lot, O, uw Red-der is

uw God!

2. Is de nood zoo hoog gerezen, Dat gij nergens uitkomst ziet, Nog hebt gij geen kwaad te vreezen; Is de nood zoo hoog gerezen, Dat gij nergens uitkomst ziet, God, uw God vergeet u niet.

3. Vest in bang' en droeve dagen Al uw' hoop op Hem alleen, Schroom niet, Hem om hulp te vragen; Vest in bang' en droeve dagen Al uw' hoop op Hem alleen; Hij kan helpen, Hij alleen.

4. 'k Weet, Zijn woord is Ja en Amen, Zijn' beloften feilen niet, Nimmer zal Hij ons beschamen; 'k Weet, Zijn

woord is Ja en Amen, Zijn' beloften feilen niet; Zalig hij die tot Hem vliedt!

5. Ja, in duizend bange stonden Heeft Hij steeds getroost, gered, Eeuwig wordt Hij trouw bevonden; Ja, in duizend bange stonden Heeft Hij steeds getroost, gered Op het kinderlijk gebed.

6. Weg dan met uw' bange zorgen; Volg gehoorzaam Zijn gebod; Vrees niet voor den dag van morgen, Laat Hem, uwen Vader, zorgen; Volg gehoorzaam Zijn gebod, Hij, uw Redder, is uw God,

264.

Si - on klaagt met angst en smarte, *) Si - on,
Die Hij in Zijn tee - der har - te Minzaam

Gods be - min - de stad, „God ver - laat mij in den
draagt en nooit vergat: nood; 'k Sta voor's werelds gramschap bloot; God

laat mij alleen ge - ze - ten En heeft mij geheel ver -
ge - ten!“

Antwoord:

2. Kan een' vrouw haar kind verlaten, Haren zuig'ling, haren zoon? En al kon zij dien ook haten, Ik u geenszins, Kroon en troon Zijn mij niet zoo lief als Gij. Sion! klaag niet over mij; Gij blijft, onder 't kruis gebogen, In Mijn' schoot en voor Mijn' oogen.

3. Blijf getrouw in al uw lijden! U wordt daardoor heil bereid. 'k Zal u op zijn' tijd bevrijden, Daar nooit iets u van Mij scheidt. Ik blijf altoos die Ik ben. o Gij zielen, die Ik ken! Gij hebt Mij het hart genomen; **) 'k Denk aan u; dies wilt niet schromen!

265.

Is God voor mij, laat al - len Dan woeden te -
'k Zal daarom toch niet vallen, Hoe zwak ik zelf

*) Jez. 49, 14.

**) Hoogl. 4, 9. -

gen mij!
ook zij. Is God mijn vriend, wat re-den Heb ik,
om bang te zijn? Geen' magt zal mij vertreden;
'k Vrees list, geweld noch pijn.

2. De grond, waarop wij leven Is niets, dat waardig bouwen, Is Christus en Zijn zij; 't Geen Christus heeft bloed; Dat geeft een vast gegeven, Dat, dat is van vertrouwen, Zielrust en goe- waardij.
den moed. In ons en al ons

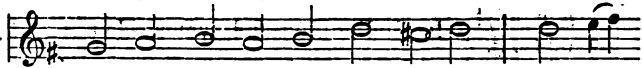
266.

Mijn' ziell wil Hem aanschouwen En blij op
Hem betrouwen, Die u geschapen heeft! Hoe 't
ga in 't aardsch ge-wemel, Bedenk, dat in den
He-mel Uw Va-der en uw Broeder leeft.

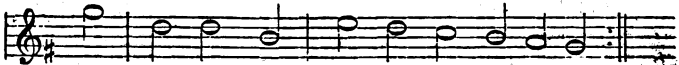
2. Ik laat, in al mijn' da- den, Mij door mijn' Jezus raden, Die 't best mij lee- ren zal; Hij moet, op al mijn' wegen, Nabij zijn met Zijn' zegen, Of 't onheil volgt mij overal.

3. Men kan geen' zegen winnen, Al houdt men alle zinnen Hier bezig vroeg en spä. 'k Wil dus, in al mijn' zaken, Niets zonder Jezus maken; 't Komt alles aan op Zijn' genâ.

267.

Waarom zoud' ik ooit mij kwellen? Heb ik
Wie wil 't erf-deel mij ont-rooven, En de

toch Chris-tus nog, Wat zou mij ontstellen?
kroon, die Gods zoon Geeft hun, die gelooven?

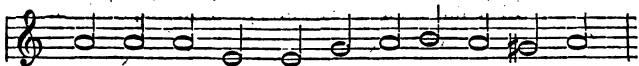
2. Zijn niet alle d' aard-
sche goed'ren Slechts een'
hand Vol met zand, Kom-
mer der gemoed'ren? Maar
mijn erfdeel is van waarde;
't Zal bestaan, Al vergaan
's Hemels kloot en d' aarde.

3. Wie ontnemt mij mijn'
Beminden, Dien ik ken? Want
ik ben Een van Zijne vrin-
den. Zou een Christen d'
onrust voeden? Neen hij
draagt, Onversaagd, Alle te-
genspoeden.

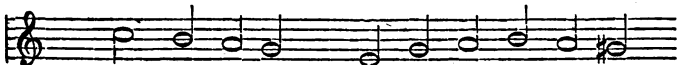
4. 's Ligchaams dood kan
ons niet dooden; Hij ont-
heft, Wien hij treft, Van on-
telb're nooden; Want hij sluit
de poort van 't lijden, En
daarbij Opent hij d' Ingang
van 't verblijden.

5. Gij, mijn Jezus, blijft
de mijne, Met wien ik Mij
verkwik, Als ik hier soms
kwijne. Ik blijf d' Uwe,
wyl G' Uw leven En Uw bloed,
't Hoogste Goed, Voor mij
hebt gegeven.

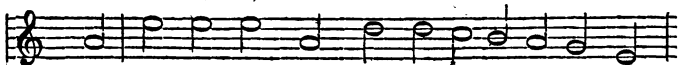
268.

De God des heils wil mij ten her-der we-zen;

'k Heb geen gebrek, 'k heb geen gevaar te vree-

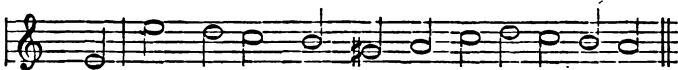
zen. Hij zal mij zacht, in lie-fe-lij-ke weiden,

Aan d' oe-vers van zeer stil-le waat'ren lei-den.

Hij sterkt mijn' ziel, rigt, om Zijn' naam, mijn tre-

den In 't ef-fen spoor van Zijn' ge-regtig-heden.

2. Ik vrees niet, neen; schoon ik door duist're dalen, In doodsgevaar, bekommerd om moest dwalen; Gij blijft mij bij in alle tegenspoeden; Uw stok en staf zal mij altoos behoeden; Gij troost mijn' ziel en rigt, in mededoogen, De tafel aan, voor mijner haat'ren oogen.

Gij doet mijn' blijdschap groeijen En van Uw heil mijn' beker overvloeijen. Het zalig goed, mij door Uw' gunst gegeven, Verlaat mij niet, maar volgt mij al mijn leven; Zoodat ik, in het heilig huis des Heeren, Een' lange reeks van dagen blijf verkeerem.

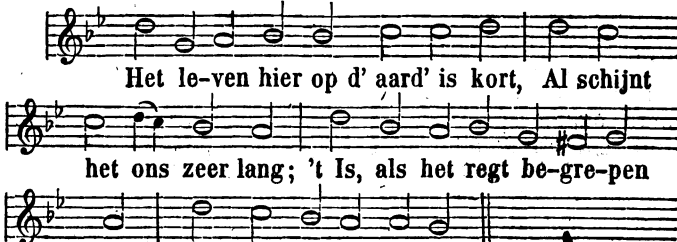
3. Gij zalfst mijn hoofd;

Zesde Afdeeling.

Dood, Gerigt en Eeuwigheid.

269.

Het le-ven hier op d' aard' is kort, Al schijnt
het ons zeer lang; 't Is, als het regt be-gre-pen
wordt, Niets dan een o-vergang.

2. Nogtans komt alles daar-
op aan, Hoe gij dien tijd
bestedt. Gij kunt het einde
niet ontgaan; Maar zijt gij
ook gereed?

3. Weet g' ongetwijfeld, in
wiens hand G' uw' ziel be-
velen kunt, En dat in 't he-
melsch vaderland Een' plaats
u is vergund?

4. Kunt gij tot Jezus zeg-
gen: „Kom! Kom, als het
„U behaagt! Mijn' ziel ver-

„wacht haar' Bruidegom, Met
„vreugd' en onversaagd?“

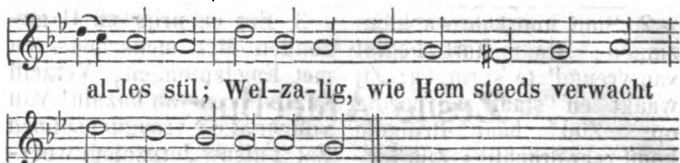
5. Wie, zoo lang heden
wordt gezegd, Zijn kleed in 't
zoenbloed wascht, Die wordt,
als een getrouwe knecht, Nooit
slapende verrast;

6. Die neemt al 't geen
hij hier ontving, Met zich in
d' eeuwigheid, En vindt daar,
als Gods lieveling, Oneindig
meer bereid.

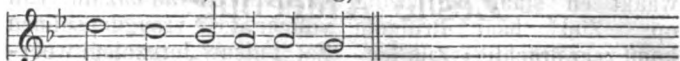
270.

De Heere komt ter middernacht; Thans is nog

al-les stil; Wel-za-lig, wie Hem steeds verwacht

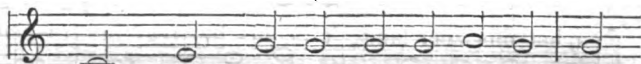

En Hem ontmoeten wil!

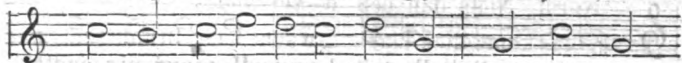
2. Ach, houdt vooral uw' lamp in brand! Dat niets uw' liefde doov'; Bouwt op de rots, en niet op 't zand; Staat vast in 't waar loof.

3. Opdat g' in waarheid, niet inschijn, Gevonden wordt bekleed! Hoe bitter zoud' uw jammer zijn, Als gij niet waart gereed?

271.

Waakt, waakt, vrienden en ge-bu-ren! De Slaapt niet meer! Hebt gij 't vernomen? 't Is

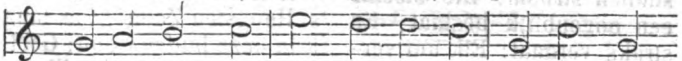
wachters roepen op de mu-ren: „Ontwaak, ont-middernacht; de Heer zal komen; Waar zijt gij

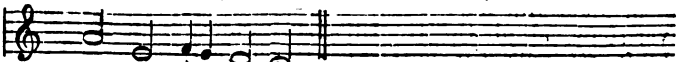
waak, Je-ru-za-lem!“ Brandt ie-ders lam-pe wij - ze maagden al?

goed? Gaat uit, Hem te ontmoet; Zingt Ho-zan-na!

Bereidt uw' geest Ten bruiloftsfeest; Onthaalt den

Bruigom met geschal!

2. Sion hoort de wachters zingen; Haar hart begint van vreugd' te springen; Zij waakt en staat volvaardig op. Ziet! haar Bruigom komt zeer prachtig; Zijn teeken blinkt, Zijn' hand is magtig; Haar'-zon gaat op met pracht en praal. Kom, kom, o Menschzoon! Ontvang Uw' arbeidsloon. Hallelujah! Uw huisgezin Gaat met U in En houdt met U het Avondmaal.

3. Eer en prijs zij U gezongen Met menschen- en met Eng'lentongen, Verzeld van harp en van bazuin! Van volmaakte vreugdepsalmen Zal 't nieuw Jeruzalem weergalmen, Rondom den troon van God en 't Lam. Wat is ons hart bekoord! Geen oor heeft ooitgehoord Zulke blijdschap. o Zaligheid Voor ons bereid Door Jezus' dood aan 's kruises stam!

272.

Hoe ijlt de mensch met vlugge schreên Naar
 een ontzag'lijk Eeuwig heen! Hoe wei-nig denkt
 men aan dien stond. Uit 's har-ten grond! Hoe
 zwijgt hiervan de tra-ge mond!

2. Het leven is gelijk een droom, De beeldt'nis van een' snellen stroom, Die slechts een oogenblik bestaat, En straks vergaat; Elk uur ver-toont dit met de daad.

3. Maar Gij, mijn God! 'k vertrouw altijd Op U; Gij blijft die, die Gij zijt; Al stort dan berg en heuvel in,

't Is mij gewin, Zoo 'k slechts blijf smaken Jezus' min.

4. Ach! onderwijs m', o 's Hoogsten Zoon! Zoo lang 'k in deze hutten woon; Geef, dat 'k mijn' dagen tell', en meer Moog' waker, Heer! Lang vóór mijn' doodsnik sterven leer!

5. Wat baat de wereld in

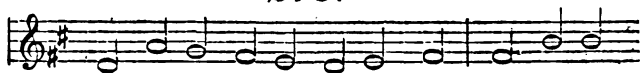
dien nood? Haar' eer, haar rijkdom in den dood? Gij hebt, o mensch! in schaduw lust; Word dies bewust, Of nimmer smaakt gij ware rust.

6. Weg ijdelheid! der dwazen vreugd! Het hoogste goed is mijn' geneugt'; 't Geen ik begeer is dat alleen, 't

Gaat niet weêr heen; Heer! trek mijn hart hier van beneên.

7. Wat vreugd' zal 't zijn, als U mijn oog Zal zien voor Uwen troon omhoog. Leer mij intusschen Heer! dat ik, Elk oogenblik, Mij zelv', om U te zoeken, schikk'.

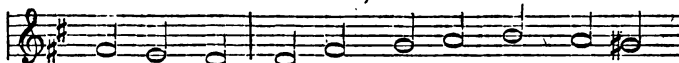
273.

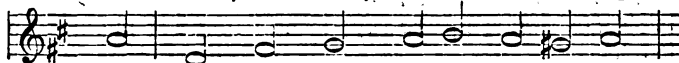
Mijn le-ven is een Pelgrimstand, Ik ben op

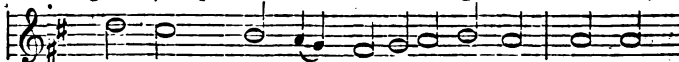
reis naar 't Va-ter-land, Naar het Je-ru-za-lem

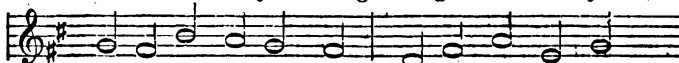
daar bo-ven, Die stad, die God heeft vast ge-

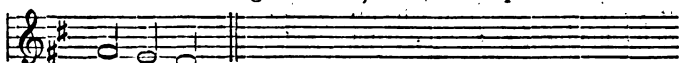
grond, Op 't bloed van 't eeuwig Heil-verbond;

Daar zal 'k mijn' God gestadig lo-ven. Mijn le-

ven is een Pelgrimstand, Ik ben op reis naar 't

Va-derland.

2. Zoo ras't geen ik aan-schouw, zoo ras, Ja spoedig loopt mijn levensglas; Niets keert terug, als 't is

vervloten; Ik ijle zoo naar d' eeuwigheid; o Jezus! maak mij toch bereid! Ach wierd mijn oog door U ontsloten,

Geef, dat ik 't aardſche draf
veracht En naar 't beſtendig
heilgoed tracht!

3. Geen' reis kan zonder
moeite zijn, De levensweg
baart ook wel pijn, Men
wandelt niet langs rozendre-
ven, De weg is eng, en hun
getal Is groot, die doelen
op mijn' val; 'k Moet vaak
door ſcherpe doornen stre-
ven, Door dorre wildernis-
ſen gaan, Daar 'k zelfs geen'
uitweg in kan ſlaan.

4. Hoe vaak verdwijnt voor
mijn gezigt Die zon, door
wier genadelicht De ziel des
vromen wordt beſchonen;
Vaak treft m' een' regenbui
en wind, Zoo dat mijn geest
geen' ſtilte vindt; Maar al
die ſmart is ras verdwenen,
Wijl ik, wat leed mij buig'
in 't ſtof, Mag ſtaren op
het hemelhof.

5. • Gij, die Iſraël be-
houdt En zelf een Pelgrim
worden woudt, Toen Gij ons
vleesch hebt aangenomen,
Toon mij in 't woord Uw'
gangen aan; Laat mij, hoe
verder ik zal gaan, Steeds
nader aan Uw heil-goed ko-
men. Mijn tijd vliegt heen,
ach! heel mijn' ſmart, Kom

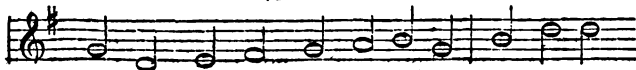
herwärts, als een rennend
hart!

6. Geleid mij door Uw'
goeden Geest, Maak mij ge-
duldig, onbevreesd, Laat mij
niet wank'len in mijn' ſchre-
den; Ik val geſtadig, help
mij dra; Trek mij, dan loop
ik, Heer, U na; Zijt Gij mijn
schild in tegenheden, Geef,
dat ik nooit in duïſternis Het
licht van Uw' genade mis.

7. o Heilfontein, zoo groot
van kracht! Wanneer mijn
hart door dorst verſmacht,
Laat mij dan lafenis ont-
vangen, En als mijn' ziel
van 't ligchaam ſcheidt, Voer
mij dan in de zaligheid, Daar
ſtrijd of ramp ons nooit zal
prangen. Laat mij daar zijn
in Abrams ſchoot, Uw lie-
veling en gunſtgenoot.

8. Ben ik dan hier in
Meſech's tent Der blinde we-
reld onbekend, Mijn' echte
vrienden zijn daar boven; Daar
zal ik met die zaal'geſchaar
U met geheiligd vreugd-
gebaar, Ten blijk van reine
liefde, loven. Mijn Bruide-
gom! Vertoef niet lang, 't
Valt mij in Kedar's hutten
bang.

274.

Wanneer mijn uur voorhanden is, Dat ik van

hier zal scheiden, Wil dan in de-ze duister-
 nis, o Je-zus, mij ge-leiden. 'k Be-veel mijn'
 geest, dat dierbaar pand, Bij 't sterven, Heer!
 in U-we hand, Gij zult dien wél be-waren.

2. Mijn' zonden doen mijn' ziele wee, Ik voel 't geweten knagen; Ach! talloos zijn z', als 't zand der zee; 'k Zal echter niet versagen. Ik zal gedenken aan Uw' dood, Aan 't bloed, dat uit Uw' wonden vlood, Uw' striemen mij genezen.

3. 'k Ben een der leden van Uw lijf; Dies troost ik mij van harte, Wijl ik aan U verbonden blijf In doodsgevaar en smarte. Schoon ik dan sterven moet, geen nood! Ik sterf toch U; door Uwen dood Ontvang ik 't eeuwig leven.

4. Wijl Gij, ô Heer! verzezen zijt, Zal ik ook eens herleven; Uw opstaan maakt mijn' ziel verblijd, Geen doodsangst doet haar beven; Dies ik gerust van d' aarde vaar; Wijl 'k eeuwig bij de hemelschaar Met U vereend zal leven.

5. Zoo vaar ik naar mijn' Jezus heên, Naar Hem strek ik mijn' handen; Ik rust en slaap dan wel te vreên, Geen mensch breekt deze banden; Want Jezus' goedertierenheid Mij eens ten hemel binnen leidt, Om eeuwig daar te leven.

275.

Al-le menschen moeten sterven, Al-le vleesch:
 Al wat leeft, moet eerst verderven, Eer het zich

vergaat tot niet,
ver-anderd ziet; Ja, dit ligchaam moet ver-
teeren, Zal't vernieuwd te-rug eens keeren Tot die
groote Heerlijkheid, Die den Vromen is bereid.

2. Daarom wil ik ook dit leven, Als het mijnen God gelieft, Straks gewillig overgeven, Zonder dat mijn' ziel dit grieft; Want in mijnes Heilands wonden Heb ik toch mijn heil gevonden. Ja! in Jezus bitt'ren dood Viad ik troost in stervensnood.

3. Jezus is voor mij gestorven, En Zijn dood is mijn gewin; Hij heeft mij het heil verworven, 'k Stap verheugd mijn doodspark in; 'k Vaar toch uit dit aardsch gewemel In den glorierijken Hemel, Waar ik d' Oppermajesteit Loven zal in eeuwigheid.

4. Daar zal zijn dat zalig leven, Waar veel duizend, met een' kroon, Rijk door hemelglans omgeven, God vereeren voor Zijn' troon, Waar de zuiv're hemelingen Op onvolgb're toonen zingen. Driewerf Heilig, hooggevreesd Is God Vader, Zoon en Geest!

5. Waar de Patriarchen wonen En Profeten, waar de schaar Van Apost'len op hun' troonen Glansrijk zit te prijken; waar Van zoo vele duizend jaren 's Heeren volk isheengevaren; Waar het Hallel' 't hemelshof Eeuwig vult met 's Hoogsten lof.

6. Heerlijk Salem! hoe verheven Is uw luister! met wat lust Wordt der Godheid eer gegeven Binnen u, in stille rust! o Die vreugde kent geen' palen; Nu, nu schiet die zon haar' stralen; Nu, nu breekt dat daglicht aan, Dat nooit weêr zal ondergaan.

7. o! Ik zie de Heerlijkheden Van dien wonder-schoonen staat; Nu, nu zie ik om mijn' leden Golven 't hagelwit gewaad! 'k Zie mij voor den troon als pronken Met een' Kroon uit goud geklonken; 'k Voel een' vreugde, die de maat Van 't verstand te boven gaat.

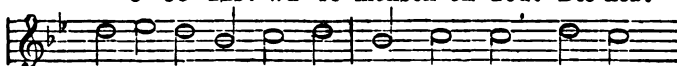
8. Hier, hier wil ik eeuwig wonen, 't Moog, mijn' Vrienden, wél U gaan; Gods gená zal aan U loonen, 't Geen g' aan mij hier hebt

gedaan. Allen, die mij dierbaar waren, Wensch ik hartlijk wél te varen, Wél te sterven, goede nacht! God zij lof, het is volbragt!

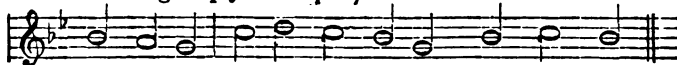
276.

O Je-zus! wa-re mensch en God! Die hebt

verdragen pijn en spot, Ja zelfs aan't kruishout

zijt gedood, Opdat Gij's Vaders gunst mij boodt;

2. Ik bid, om deez' Uw' bitt're pijn, Wil mij, mij Zondaar, gunstig zijn, Wanneer ik kom in stervensnood En lig te worst'len met den dood;

3. Als duisternis mijn oog omringt, In 't oor geen enk'le toon meer dringt, Geen enkel woord mijn' tong meer spreekt, En 't angstig dood-zweet van mij leekt;

4. Als mijn verstand geen' kracht meer heeft, En menschenhulp mij gansch begeeft, Kom dan, ó Jezus! kom tot mij En sta m' in 't uur van sterven bij!

5. Voer m' uit dit dal vol angst en nood, Verkort de smarten van den dood, Verdrijf den boozen geest van

mij; Uw Geest blijv' mij gestadig bij.

6. En breekt de ziels- en ligchaamsband, Ai, neem mijn' geest dan in Uw' hand! Mijn ligchaam rust' in 't hart der aard', ó Heiland, door Uw' trouw bewaard.

7. Geef dat ik vrolijk op moog' staan En in 't gerigt vrij uit moog' gaan; Gedenk aan mijne schuld niet meer, Maar geefm' Uw' zaligheid, ó Heer!

8. Gij, Heer! zegt met Uw' eigen' mond, In 't woord, waarop mijn' hoop zich grondt: Voorwaar, mijn heil is hem beloofd, Die hier mij volgt, in mij gelooft;

9. Hij komt door 't oordeel niet in nood, Hij blijft

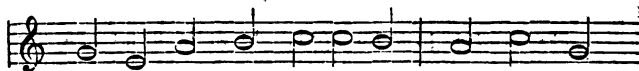
niet eeuwig in den dood; Schoon 't ligchaam wordt aan d' aard' vertrouwd: Het graf hem niet voor eeuwig houdt.

10. Ik zal hem uit den sterken band Des doods verlossen met mijn' hand, Ik zal hem nemen in mijn Rijk, Opdat hij zij aan mij gelijk,

11. En eeuwig leev' in vrolijkheid! — Uw' Gunst zij hiertoe ons bereid; o Heer! vergeef ons onze schuld, En leer ons wachten met geduld,

12. Dat ons geloof blijf' vast gegrond Tot 's levens laatsten avondstond, En nimmer van Uw' woorden wijk', Tot wij ontslapen zaliglijk.

277.

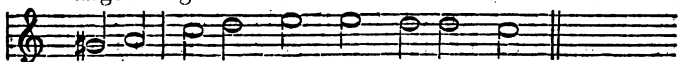

Je-zus is mijn toeverzigt, Mijn Ver-los-
Zou ik, door 't ge-loof verlicht, Voor den dood

ser is mijn le-ven!
angstvallig beven?

Neen! hoe lang zijn nacht

ook zij, Je-zus' stem wekt eerlang mij!

2. Jezus, mijn Verlosser leeft; Ik zal uit het stof verrijzen, Als Hij mij het leven geeft; Waarom zou ik dan nog ijzen? Hij is der Gemeente hoofd, Elk Zijn lid, die Hem gelooft.

3. Ik ben stof, en daarom moet Ik tot stof eens wederkeeren; Ik ben sterf'lijk; dan mij doet Weér verrijzen 't woord des Heeren: Dat ik in Zijn' heerlijkheid Bij Hem blijf in eeuwigheid.

4. Dan zal ik in dit mijn

vleesch, Naar mijn vast geloofsvertrouwen, Als ik Opsta, zonder vrees Mijn' Verlosser eens aanschouwen; Ja, Heer Jezus! 'k zal U zien, 'k Zal U eeuwig hulde biën!

5. Schoon de dood mijn' oogen sloot; Ik zal Jezus zien, ontwakend, Daar ik, als Zijn bondgenoot, Eeuwig in Zijn' liefde blakend, Dank en lof en eer Hem wij! Wonderbaar herschept Hij mij.

6. 't Geen hier kracht'loos

smeekt en staart, Zal men
daar in kracht aanschouwen;
Dit mijn ligchaam, nu van
aard', Zal eens hemelsch
zich ontvouwen; Zinkt het
dan verderflijk neêr, 't Keert
toch eens onsterflijk weêr.

7. Blij te moê, door hoop
vertroost, Leg ik mij op 't
sterfbed neder; Jezus is en
blijft mijn troost, Jezus wekt
de dooden weder, Als 't ge-
schal van Zijn' bazuin Door-
dringt in der graven puin.

8. Juicht bij 's grafkuils

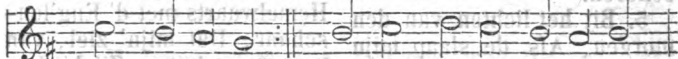
duist'ren nacht, Juicht in
uwen dood, gij Vromen! Gij,
die Jezus vast verwacht, Zult
bij Uwen Jezus komen, Vrij
van zwakheid, zond' en pijn,
Eeuwig zalig bij Hem zijm

9. Zorgt, aan 't aardsche
niet verkleefd, Dat gij 't
waarlijk streeft te bôven, Dat
gij hier ter eere leeft Dien
gij eeuwig wenscht te loven;
Rigt uw' harten hemelwaart,
Waar gij wenscht dat g'
eeuwig waart.

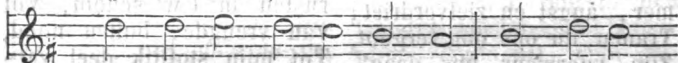
278.

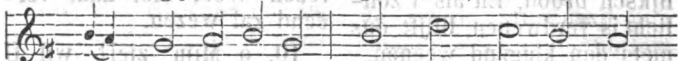
o Mijn' ziel! wil u verblijden, Denk aan leed,
Christus wil u thans bevrijden Van dit droe-

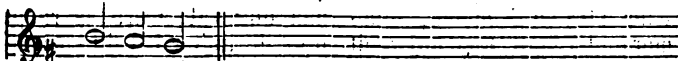
noch on-ge-val; Uit uw' smarten en gewe-
vig tra-nen-dal; nig

Vaart gij naar die vreugde heen, Nooit gehoord

van menschenooren, Nooit door droef'nis meer

te storen.

2. In mijn kruis en tegen-
heden Heb 'k den Heer bij
dag en nacht Op het ijve-

rigst gebeden En op 'uit-
komst staåg gewacht; Even
als de pelgrim hoopt, Dat

zijn pad ten einde loopt, Zoo, ó Heer! was ook mijn hopen, Dat mijn weg ten eind mogt loopen.

3. Even als de purp'ren rozen Midden onder doornen staan, Zoo moet 's Heeren volk bij poozen Door gevaar en droefheid gaan; Even als een storm het meer Drijft geweldig op en neêr, Zoo is 't leven hier beneden, Vol heroert' en tegenheden.

4. Wereld, duivel, dood en zonden, Ja ons eigen vleesch en bloed Plagen ons en slaan ons wonden En ontrooven al den moed; Angst en wee vervullen 't hart, Elke dag is vol van smart, Naauwlijks zijn wij nog geboren, Of wij zien ons druk beschoren.

5. Bij het lichten van den morgen, Als de slaap mijn oog ontvliedt, Zie ik mij omringd met zorgen, Kommer, angst en zielverdriet; Tranen, die ons oog vergoot, Zijn voorwaar ons daaglijksch brood, En als 't zonlicht is verdwenen, Blijft ons niets dan klagend weenen.

6. Dies, o Morgenstar! wier stralen Nimmer, nimmer ondergaan, Laat mij nooit in 't duister dwalen, Heer! Gij hebt voor mij voldaan. Geef dan, dat 'k van hier beneên Vrolijk vaar' ten hemel heen; Laat Uw licht niet

van mij wijken, Laat mij hulp'loos niet bezwijken.

7. Op Uw lijden zal ik hopen, Als de dood mij overmant; Aan Uw' zijde zal ik loopen Naar het hemelsch Vaderland. Voer mij in het Paradijs, Dat Gij, Uwen Naam ten prijs, Deedt den moordenaar verwerven, Laat mij daar een' eerkroon erven.

8. Of 't gezigt mij dan moog' breken, Of 't gehoor dan gansch verga, Of mijn' tong dan niets kan spreken, Of 't verstand dan niets versta; Gij zijt mij, schoon dit gebeur', Licht en leven, weg en dour, Gij zult door Uw' hand mij leiên Bij de zaal'ge Hemelreijen.

9. Voermij op Elia's wagen Hemelwaarts met d' Eng'len-schaar; Dat mijn' ziel, van 't stof ontslagen, Zij bij Lazarus, ja daar Laat haar rusten in Uw' schoot, Vol van vreugde, buiten nood, Tot mijn stofflijk deel verzezen Weêr met haar verënd zal wezen.

10. o Mijn' ziel! wil U verblijden, Denk niet meer aan ongeval; Christus roept u uit dit lijden, Uit dit smart'lijk tranendal; Gij zult, zonder eind verheugd, Deelen in Gods zaal'ge vreugd', Daar Gij met de Hemellingen Eeuwiglijk triomf zult zingen.

279.

Wil mij, wanneer mijn sterfuur naak', o Je-
 zus! niet be-ge-ven; Geef, dat mijn hart dan
 naar U haak' Veelmeer, dan in dit le-ven; Dan
 wordt mijn' ziel door U be-hoed, Die ziel, waar-
 voor G' Uw dier-baar bloed Aan't kruis-hout
 hebt ver-go-ten.

2. o Heiland, dood van onzen dood En leven van ons leven, Indien mijn' schuld, zoo zwaar, zoo groot, Mijn hart dan nog doet beven, Laat mij dan alles, wat Gij deedt, Wat Gij voor mij zoo bitter leedt, Tot mijnen troost gedenken.

3. Zoo 't hart dan nog voor 't serven vreest En voor de laatste snikken, Och! mogt mij dan Uw goede Geest Met heil en vreugd' verkwikken; Weer allen bangen angst dan wijd, Opdat ik in den

laatsten strijd De zege weg moog' dragen.

4. Verkwik mij in den laatsten nood Met Uwe laatste pijn; Uw' ziel, voor mij bedroefd ten dood, Vertrouste dan de mijne; Mijn Heiland! och! verlaat mij niet, Wanneer ik, in dat zwaar verdriet, Daar lig van elk verlaten.

5. Men zag Uw. bloed-zweet, in den hof, Op d' aarde nederdruijen En U, gelijk een' worm in 't stof, Vol bitt'ren zielangst, krui-

pen; Geef, dat mij dit tot hart en zinnen, 'k Zal dan sterkte zij, En, dekt het kloekmoedig allen schrik En koude doodzweet mij, Ik dan smart des doods verwinnen; nog op U hope. Geef mij, dat ik, met vol

6. Het vleesch is zwak; doch doet Gij maar Den geest gewillig wezen, Dan zal ik, zelfs in geen gevaar, Hoe schrik'lijk ook, ooit vreezen; Hoe donker 't dal des doods ook zij, Gaat Gij maar met en nevens mij, Dan kom ik ras ten einde.

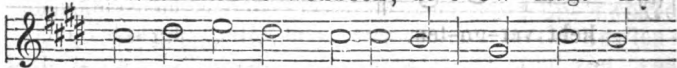
7. Uw vreë, bij mijnen laatsten snik, Bewaar' mijn

verstand, Mijn' geest bevel' in's Vaders hand, Uw' troost gevoel' in 't harte.
8. Laat zorg of liefde mijn gemoed Aan 't aardsche niet doen hangen, Doe mij naar U, mijn eeuwig goed, Met alle kracht verlangen; Dan roep ik onophoudelijk: Kom, haal m', o Jezus! in Uw rijk, Ja, Amen! ja kom spoedig!

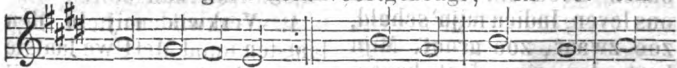
280.

o God! mijn' ziel voelt za-lig-heid, Zie 'k
Waar nieuwe wond'ren, door Uw' magt En

uit dit dal der sterflijkheid Naar's He-mels
Va-der-goed-heid voortgebragt, In vol-len

op-per-za-len, 'k Voel mij, Sterk, blij, Op-
luister pralen!

ge-to-gen, Te verhoogen U, die't le-ven, Dat

uit U is, mij wilt ge-ven.

2. Wat is al 't geen hier wij eerklang deelen? Gij toont freugd' bereidt, Te schatten ons, waar wij d' oogen slaan; bij Uw' heerlijkheid, Waarm Hier wond'ren Uwer goed-

heid aan, Die 't hart met blijdschap streelen; Dan wij Zijn bij Al 't verblijden Hier door lijden Steeds omgeven, Dáár is een volkomen leven.

3. Daar heerscht geen dood, dáár is geen graf, Daar wischt Gij zelf de tranen af Van Uwer kind'ren wangen; Daar is geen leed noch klaagstem meer; Verheerlijkt naar Uw beeld, o Heer! Kan ons geen leed bevangen; Voorwaar! Daar, daar Ondervinden 's Heeren vrinden Geene plagen, Tot beproeving hier gedragen.

4. Gods naam wordt daar in 't hemelhof Geprezen met steeds nieuwen lof Door duizend, duizend tongen! Daar straalt de hoogste Majesteit In al haar' glans en zaligheid; Daar wordt haar roem gezongen; Wat lot Geeft God Dan aan vromen, Die gekomen Hem te roemen, Dien zij hier reeds Vader noemen.

5. Zij wand'len voor Zijn aangezicht, Bevrijd van ramp in 't eeuwig licht, Daar zij Gods goedheid smaken; Niets stoort dan hun' gewetensrust, En hun' ondenkbaar reine lust! Zal dan geen vijand staken; Geen nijd, Geen strijd Kan de harten Dan meer

tarten Van Gods kind'ren, Die geen' dwaling meer kan hind'ren.

6. God! welk een' schaar is daar vereend! De vromen, hier van mij beweend, Zal ik daar wedervinden; Daar zamelt Gij, o Heer! Uw' leen, Die, door Uw' liefde, hier beneên Zich aan elkaar verbinden. Eeuwig, Heilig, Door geen' zonden meer geschonden, Zal 'k met Eng'len Zelfs een' band van vriendschap streng'len!

7. Waar is mijn Vriend? des Hoogsten Zoon, Die mij beminde? waar Zijn troon In gindsche hemelbogen? Daar zal ik al Uw' zaligheid, U zelv' in Uw' menschlievendheid, Heer Jezus! opgetogen Zien, zien! Door dien Dan geen lijden Ons 't verblijden Ooit kan storen, Dat G' Uw' vrienden hebt beschoren.

8. o Godsstad vol van Majesteit! Door God den vromen toegezeid, Geen mensch kan u verwerven; o Jezus! Heer der heerlijkheid! Gij hebt daar plaats voor mij bereid, Laat mij deez' plaats beërven. Help Gij, Heer! mij Naar haar streven En dus leven Hier beneden, Dat ik smaak' Uw' zaligheden!

281.

o Eeuwigheid, gij Donderwoord! o Zwaard,
 dat 's. zondaars hart doorboort, o Aanvang zon-
 der eind' of pa-len! o Eeuwigheid, tijd zonder
 tijd! Dat droefheid vrij die ziel doorsnijd', Die
 hier bij God geen' troost kan ha-len. Zulk een
 door schrik en vreeze beev', Zijn' tong hem aan't
 ge-he-melt' klev'!

2. Geen stroom treft ons zoo fel op aard', Dat hij niet door den tijd bedaart; Hier komt men 't onheil weêr te boven; Maar d' Eeuwigheid is zonder end, Zij heeft geen perk, waar zij zich wend' Of ons een' uitkomst zou beloven, En is, gelijk de Heiland zaid', Uit haar geen' redding ooit bereid.

3. o Eeuwigheid! wat valt gij bang! Dat Eeuwig, Eeuwig is zoo lang! Hier geldt geen

spotten, schertsen, schimpen; Wanneer ik dies dien langen nacht, Die nooit volleden' pijn bedacht, Voeld' ik mijn hart van vreeze krimpen. Zoo ver de zon haar' stralen spreidt, Is niets zoo bang als d' Eeuwigheid.

4. Zou nog der doemelingen pijn Zoo lang als al die eeuwen zijn, Die van 't begin zijn afgehoopen; Al waren dan hun' smarten meer Dan 't nooit getelde starren-

heer Of 't kruid der aard',
dan mogt men hopen, Dat
voor hen uit die helsche pijn
Nog eind'lijk zoud' een' uit-
komst zijn.

5. Maar nu, wanneer de
booze schaar Veel honderd
duizend duizend jaar Die pijn
zal hebben ondervonden, Ter-
wijl des duivels wreed ge-
weld Haar op het ijs'lijkst
heeft gekneld, Zijn nog haar'
banden niet ontbonden; Dat
lot zal nimmer van hen gaan,
Dat eindigt nooit; vangt im-
mer aan.

6. o God, hoe heilig is
Uw regt, Hoe straft Gij,
Heer, den boozen knecht
Zoo vreeselijk door helsche
smarten. 't Kortstondig
kwaad op aard' begaan Is
met een' eeuw'ge straf be-
laân, Ach Zondaars, neemt
dit wel ter harten; Betracht
dit toch, ô menschenkind!
De tijd is kort, de dood ge-
zwind.

7. Ach vlied toch uit des
duivels strik! De wellust kan
een oogenblik, En langer
niet, U wat verblijden; Zoudt
gij dan kiezen, dat uw' ziel
Daarvoor in 's duivels boe-
ijen viel', Om zonder einde
smart te lijden? o Dwaaze
keus, beklagenswaard, Die
namaals eeuwig jam'ren baart.

8. Zoo lang een God hier
boven leeft En om Zijn volk
in gunste zweeft, Kan niets

die pijnigingen keeren; Daar
zal men lijden op den duur
Angst, honger, schrik en
bliksemvuur, Dat brandt, maar
nimmer zal verteeren. Er
kan geen eind' zijn aan die
pijn, Of 's Heeren regt zou
eindig zijn.

9. Waak op uit uwen zon-
denslaap, o Mensch! keer
weêr, verloren schaap! Ver-
beter ras uw zondig leven!
Waak op! 't is tijd! maak
U bereid, Gij nadert vast
aan d' eeuwigheid, Die U
verdienden loon zal geven;
Welligt is deez' Uw laatste
dag; Wie weet, hoe lang
men leven mag?

10. o Gij, verbijsterd
mensch-kind! Hoe is uw
oog en hart verblind? Wil
toch de wereld niet meer
lieven! Helaas, zal dan de
helsche pijn, Daar meer dan
duizend beulen zijn, U eeu-
wig, eeuwig moeten grieven?
Waar leeft die mensch, waar
is die man, Die dit naar eisch
beschrijven kan?

11. o Eeuwigheid! o Don-
derwoord! o Zwaard, dat 's
zondaars hart doorboort! o
Aanvang zonder eind' of pa-
len! o Eeuwigheid, tijd zon-
der tijd! Dat droefheid vrij
de ziel doorsnijdt', Die hier
bij God geen' troost kan
halen! Breng mij, na 't die-
nen van Uw' raad, o Heer,
in 's hemels vreugdestaat!

Zevende Afdeeling.

Gezangen op bijzondere tijden en gelegenheden.

282.

De lofzang klimt uit Sions za-len Tot U met
Daar zal men U, o God! betalen Be-lob-ten
stil ontzag; Gij hoort hen, die Uw heil ver-
dag bij dag; wachten, o Hoorder der ge-beên! Dies zul-len
al-ler-lei geslachten Ootmoedig tot U treên.

2. Een stroom van onge-
regtigheden Had d' overhand
op mij; Maar ons weerspan-
ning overtreden Verzoent en
zuivert Gij. Welzalig, dien
Gij hebt verkoren, Dien G'
tuit al 't aardsch gedruisch
Doet nad'ren en Uw' heil-
stem hooren, Ja wonen in
Uw huis.

3. Daar zal ons 't goede
van Uw' woning Verzaden,
reis op reis, En 't heilig deel,
o groote Koning! Van Uw
geducht paleis. Gij, Gij zelt
vreeselijke dingen Ons, in
gerechtigheid, Doen hooren,
en ons blij doen zingen Van
't heil, voor ons bereid.

4. o Onze God! o vast

vertrouwen Van 't allerverste land, Op wien al 's aardrijks einden bouwen En 't wijdst gelegen strand! Gij, die de hemelhooge bergen Doet pal staan door Uw' kracht, Zoo dat zij vloed en stormen tergen, Gij zijt omgord met magt.

5. 't Gebruis der zee doet Gij bedaren, Daar Gij haar golven stilt; 't Rumoer der volken, als der baren, Be-toomt Gij, waar Gij wilt. Die d' einden dezer aard' bewonen, Aanschouwen, dag aan dag, De teek'nen, die Uw' almagt toonen, Met vrees en diep ontzag.

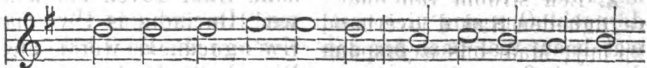
6. Gij geeft, dat d' uitgang van den morgen En van den avond juich', En dat men U voor al Uw zorgen Ootmoedig dank betuig'. Het land bezoekt Gij met Uw' zegen, En, door U droog gemaakt, Verrijkt Gij 't grootlijks weêr met regen, Die tot den wortel raakt.

7. De Godsrivier doet G' overvloeijen, En op 't bereide land Het nuttig koren welig groeijen. Uw' goddelijke hand Maakt d' opgeploegde voren dronken, Tot uit de weeke kluit, Daar 't droppel'nd nat is ingezonken, Gezegend voedsel spruit.

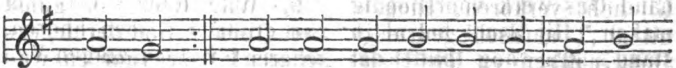
8. Uw' goedheid kroont de jaargetijên; Waar Gij Uw' voetstap zet, Daar doet G' het al ten zegen dijen, Daar druipt het al van vet. Het woeste veld vangt zelfs die droppen, Zijn' weide blijft niet droog; De heu'len steken blij de toppen Met lagchend groen omhoog.

9. De velden zijn bedekt met kudden; De dalen zijn bekleed Met halmen, die van zwaarte schudden, En loonen 's landmans zweet. Zij juichen elk op zijne wijze; Uw' eer klimt uit het stof; Zij zingen, Uw' naam ten prijze, Uw' goedheid, en Uw' lof.

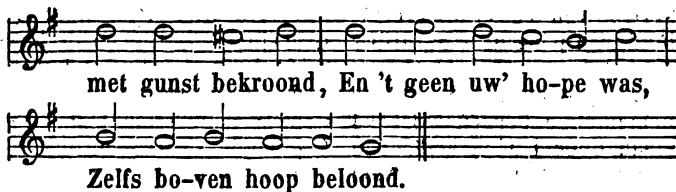
283.

Verheugt u, jong en oud, Gij rij-ken en gij
Uw le-vens-on-der-houd Schonk God u uit er-

ar-men!
barmen; Hij heeft uw veld-ge-was Dit jaar

2. Ja, Gode dank! dat hier
En rust en vrede woonde,
Het zwaard en oorlogsvier
Ons naar Zijn' raad ver-
schoonde; Geen brand, noch
watersnood, Geen zware ha-
gelslag, Geen honger, ziek-
of dood Trof ons bij dag
of nacht.

3. 't Is immers God, dié
't land En ons gewas be-
waarde; Ja, waarlijk! 't is
Zijn' hand, Die onze granen
spaarde; God gaf ons zon-
neschijn En regen op zijn'
tijd; Want andérs kon 't niet
zijn, Dat d' oogst ons weér
verblijdt.

4. Dan bleef toch vruch-
teloos Ons zaaijen, eggen,
ploegen, Wij zouden hulpe-
loos Slechts naar een graantje
zwoegen; Schoon met den
dageraad Tot in den mid-
dernacht Ons oog niet rust;
wat baat, Wat baat ons dan
de wacht?

5. Doch God wil door Zijn'
hand Ons werk voorspoedig
maken; Hij houdt het al in
stand, Zijn oog blijft dat
bewaken, En Hij vervult den
wensch Des zaaijers rijk'lijk

weér; Wat zaait en maait
de mensch, Dan zegen van
den Heer?

6. Nu komt een overvloed
Van zegen in de schuren,
Waarvan men zeggen moet:
God wou het dus besturen;
Ons heeft Zijn' milde hand
Bewaard, verblijd, verkwikt,
En voor ons vaderland Een
vruchtbaar jaar beschikt.

7. Ziet, groot en klein, ter
neér Op al uw' rijke scho-
ven; Laat ons den Opper-
heer Met dankb're klanken
loven! Looft Zijnen naam,
zoo groot! Hij geeft ons
alle jaar Ons veldgewas,
ons brood, Hij mint ons al
te gaér.

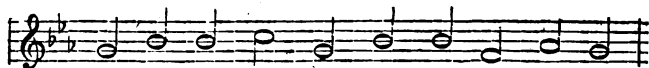
8. o Heer! hoe goed is 't
land, Dat Gij ons hebt be-
schoren! Wat kon Uw' milde
hand Door gaven ons beko-
ren! Oneindig is Uw' magt,
Uw' goedheid werkt alom;
Dies looft U dag en nacht
Uw volk, U eigendom.

9. Wil, Heer, in gunst
zoo groot, o God der leger-
scharen! Voor vuur en wa-
tersnood Ons huis en land
bewaren; Dat toch geen ramp,

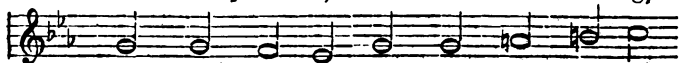
noch druk, Geen' ziekte, deling. Uw' goedheid sma-
krijgsbederf Of ander onge- ken mag.

10. Geef ons ons daag- 11. Gelijk in 't Hemelhof
lijksch brood En zegen 't Met onvermoeide tongen,
geen wij eten; Geef ook, dat Drieëenig God! Uw lof Door
wij den nood Der armen Eng'len wordt gezongen, God
niet vergeten. Och, Heer! Vader, Zoon en Geest! Zoo
Uw' zegening Verblijd' ons zij door 't vroom geslacht
ieder' dag, Dat dorp en ste- De glorie U het meest Op
aarde toegebracht!

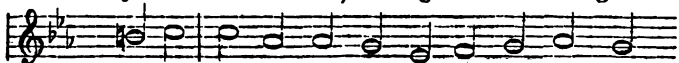
284.

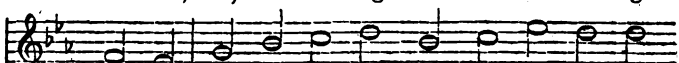
Het aardrijk dorst, het zucht tot God omhoog,

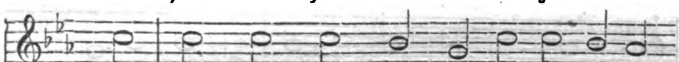
Zijn' vrucht verdort, het graan ver-droogt in

d' aren; En, hoe het oog ten he-mel aan moog'

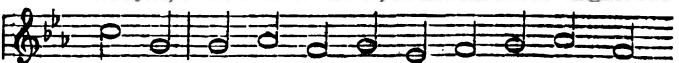
staren, Geen wolkje toont zich aan zijn' ef-fen

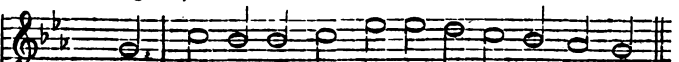
hoog. Och Heer! och Heer! zie hoe het al-les

kwijnt, Het zucht tot U, die al-les draagt en

ze-gent, Die met Uw' zon de boozen zelfs be-

schijnt, En o-ver hen, en o-ver goeden regent.

2. Gij, gij behoudt natuur in haren stand, Almagtig God! Gij wenkt, daar zinkt zij neder; Gij went op nieuw, daar rijst haar' schoonheid weder; Wat is en wordt, bestaat door Uwe hand. W' erkennen, Heer! Uw' oppermajesteit, Wat ons ook treff', Uw oordeel is rechtvaardig; Wij pleiten steeds op Uw' meêdoogendheid, Al zijn wij zelfs Uw' zwaarste slagen waardig.

3. Gij toch, o Heer! die slaat en ook geneest, Gij tuchtigt ons, maar plaagt ons niet van harte; Gij waart van ouds een' toevlugt onder smarte, Ontfermer is Uw naam altijd geweest; Och! om Uws naams en om Uws Zoons wil, Heer! Verkwik het land door eenen milden regen; Zie niet op ons, maar op Zijn offer neêr, En geef, o God! onwaardigen Uw' zegen.

285.

Aardsche Mag-ten, looft den Heer; Geeft den
Heere sterkt' en eer; Dat de lof van 's Hoogsten
naam Al-ler Grooten roem beschaam'; Vorsten!
't voegt u, Hem, in 't midden Van Zijn heiligdom,
t' aanbidden; 't Voegt u, met de God-ge-trouwen,
's Heeren heerlijkheid t' ontvouwen.

2. 's Heeren stem, op 't met vreeselijk geluid, Op de hoogst geducht, Rolt en klattert door de lucht; Berst, met nadruk en vermogen, groote wat'ren uit; Klinkt,

Heerlijk uit de hemelbogen;
't Schepsel beeft en staat
verwonderd, Als de God der
eere dondert.

3. 's Heeren wonderstem
verbreekt, Als Zijn' grimmig-
heid ontsteekt, 't Ced'ren-
bosch van Libanon; Schudt
den hoogen Sirion; Ced'ren,
uit den grond gewrongen,
Hupp'len als der rund'ren
jongen; Bergen voelen sid-
deringen, Daar ze als wilde
stieren springen.

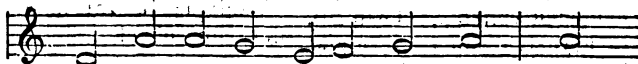
4. 's Heeren stem verbaast
natuur, Houwt uit bergen
vlammend vuur, Schiet van 't
zwerk den bliksem neêr;
Kades beeft voor 't buld'rend
weêr; Woestenijen slaan aan't

zuchten; Hinden krijgen, on-
der 't vlugten, Barenswêe;
door vrees gedrongen, Wer-
pen ze, in dien nood, haar'
jongen.

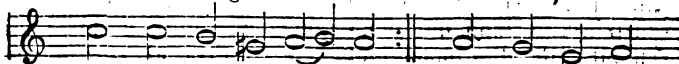
5. 's Heeren stem ont-
bloot het woud; Maar hij,
die op God vertrouwt, Buigt
zich veilig, Hem ter eer,
Juichend in Zijn' tempel
neêr. 't Is de Heer, wiens
wenk de stroomen In hun'
woede kon betoomen, Die,
in magt nooit af te meten,
Eeuwig is ten troon gezeten.

6. Looft den Heer, die
wond'ren werkt, Israël, Zijn
volk, versterkt, Hem, die
Jakobs heilig kroost Zeeg'nên
zal met vreed' en troost.

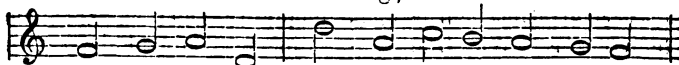
286.

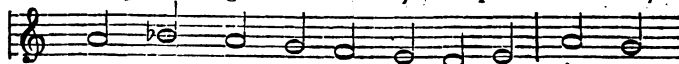
Hij, die op Gods bescherming wacht, Wordt
Be-vei-lijgd in den duist'ren nacht, Be-

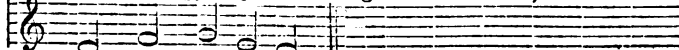
door den hoogsten Koning Dies noem ik God,
schaduwd in Gods wo-ning;

zoo goed als groot Voor hen, die op Hem bouwen,

Mijn' burg, mijn' troevlugt in den nood, Den God

van mijn vertrouwen.

2. Hij zal uit 's vogel-
vangers net U veilig doen
ontkomen; Hij is het, die
uw leven redt; Gij hebt geen'
pest te schromen; Hij zal in
lijf- en zielgevaar U met Zijn'
vleug'len dekken; Zijn' waar-
heid u ten beukelaar En ter
rondas verstrekken.

3. De schrik des nachts
doet u niet vliên, Waarvoor
de boozen beven; Geen' pij-
len hoeft gij 's daags t' ont-
zien; Die hevig om U zwe-
ven. De pest, met welk een'
snellen spoed Zij moog' in
't duist're waren, Noch 't
streng verderf, dat 's mid-
dags woedt, Zal uwe ziel
vervaren.

4. Gij zult aan d' een en
d' and're hand Tien duizen-
den zien vallen, Terwijl gij,
in gerusten stand, Bewaakt
blijft boven allen. Het dreig-
gend leed vliegt u voorbij;
Alleenlijk zien uw' oogen, Hoe
schrik'lijk 't loon der boe-
zen zij, Die d' Almagt niet
verhoogen,

5. Ik steun op God mijn'
toeverlaat; Dies heb ik niets
te vreezen. Wie God ver-
trouwt, dien deert geen kwaad;
Uw' tent zal veilig wezen;

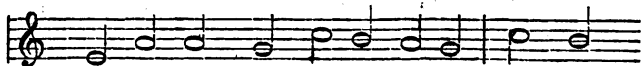
Hij zal Zijn' Engelen gebiën,
Dat z' u op weg bevrijden;
Gij zult hen, in gevaren, zien
Voor uw' behoud'nis strijden.

6. Zij zullen u, Gods gunst-
genoot, Naar 's Hoogsten
welbehagen, Opdat gij aan
geen' steen u stoot, Op hunne
handen dragen. Gij zult op
jonge leeuwen treên, Op gif-
tig' adders stappen En, door
gevaar noch vrees bestreên,
Den leeuw en draak ver-
trappen.

7. Dewijl zijn' ziel mij teêr
bemint, (Dus laat God zelf
zich hooren,) Heb ik voor
hem, als voor mijn' vrind,
Een heilrijk lot beschoren;
Omdat hij mijnen naam er-
kent, Zal hem mijn' gunst
verzellen; Ik zal hem red-
den uit d' ellend' En op
een' hoogte stellen;

8. Hij zal, in alle ramp
en pijn, Tot mij om uitkomst
zuchten, En ik gestadig bij
hem zijn In al zijn' onge-
nugten; 't Gevaar zal ik hem
doen ontvhiên, Zijn' levens-
dagen rekken; 'k Zal hem
mijn' eer en heil doen zien
En nooit mijn' hulp ont-
trekken.

287.

Wil, o God! mijn' be-de hooren; Neig Uw'

oo-ren Naar mijn zuchten en geweest. In ver
af-ge-le-gen' streken Schier bezweken, Zoek
ik hulp bij U al-leen.

2. Leid mij, Heer, ik zou in 't stijgen Nederzigen; Leid mij op een' hooge rots. Wil mij tot een' toevlugt wezen, Als voor dezen, 's Vijands wreed geweld ten trots.

3. 'k Zal in Uwe tent verkeeren, Heer der Heeren, Voor Uw oog, in eeuwigheid. 'k Zal op U mijn vast vertrouwen Altoos bouwen, Door Uw' vleug'len overspreid.

4. Want Uw' goedheid, die wij loven, Heeft van boven Mijn' geloft' en beë gehoord. Gij deedt mij tot d' erfuis komen Van de vromen, Wien de vrees Uws naams bekoort.

5. Gij zult nieuwe dagen voegen, Vol genoegens, Bij des Konings levenstijd, Zijner jaren tal vermeerden, In 't regeren, Door Uw' gunst van ramp bevrijd.

6. Hij zal eeuwig in vermogen, Voor Uw' oogen, Zitten op zijn' troon, o Heer! Zend Uw' waarheid, Uw' ontferming Ter bescherming; Zend ze tot zijn' wachters neêr.

7. 'k Zal dan door mijn' blijde galmen, Door mijn' Psalmen Loven Uwe Majesteit, Mijn' geloften U betalen, Menigmaalen Plegtig aan U toegeleid.

288.

Ontwaak! ontwaak! zing Psalmen! Doe's
Heeren lof weërgalmen! Wil u-wen Schepper

ee-ren En u voor Hem verneëren.

2. o Ja, 'k wil 's morgens zingen Den Schepper aller dingen; Die teed're vriend der menschen Is 't voorwerp van mijn' wenschen.

3. o Gever aller gaven! Wil met Uw' gunst mij laven; 'k Breng U ten offer heden Mij zelv' en mijn' gebeden.

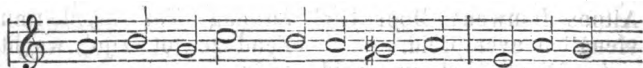
4. Die zult Gij niet verachten; Gij kent al mijne krachten, Daar ik, in al mijn' leven, Niets anders U kan geven.

5. Wil U op nieuw ontfermen, Mij dezen dag beschermen, Uw werk in mij volbrengen, Geen ongeluk gehengen!

6. Wil zelf mij 't beste raden, Opdat van al mijn' daden 't Begin en 't eind' U prijzen En mijn geloof bewijzen.

7. o Jezus, wil mij zeeg'nen, Met liefde mij bejeeg'nen, Mij met Uw heilwoord voeden. En mij alom behoeden.

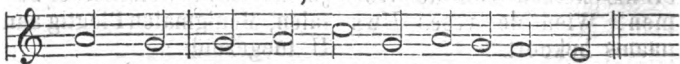
289.

Wij danken U, barmhartig God, Beschikker

van ons deel en lot', Voor U-we hoed' en trou-

we wacht, Ons weër be-toond in de-zen nacht.

2. Verleen ons, na genoten' rust, Op nieuw gezondheid, kracht en lust; Daar 't ligchaam, door den slaap verkwikt, Zich weder tot den arbeid schikt.

3. Dat wij ons ambt en plicht, ô Heer! Getrouw verrigten tot Uw' eer; Dat Uwe

gunst ons werk bekroon', Uw Geest ons leid' en in ons woon'.

4. Zie op ons neder in genâ, Opdat ons werk spoedig ga, En scheld ons alle misdaân kwijt, ô Heer! die vol ontferming zijt.

5. Verlicht ons hart, dat

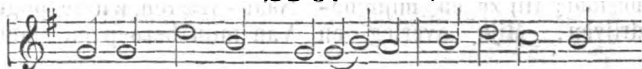
duister is; Wil ons, naar Uw' getuigenis, Doen vlieden alle kwade paân En ijd'rig in Uw' wegen gaan.

6. Schenk Uwen zegen bij Uw woord, Het rijk des Satans word' verstoord; Sterk Leeraars, sterk onz' overheid

In 't werk door U hun opgeleid.

7. Troost allen, die in nood en smart Tot U verheffen 't angstig hart; Maak ons in tegenspoeden stil; Hoor ons, ô God! om Jezus' wil!

290.

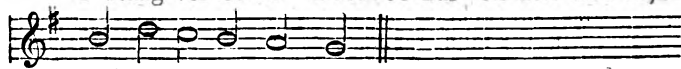
Ik zal Uw' trouw ver-ha-len In de-zen mor-
Ja! 'k zal U steeds be-ta-len Mijn' dank met hart

genstond; o God, voor U-wen troon Mijn' ziel
en mond;

U staåg ver-ee-re Door Je-zus on-zen Hee-re,

Uw' een-ge-bo-ren Zoon!

2. Wijl Gij mij uit genade In d' afgeloopen' nacht Voor ziels- en ligchaamsschade Bewaard hebt door Uw' magt. 'k Val smeekend voer U neêr, Wil mij mijn' schuld vergeven, Waardoor ik al mijn leven U heb vertoornd, o Heer!

3. Wil toch het zôo beschikken, Dat 'k blijf bevrijd deez' dag Van's duivels list en strikken, Van smaad en wangedrag, Van vuur en

watersnood, Van armoed' en voor schanden, Van boeijen en voor banden En een' te snellen dood.

4. Bewaar mijn' ziel, mijn leven, Mijn lijf, mijn goed en eer; 'k Wil 't in Uw' handen geven, Nu en voor altijd, Heer! 't Geen 'k door Uw' gunst geniet, Mijn' Overheên en Magen, En die mij vriendschap dragen, Al wat mijn oog hier ziet.

5. Laat mij Uw Engel hoe-

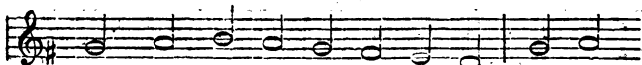
den, Waar ik mij wend of sta; Hij stuite 's duivels woeden, Dat mij geen vijand schâ, Of in dit jammerdal Zijn' magt mij doe beproeven, Of moog' mijn' ziel bedroeven, Of immer breng' ten val.

6. Ik wil 't aan God verblijven, Door wien het al bestaat; Hij zegen' mijn' bedrijven, Mijna overleg en

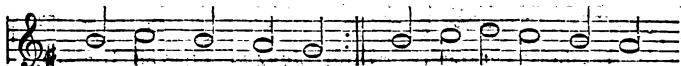
raad. In Hem berust ik stil Met lijf, met ziel en leven; En wat Hij mij moog' geven, Doe Hij naar Zijnen wil.

7. Hierop zeg ik dan: Amen! Ik twijfel niet, de Heer Zal al mijn' zaken t'zamen Uitrigten t' Zijner eer; Dies breid ik uit mijn' hand Met vreugd', en zal verrigten, Naar's Heeren, wil de pligten Van mijn beroep en stand.

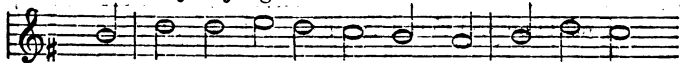
291.

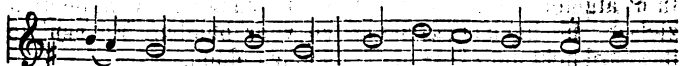
Heer! laat niets mij van U scheiden; Doe mij
Doe mij 's nachts ook in U weiden, En ver-

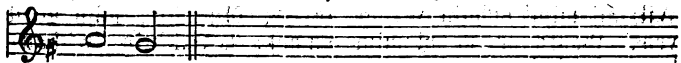
sla-pen zacht en zoet; Blijf, terwijl ik slaap en
kwik Gij mijn gemoed.

rust, o Mijn Je-zus! al mijn lust, Tot de mor-

genstond zal na-ken, Die mij we-der doet ont-

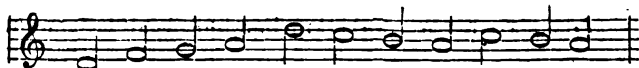

wa-ken.

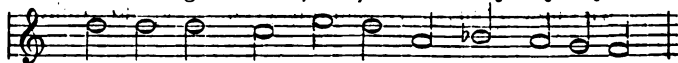
2: Laat m', ook slaapend, op U wachten! Dan, dan slaap ik regt gerust. Geef mij heilige gedachten, En wees in den droom mijn lust!

't Ligchaam slaapt, maar 't harte waakt; Daar 't zich steeds in U vermaakt; Mag ik digt bij Jezus wezen; o Dan slaap ik zonder vreezen.

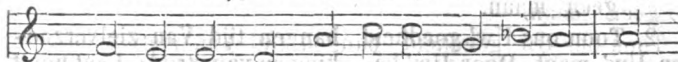
292.

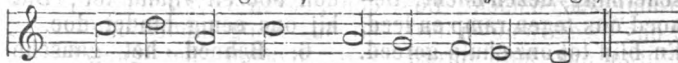
De dag is heen; wil, Je-zus! bij mij blijven!

ô Zielslicht, wil der zon-den nacht verdrijven!

Ach dat Uw glans, ô Heilzon! mij omring'; Uw

licht, o Heer, door 't nacht'lijk duister dring'!

2. U zeg ik dank, mijn God; in al mijn' wegen, In al mijn doen schonkt Gij mij Uwen zegen; Uw wil, o Heer, schoon ik dien niet versta, Is altoos regt, het ga dan hoe het ga.

3. Dit slechts, ô Heer! dit maakt mij nog ellendig, Dat ik in 't goed' zoo vaak ben onbestendig; Dit ziet Uw oog, Gij die de nieren proeft; **Ik struikel als een kind, dat hulp behoeft.**

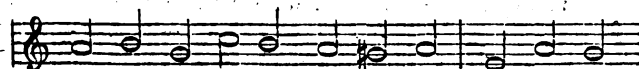
4. Vergөөf mij 't kwaad, in mijne ziel verholen, En 't diep bedorf, dat mij van U doet dolen; Ik heb berouw;

hier is mijn' hand, ô Heer! Zijt Gij de mijn', zoo ben ik d' Uwe weër!

5. O Isrels heil! mijn herder! mijn ontfermer! Gord aan Uw zwaard, mijn Trooster! mijn Beschermmer! Bewaar mij door Uw' onverwinb're magt, Als Belial naar mijne ziele tracht.

6. Al rusten wij, geen slaap kan U bevangen; Laat in den slaap mijn' ziel het goed erlangen; Ach dat Uw licht, ô Heilzon, mij omscheen! 'k Verlaat U niet, mijn Rots! de dag is heen.

293.

O groo-te Christus, eeuwig licht! Niets is be-

dekt voor Uw ge-zigt; Die ons bestraalt, waar
 wij ook gaan, Al schijnt geen' zon, al licht
 geen' maan.

2. Toon ons Uw' goedheid en Uw' magt, Door Uw' bescherming, dezen nacht; Behoed ons tegen ramp en leed, En blijf tot onze hulp gereed.

3. Verkwik ons door een' zoete rust, Om goed te doen met nieuwen lust; Dat onze slaap gemaatigd zij, Ja zelfs Uw' naam tot eer gedij'.

4. Houd ons gemoed voor U bereid, Opdat het blij Uw' komst verbeid', Daar 't in een stil vertrouwen leeft, Dat Gij ons onze schuld vergeeft.

5. Bescherm ons in den

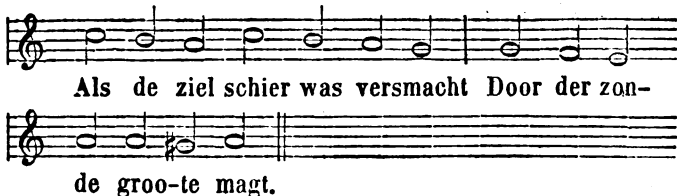
bangen tijd Van zielverzoeking en van strijd; Laat nooit den boozen vijand toe, Dat hij ons eenig hinder doe.

6. Behoed het gansche Christendom; Geef, dat in kruis Uw' vreugd' weërom vertroost' het neêrgeboogen hart, En heel' in gunst der zieken smart.

7. o Vader, dat Uw' liefd' ons blijk'! o Zoon, maak ons Uw beeld gelijk! o Geest, zend Uwen troost ons neer! Drieëenig God, U zij al d' eer!

294.

Gij hebt niet voor niet ge-ge-ven Woorden van
 het eeuwige le-ven, In den Bij-bel, daar Uw' kerk
 Vindt den re-gel van haar werk; Maar Gij wil-det
 ons ge-ne-zen, En door hooren en door le-zen,

2. Maar, helaas! aan duizend oorden Heeft men van die levenswoorden (Wijl men volgt 't geen 't vleesch gebiedt) Enkel afkeer en verdriet; Daar wil 't schemerlicht der ooggen 't Naarstig lezen niet gedoogen; Ginds hoort niemand, schoon Gij klopt, Wijl hun' ooren zijn verstopt.

3. En door die verkeerde wegen. Heeft de zielespijs geen' zegen, Wijl zij zelden in 't gemoed Ingang vindt, en dus niet voedt; 't Zaad valt deels in doornenhagen, En kan dus geen' vruchten dragen, Deels wordt het, zoo ras als 't groeit, Door den Satan uitgeroeid.

4. Toon ons, Heer! Uw mededoogen, Stuit den Dui-vel in zijn pogen; Nooit ont-ruk' hij ons het zaad, Schoon hij daar gereed toe staat. Ai vergeef, dat ons de zon-den Dikwerf meer aan zich verbonden, Dan Uw woord en hooge wet, Die G' aan ons ten rigtsnoer zet.

5. Wil ons nieuwe harten geven, Dat w' ons heil niet zelf weêrstreven, Maar in 't

Godlijk woord alleen Zoe-ken onze zaligheên. Laat, in 't lezen en in 't hooren, 't Zondig vleesch ons nimmer storen, Trek U onze zwakheid aan, Laat Uw Woord in ons bestaan.

6. Wil ons onverstand ver-lichten, Doe de slaafsche vreeze zwichten, Als de wil wordt aangespoord, Om te wand'len naar Uw Woord. Dat wij naar Uw welbeha-gen Ons in al ons doen ge-dragen, Laat het goede zaad, ô Heer! Vruchten dragen U ter eer.

7. Dat wij nimmer mogen letten Op verkeerde men-schenwetten, Nooit naar zulke boeken gaan, Die de waar-heid tegenstaan; Maar dat wij met ijver zoeken Naar die Goddelijke boeken, Waar-in, Heer! Uw Geest ons leidt Op den weg ter zaligheid.

8. Nu, wij zuchten, bid-den, schreijen, Vader, wil niet van ons scheijên, Dat wij, Heer, van nu voortaan Nooit Uw heilig woord ver-smaân; Laat ons Uwe wet-

ten lezen, Als het zonlicht ter ruste gaan, Zien, of wij
komt gerezen, En eer wij de Schrift verstaan.

295.

o Va-der! die al 't le-ven voedt, Kroon on-ze
ta-fel met Uw' ze-gen En spijs en drenk ons met
dit goed, Van U-we mil-de hand verkregen. Leer
ons voor o-ver-daad ons wachten, Dat w' ons
ge-dragen als 't behoort; Doe ons naar 't brood
des le-vens trachten; Sterk on-ze zie-len door
Uw woord.

296.

Wij brengen on-zen Heere Dankzegging, prijs
en ee-re Voor al Zijn' ed'-le ga-ven, Waarmee
w' ons mogten la-ven.

2. Ons ligchaam, ziel en den, Veroorzaakt door de
 leven Wordt ons van Hem ge- zonden.
 geven; Nu wil Hij ook niets
 sparen, Maar gunstrijk ons
 bewaren.

3. Hij wil ons ligchaam, gestorven, Heeft ons het heil
 voeden En onze ziel behoe- verworven.
 den, Onaangezien de won-

297.

Wanneer w', als goe-de kind'ren, Den Heiland

niet verhind'ren, Maar Hem ons har-te wijden,

Dan kunnen w' ons verblijden.

2. Hij doet ons lieflijk lei- geschapen, Om in Zijn' schoot
 den, In Zijn' verdiensten wei- te slapen.
 den, En wil zelfs alle da-
 gen, Als lammetjes, ons krenken? Wij hebben niet
 dragen.

3. Hij neemt ons op Zijn' te denken Aan nood of zware
 armen, Met liefd' en met dingen, Maar mogen vrolijk
 erbarmen; Wij zijn gewis zingen.

298.

Stoort, Liefde! warm en tee-der Op on-ze

kind'ren ne-der Uw' Geest, aan ze-gen rijk; Ja,

wil het eeuwige le-ven Ook aan de kind'ren ge-

ven; Want hunner is het Hemelrijk.

2. Laat Uw' genâ in stroomen Op onze kind'ren komen; Vernieuw hen, maak hen rein, Opdat z' U regt beminnen En door U overwinnen Al, wat hun hier kan schad'lijk zijn.

3. Hoort, kind'ren! alle zegen, Al 't heil op Uwe wegen Van God, die eeuwig leeft, Dat is bij Zijn' Beminden, Bij Jezus slechts te vinden, Die 't ons aan't kruis verworven heeft.

4. Ja elk, die met verlan-

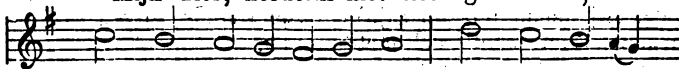
gen Het goede wenscht t' ontvangen, Dat uit Zijn' volheid stroomt, Wil Hij met Zijne gaven Volgaarn' op 't vriend'lijkst laven; Treedt daarom toe! komt onbeschroomd!

5. Komt kind'ren! komt toch allen; Wilt voor Hem nedervallen Ootmoedig in het stof. Hoe zal 't Zijn hart verblijden, Als Hij zich kan bereiden Uit uwen mond en eer en lof!

299.

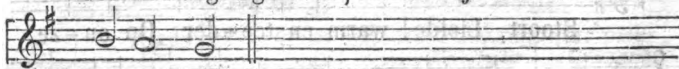
Mijn' ziel, herdenk met heilig be-ven, Hoe

. God, met ma-jesteit bekleed, Zijn' wet op Ho-

reb heeft ge-ge-ven, Daar Hij deez' woorden

hooren deed:

2. Ik ben de Heer, uw God en Koning, Die van Egipten u bevrij, U leidend' uit uw' slaafsche woning;

Dient dan geen' goden nevens mij.

3. Voor beeldendienst zult gij u wachten; Ik ben de

Heer, een ijd'rig God; 'k Straf dien in drie en vier geslachten; Maar schenk mijn' dienaars 't zaligst lot.

4. Misbruikt geenszins den naam des Heeren; Zweert nimmer eenen valschen eed; Want hun, die Zijnen naam onteeren, Is Zijn' getergde wraak gereed.

5. Gedenkt en viert, met voe en magen, Den Sabbath, na zesdaagsche vlijt; God schiep 't heelal in zoo veel dagen, En heeft den Sabbath Zich gewijd.

6. Gij zult uw' ouders need'rig eeren; Opdat uw God, die eeuwig leeft, Uw'

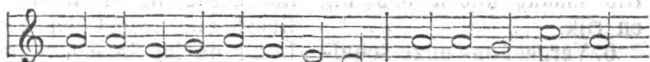
dagen gunstig moog' vermeeren In 't land, dat Zijne hand u geeft.

7. Gij zult niet doodslaan, noch u wreken; Breekt nooit den echt; steelt niemands goed; Gij zult geen' valsch' getuig'nis spreken; Bemint elk met een vroom gemoed.

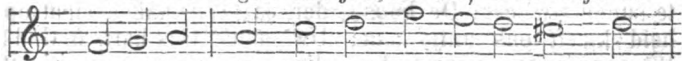
8. Uw hart zal nimmer iets begeeren Van alles, wat uws naasten is; Uw' ziel zal als uw mond God eeren En houden Zijn' getuigenis.

9. Och of wij Uw geboôn volbragten! Genâ! o hoogste Majesteit! Gun door't geloof in Christus krachten, Om die te doen uit dankbaarheid.

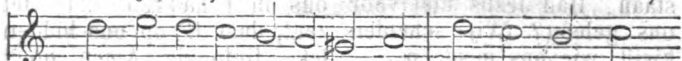
300.

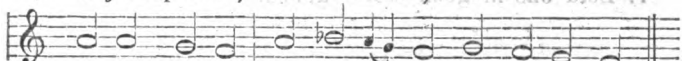
o Al-lerhoogste Ma-jesteit! Die, in het rijk der

heerlijkheid, De heem'len hebt tot U-wen troon,

Wij roepen U, in Uwen Zoon, Die voor ons heeft

genoug gedaan, Als on-zen Va-der ned'rig aan.

2. Geheiligd word' Uw naam; ail geef, Dat elk, waar hij op aarde leev', Dien Vadernaam erkennen moog'; Uw' deugden roeme hemel-

hoog; Dat elk, als kind, aan U gelijk', En in zijn doen Uw' beeldt'nis blijk'.

3. Uw koningrijk koom' toch, ô Heer! Ai! werp den

troon des Satans neêr; Regeer ons door Uw Geest en woord; Uw lof word' eens alom gehoord, En d' aarde met Uw' vrees vervuld, Tot dat G' Uw rijk volmaken zult.

4. Uw wil geschied', Uw wil alleen; Als in den Hemel, hier beneên; Uw wil is altoos wijs en goed; 't Is Majesteit al wat Gij doet; Dat ieder stil daarin berust' En Uw' bevelen doe met lust.

5. Geef heden ons ons daag'lijksch brood; Betoon Uw' trouwe zorg in nood; Gij weet, wat elk op aard' behoev'; Dat ons dan geen gebrek bedroev'; Dat nooit Uw zegen van ons wijk'; Die maakt alleen ons blij en rijk.

6. Vergeef ons onze schulden, Heer! Wij schonden al te snood Uw' eer; De boosheid kleeft ons altijd aan; Wie onzer zou voor U bestaan, Had Jezus niet voor ons geleên? Wij schelden kwijt, wie ons misdeên.

7. Leid ons in geen' ver-

zoeking. ooit; Verberg voor ons Uw aanzigt nooit; Gij weet het, onze kracht is klein; De driften veel en 't hart onrein; Wat wordt er van ons in dien staat, ô Vader! zoo Gij ons verlaat?

8. Verlos ons uit des boozen magt; Bescherm en sterk ons door Uw' kracht! Wij zijn toch zwak, zijn sterkt' is groot; Dus zijn w' elk oogenblik in nood; Hier komt nog vleesch en wereld bij, Ai! sterk ons dan, en maak ons vrij.

9. Want Uw is 't koningrijk, ô Heert Uw' is de kracht, Uw' is al d' eer. U, die ons helpen wilt en kunt, Die, in Uw' Zoon, verhooring gunt, Die door Uw' Geest ons troost en leidt, U zij de lof in eeuwigheid.

10. Ja, Amen! trouwe Vader, ja! Wij maken staat op Uw' genâ. Ons hart, ô God! die alles ziet, Veroordeelt ons in 't nadren niet; Het zegt, daar G' op ons bidden let, Geloovig Amen op 't gebed.

I. De Tien Woorden of Geboden des Heeren.

Exodus XX: 1 — 17.

1. Toen sprak God al deze woorden, zeggende:

2. Ik ben de Heer uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb.

3. Gij zult geene andere Goden voor mijn aangezicht hebben.

4. Gij zult u geen gesneden beeld, noch eenige gelijkenis maken, (van hetgeen) boven in den hemel is, noch (van hetgeen) onder op de aarde is; noch (van hetgeen) in de wateren onder de aarde is.

5. Gij zult u voor die niet buigen, noch hun dienen; want Ik, de Heer uw God, ben een ijverig God, die de misdaad der vaderen bezoek aan de kinderen, aan het derde, en aan het vierde (lid) dergenen, die mij haten;

6. En doe barmhartigheid aan duizenden dergenen, die Mij lief hebben, en mijne geboden onderhouden.

7. Gij zult den naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken; want de Heer zal niet onschuldig houden, die zijnen naam ijdelijk gebruikt,

8. Gedenkt den Sabbatdag, dat hij dien heiligt.

9. Zes dagen zult gij arbeiden, en al uw werk doen;

10. Maar de zevende dag is de Sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw Zoon, noch uwe dochter, (noch) uw dienstknecht, noch uwe dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uwe poorten is;

11. Want in zes dagen heeft de Heer den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de Heer den Sabbatdag, en heiligde denzelven.

12. Eert uwen vader en uwe moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat u de Heer uw God geeft.

13. Gij zult niet doodslaan.

14. Gij zult niet echtbreken.

15. Gij zult niet stelen.

16. Gij zult geene valsche getuigenis spreken tegen uwen naasten.

17. Gij zult niet begeeren uws naasten huis, gij zult niet begeeren uws naasten vrouw, noch zijnen dienst-knecht, noch zijne dienstmaagd, noch zijnen os, noch zijnen ezel, noch iets, dat uws naasten is.

II. De Apostolische Geloofs- Beleidenis of het Geloof.

Ik geloof in God den Vader, den almachtigen Schep-
per des hemels en der aarde.

En in Jezus Christus, Zijnen eeniggeboren Zoon, on-
zen Heere, die ontvangen is van den Heiligen Geest, ge-
boren uit de maagd Maria, (die) geleden (heeft) onder Pon-
tius Pilatus, is gekruisd, gestorven en begraven, neder-
gedaald ter helle, ten derden dage verrezen van den dood,
opgevaaren ten hemel (en) zit ter rechter hand van God den
almachtigen Vader, van daar Hij weder komen zal, om te
oordeelen de levenden en de dooden.

Ik geloof in den Heiligen Geest, (en dat er is) eene
heilige Christelijke Kerk, gemeenschap der heiligen, ver-
geving der zonden, verrijzenis des vleesches en een eeu-
wig leven. Amen.

III. Het Gebed des Heeren.

Mattheüs VI, 9 — 13.

9. Onze Vader, die in de hemelen (zijt)! Uw naam worde geheiligd.

10. Uw Koningrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, (alzo) ook op de aarde.

11. Geef ons heden ons dagelijksch brood.

12. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.

13. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boozen. Want Uw is het Koningrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid. Amen.

IV. Teksten handelende van den heiligen Doop.

Matth. 28, 19: Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik u geboden heb.

Johannes 3, 5: Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koningrijk Gods niet ingaan.

Handelingen 2, 38 en 39: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt te belofte toe, en uwen kinderen, en allen, die daar verre zijn, zoo velen als er de Heer, onze God, toe roepen zal.

Hand. 22, 16: En nu, wat vertoest gij? sta op, en laat u doopen, en uwe zonden afwasschen, aanroepende den naam des Heeren.

Romeinen 6, 3 en 4: Of weet gij niet, dat zoo velen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn; wij in Zijnen dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.

Galaten 3, 27: Want zoo velen al gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.

Efez. 5, 26: Opdat Hij haar heiligen zou, (haar) gereinigd hebbende met het bad des waters door het woord.

Coloss. 2, 11 en 12: In welken gij ook besneden zijt met eene besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het ligchaam der zonden des vleesches, door de besnijdenis van Christus: zijnde met hem begraven in den doop, in welken gij ook met (hem) opgewekt zijt, door het geloof der werking Gods, die hem uit de dooden opgewekt heeft.

Tit. 3, 5: — Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der regtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijne barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des heiligen Geestes.

1. Petrus 3, 21: Waarvan het teegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die eene aflegging is der vuiligheid des ligchaams, maar die eene vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus.

V. Teksten handelende van het heilig Avondmaal.

Matth. 26, 26 tot 28: En als zij aten, nam Jezus het brood, en gezegend hebbende, brak hij het, en gaf het den discipelen, - en zeide: neemt, eet, dat is mijn ligchaam. En hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun (dien), zeggende:

drinkt allen daaruit. Want dat is mijn bloed, het (bloed) des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.

Joh. 6, 53 tot 56: Jezus dan zeide tot hen: voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden: ten zij dat gij het vleesch des Zoons des menschen eet, en zijn bloed drinkt, zoo hebt gij geen leven in u zelve. — Die mijn vleesch eet, en mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en ik zal hem opwekken ten uitersten dage. — Want mijn vleesch is waarlijk spijs, en mijn bloed is waarlijk drank. — Die mijn vleesch eet, en mijn bloed drinkt, die blijft in mij, en ik in hem.

1. Corinth. 10, 16: De drinkbeker der dankzegging, dien wij (dankzeggende) zegenen, is die niet eene gemeenschap des bloeds van Christus? Het brood, dat wij breken, is dat niet eene gemeenschap des ligchaams van Christus?

1. Corinth. 11, 23 tot 33: Want ik heb van den Heer ontvangen, hetgeen ik ook u overgegeven heb, dat de Heer Jezus in den nacht, in welken hij verraden werd, het brood nam; — En als hij gedankt had, brak hij het, en zeide: neemt, eet, dat is mijn ligchaam, dat voor u gebroken wordt; doet dat tot mijne gedachtenis. — Desgelijks (nam) hij ook den drinkbeker, na het eten des Avondsmaals, en zeide: deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in mijn bloed. Doet dat, zoo dikwijls als gij (dien) zult drinken, tot mijne gedachtenis. — Want zoo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zoo verkondigt den dood des Heeren, totdat hij komt. — Zoo dan, wie onwaardiglijk dit brood eet, of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het ligchaam en bloed des Heeren. — Maar de mensch beproeve zich zelve, en ete alzoo van het brood, en drinke van den drinkbeker. — Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zich zelve een oordeel, niet onderscheidende het ligchaam des Heeren. —

Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen. — Want indien wij ons zelve oordeelden, zoo zouden wij niet geoordeeld worden. — Maar als wij geoordeeld worden, zoo worden wij van den Heer getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden. — Zoo dan, mijne broeders! als gij zamen komt om te eten, verwacht elkander.

Efez. 5, 30: Want wij zijn leden zijns lichaams, van zijn vleesch en van zijne beenen.

Lijst der Gezangen. †)

	Lied
A.	
Aanbidding, prijs en eere	201
Aanschouw mij met genade	147
*Aardsche Magten, looft den Heer (Psalm 29)	285
Ach, Jezus! mijn Bloedbruidegom	210
Ach, wat ben ik, mijn Ontfermer	107
Adam had in Edens hof	21
*Ai ziet! hoe goed, hoe lief'lijk is't, dat zonen (Ps. 133) ..	231
*Al d'aard' met alles, wat zij geeft (Ps. 24)	14
Alle menschen moeten sterven	275
Alle roem is uitgesloten	113
Al mijn' zorgen, angst en plagen	259

†) De aldus * beteekende Gezangen zijn berijmde Psalmen. Zij zijn de volgende: Psalm 1 (Lied 239); 2 (130); 6 (145); 8 (81); 19 (198); 23 (268); 24 (14); 25 (246); 29 (285); 30 (255); 32 (162); 33 (79); 34 (82); 36 (93); 38 (247); 42 (248); 45 (131); 46 (180); 47 (63); 51 (76); 61 (287); 63 (249); 65 (282); 66 (100); 67 (193); 68 (62); 72 (132); 77 (250); 83 (183); 84 (7 en 273); 86 (251); 89 (83); 90 (33); 91 (286); 95 (8); 96 (190); 98 (192); 100 (2); 102 (77); 103 (84); 104 (98); 105 (85); 110 (64); 111 (86); 116 (235); 117 (191); 118 (49); 119 (199); 122 (181); 126 (185); 130 (140); 133 (231); 138 (256); 139 (90); 142 (252); 143 (253); 145 (87); 146 (254); 147 (182); 150 (80).

B.

Begint het aardsche mij te drukken	234
'k Bemin U zeer, o vriend'lijk Wezen	220
'k Ben ellendig, naakt en bloot	137
Bescherm ons, Heer! in dezen tijd	200
Beveel steeds al uw' wegen	221
Bij God zijn midd'len, wegen	101

D.

Daar gaat een Lam en draagt de schuld	38
*D'algoede God zij ons genadig (Ps. 67)	193
Dank God! dankt allen God	78
Dat Jezus lief heeft, is openbaar	127
De dag is heen, wil, Jezus! bij mij blijven	292
*De God des heils wil mij ten Herder wezen (Ps. 23)	268
De Heere komt ter middernacht	270
*De Heer zal opstaan tot den strijd (Ps. 68)	62
De Heer zendt zijne Dienaars uit	189
*De lofzang klimt nit Sions zalen (Ps. 65)	282
Den Hoogen God alleen zij eer	1
De Schepper aller dingen	103
De Vredevorst bleeft nog op d'aard'	57
Diep, o God! in't stof gebogen	41
Dit is des Heeren dag, aan Hem te wijden	5
Door Adams val zijn wij gewis	106
Door Uw' nabijheid, o Bruidegom	133
*Dus heeft de Heer tot mijnen Heer gesproken (Ps. 110) ..	64

E.

Eh' mensch, die zich in't licht beziet	134
--	-----

G.

*Geef, Heer! den Koning Uwe regten (Ps. 72)	132
Geen' grooter' heerlijkheid	173
Geloofd zijt Gij tot allen tijd	20
Genadig wildet Gij, o Heer	154
*Gená, o God! gená! hoor mijn gebed (Ps. 51)	76

	Lied
Gij hebt door Uw verlossingswerk	123
Gij hebt niet voor niet gegeven	294
Gij, leven van mijn leven	37
Gij, o God! wiens kroon en woning	207
Gij rust dan zelf In't grafgewelf	48
*Gij zijt, o Heer! van d' allervroegste jaren (Ps. 90)	33
God, enkel licht, Voor wiens gezigt	148
*God heb ik lief; want die getrouwe Heer (Ps. 116)	235
*God is een' toevlugt voor de Zijnen (Ps. 46)	180
God lof, de tijd reeds lang verbeid	23
God Vader, ware heilfontein	205
God zij dank van jong en oud	17
Goedgunstig Heer! U tot ons wend	4
Goedheid, nimmer te beseffen	245
*Groot en eeuwig Opperwezen (Ps. 38)	247
Groote Zoenborg, die daar boven	129

H.

Hallelujah! eeuwig dank en eere	10
Hallelujah! lof zij den Heer	97
'k Heb Jezus lief! Hij is mijn licht en kracht	217
Heer, dien men als Jehovah vreest	73
Heer, laat niets mij van U scheiden	291
*Heer, onze Heer! grootmagtig Opperwezen (Ps. 8.)	81
Heer! Uw' vrienden, waar z' ook voor U wonen	194
Heer! wij wenden ons tot U	204
*'k Hef mijn' ziel, o God der Goden (Ps. 25)	246
Hef, zondaars (dat uw' vreugde blijc')	26
Heil'ge Jezus! mij ten leven	167
Heilig God, Heilig God, Heilig God, Heer Zebaoth	197
Heilig God, voor wien steeds waarheid	91
Heilvorst Jezus! Heer der Heeren	15
Het aardrijk dorst, het zucht tot God omhoog	284
Het leven hier op d'aard' is kort	269
*Het ruime hemelrond, Vertelt met blijden mond (Ps. 19) ..	198
*Het trotsch gedrag des boozen doet (Ps. 36)	93
Het woord van Christus' dood en lijden	177
Heugelijke tijding, Bron van hartverblijding	196
Hier is het een beproevingstijd	262

	Lied
Hier legt mijn' ziel zich voor U neder	164
*Hij, die op Gods bescherming wacht (Ps. 91)	286
*'t Hijgend hert, de jagt ontkomen (Ps. 42)	248
Hoe ijlt de mensch met vlugge schreën	272
*Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot (Ps. 84)	7
Hoe zal ik U ontmoeten	12
Hoog, omhoog, het hart naar boven	257
Hoogste God, dank zij Uw' naam	11
't Hoogst lovenswaardig wonderkind	22
*Hoor, o Heer! verhoor mijn smeeken (Ps. 102)	77
Hoort, zielen! 'k zal verhalen	161
Houdt Christus zijne Kerk in stand	179

J.

Ja, Amen! Vader! ja!	242
Jehovah is een' zon vol licht en leven	88
Jezus bovenal beminnen	218
Jezus Christus zegt een woord	261
Jezus, die mij't leven Hebt uit gunst gegeven	260
Jezus is de zoetste naam	120
Jezus is mijn toeverzigt	277
Jezus, Jezus is geboren	27
Jezus! kom en leef in mij	216
Jezus leeft, en wij met Hem	56
Jezus! leven van mijn leven	53
Jezus, naar wiens naam w'ons noemen	135
Jezus neemt de zondaars aan	121
Jezus zal mij wel behoeden	171
Ik ben een zondaar, arm en klein	215
*Ik ben verblijd, wanneer men mij (Ps. 122)	181
Ik heb den regten grond gevonden	170
*Ik loof den Heer, mijn' God (Ps. 34)	82
Ik sta beschaamd voor Uwen troon	142
Ik vertrouw in al mijn' wegen	94
Ik vind mij, Heer, zoo broos, zoo zwak	138
Ik zal dan op deez' statelijken dag	72
*Ik zal met hart en mond, o Heer (Ps. 30)	255
Ik zal Uw' trouw verhalen	290
In den beginne waart Gij 't Woord	116

	Lied
In't hemelrijk zal niemand gaan	166
In welken oord men vromen vindt	226
Is God voor mij, laat allen	265
*Juich, aarde, juich met blijde galmen (Ps. 66)	100
*Juich, aarde; juicht alom den Heer (Ps. 100)	2
*Juicht, o volken! juicht (Ps. 47)	63
Juicht, zondaars! wie en waar gij zijt	51

K.

Kom, Heil'ge Geest, o Heere God	70
Kom, o Geest, Gij bron van leven	67
Komt herwaarts, menschenzielen	39
*Komt, laat ons zamen Israels Heer (Ps. 95)	8
Komt, ontsluit uw hart en ooren	233
Kruisgemeente! kom	186

L.

Laat, Heer! zoo lang ik hier	229
Laat ieder 's Heeren goedheid loven (Ps. 118)	49
Laat mijn pogen wel gelukken	31
Laat ons dit jaar intreden	32
Laat ons met blijdschap zingen	50
*Laat's Heeren lof ten hemel rijzen (Ps. 147)	182
Laat u, o mijn' ziel versieren	214
Leer ons hand'len, Leer ons hand'len	232
Leer ons, Vader! U verbeiden	244
Levenszon, die door het duister	163
Liefde, die den mensch eens, naar Gods beelde	126
Liefste Heiland! Uw' genade	156
Lieve Jezus! wij zijn hier	3
*Loof, loof den Heer, gij Heidendom (Ps. 117)	191
*Loof, loof den Heer, mijn' ziel! met alle krachten (Ps. 103)	84
Looft God! de weg is nu bereid	60
*Looft God, looft zijn naam alom (Ps. 150)	80
*Looft, Hallelujah, looft den Heer (Ps. 111)	86
*Looft, looft, verheugd, den Heer der Heeren (Ps. 105)	85

M.

Mensch! leer uwen Heiland kennen	125
*Mijn geroep uit angst en vreezen (Ps. 77)	250
Mijn God! ik heb niets dan mijn hart	153
*Mijn hart, vervuld met heilbespiegelingen (Ps. 45)	131
Mijn Heiland! ik verloren kind	146
Mijn Heiland! laat Uw' Geest mij telkens leeren	230
Mijn Heiland neemt de zondaars aan	122
Mijn Herder! ja, Uw' liefde	124
Mijn Jezus! Gij, die voor Uw scheiden	211
*Mijn leven is een Pelgrimstand (Ps. 84)	273
Mijn Levensvorst, mijn uitverkoren goed	35
Mijn Rots is sterk bevonden	55
Mijn' ziel, herdenk met heilig beven	299
Mijn' ziel verheft Gods eer	19
Mijn' ziel, wil Hem aanschouwen	266
Moet gij steeds met onspoed strijden	263
'k Moet van's Heeren gunst gewagen	209

N.

*Neig, o Heer! Uw' gunstig' ooren (Ps. 86)	251
*Niets is, o Oppermajesteit (Ps. 139)	90
Niets zij er, dat Gods raad belet	258
Nieuwgeboren, nieuwgeboren	24
Nu bidden wij den Heiligen Geest	69

O.

o Allerhoogste Majesteit	300
Och, hadd' ik duizend, duizend tongen	224
o Dierb're Trooster, zie op ons neêr	71
o Eeuwigheid, gij Donderwoord	287
o Geest! ziet gij mijn hart nog bangen	165
*o God, gij zijt mijn toeverlaat (Ps. 63)	249
o God, Gij zon vol klarheid	152
o God! hoe zalig is't voor't hart	243
*o God! mijn God! Gij aller Vorsten Heer (Ps. 145)	87
o God! mijn' ziel voelt zaligheid	280

	Lied
o God! wat groote zaligheid	174
o Goedheid Gods! nooit regt geprezen	92
o Groote Christus, eeuwig licht	293
o Groote God, die t'allen tijd	237
o Heer, behoud ons bij Uw woord	178
* o Heer! Gij zijt weldadig (Ps. 6)	145
* o Heer, wil mijn' gebeden hooren (Ps. 143)	253
o Heer! wil mijn' ziel verkwikken	117
o Heil'ge Geest! daal tot ons neêr	66
o Heilig Bloed! Mijn hoogste goed	43
o Heilig en Drieëinig Heer	96
o Held, o zegenrijke vorst	59
o Hoe blij te moede	159
o Hoe liefd'rijk en langmoedig	208
o Hoofd vël bloed en wonden	44
o Jezus, allerhoogste goed	141
o Jezus, Gods geliefde Zoon	34
o Jezus, Jezus! 's Vaders Zoon	223
o Jezus, ware mensch en God	276
o Lam Gods, dat onschuldig	40
o Liefde, die den hemel scheurde	13
o Liefdegloed, die d'aard' en hemel paarde	112
o Magtig God! die zielen sterkt	236
o Menschenvriend, o Jezus, levensbron	206
o Menschenzoon! Gij, die den troon	25
o Mijn Jezus! Uwe wonden	36
o Mijn' ziel! wil u verblijden	278
Ontbevatbaar Goed! Eenig God en Vader	99
Ontwaak, ontwaak! zing Psalmen	288
Op bergen en in daalen En overal is God	89
Op, mijn geest! genoeg geloopen	144
Op, nu op, het hart naar boven	187
Op, op, mijn geest! verhef u tot den hemel	213
Op U alleen, volzalig Heer	151
o Rots des Heils! o godlijk Lam	212
o Vader der barmhartigheid	75
o Vader, die al't leven voedt	295
Overdierbaar zieleleven	225
o Vriend, die all' mijn' zonden	47
o Zielelicht, volzalig Heer	222

	Lied
o Zondaar! zie uw leven	42
o Zoon van God, wiens trouw	119

P.

*Prijs den Heer met blijde galmen (Ps. 146)	254
---	-----

R.

*k Riep tot den Heer met luider stem (Ps. 142)	252
--	-----

S.

Schepper aller stervelingen	155
Sion klaagt met angst en smarte	264
Sla, o God vol mededoogen	6
Stort, Liefdel warm en teeder	298

T.

Ter neêr gebogen voor Uw' voeten	74
Trek, o trek mij met de handen	149
Trek, trek ons, Heer! zoo loopen wij	61
Twijfling zwijg, zwijg bange smarte	168

U.

*Uit diepten van ellenden (Ps. 130)	140
U, Vader, U zij lof en prijs	9
U, zalig God! U roep ik aan	158

V.

Vader vol genade, Ik een worm en made	68
Vader, vol van mededoogen	238
Van Adam af is ons geslacht	105
Van't heilig Lam, vobr ons geslagt	228
Verheft u, Christ'nen! boven 't stof	58
Verheugt u, Christenen, tezaam	111
Verheugt u, jong en oud	283
Verlicht mij, Heer, mijn Licht	139
Verlosser, Vriend! o hoop, o lust	118

	Lied
Verschoon mij toch, menschliever en ontfermer	108
Vriendelijk' Immanuël	202
Vrolijk mag mijn hart opspringen	28

W.

Waak op, geliefde Christenschaar	30
* Waak op, mijn' ziel, loof d' Oppermajesteit (Ps. 104)	98
Waakt, waakt, vrienden en geburen	271
* Wanneer de Heer uij's vijands magt (Ps. 126)	185
Wanneer mij iets wil krenken	45
Wanneer mijn uur voorhanden is	274
Wanneer w', als goede kind'ren	297
Wanneer zult Gij Sion bouwen	184
Waar is uw prikkel nu, o dood	54
Waarom zoud' ik ooit mij kwellen	267
Waar zal ik henen gaan	150
* Wat drift beheerscht het woedend Heidendom (Ps. 2)	130
Wat God doet, dat is wél gedaan	104
Wat heil, wat groote heerlijkheid	172
Wat is het lieflijk voor mijn oor	48
Wat onze zielen bevrijdt van schuld	157
Wat pronkt die morgenster met glans	160
Wederom een jaar verdwenen	29
Weg, gaat weg, o ijdelheden	143
Weg, spreek mij niet van goud of schatten	227
Welaan! mijn hart, uw moed zij hecht	169
* Welzalg hij, die in der boozen raad (Ps. 1)	239
* Welzalg hij, wiens zonden zijn vergeven (Ps. 32)	162
* Welzalg zijn d' opregten van gemoed (Ps. 119)	199
Werd Jezus Christus tot den dood	52
Wie is toch voor mij, Jezus! zoo als Gij	128
Wie kan voor U, o Heer, bestaan	109
Wie maar den goeden God laat zorgen	102
Wie redt mij toch? waar zal ik heen	110
Wij brengen onzen Heere	296
Wij danken U, barmhartig God	289
Wij knielen voor Uw' zetel neér	65
Wijk, wereldsch gewemel	240
Wijl men doorgans ondervindt	136

	Lied
Wil mij, wanneer mijn sterfuur naak'	279
*Wil, o God, mijn' bede hooren (Ps. 61)	287
Wond're, God! Als mensch, vol wonden	203

Z.

*k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên (Ps. 89) ..	83
*k Zal met mijn gansche hart Uw' eer (Ps. 138)	256
'k Zal Uwen lof alom doen hooren	176
Zeer glansrijk is't leven der Christ'nen van binnen	173
Zelfstandig Woord, van God gezonden	115
Zie Maria neêrgezeten	219
Zie ons tezaam Uw' naam belijden'	195
*Zijn' grondslag, zijn' onwrikb're vastigheden (Ps. 87)	183
Zingt, gij afgelegen' landen	188
Zingt Hosanna! Davids Zoon	16
*Zingt vrolijk, heft de stem naar boven (Ps. 33)	79
*Zingt, zingt een nieuw gezang den Heere, dien grooten (Ps. 98) ..	192
*Zingt, zingt een nieuw gezang den Heere, zing, aarde (Ps. 96) ..	190
Zoo laat Gij, Heer! Uw' knecht	241
Zoo waarachtig, als ik leve	114
Zoud' ik mijnen God niet zingen	95

1327
1301
1335
136
141
3
7
4
150
5
7
160
3

104
5
6
110
1
2
110
2

216
20
214
200
260
1
6
7
174
5
6
7
8
4
3
2
240
2
4

